

Giới thiệu Âm Mưu Em Chồng

Ai mà ngờ được, ngày cô về nhà chồng, ngày cô mong đợi hạnh phúc nhất, thật ra chỉ là ảo tưởng, chỉ là khởi đầu cho một loạt những âm mưu, toan tính của người em chồng - người yêu cũ của cô

Tình yêu, hận thù, âm mưu, cường đoạt... Mọi chuyện rồi sẽ đi về đâu? Cuộc sống hôn nhân của cô sẽ ra sao?

Lời tác giả: truyện có một số đoạn H, miêu tả tâm lý biến thái, bệnh hoạn của nhân vật em chồng. Các chị em không thích có thể lướt qua, em xin nhấn mạnh là các đoạn H đó là thể hiện sự biến thái, bệnh hoạn của nhân vật chứ không phải tác giả thích.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Đêm đông tĩnh lặng, vạn vật chìm vào trong giấc ngủ, trên con đường vắng vẻ, cô gái bé nhỏ với bộ đồng phục nhà hàng nhanh chóng rào bước về phía trước.

Gió đông thổi từng cơn, lùa vào da thịt khiến cô gái bé nhỏ không khỏi rùng mình, cô đưa tay kéo cổ áo cao lên, quàng lại chiếc khăn trên cổ.

Reng... Reng...

Tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên, cô gái có chút hoảng sợ, cô cảnh giác nhìn xung quanh rồi từ từ cầm điện thoại từ trong túi xách ra.

Trong bóng đêm yên tĩnh, hàng chữ Honey trên màn hình điện thoại lại càng một rõ rệt hơn.

Khẽ nhíu mày, cô chau chừ một chút rồi quyết định không nghe mà ấn tắt.

Đầu dây bên kia có vẻ rất kiên trì, một cuộc, hai cuộc, ba cuộc.....

Cô gái nọ có vẻ không còn kiên nhẫn được nữa, liền khó chịu ấn nút nghe.

_ Alo.

_ Em yêu, em làm gì mà nóng vậy.

_ Có gì anh nói luôn đi, nếu không tôi cúp máy đây.

_ Ấy, từ từ, em làm gì mà vội vàng thế.

_ Coi như tôi xin anh, xin anh buông tha cho tôi đi. Chuyện giữa tôi và anh, đến đây chấm dứt đi, chúng ta thực sự không hợp nhau. Tạm biệt.

Nói xong cô trực tiếp cúp máy không để đầu dây bên kia kịp nói thêm một lời nào nữa.

Nước mắt nóng hổi như những giọt viên ngọc trai nối đuôi nhau rơi xuống, vị mặt chất lên lời vào trong khoang miệng.

Cô đau đớn, khụy gối xuống gốc cây ven đường.

Đau, đau.. Đau lắm

Trái tim bé nhỏ của cô như bị xé vụn ra thành từng mảnh. Từng mảnh, từng mảnh lại như có hàng ngàn hàng vạn mũi tên nhỏ bé xuyên qua, khiến trái tim nóng bỏng kia như muốn ngừng đập vì đau đớn.

Cô từng nghe ai đó nói rằng, trong tình yêu kẻ yêu nhiều là kẻ thua. Kẻ chủ động nói lời chia tay là kẻ thắng.

Cô thắng, thắng rồi. Vậy sao trong lòng cô lại không hề vui một chút nào, trái tim cô bây giờ chỉ toàn là những vết cắt, những nỗi đau đang âm thầm giằng xé.

Khóc một hồi, tinh thần cũng thoải mái hơn, cô đứng dậy hít một hơi thật sâu, khí lạnh của đêm đông nhẹ nhàng len lỏi vào cơ thể khiến tinh thần cô tỉnh táo hơn.

Con đường vắng lặng, một mình cô lại tiếp tục bước đi.

Cộp... Cộp... Cộp.....

Tiếng bước chân đều đặn vang lên trong đêm tối, cô cảnh giác quay đầu nhìn lại phía sau.

Không có ai.

Cô lại tiếp tục đi về phía trước, trong đầu bắt đầu có chút cảnh giác, hai tay nắm chặt, đôi chân nhanh nhẹn bước thật nhanh về phía trước.

Ư... Ư... Ư

Từ phía sau, một bàn tay to lớn, bịt chặt lấy miệng cô. Kéo cô ra bãi đất trống gần khu nhà trọ, nơi cô đang ở.

Ư... Ư.. Cô vùng vẫy, hai tay đập mạnh vào người phía sau, rồi lại dùng sức đẩy mạnh bàn tay đang bịt miệng mình ra.

_ Là anh. Giọng nói quen thuộc vang lên.

Cô ngạc nhiên, hoảng sợ quay lại phía sau. Là hắn.

_ Anh.

_ Hạnh, là anh.

_ Anh bị điên à. Định hù chết tôi à.

_ Anh chỉ muốn nói chuyện với em.

_ Giữa tôi và anh không còn gì để nói hết. Tránh ra, tôi phải về rồi.

Cô dứt khoát bước đi. Dừng chàng trai vội vàng quay lại ôm chặt cô từ phía sau.

_ Hạnh, anh xin lỗi. Anh xin lỗi. Thực sự lúc đó, anh... Anh cũng không biết mình bị sao nữa. Xin em, xin em hãy tin anh. Anh chỉ yêu mình em, anh không hề yêu cô ta. Xin em hãy tin anh, anh bị cô ta gài bẫy, là cô ta, cô ta bỏ thuốc anh, tất cả đều là âm mưu của Thảo. Hạnh tin anh đi, một lần này thôi, xin em, tha thứ cho anh một lần được không em.

Cô nhìn anh, nước mắt rơi lã chã, người đàn ông này, người đàn ông cô yêu đến chết đi sống lại, người đàn ông cô dành cả thanh xuân để yêu, người đàn ông khiến cô có thể vì anh mà nhịn ăn, nhịn uống tất cả chỉ muốn để dành tiền cho anh chữa bệnh cho mẹ.

Ha.... Ha... Ha...

Thật nực cười. Tất cả, tất cả chỉ là một trò đùa, cô như một con ngốc bị anh quay vòng vòng, như một cái máy rút tiền tự động cứ mỗi khi hết tiền anh lại tìm đến cô, ngọt nhạt xin cô tiền.

Cô cứ như một con thiêu thân lao vào kiếm tiền, kiếm được bao nhiêu cung phụng hết cho anh mà nào có hay mình đang bị anh lợi dụng.

_ , Hạnh, em cười gì vậy.

_ Ha... HA. Anh hỏi tôi cười gì à. Tôi đang cười chính bản thân tôi, tôi đang tự cười vào mặt cái con ngu đần, ngày ngày kiếm tiền, rồi lại đem tiền cho một thằng đần cáng, không biết liêm sỉ là gì.

Dừng nghe Hạnh nói, trong lòng có chút chột dạ.

_ Em nói gì vậy. Anh không hiểu.

_ Anh không hiểu. Tôi nghĩ anh phải rõ hơn ai hết chứ. Anh nghĩ tôi là con ngốc ư. Để tôi nói anh biết nhé đây không phải lần đầu tiên anh đi bar cũng không phải lần đầu tiên anh ngủ với gái. Anh đã đi rất nhiều lần, bay rất nhiều nơi, và ngủ với rất nhiều người đàn bà khác. Tôi thật ghê tởm anh, thật không ngờ chỉ vì tiền anh có thể thân nhiên bịa đặt việc mẹ mình bị ung thư. Anh làm việc thất đức như vậy không sợ trời phạt à. Ông trời có mắt đó.

Dừng ngạc nhiên đưa mắt nhìn Hạnh, miệng lắp bắp.

_ Em... Em.. Sao... Em biết.

Hạnh nhếch mép.

_ Số trời đã định cho tôi nhìn rõ bộ mặt của anh. Bây giờ anh biến đi được rồi đó. Biến đi cho khuất mắt tôi, càng xa càng tốt, tôi không muốn thấy mặt anh một lần nào nữa.

_ Không, anh không biến. Anh không chấp nhận. Anh yêu em. Hạnh anh yêu em, anh không thể mất em được.

Dững quát lên, lúc này đây hắn như biến thành một con người khác, điên cuồng hơn, hung dữ hơn.

Vốn khó chịu sẵn trong người, Hạnh cũng không chịu thua, cô gắt to.

_ Anh chơi thuốc đến phát điên rồi à.. Biến đi.

Cô đẩy Dững sang một bên rồi lách người đi qua, Dững như người lên cơn nghiện, nhảy bổ vào, ôm chặt lấy cô.

_ Không, anh không chấp nhận. Anh yêu em, anh nhất định sẽ không chia tay..

Dững vừa nói vừa ghì mạnh người Hạnh xuống đất, điên cuồng xé toạc chiếc áo mỏng manh trên người cô. Miệng không ngừng lăm bằm

_ Anh yêu em. Anh thật sự không thể mất em.

_ Hạnh, em phải là của anh, của anh. Em phải là người phụ nữ của anh, anh không cho phép em yêu thằng khác, càng không cho phép thằng khác chạm vào em. Em là của anh, của riêng mình anh thôi.

_ Không..... U'.....

Dững mạnh bạo phủ lên đôi môi mềm mại, ngọt ngào của cô, mà cắn, mà mút. Hắn điên cuồng xâm chiếm khoang miệng cô mặc kệ cô có la hét gào khóc ra sao.

Bàn tay to lớn của hắn dứt khoát đưa xuống phía dưới, giật mạnh chiếc quần jean đang bó sát vào người cô.

_ U'....đừng....

Dững nhìn cô, khuôn mặt lấm lem nước mắt, mái tóc rũ rượi, còn đầu dáng vẻ hoạt bát, đáng yêu ngày thường nữa. Đáy mắt anh xuất hiện một tia đau xót, anh nhẹ nhàng cúi xuống hôn nhẹ lên từng giọt nước mắt, đôi tay nhẹ nhàng không ngừng kích thích những điểm mẫn cảm trên cơ thể cô.

_ Hạnh, tin anh. Giọng nói ấm áp vang lên bên tai như mê hoặc, dẫn dụ cô vào cõi u mê, đôi mắt cô trở lên mừng lung hơn.

Chợt vật cứng rắn nóng bỏng của đàn ông, cạ cạ vào đôi chân trần nhẵn mịn của cô. Hạnh hét hoảng, vội vàng đẩy hắn ra mà la hét.

_ Không... Cứu... Cứu..... U'

Dững đưa tay bịt miệng thi bị Hạnh cắn vào tay. Hắn điên lên, tát mạnh vào má Hạnh, vừa tát hắn vừa chửi.

_ Con khốn, mày mày, mày nghĩ mày có giá lắm sao. Mày chỉ là một con đĩ bị tao chơi. Mày già bộ thanh cao cái lổ gì, đồ chó cái, con chó cái này. Ông chơi chết mày, ông chơi chết mày.

Vừa nói hắn vừa bóp chặt lấy miệng cô, nhét thẳng cái vật cứng rắn kia vào. Hạnh đau đớn, miệng như muốn rách, cổ họng trào lên từng cơn.

Cô tuyệt vọng lấy tay đập mạnh vào người hắn nhưng vô vọng. Dững vẫn như cũ ra vào liên tục trong miệng cô, mỗi lần đâm như muốn đâm thẳng qua cuống họng, xuyên xuống ruột gan.

Không biết qua bao nhiêu lâu, một dòng nước tanh tươi bắn vào miệng cô. Dững rút vật cứng kia ra, bóp chặt lấy miệng cô, ép cô phải nuốt hết thứ tởm lợm kia.

_ Ngoan lắm, có thể chứ.

Cô run rẩy nhìn hắn, trông hắn lúc này không khác gì một ác quỷ, đôi mắt sắc bén lóe lên trong đêm tối.

_ Em muốn rời xa tôi ư. Đừng hòng.

Hắn vừa nói vừa vỗ vỗ má Hạnh.

_ trừ phi tôi chơi nát em, đến lúc chán tôi sẽ xem xét mà tha cho em. Còn không em đừng hòng mà thoát khỏi. Hậu quả của việc không nghe lời tôi là gì em biết không.

Dững cười, một nụ cười nhếch mép.

_ Nhìn kia, em yêu.

Vừa nói hắn vừa chỉ chỉ về phía ánh sáng nhỏ nhỏ kế bên.

Là điện thoại

Toàn thân run rẩy, cô hoảng sợ nhìn hắn.

_ Anh.... Muốn gì.

_ Tôi muốn em, chỉ cần em nghe lời, tôi sẽ giữ kín kỉ niệm của hai ta.

Vừa nói, Dũng vừa cúi xuống nhẹ nhàng mon trón lên má rồi lên môi cô.

Hạnh khinh bỉ, quay mặt sang lé tránh.

Chát.

_ Tao nói rồi, mày đừng có rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt. Hôm nay tao nhất định sẽ chơi chết mày.

Dứt lời, Dũng hùng hổ cúi xuống tàn sát khắp cổ cô, hắn vừa cắn vừa nhay, khiến cô đau đớn không ngừng.

Hạnh vùng vẫy, cố gắng giãy giụa, tay quờ quạng lung tung, cô cố gắng đánh, cố gắng cấu mà vẫn không chút xi nhê gì, bỗng tay cô chụp được vật gì đó vừa cứng vừa lạnh, không chút suy nghĩ, cô theo bản năng liền dùng sức đập mạnh vào sau gáy của tên khốn kia.

Bụp.

Thân hình to lớn của Dũng bỗng ngã vật ra, Hạnh hốt hoảng rời khỏi người Dũng, cô vội vàng cầm túi xách chạy đi.

Chạy được vài bước, đôi mắt cô dừng lại trên chiếc điện thoại trong góc nhỏ phía trên, cô dùng hết sức lực vội vàng chạy đến, cầm lấy điện thoại bỏ vào túi xách rồi quay lưng bỏ đi.

Chụp

Phía dưới chân, một đôi bàn tay lạnh ngắt nắm chặt lấy chân cô. Hạnh hoảng sợ, đập mạnh xuống.

Đôi tay vẫn như cũ nắm chặt không buông. Thậm chí người phía dưới còn dồn sức giật mạnh về phía sau khiến Hạnh ngã lăn ra đất.

Dũng tuy vẫn còn choáng nhưng với sức vóc của một thằng con trai cũng nhanh chóng không chế được cô.

Lần này, hắn dường như điên cuồng hơn trước rất nhiều, trong giờ phút cô nhắm mắt, tuyệt vọng định buông xuôi tất cả.

Ngay vào giờ khắc tuyệt vọng nhất, từ xa, tiếng người la hét chạy tới, Dũng hoảng sợ, vội vàng nhảy khỏi người Hạnh mà bỏ trốn.

Vài người thanh niên chạy đuổi theo, một vài người ở lại hỏi thăm cô.

_ . Em gái, em không sao chứ..

_ Em không sao. Cô ái ngại trả lời, đôi tay lúng túng muốn che các bộ phận trên cơ thể mà không biết nên che chỗ nào, bởi chiếc áo cô mặc đã rách tả tơi, mặc cũng như không.

Từ phía sau, người con trai cao lớn, giọng nói trầm ấm, vô cùng êm tai, nhẹ nhàng khoác lên người cô chiếc áo vest đen.

_ Em mặc đi.

_ Em cảm ơn.

Cô vội vàng nhận lấy, bọc kín cơ thể đang tím lên vì lạnh.

Khoảng vài phút sau, mấy người thanh niên đuổi theo Dũng cũng quay về, người con trai tóc vàng bực tức chửi thề.

_ Mẹ kiếp, thằng chó chạy nhanh thật.

_ Minh mà bắt được mình đánh cho nó thấy ông bà luôn.

.....

_ Em gái, em không sao chứ? Em có biết hắn là ai không? Có cần báo cảnh sát không.

_ Không cần, Không cần. Cô vội vàng xua tay.

_ em không sao, cũng may có anh chị. Hắn chưa làm gì em, không có gì, không có gì.

Cô vừa nói vừa xua xua tay, cô sợ nếu báo cảnh sát mọi người biết được sẽ lại bàn tán không hay về cô. Miệng lưỡi thế gian đáng sợ vô cùng, không

khéo chuyển lộ ra từ không có gì qua miệng vài người lại thành có gì. Đến lúc đó có mười cái miệng cô cũng không giải thích được. Danh dự của cô sẽ bị hủy hoại mất.

_ Không được, anh nghĩ vẫn lên báo cảnh sát, bọn xấu xa thế này nhất định phải bị pháp luật trừng trị mới thích đáng.

_ Đúng đó..... Đúng đó. Vài người phụ họa theo.

Như đoán được suy nghĩ của cô, chàng trai vest đen lên tiến

_ em ý không muốn truy cứu, chúng ta cũng không nên ép. Em ở đâu bọn anh đưa về..

_ Dạ. Cô ngạc nhiên nhìn anh.

Anh cười,, nụ cười như ánh nắng bình minh, nụ cười tỏa nắng, nụ cười ấm áp như ánh lửa rực rỡ trong đêm đông giá rét

=====

Ầm.... Ầm

Tiếng động mạnh từ nhà bên vang lên, từ trong cơn mơ cô chợt bừng tỉnh trở lại.

Dù chỉ là mơ, ấy vậy mà cảm giác vẫn chân thực như mọi chuyện mới chỉ xảy ra ngày hôm qua. Mồ hôi trên cơ thể túa ra, tim đập thình thịch liên hồi, khuôn mặt đỏ ửng lên.

Hạnh lắc lắc đầu vài cái, hít một hơi thật sâu, ổn định lại tinh thần. Đã lâu lắm rồi cô không còn mơ thấy con ác mộng này, nếu hôm nay không vô tình mơ tới có lẽ cô sẽ mãi mãi lãng quên chuyện này vào trong quá khứ.

Sốc lại tinh thần, bước vào nhà vệ sinh, cô lấy tay tát thật mạnh nước vào mặt. Vệ sinh cá nhân, make up xong, nhìn đồng hồ còn khá sớm, mới có 4h, Hạnh vội vàng thay quần áo đi sang Vincom mua ít đồ biếu bố mẹ người yêu.

Lần đầu đến nhà Vũ, vì muốn chiếm được tình cảm của gia đình nhà người yêu, cô lựa chọn đồ khá là kĩ. Lựa đi, lựa lại, tư vấn ngược, tư vấn xuôi cuối cùng Hạnh cũng chọn được những món đồ ưng ý.

Kết thúc việc mua đồ, cũng là lúc Vũ_ người yêu của Hạnh tới đón. Anh chính là chàng trai ấm áp, có nụ cười tỏa nắng trong đêm đông giá rét. Ngày đó, sau khi được anh cứu, hai người có nói chuyện vài lần, rồi dần dần quen cuối cùng là yêu nhau.

Anh một người đàn ông hoàn hảo, tinh tế, luôn yêu thương chiều chuộng, quan tâm, luôn mang đến cho cô một cảm giác an toàn khó tả. Mỗi khi ở bên anh, Hạnh đều cảm thấy ấm áp lạ thường.

Người ta nói quả không sai, phụ nữ không cần trưởng thành khi gặp được người đàn ông tốt.

Vũ nhìn cô, mỉm cười, ga lăng mở cửa xe cho cô bước vào.

_ Con dâu tương lai mua gì cho bố mẹ chồng thế.

Hạnh ngại ngùng, đánh nhẹ vào tay anh.

_ Anh này.

Anh cười ha hả, trông vui vẻ vô cùng.

_ Anh nói sai à.

_ Ai nói sẽ lấy anh.. Cô phụng phịu đáp. Mồ hôi chu ra trông đáng yêu vô cùng.

_ Em không lấy anh thì lấy ai. Cả đời này em định sẵn là của anh rồi.

_ Anh bá đạo vừa thôi. Em không. Gả cho anh đấy. Anh làm gì được nào.

Kít

Xe dừng lại bên đường, khuôn mặt anh đột nhiên trở lên nghiêm túc vô cùng, anh nghiêng người, chồm qua người Hạnh.

_ Em có gả không.

Thấy anh nghiêm túc như vậy, trong lòng Hạnh cũng có chút sợ hãi, nhưng vẫn cứng miệng đáp.

_ Không.

. Anh nhìn cô, đôi tay bỗng siết nhẹ vai Hạnh, xoay người cô đối diện với anh. Chầm chậm nhả từng chữ một

_ . Em không gả cũng không sao. Anh gả cho em là được. Ha... Ha. Nhìn em lúc này đáng yêu chết được ý.

Thật là muốn hù chết người ta mà.

_Anh muốn hù chết em à. Chết này, chết này.

Vừa nói cô vừa nhéo mạnh vào eo anh.

_Anh thua, anh thua. Á... Em đừng nhéo nữa.... Đau quá.

Xe chậm chậm chạy, đường về nhà anh càng lúc càng gần, Hạnh có chút căng thẳng, hai tay nắm chặt lấy váy, chột lòng bàn tay có cảm giác ẩm ẩm.

Tay anh đang đan vào tay cô. Anh vẫn vậy, luôn luôn tinh tế trong mọi việc.. Từ tận đáy lòng một niềm cảm kích vô bờ bến dâng trào.

_Đừng lo lắng. Bố mẹ anh dễ tính lắm. Khó tính như anh em còn hạ được những người khác đảm bảo không vấn đề gì.

_ Em vẫn thấy hơi lo lo.

_Anh có lừa em bao giờ chưa. Yên tâm đi.

.....

Trên xe anh kể cho cô rất rất nhiều chuyện, khổ nỗi chuyện anh kể toàn truyện cười khiến cô cười muốn rách cả miệng, đau cả bụng. Vui vẻ quá mức khiến sự lo lắng cũng nhanh chóng biến mất.

Xe dừng trước sân nhà, cô vui vẻ nắm tay anh bước vào trong nhà.

_ Bố, mẹ.... Con về rồi.

_chị dâu, chị dâu của em đâu anh hai.

Giương mặt đó, giọng nói đó.

Bịch.

Túi đồ trên tay Hạnh rơi xuống, cả người sững lại khi nhìn thấy khuôn mặt hớn hờ vui mừng kia

Lời tác giả: Chap này chưa có gì gay mới, các chị em nhớ đọc kĩ sẽ thấy điều bất thường trong cách hành xử của Dũng nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Túi đồ trên tay Hạnh rơi xuống, cả người sững lại khi nhìn thấy khuôn mặt hớn hờ vui mừng của ai kia.

Dũng vốn đang hớn hờ, vui mừng vì trong suốt 26 năm qua, đây là lần đầu tiên anh trai dẫn bạn gái về nhà. Phen là em trai, cậu cũng thấy vui thay cho anh mình. Có trời mới biết cậu hy vọng cuộc gặp gỡ này biết bao, cậu háo hức, mong mỏi nhiều đến nỗi vừa tan làm, cậu liền bắt chắt tất cả phi ngay về nhà.

Giương mặt điển trai, hào hoa khê cau lại nhưng rất nhanh lại trở về như bình thường. Dũng tươi cười đưa tay bắt lấy tay Hạnh.

_ Chị dâu, chào chị.

Tiếng nói như tiếng vang của ma quỷ từ địa ngục vọng lại khiến toàn thân Hạnh run rẩy, cơ thể mềm nhũn đứng không cả vững. Cũng may là có Vũ đỡ từ phía sau cô mới không bị ngã nhào ra đất.

_ Em không sao chứ. Anh ôm cô vào lòng, cúi người bế bổng cô lên đặt lên ghế sofa.

Hạnh yếu ớt trả lời " Em không sao. Nghỉ chút là khỏi thôi"

_ Anh hai, có khi nào chị dâu bị tụt đường huyết không, anh vào pha cho chị dâu cốc nước đường đi.

_ Em không sao. Hạnh núm tay Vũ khi anh định đứng lên.

_ Em không khỏe, cứ nằm đấy đi.

_ Em không sao, cơ thể cũng đỡ nhiều rồi, để em vào chào hỏi hai bác đã. Lần đầu đến nhà anh cũng phải cho em thể hiện chút ít bản lĩnh chứ.

_ em đó, sức khỏe mình không lo chi lo nghĩ linh tinh là tài. Vũ vừa nói vừa nhéo nhéo chiếc mũi cao xinh xắn của cô

_ Dững, bố mẹ đâu rồi.

_ À,.... Bố đeo mẹ ra tiệm áo dài sửa áo, chắc sắp về rồi đó.

Dững vừa dứt lời, từ ngoài cửa đôi vợ chồng già, tình cảm nắm tay nhau bước vào. Hình ảnh bình dị không kém phần tình cảm, lãng mạn khiến người ngoài nhìn vào không khỏi ghen tỵ.

_ A cu Ty của mẹ về rồi à.

_ Mẹ... Vũ hơi nghiêm giọng.

_ Á..... Mẹ Vũ vội vàng thốt lên khi nhìn thấy cô bé bên cạnh.

_ Ôi chào, thì ra cu Ty nhà mình xấu hổ ông ạ. Bà quay sang huých vai ông bên cạnh.

Ông cười một nụ cười hiền từ, phúc hậu vô cùng.

_ Giới thiệu với cả nhà, đây là Hạnh bạn gái con.

_ Cháu chào hai bác ạ.

Hai ông bà gật đầu, cười tít cả mắt.

_ Giới thiệu với em, đây là bố anh, mẹ anh. Đây là Dững _ em trai anh.

Hạnh hơi cúi đầu theo lời giới thiệu của Vũ. Cô mỉm cười, cố gắng ra vẻ tự nhiên nhất để che đi sự lúng túng của mình.

_ Lần đầu đến nhà chơi cháu có mua ít quà biếu cả nhà ạ.

_ Cháu khách sáo quá, đến chơi thôi là được rồi, quà cáp chi cho nó tốn kém. Người nhà, người nhà cả.

Bố Vũ cười rạng rỡ nhận lấy túi quà. Mẹ anh đứng bên cũng không kém cạnh, vui vẻ nắm tay con dâu tương lai, trên mặt tràn đầy ý cười. Có thể thấy được bố mẹ Vũ đều rất yêu quý cô.

_ Bố mẹ, chúng ta vào ghế ngồi nói chuyện chứ.

_ A, thật ngại quá. Già cả rồi, không nhớ gì cả. Cháu đừng trách hai ông bà già này nhé. Chúng ta vào thôi.

_ Dạ.

Dững từ nãy đến giờ vẫn trung thành với sự im lặng, cậu lẳng lặng đứng bên quan sát, ánh mắt như chim ưng nhìn chăm chăm vào cô qua chiếc kính thời trang cao cấp.

Hạnh biết, nhưng cô vẫn cố gắng tập trung nói chuyện với mọi người, bỏ qua cái nhìn sắc bén của Dững.

_ Thằng kia, anh mày đưa chị dâu về. Mày không vui à mà mặt như đưa đám thế kia.

_ Bố này, bố nói gì kì vậy.

_ Ông này, già rồi ăn nói hồ đồ gì thế hả. Con đừng nghe ông ý nói linh tinh, thằng Dững nhà bác tính nó khó gần thế thôi chứ nó không có ý ghét cháu đâu.

_ Dạ.

_ chị dâu hiểu con lắm. Mẹ không cần phải giải thích hộ con đâu.

Nghe Dững nói vậy trong lòng cô bỗng chốc trở lên lo lắng hơn, nụ cười trên miệng cũng trở nên cứng lại, cô căng thẳng nhìn về phía Dững.

_ Chị dâu, chị nói xem đúng không nào.

_ Cái thằng này, mày định dọa người ta bỏ về luôn à. Không nói được câu nào tử tế thì trật tự lại, để bố mẹ nói chuyện với con dâu tương lai.

_ Mẹ..... Bố..... Dững kéo dài giọng ra. Ấy vậy mà cũng chẳng có ai để ý đến cậu.

_ Bố, mẹ hai người hiểu ý của con đi đâu vậy. Con với chị dâu trước đó có quen biết mà. Phải không chị dâu.

_ À.... Vâng. Chúng cháu có gặp qua vài lần.

_ Chị dâu nhanh quên thật đó, không phải trước đó chúng ta rất thân thiết hay sao. Hay để em kể lại vài kỉ niệm của chúng ta cho mọi người nghe nhé.

Cả người cô bỗng chốc trở lên căng thẳng hơn, gương mặt khó coi vô cùng, cô nhìn chăm chăm về phía Dững. Trong lòng không khỏi hoang mang, không biết Dững định nói gì, đại nào căng thẳng tột độ.

Mọi người trong gia đình có vẻ cũng cảm nhận được không khí kì quái giữa hai người, ai lấy đều nhìn chăm chăm về phía cậu, duy chỉ có Vũ vẫn không quên nắm tay trấn an cô.

Đột nhiên Dững bật cười.

Ha... Ha...ha.

_ Mọi người làm gì mà nhìn con ghê vậy. Con nói gì sai sao.

_ Anh Dững. Cô lấy hết can đảm ra gọi tên cậu, ánh mắt tha thiết như muốn van lơn cậu đừng nói nữa.

_ Kia, Hạnh em sợ không dám nói chứ gì. Vậy được để anh nói.

_ Hai đứa có chuyện gì. Giọng bố Vũ lúc này cũng trở nên nghiêm nghị hơn.

Dững hít một hơi thật sâu, chỉnh lại dáng ngồi, ra vẻ nghiêm trọng nhìn mọi người.

Mọi người trong phòng cũng căng thẳng không kém, đặc biệt là Hạnh, tim cô cứ đập thình thịch liên hồi, mồ hôi túa ra. Cô chăm chú nhìn cậu, cô không sợ Dững nói ra chuyện trong quá khứ, bởi chuyện đã qua, hai người họ bây giờ cũng không có gì, nói ra ngay từ đầu cũng tốt, tránh để hiểu lầm sau này. Nhưng điều mà cô sợ chính là Dững, bản thân anh ta quá nham hiểm, thủ đoạn hèn hạ vô cùng, cô sợ anh ta sẽ thêm mắm, dặm muối khiến mọi người trong nhà có ấn tượng xấu vì cô.

Ha.... Ha... Ha.. Dững bật cười lần hai.

Bố Vũ tức mình, lấy tay đập mạnh vào đầu cậu.

_ Thằng điên này, có gì nói mau, cười cái gì mà cười.

_ con... Con là cười mọi người nghiêm túc quá. Vũ vừa nói vừa cố gắng nhịn cười.

_ Trời ạ, chuyện là thế này lúc trước con với Hạnh từng quen nhau.

_ Cái gì. Hai đứa từng quen nhau. Mẹ Vũ thốt lên.

_ Mẹ... Mẹ nghĩ đi đâu vậy. Ý con là chúng con đã quen biết nhau từ trước đó rồi. Nay để con kể mọi người nghe.

Dững thay đổi thái độ đột ngột, hăng hái kể chuyện cho mọi người. Cậu kể chuyện lần đầu hai người gặp nhau như thế nào, cậu đã dũng cảm cứu cô ra sao. Cả nhà sau khi nghe xong bỏ lăn ra cười.

Chuyện là, có một lần cô đang đi dạo men theo con sông nhỏ, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại trong lúc không để ý vung vẩy đã vô tình đánh rơi chiếc vòng do bà nội để lại, cũng may chiếc vòng rơi trúng chiếc lá sen đang trôi nổi trên nước nên mới may mắn không bị chìm.

Nhìn kĩ vật duy nhất của người bà yêu dấu để lại, nước mắt cô cứ thế vô thức tuôn rơi. Dù không biết bơi, cô cũng liều mạng tháo giày lội xuống, cố gắng đi ra xa phía chiếc lá sen đang trôi nổi lênh bênh trên dòng sông.

Trước khi xuống, cô tháo giày, xếp gọn gàng lại, đặt điện thoại và một số đồ dùng cá nhân bên cạnh, rồi cứ thế vừa khóc vừa cố gắng lội ra phía lá sen. Khi chỉ còn một chút xíu nữa là thôi là cô có thể lấy được chiếc vòng rồi, thì không biết từ đâu một tên đàn ông lao đến, ôm chặt lấy cô lôi lên bờ, vừa đi hần vừa không ngừng mắng cô.

_ Cô gái, cô hãy bình tĩnh. Chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết. Cô không thể vì một thằng đàn ông tệ bạc mà tử tử được. Cô không nghĩ đến mình thì cũng phải nghĩ đến bố mẹ, đến những người thực lòng yêu thương cô chứ.....

Lúc đó, Hạnh chỉ biết trở mặt ra nhìn cậu, trong đầu bỗng chốc hiểu ra. Cô vừa bực vừa buồn cười.

_ Lỗi tại nào của anh nghe thấy tôi muốn từ từ. Anh nhìn cho kỹ, tôi là muốn đi ra lấy chiếc vòng kia kìa, chiếc vòng trên chiếc lá sen kia kìa, anh có thấy không. Mờ to cái mắt ra mà nhìn, làm cái gì cũng phải nghĩ chứ, anh có biết là tôi khó khăn lắm mới đến được đó không.

_ A.

Dừng "À" lên một tiếng, ra chiều đã hiểu mọi chuyện. Cậu nhìn cô cười cười ra chiều hối lỗi.

_ Anh cười ngốc gì ở đó. Đừng tưởng cười là xong chuyện nha. Anh... Anh mau đi xuống lấy chiếc vòng về cho tôi.

Dừng nhìn cô, cảm thấy mình cũng có lỗi nên cũng không ý kiến gì, liền nhanh chóng phi xuống lấy chiếc vòng lên cho cô.

Nghe xong câu chuyện, trong lòng ai đấy đều vui vẻ vô cùng. Hạnh cũng không ngoại lệ, cô thở phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười khi trút được gánh nặng trong lòng.

_ Ui, chuyện này đã là gì, bọn con còn có nhiều chuyện hay ho hơn cơ sau này có thời gian con sẽ từ từ kể cho mọi người. Đảm bảo độ bất ngờ cực kỳ.

Cô nghe Dừng kể xong, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Cũng may hẳn còn có lương tâm, không kể chuyện trước đây của hai người ra.

Hành động này tuy nhỏ nhưng cũng không thể nào qua được ánh mắt tinh tế của Vũ. Anh nhìn cô, trong lòng muốn hỏi gì đó nhưng lại thôi.

Tại nhà bếp.

Hạnh bận rộn nấu ăn phụ giúp mẹ Vũ. Mùi thức ăn thơm lừng lan tỏa khắp căn phòng nhỏ, Hạnh và mẹ Vũ_ bà Thúy vừa nấu ăn vừa cùng nhau trò chuyện, vui vẻ vô cùng.

_ Bác gái, món sườn xào chua ngọt này của bác ngon quá đi à. Lâu lắm cháu mới được ăn món sườn ngon như thế này đó.

_ Con bé này, khéo nịnh quá đi.

_ Cháu không nịnh đâu, cháu nói thật đó. Lúc nào có dịp bác nhất định phải dạy cháu đó.

_ Được, được. Nếu thích tí phải ăn thật nhiều vào đó.

_ Dạ..

_ thôi chết nhà hết gói ướp thịt rồi, cháu ở đây trông cho bác nồi cá kho này nhé. Bác bảo thằng Vũ đi mua gói gia vị về ướp thịt.

_ Dạ. Bác cứ yên tâm.

Phòng bếp đang vui vẻ, chẳng mấy chốc lại trở lên trống vắng. Hạnh tranh thủ nấu nướng, rửa nồi niêu vừa bày ra, vật rau....

Cô vừa làm vừa hát trông vui vẻ vô cùng, đáng vẽ lúc này của Hạnh phải nói là cực kỳ đáng yêu.

Từ phía sau, một vòng tay lớn ôm chặt lấy người. Hạnh vui vẻ đáp.

_ Anh đưa mẹ đi về rồi à.

_ Anh to gan quá rồi đấy. Bố mẹ mà nhìn thấy thì làm sao.

Người phía sau vẫn im lặng, không đúng có cái gì đó không đúng lắm.

Cảm giác, chính là cảm giác từ vòng tay phía sau. Có gì đó không đúng lắm.

Hạnh hoảng hốt, xoay người lại phía sau.

_ Anh.....

Khoảng cách giữa hai người lúc này phải nói là vô cùng gần, gần đến nỗi cả hai có thể cảm nhận rõ nhịp tim của đối phương.

Mặt cô gần như chạm vào mặt cậu, Hạnh lúng túng, đẩy mạnh Dừng về phía sau.

Thế nhưng tất cả đều vô ích, Dừng không những không lùi lại mà còn mạnh bạo hôn lên đôi môi nhỏ nhắn, xinh xinh của cô.

Chát.

_ Anh, khôn khiếp.

Cô hoảng sợ lùi lại phía sau, trong lòng không khỏi lo lắng đưa mắt nhìn xung quanh.

Dừng buông Hạnh ra, nhếch mép cười.

_ Mùi vị không tệ, vẫn như xưa.

_ Đê tiện. Hạnh gằn giọng nói.

_ Tôi có thể đê tiện hơn nữa. Em muốn thử không.

Hạnh trừng mắt nhìn Dũng. Hai người đứng đối diện trừng trừng mắt nhìn nhau, cặp mắt tóe ra lửa, nếu như ánh mắt có thể giết người, có lẽ Dũng đã bị cô giết rất nhiều lần bởi ánh mắt sắc như dao lam của cô.

Cuộc độ mắt tưởng chừng không có hồi kết cho đến khi một giọng nói non nớt thánh thót vang lên.

_ Chú....

_ Bé Miu, sao con ở đây. Dũng đi đến ôm bồng lấy bé Miu lên vai.

_ Mẹ bảo con vào trước mẹ với cụ lấy đồ vào sau.

_ Nào để chú bế con ra đón cụ với mẹ nhé.

Hạnh ngơ ngác đứng sững trong bếp không biết nên ra hay đứng im. Trong lúc loay hoay không biết chọn gì, thì thật may là bố mẹ và Vũ đã trở về (tg: đi mua có chút đồ có cần thiết phải ba người cùng đi không. Mẹ Vũ: mình thích, mình sai con thôi, bà ghen tị à)

_ Hạnh, chào bà đi em.

_ Cháu chào bà.

_ Bà nội, đây là Hạnh bạn gái cháu tức cháu dâu tương lai của bà đó.

_ Cháu chào bà.

_ Ủ, chào cháu. Thành Vũ quả là có mắt nhìn bạn gái trông xinh quá.

_ Đây là Mai_ em họ anh.

_ Em chào chị.

_ Chào em.

_ Mẹ với chồng con và các cháu ra ghế ngồi đi, con nấu nôt một xú là xong.

_ Ủ.

_ Hạnh phụ bác một tay nhé.

_ Dạ vâng.

_ Để cháu phụ bác cho.

_ Thôi cháu ra ghế ngồi đi, con nhỏ ở đây mà trông con, bác làm được.

Bữa cơm ấm cúng nhanh chóng diễn ra, mọi người quay quần bên chiếc bàn ăn, ai đấy đều vui vẻ chúc mừng đôi bạn trẻ.

Không khí vui vẻ, ấm áp tràn ngập tron suốt bữa ăn khiến mọi người chẳng mấy chốc mà xích lại gần nhau hơn.

Đng nói chuyện vui vẻ, đột nhiên bé Miu hô lên.

_ Mẹ.... Mẹ nhìn kìa hai người họ đang ôm nhau kìa. Xấu hổ quá đi à. Cô bé vừa nói vừa chỉ vào màn hình tivi rồi giả vờ ngượng ngùng lấy tay che mặt trông vô cùng đáng yêu.

_ Ủ. Nhưng đôi yêu nhau đều sẽ như vậy, sau này bé Miu lớn né Miu sẽ hiểu.

Bé Miu thấy mẹ nói vậy liền thích thú reo lên.

_ A, con biết rồi.

_ Yêu nhau giống chú Dũng và cô phải không ạ. Bé Miu chỉ chỉ vào cô do không biết tên.

Mai tưởng con gái hiểu lầm, liền lên tiếng sửa lại.

_ Không phải đâu. Phải là giống chú Vũ và cô Hạnh đó.

Bé Miu không chịu thua, đáp lại ngay.

_ Không phải, phải là giống chú Dũng với cô Hạnh chứ. Rõ ràng con vừa thấy cô chú ôm nhau giống như trong phim mà.

Cụm từ "ôm nhau" được bé Miu đặc biệt nhấn mạnh. Nếu là một người khác nói câu này chắc chắn người nghe sẽ nghĩ ngay rằng người kia có ý đồ gì đó. Nhưng với bé Miu thì không, cháu còn bé, không hiểu biết gì, hà tất gì phải nói dối. Chẳng vậy mà các cụ ta có câu "Ra đường hỏi già, về nhà hỏi trẻ".

Đôi đũa trên tay mọi người đồng loạt khựng lại, nụ cười trên môi cũng gượng gạo hơn.

Bà nội cảm đôi đũa trên tay đặt mạnh xuống bàn, khuôn mặt tỏ rõ vẻ không vui, giọng nói chứa đầy sự bức tức.

_ Chuyện bé Miu nói là như thế nào. Thăng Dũng mau giải thích cho nội nghe xem nào.

_ Nội, bọn con không có. Nội phải tin con. Con cũng không biết sao bé Miu lại nói thế nữa.

Bà nội vốn đã bức nạy lại càng bức hơn, bà lớn tiếng đáp.

_ Ý anh là cái Miu nó nói dối chứ gì.

_ Bà, con.... Con không có ý đó mà. Bọn con thật sự không có gì. Bà phải tin con chứ. Dũng vừa nói vừa xoa đầu, bứt tai tỏ vẻ bất lực như thể mình thực sự bị oan.. Hạnh ngồi đối diện cậu thấy thái độ giả vờ của cậu trong lòng có chút khâm phục khả năng diễn xuất của Dũng. Tuy nhiên, là một người hiểu chuyện, Hạnh biết rằng muốn đến được với Vũ, cô nhất định phải qua ải này, mà muốn qua được ải này, trước mắt cô phải phối hợp với Dũng qua mắt mọi người đã, rồi sau này có cơ hội sẽ từ từ nói hết ra cho mọi người biết.

_ Bà nội. Con....

_ Cô đừng gọi tôi là bà nội. Tôi không nhận nổi.

Trước thái độ khó chịu của bà, cô không những không khó chịu mà còn nhẫn nại, điều chỉnh lại cách xưng hô.

_ Bà nghe con giải thích vài câu được không ạ.

_ Mẹ, để cho con bé giải thích đi mẹ. Ngay cả tội phạm cũng có quyền giải thích cơ mà. Huống chi chúng ta còn chưa rõ mọi chuyện không thể tùy tiện đổ cái tội danh xấu này cho con bé. Dù gì con bé cũng là người yêu thằng Vũ mà. Biết đâu bé Miu có nhầm lẫn gì đó thì sao, như thế chẳng phải chúng ta làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của thằng bé sao. Bố Vũ nhẹ nhàng khuyên nhủ.

_ Phải đó bà. Dũng cũng lên tiếng phụ họa.

_ Được rồi, cô nói đi.

_ Bà để cháu hỏi bé Miu vài câu được không ạ.

_ Hỏi đi.

Hạnh cúi xuống, hai tay đặt lên vai bé Miu, cố nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh như sao đêm của bé mà hỏi.

_ Bé Miu, con thấy cô và chú ôm nhau ở đâu.

Thực lòng khi hỏi câu này, trong lòng Hạnh cũng sợ hãi vô cùng, cô sợ phải nghe thấy cái đáp án mà mình không muốn nghe, sợ phải chứng kiến cảnh mình không muốn thấy. Nhưng khi nghĩ đến tình yêu đẹp đẽ của anh và cô, bản thân cô lại không cho phép mình lùi bước, dù trong lòng cô cũng có chút thất vọng khi thấy anh không nói giúp mình một lời nào từ nãy đến giờ. Cô muốn thử, muốn kiến cường bảo vệ tình yêu của mình, dù chỉ là một cơ hội mong manh, cô cũng không muốn từ bỏ.

Vốn là đứa trẻ nhút nhát, ít tiếp xúc với người, nay lại bị Hạnh giữ chặt, nhìn chăm chăm bé Miu có chút sợ hãi, bé lùi về phía sau, co ro nép người chặt vào lòng mẹ, ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn về phía cô.

Trước thái độ sợ hãi không dám lại gần đó của bé Miu, bao nhiêu dũng khí, bao nhiêu can đảm cũng nhanh chóng tắt ngấm, gương mặt tươi tắn, hai má

hồng hồng chẳng mấy chốc dần trở nên đen trắng bệnh. Cô đành bắt lực mà im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mru Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Trước thái độ sợ hãi không dám lại gần đó của bé Miu, bao nhiêu dũng khí, bao nhiêu can đảm cũng nhanh chóng tắt ngấm, gương mặt tươi tắn, hai má hồng hồng chẳng mấy chốc dần trở nên đen trắng bệnh. Cô đành bắt lực mà im lặng.

Ồ

Hạnh lúng túng, cúi mặt nhìn xuống phía dưới, hai tay đan vào nhau. Lúc này, Vũ ở bên cạnh liền nắm lấy tay cô như động viên, khích lệ cô đừng lo lắng.

Nhận được sự khích lệ của anh, trong lòng cô bỗng thấy ấm áp lạ thường, bởi cô nhận ra rằng thì ra không phải anh nghi ngờ cô mà không nói giúp cô mà lí do thực sự là anh đang quan sát để tìm cách giúp cô giải thích hiểu lầm với mọi người. Cô nhìn anh, ánh mắt ấm áp, tràn đầy kiên định, cô gật đầu như khẳng định sự tin tưởng chắc nịch của mình đối với anh, cô tin anh nhất định sẽ có cách giúp cô thoát khỏi kiếp nạn này.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng Vũ cũng chịu lên tiếng.

Chát giọng trầm ấm của anh chậm rãi vang lên.

_ Con nghĩ chắc là có hiểu lầm gì đó. Mọi người để con hỏi bé Miu xiu.

_ Bé Miu, chú hỏi con câu nè nha. Bé Miu trả lời thật sẽ có thưởng. Con có chịu không nào.

Bé Miu nghe thấy có thưởng, khuôn mặt hớn hớn, hiện rõ nét vui mừng, thái độ hớn hớn này trái ngược hoàn toàn với dáng vẻ sợ sệt khi nãy, cái miệng nhỏ xinh chum chím với đôi môi hồng hồng vui vẻ đáp.

_ cháu chịu ạ.

Vũ mỉm cười với bé Miu rồi mới lên tiếng hỏi.

_ Bé Miu nói cho chú nghe cháu thấy chú Dũng và cô Hạnh ôm nhau ở đâu nào.

_ Cháu thấy cô chú ôm nhau ở trong bếp ạ. Cô đứng phía trên chú đứng phía sau vòng tay ôm qua.

Hạnh ngồi lặng im trên ghế, trong lòng không khỏi sợ hãi, trái tim đập liên hồi, mồ hôi túa ra. Cô thầm nghĩ quả này cô chết chắc rồi, bé Miu thấy cảnh cô với Dũng ôm nhau, chắc hẳn bé sẽ thấy cảnh cô và hẳn hôn nhau. Nghĩ đến đây, cảm giác sợ hãi trong lòng lại dâng lên gấp bội, cô muốn lên tiếng nói gì đó, muốn ngăn bé Miu lại nhưng cô không làm được. Lúc này đây điều duy nhất cô có thể làm là hy vọng. Trong đầu Hạnh lúc này đã mường tượng ra cảnh tượng xấu nhất là cô sẽ kể hết tất cả mọi chuyện trước đây của cô và Dũng cho mọi người nghe, hy vọng anh và mọi người trong gia đình sẽ hiểu và thông cảm cho cô.

_ Choang.

Cái bát trên bàn bị bà nội ném mạnh xuống đất, từng mảnh vụn của bát vương vãi khắp sàn. Mọi người ai nấy đều vô cùng sợ hãi trước thái độ của bà, bé Miu bị hành động của bà dọa sợ mà khóc ầm lên.

Cô Mai thấy con gái khóc liền vội vàng ôm con vào lòng mà vỗ về. Vũ ở bên cũng không vội hỏi mà cũng nhẹ nhàng vỗ vỗ vào tấm lưng nhỏ bé như an ủi, động viên bé đừng sợ. Anh còn vui vẻ cầm chú gấu nhỏ bên cạnh đưa cho cô bé.

_ Anh chị còn gì để nói nữa không.. Trời ơi là trời chị dẫu, em chồng thật không thể nài chấp nhận được mà. Chuyện này mà đồn ra ngoài, sau này nhà mình làm gì còn mặt mũi nào mà nhìn người ta. Cũng may các cụ nhà mình có linh thiêng phù hộ cho gia đình ta biết chuyện sớm, đúng thật là quá xấu hổ mà..Nhà tôi thật là vô phúc, vô phúc mới để hai đứa cháu cùng yêu một người đàn bà như cô.

Trước những lời chỉ trích của bà nội, Hạnh không biết nói gì cả, cô lặng người đi, hai hốc mắt dần đỏ hoe lên, mặt cúi gằm xuống đất.

Bố Vũ sau khi nghe bé Miu nói xong, cảm giác quý mến cũng theo đó mà tan theo mây khói, trong lòng ông bỗng chốc nảy sinh cảm giác khó chịu, bài xích đối với cô. Tuy nhiên, ông vốn là một người đàn ông luôn luôn tôn trọng phụ nữ, vì vậy khi nhìn thấy cô bị mẹ mình chỉ trích như vậy, ông cũng có chút không đành lòng. Đúng lúc ông định lên tiếng nói giúp cô vài câu thì đột nhiên Vũ xen vào

_ Bé Miu, sau đó cháu còn thấy cô chú làm gì nữa không. Bé Miu ngoan trả lời nốt câu này ăn xong xong chú đưa con đi siêu thị mua đồ nhé.

_ Dạ không ạ.

Đường như, Vũ đã nghe thấy câu trả lời mình cần nghe, anh hài lòng gật đầu, vỗ vỗ đôi vai nhỏ mà nói:

_ Được rồi, bé Miu ngoan. Tí chú đưa con đi mua đồ nhé.

_ Bà nội, bà cũng nên nghe em Dũng giải thích tí chứ. Bà không tin Hạnh cũng không sao chẳng lẽ bà lại không tin Dũng. Tính nó như thế nào chẳng lẽ bà lại không biết.

Nghe Vũ nhắc đến Dũng, lúc này bà nội mới chột nhìn đến nhân vật chính trong câu chuyện. Trông cậu khá là thần nhiên, đáng vẻ nhân nhả, nếu để ý kỹ còn trong thấy cả nét cười trong đôi mắt tinh lạng như mặt hồ mùa thu của cậu, bộ dạng này không có gì là giống đáng vẻ của một người có tội, trông cậu giống đáng vẻ của người đang xem kịch thì đúng hơn. Thái độ này của Dũng có thể nói là trái ngược hoàn toàn với lúc ban đầu. Hạnh khẽ nhủ mảy, hướng ánh mắt nghi hoặc về phía cậu, trong đầu không khỏi thắc mắc.

Lúc này đây không chỉ bà nội mà tất cả mọi người đều cảm thấy có gì đó không đúng. Tất cả mọi ánh mắt đều chăm chú đổ dồn vào cậu.

Hạnh vốn đã lo sợ nay lại còn sợ hãi hơn, cô nhìn chăm chăm vào cậu, trái tim như muốn ngừng đập, hô hấp trở nên khó khăn hơn.

_ Bà, bố, mẹ. Cuối cùng mọi người cũng nhìn tới con rồi à. Con còn tưởng mọi người quên con rồi chứ

_ Thăng kia, mau nói rõ mọi chuyện xem nào.

_ Con, thực sự là con và Hạnh lúc nãy đã ôm nhau.

Về mặt lúc này của Hạnh phải nói là muốn bao nhiêu tức giận thì có bấy nhiêu, gương mặt muốn trắng bao nhiêu thì trắng bấy nhiêu. Cảm giác giận dữ ủa về, cô tức giận đến nỗi còn kiểm chế được bản thân, mặc kệ người lớn đang ngồi trước mặt mà ngang nhiên đứng dậy đập tay lên bàn.

_ Dũng, anh thật dễ tiện. Tôi không ngờ anh là loại người như vậy đó. Chuyện của chúng ta qua lâu như vậy rồi mà anh vẫn không thể quên sao.

Mọi người lúc này ai nấy đều vô cùng sốc và ngạc nhiên trước thái độ của cô. Trong lòng đều không ngừng thắc mắc chuyện trước đây của cô với Dũng là gì, ngay cả Vũ_ người luôn tin tưởng cô cũng không nén được phải đưa ánh mắt đầy tò mò về phía cô.

Đường như nhận ra bản thân có chút lỗ mắg, cô cười trừ, vội vàng xua xua tay cúi đầu nghiêm chỉnh xin lỗi mọi người.

Việc đến nước này, nào ai còn tâm trạng quan tâm mấy chuyện vặt vãnh đó, bố Vũ lúc này liền hướng phía Dũng muốn anh kể lại mọi chuyện cho ông nghe, bởi ông biết chuyện của cô và Dũng không hề đơn giản dừng lại ở mức độ quen biết như những gì Dũng vừa kể. Với con mắt nhìn đôi tình tưởng bao nhiêu năm nay, ông có thể nhận ra được giữa Dũng và cô hẳn phải có chuyện gì đó.

Nhìn ánh mắt của bố, Dũng biết một lời nói dối đơn giản không thể nào qua được mắt ông. Cậu nhìn ông, vẻ mặt kiên định.

_ Bà, Bố, mẹ, hai người còn nhớ năm con học đại học không, có một lần con bị người ta đánh cho phải nhập viện đó.

_ Nhớ chứ sao không, đợt đó con bị người ta đánh cho bầm dập mặt mũi, phải nằm viện tận hơn tháng trời, mẹ hỏi mãi mà con cũng không nói là ai. Mẹ mà biết mẹ tìm đến tận nhà làm cho ra lẽ mới thôi. Không nhắc thì thôi nhắc đến là thấy bức bối trong lòng không à.

Mẹ Vũ nói đến đây chột cảm thấy có gì đó không đúng, đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu. Bà quay mặt nhìn lại phía Hạnh.

_ Chẳng lẽ....

_ Vâng, đúng rồi đó mẹ. Nguyên nhân của việc đó chính là do Hạnh làm đó

_ Cô đúng là ác độc mà. Bà nội vốn rất thương Dũng nghe cháu nói vậy trong lòng không khỏi bức tức mà quát lên.

_ Bà, mọi chuyện không phải như mọi người nghĩ đâu. Chắc mọi người cũng biết từ bé con đã nổi tiếng với đào hoa. Với thân hình quyến rũ, vẻ ngoài hào hoa, lịch lãm, cái miệng dẻo như đường đã khiến bao cô gái phải ngã gục xuống. Gái theo con phải gọi là xếp hàng dài, chắc phải kéo dài đến nửa cái Vạn Lý Trường Thành mất.

_ Nói trọng điểm chính đi cái thăng kia.

_ Dạ, bỏ cứ bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó mà. Năm đó, con còn khá trẻ, bản tính nông nổi, không chịu thua ai, gái gặp con chỉ đôi ba câu là quỳ gục xuống ngay, ấy thế trong một lần tình cờ đi với đám bạn, con có quen một cô gái tên là Hoa, khác hoàn toàn với những người trước đây, cô ý là một người mạnh mẽ, có cá tính, độc lập, mặc kệ con có tán tỉnh, đong đưa, làm đủ trò có ý cũng không hề cảm động. Vốn tính sỹ diện trong người, lại bị lũ bạn trêu chọc con mới cá cược với chúng nó trong vòng 1 tháng nhất định sẽ tán đổ cô ý. Cuối cùng sau một tháng dùng đủ thể loại khổ nhục kế, cuối cùng cô ý cũng cảm động mà chấp nhận yêu con. Mà mọi người cũng biết đấy, gu của con phải là kiểu uyển điệu thực nữ, mềm mại như nước chứ người cá tính như vậy đối với con chỉ như hái hoa qua đường thôi. Trong thời gian con yêu cô ấy, con còn yêu thêm hai người nữa, trong một lần con đi chơi với người kia bị Hạnh bắt gặp rồi chụp ảnh lại gửi cho Hoa, hai người là bạn thân của nhau. Hoa biết chuyện tìm đến con hỏi cho ra lẽ, vốn con cũng chả có tình cảm gì với Hoa, thế là nhân cơ hội đó con cũng nói thẳng ra luôn, tất cả những gì con làm chỉ là vì vụ cá cược đó. Hoa sốc quá về nhà uống thuốc ngủ từ từ, may là được người nhà đưa đi viện kịp thời nên không sao. Sau này anh của Hoa biết chuyện, liền tìm người đến đập cho con trận trả thù thay

em gái. Mọi chuyện là như thế đó, nói thật lúc đấy con hận Hạnh ghê gớm lắm, bạn bè với nhau mà đối xử tuyệt tình ghê gớm, nhưng giờ nghĩ lại cũng cảm thấy bản thân mình có lỗi nhiều hơn. Hạnh xin lỗi nhé.

Cốc...

_ Á, sao mẹ đánh con.

_ Mày bị thế là đáng lắm nha con. Ngu lắm con à. Có lớn mà không có khôn gì cả.

_ Được rồi, chuyện kia cứ tạm tin vậy đã, vậy còn chuyện con ôm Hạnh con giải thích ra sao.

_ Nội, oan cho con quá, con nào có ôm Hạnh đâu. Lúc đấy con xuống bếp, thấy Hạnh đang có với lên cất cái nồi, con mới có ý tốt đi đến cất giùm ai ngờ trượt chân vô tình nhào tới chỗ Hạnh. Bọn con chỉ vô tình chạm thôi chứ nào có ôm. Đây bà nhìn kĩ này, con còn bị Hạnh cho một bạt tai đây nè. Đây bố mẹ, anh, mọi người xem đi.

Dững vừa nói vừa đưa cái mặt kiểng tiền ra cho mọi người xem, quả thực nếu để ý kỹ thì vẫn nhìn thấy vết hồng hồng của dấu vân tay.

Bà nội đưa tay xoa xoa vệt đỏ trên má, thoát nhìn tưởng bà xót cháu, ai ngờ "bốp", bà tát một phát vào bên má còn lại của cậu. Sau khi tát xong bà còn thần nhiên đáp.

_ Như thế mới cân.

Bố Vũ thì tiếp lời theo.

_ Cho đáng đời mày. Ai biểu mày chơi ngu thế hả con. Bị thế cũng đáng.

Vũ cùng hòa theo.

_ Ngu thì chết. Giải thích sớm có phải không bị đánh không.

Cô nàng Mai cũng không chịu thua xen vào.

_ Nghiệp quật là có thật.

Sự việc sáng tỏ, mọi người cũng không còn lý do gì để trách cứ cô nữa, thậm chí trong lòng bà nội lại cảm thấy có chút áy náy vì đã nặng lời với cô.

_ Hạnh này, khi nãy bà có hơi nặng lời, cháu đừng để ý nhé.

Nghe bà nói vậy, Hạnh hồ hởi đáp lại.

_ Dạ, không có gì đâu bà. Ai trong trường hợp đấy cũng vậy thôi ạ, cháu hiểu mà bà.

Mọi người mỗi người nói một câu, không khí ảm đạm lúc trước chẳng mấy chốc mà trở nên vui vẻ hơn. Vốn là một người khá hòa đồng, lại thân thiện, vui tính chẳng mấy chốc mà Hạnh đã lấy được thiện cảm của mọi người đối với mình, đặc biệt là bà nội, bà cực kì là quý cô. Sau buổi nói chuyện hôm đó cứ mỗi lần có cơ hội là y như rằng bà lại kêu Vũ đón cô về nhà ăn cơm.

Buổi ra mắt diễn ra khá thuận lợi, Hạnh vui vẻ chào cả nhà rồi ra về. Vũ lái xe đưa Hạnh trở về nhà, trên đường về nhà cả hai nói rất rất nhiều chuyện nhưng tuyệt nhiên Vũ không hề nhắc lại chuyện đã xảy ra ở nhà mình. Trong đầu Hạnh tuy có chút thắc mắc nhưng cô cũng không muốn hỏi, bởi cô biết trước nay Vũ làm bất cứ điều gì đều có lý do cả. Cô biết, với một người tính ý như Vũ, những hành động lo lắng vừa rồi của cô chắc chắn không thể qua khỏi mắt anh. Vì vậy anh không hỏi, cô cũng quyết định không nói, đương nhiên nếu anh hỏi chắc chắn cô sẽ nói sự thật, bởi trong tình yêu chỉ có sự thật mới là sợi dây giúp họ gắn kết bền chặt lại với nhau, sự gian dối, lừa lọc chỉ làm cho mình và đối phương cùng tổn thương.

Ngồi mung lung suy nghĩ, trong đầu cô chọt quanh quẩn câu hỏi mà cô nghĩ mãi không ra. Đó là tại sao khi nãy bé Miu chỉ nói với mọi người là cô và Dững chỉ ôm nhau. Nếu thực sự bé Miu đã nhìn thấy cô và cậu ôm nhau, chắc hẳn là cô bé phải nhìn thấy cảnh lúc sau, lúc hai người họ hôn nhau, bởi sau khi họ tách nhau ra, bé Miu vẫn đứng ở cửa bếp mà gọi Dững cơ mà. Là Dững bảo bé Miu nói dối? Hay là ai đó đã xúi dục cô bé?

Hạnh cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi mà vẫn không tìm ra được lý do thực sự. Quả thực có một điều mà có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ nghĩ ra đó là lúc bé Miu thấy hai người, cô bé vô cùng vui mừng định chạy vào thì vô tình hòn ngọc trên cổ con búp bê mà cô đang cầm lại rơi xuống, lăn xuống dưới gầm tủ ngoài bếp. Lúc đó, cô bé liền vội vàng chạy theo tìm, rồi khi trở về mới mè nheo đòi chú bé.

Mãi trầm tư suy nghĩ, xe dừng lúc nào cũng không hay. Vũ thấy cô có vẻ suy tư quá mức liền nhẹ nhàng lay lay vai cô.

_ Hạnh, đến nơi rồi em.

_ Á. Lúc này Hạnh mới ý thức được bản thân mình vừa mới thất thần trước mặt người yêu.

Cô nhìn anh cười hối hối.

_ Em xin lỗi. Lúc này em có hơi thất thần.

_ Không sao. Vào nhà đi em. Ngoài này lạnh lắm.

_ Dạ.

Hai người cứ thế ung dung nắm tay nhau bước vào trong nhà. Hình ảnh một đôi nam nữ mặc bộ đồ trắng nắm tay nhau đi trong màn đêm tĩnh lặng mới đẹp, mới thơ mộng làm sao. Cả hai trông như những thiên sứ áo trắng xuất hiện trong màn đêm tối tăm.

Vào đến nhà, Hạnh vội vàng leo lên giường, cuộn tròn người trong chăn. Trái ngược cô, Vũ vẫn ung dung, thản nhiên đi về phía kệ bếp, chậm rãi rót một cốc nước ấm cho cô.

_ Em uống đi, cơ thể sẽ ấm hơn đó.

Hạnh lười biếng, đưa tay ra đón lấy cốc nước rồi uống, cơ thể cô cũng dần ấm trở lại. Vũ nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với cô, dáng vẻ của anh lúc này nghiêm túc vô cùng. Nhìn dáng vẻ này, cô cũng phần nào đoán ra những điều anh sẽ nói về sau. Hạnh hít một hơi thật sâu, ổn định lại tinh thần, cô hắng giọng nói.

_ Em sẵn sàng rồi. Anh hỏi đi.

Vũ phì cười trước thái độ cute lầy lội của cô, anh nhẹ nhàng kéo cao chăn lên quấn kín lấy người giúp cô khỏi lạnh.

_ Nghe giọng em như kiểu sắp đánh trận ý nhỉ.

_ Haha. Còn hơn thế nữa chứ.

_ Được rồi. Anh chỉ muốn biết em và Dũng lúc trước có quan hệ gì thôi.

Hạnh biết sớm muộn gì anh cũng sẽ hỏi đến chuyện này, một người tình tế như anh chắc chắn sẽ nhận ra điều bất thường trong lời nói dối của Dũng. Nói thực lời nói dối của Dũng khá là trơn tru, nếu không phải là người trong cuộc có lẽ cô cũng tin mất. Tuy nhiên có một điều Dũng không hề ngờ đến đó là việc bốc phét quá đà của mình chính là sơ hở lớn nhất, trường đại học của cô và anh học, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, tuy nhiên cái chuyện kinh thiên động địa như Dũng vừa kể nếu có xảy ra chắc chắn sẽ trở thành một tin tức chấn động mạnh đối với mọi người. Đặc biệt là với những người tham gia công tác xã hội như anh, dù chỉ là một tin nhỏ thôi anh cũng biết đừng nói là một tin giật gân như vậy, lại chưa kể đến người đó lại là em trai mình.

_ Được rồi. Chuyện đã qua, em cũng chẳng có gì để giấu anh cả, em với Dũng trước từng quen nhau một thời gian và người thuê người đập anh ta chính là em chứ không phải bạn thân em.

Vũ dường như cũng đoán được điều này, trông vẻ mặt của anh không có gì là ngạc nhiên lắm. Anh chỉ gật gật cái đầu rồi lại chăm chú nghe cô nói. Vốn trong lòng cũng có chút khó chịu về những gì đã xảy ra ở nhà anh, Hạnh đem mọi chuyện khi xưa kể hết ra.. Mọi chuyện được cô kể cực kì chi tiết, ngay cả lý do chia tay với cậu, cũng được cô kể lại hết với anh. Mặc dù vậy, có một điều vô cùng kinh khủng, kinh tởm về cậu mà cô không hề nói ra. Bởi cô biết anh yêu thương và tự hào về người em này biết bao nhiêu, nếu để anh biết được khi xưa cậu từng có ý định cưỡng hiếp cô thì chắc chắn anh sẽ cảm thấy thất vọng vô cùng, không chỉ vậy với tính lương thiện của mình anh lại cảm thấy áy náy và có lỗi với cô vô cùng. Những chuyện đã qua, cô cũng không muốn truy cứu nữa, thôi thì làm gì cũng nên vì cái tình, sau này khi cô lấy anh, hai người còn đụng chạm dài dài, không nên cứng rắn quá sau này khó đối mặt với nhau.

Vũ nghe cô kể xong liền vỗ nhẹ vào vai cô.

_ Em yên tâm, anh sẽ nói chuyện với Dũng. Nhất định anh sẽ không làm em khó xử đây. Em cứ yên trí chuẩn bị làm vợ anh đi.

Anh vẫn vậy, luôn quan tâm, suy nghĩ cho cô. Hành động dù nhỏ nhưng lại tình cảm vô cùng. Khóe mắt cô cay cay, Hạnh vươn tay ôm chặt lấy anh, òa khóc nức nở. Vũ bối rối không biết làm gì, chỉ đành lúng túng vỗ vai an ủi cô.

Tại phòng Dũng.

_ Dũng, anh vào được chứ.

_ Vâng.

_ Em đang làm việc à. Anh nói chuyện với em một chút được không.

Dũng đang gõ gõ gì đó trên máy tính nghe Vũ nói vậy liền dừng lại xoay người về phía anh.

_ em biết anh định nói gì. Người tình ý như anh chắc chắn là sẽ nhận ra thái độ đáng ngờ giữa em và Hạnh.

_ Dũng này, Hạnh đã kể với anh về chuyện của em với cô ý rồi. Hai đứa dù gì cũng chia tay lâu rồi. Em cũng trải qua vài ba mối tình rồi, anh chắc là em cũng không còn tình cảm với Hạnh, hà cớ gì em phải làm khó dễ cô ý như vậy. Coi như em vì anh đi, vì tình cảm anh em của mình mà bỏ qua cho Hạnh đi.....

×***** *
,,,,,,

Reng..... Reng..... Reng

Đồng hồ điểm 12h.

Màn đêm tĩnh mịch, tiếng xào xạc của lá, tiếng gió vù vù vù thổi, tiếng chó tru lên từng hồi.

Trong căn phòng tối đen, màn hình điện thoại bỗng chốc sáng rực lên, tiếng chuông reo bất chợt reo lên trong màn đêm tối tăm như báo hiệu một điều gì đó không tốt đẹp sắp xảy ra. Hạnh ưỡ oải vươn vai với lấy chiếc điện thoại trên đầu giường.

Cô mắt nhắm mắt mở nhấn nút nghe, giọng nói chút buồn ngủ, cũng như sự bức tức khi bị người khác phá giấc ngủ.

_ Alo..... Alo.....Alo.

Đầu dây bên kia im lặng không trả lời.

Im lặng, một sự im lặng đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

12 h đêm, đang say giấc nồng trên chiếc giường ấm áp, đột nhiên lại bị kẻ nào gọi điện thoại đến phá đám, hỏi thì không trả lời, Hạnh tức lắm, cô hắng giọng định chửi cho đầu dây bên kia một trận.

Đúng lúc đó, đầu dây bên kia chợt lên tiếng

_ Là tôi.

Hạnh vốn đang mở miệng thì bị tiếng nói của kia chặn lại, miệng cô mở to ra sững sờ nhìn màn hình điện thoại, rồi như không tin vào mắt mình, Hạnh dụi dụi mắt, vỗ vỗ trán như muốn chứng thực đây không phải là mơ.

_ Là tôi. Đầu dây bên kia lại nói.

Lúc này, Hạnh mới nhận thức được hành động quá lỗ của bản thân, cũng may là không có ai ở bên nếu không cô sẽ xấu hổ chết mất. Cố gắng giữ bình tĩnh hết mức có thể, Hạnh cất giọng đáp.

_ Có chuyện gì không.

_ Hãy hạnh phúc nhé.

Cô chờ người ra trước câu nói của Dũng, phải mất một lúc sau bộ não của cô dường như mới hoạt động bình thường trở lại. Câu nói này của Dũng không phải là có ý, hãy quên đi quá khứ và sống thật hạnh phúc sao. Cô đoán chắc là Vũ đã về nói chuyện gì với Dũng rồi nên cậu mới thay đổi thái độ như vậy. Điều này quả thật là quá tốt đi, cô và cậu có thể làm hòa như thế cuộc sống sau này khi về nhà anh có lẽ sẽ dễ thở hơn nhiều. Nghĩ đến đây trong lòng cô chợt cảm thấy vui vẻ lạ lùng.

_ Chúng ta cùng hạnh phúc nhé.

_ Cảm ơn em

Kết thúc cuộc điện thoại ngắn ngủi, Hạnh dường như còn không dám tin vào những gì mình vừa nghe và nói. Quả thực sự việc xảy ra quá nhanh và đột ngột, chỉ vài tiếng trước thôi hai người còn đang đối đầu, cạnh khốe nhau, ấy vậy mà giờ đây họ lại có thể bình thân chúc nhau hạnh phúc.

Con người khi vui vẻ nhất cũng chính là lúc họ lơ là cảnh giác nhất, họ chỉ mãi đắm chìm trong hạnh phúc nhỏ nhoi đấy mà đâu hay một trận cuồng phong sắp kéo tới cuốn trôi hết mọi thứ, Hạnh cũng vậy phải nói là giờ khắc này đây cô cảm thấy vui sướng vô cùng, cô vui đến nỗi muốn gọi điện ngay tức thì với anh để kể cho anh những gì vừa xảy ra. Tuy nhiên, dù vui sướng đến đâu cô cũng tự mình ý thức được bây giờ đã khá khuya rồi, không nên gọi điện làm phiền anh nghỉ ngơi.

Trần trọc cả đêm, cuối cùng trời cũng đã hửng sáng. Không vội gọi điện cho anh, Hạnh háo hức soạn một tin nhắn chúc anh buổi sáng tốt lành. Đợi khoảng vài phút, vẫn chưa có tin nhắn hồi đáp, cô thất vọng cất điện thoại lên chiếc bàn ở đầu giường, cô đoán chắc anh vẫn chưa dậy. Cũng rất dễ hiểu, thường ngày Vũ hay dậy vào lúc sáu giờ mỗi sáng, trong khi bây giờ mới có bốn rưỡi hơn, anh không rep lại cũng là điều hiển nhiên, dù biết trước là vậy

nhưng không hiểu sao cô vẫn hy vọng, trong lòng như có gì đó thôi thúc cô phải làm những việc đó.

6h sáng, Vũ tỉnh dậy, việc đầu tiên anh làm đó chính là gửi tin nhắn cho cô. Thấy màn hình điện thoại hiện thị tin nhắn cô gửi đến, thời gian gửi là 4h35 sáng, anh không khỏi thắc mắc không hiểu sáng nay cô có uống lộn thuốc gì không mà lại dậy sáng như vậy. Bình thường, cô dậy khá là muộn, thường là khi mặt trời đã lên cao, cô mới bắt đầu đi mắt nhắm, mắt mở uốn éo mãi mới rời được giường. Đầu phải tự nhiên mà các bạn học đặt cho cô cái biệt danh là thánh ngủ đầu, tất cả đều có nguyên nhân của nó cả.

Không để đầu óc phải suy diễn nhiều, anh liền lấy máy, nhấn số gọi điện cho cô. Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy.

_ Alo

_ A Vũ.

Giọng nói cô ấm áp, ngọt ngào như viên kẹo ngọt từ từ tan vào trong cõi lòng anh. Vũ khẽ mỉm cười, áp tai vào máy.

_ Ủ, là anh.

_ Em có chuyện này muốn kể với anh nè.

Không đợi anh đáp, cô liền vui vẻ tuôn ra một tràng chữ, không ngừng tra tấn lỗ tai anh. Mới sáng sớm đề phải nghe cô lải nhải, Vũ không những không giận ngược lại anh cảm thấy trong lòng thoải mái vô cùng. Anh thích cảm giác này, cảm giác che chở, cảm giác bản thân là bờ vai vững chắc cho cô dựa vào, cảm giác này mới tuyệt làm sao.

Thời gian thấm thoát qua đi, đông qua xuân đến. Chuyện tình cảm của hai người cũng ngày một thắm thiết hơn. Hai bên gia đình cũng không dưới một lần giục cưới, ấy thế mà cả hai vẫn cứ luôn miệng kêu là còn trẻ, cần phấn đấu vì sự nghiệp, vẫn chưa muốn lập gia đình sớm.

Không phải là Vũ không muốn cưới mà quan trọng là Hạnh chưa muốn. Cô nói tuy cô và Dũng đã làm hòa nhưng trong lòng cô vẫn không yên tâm về Dũng lắm, sợ dĩ cô nghĩ như vậy cũng là có lý do của nó cả, trong một lần bất cẩn bé Miu vào phòng Dũng chơi lấy quyển sách cậu để trên đầu giường ra vô tình đánh rơi một tấm ảnh trong đấy ra, mà tấm ảnh đấy lại là tấm ảnh thuở sinh viên của cô, mặt sau tấm ảnh còn có dòng chữ " Em là của tôi". Lúc nhìn thấy tấm ảnh đó cô thấy sốc và bất ngờ vô cùng, vì vậy cô mới mang chuyện này nói với Vũ rồi bàn với anh chuyện rời lại ngày cưới.

Lúc đầu, khi nghe Hạnh nói không muốn cưới Vũ cũng giận lắm nhưng về sau nghe cô nói cũng có lý, anh sâu chuỗi lại những sự việc trong quá khứ liền nhận ra rằng từ trước đến nay Dũng yêu rất nhiều người nhưng chưa từng để hình ai trong máy điện thoại cũng như trong phòng, tất cả đều chỉ là thoáng qua, gặp dịp thì chơi thôi. Duy chỉ có Hạnh là cậu lại để ảnh trong phòng, không chỉ vậy lần trước anh cũng vô tình thấy ảnh của cô trong máy tính của cậu, lúc đó anh cũng không nghĩ nhiều, cứ nghĩ hai người họ là bạn nên có ảnh là bình thường, giờ nghĩ kĩ lại thì đúng là bất bình thường thật. Vì vậy, trước khi chưa xác định được rõ tình cảm của Dũng anh cũng không muốn liêu, một phần vì anh sợ mất đi tình cảm anh em, một phần anh cũng sợ nếu Dũng còn tư tưởng gì đến Hạnh, sau này khi về nhà mình, chắc chắn cô sẽ khó sống, nghĩ đến thái độ của bà nội hôm đó anh đã thấy rùng hết mình.

Hai người cũng đã bàn tính kĩ với nhau, nếu trong 2 năm tới cậu không có bạn gái chính thức, hai sẽ tổ chức đám cưới rồi mua nhà ra ở riêng, tránh những xung đột không đáng có.

Tối thứ 7, sau một tuần làm việc đầy căng thẳng và mệt mỏi, Hạnh lười biếng nằm dài ra giường. Điện thoại di động reo lên, cô uể oải vươn tay với lấy chiếc điện thoại trên chiếc bàn bên cạnh.

Nhìn dòng chữ " Gấu yêu" hiện lên trên màn hình sáng chói, bao nhiêu mệt mỏi, buồn phiền trong lòng bỗng chốc tan tành theo mây khói. Cô vội vàng ngồi bật dậy, chỉnh sửa lại mái tóc rối bời, lên giây cót lại tinh thần rồi ân nút nghe.

_ Em nghe.

_ Hạnh à, bà nội bảo mai em sang nhà ăn cơm đó. Mai Dũng đưa bạn gái về ra mắt.

_ Thật sao. Hạnh vui sướng hỏi lại.

_ Thật

_ Tốt quá rồi. Tốt quá. Vậy là em yên tâm rồi. Anh cứ yên tâm mai nhất định em sẽ sang sáng làm cô con dâu đảm.

_ Anh chỉ mong em đừng phá cái bếp là anh thấy hạnh phúc lắm rồi.

_ Anh đó, đừng có mà xem thường em. Mai em nhất định sẽ khiến anh lác cả mắt.

_ Anh lác rồi, em có lấy anh không.

_ Không, anh mà lác, em bỏ anh theo thằng khác. Haha.

_ Em muốn nhìn thấy thằng đó chết thì cứ tự nhiên.

.....

Ngày hôm sau, Hạnh có mặt tại nhà Vũ từ khá sớm. Ngoài phụ giúp mẹ Vũ nấu nướng, cô còn cùng nội đi dạo. Nội nói với cô rất nhiều chuyện, nội nói nội già rồi, đến độ tuổi này rồi, nội cũng chẳng tha thiết gì nữa, chỉ mong sao có thể nhìn thấy cháu nội trước khi nhắm mắt.

Ý nội làm sao cô có thể không hiểu chứ. Nội mong cô với anh có thể về chung một nhà nhanh nhanh sinh cho nội một đứa cháu bụ bẫm. Lúc trước, hai người trì hoãn chuyện cưới xin là do vấn đề của cậu, nay Dũng cũng có người yêu, chắc hẳn tình cảm của cậu với cô cũng đã chấm dứt hẳn rồi, không còn lý do gì để ngăn cản hai người nữa, cô cũng không còn vấn đề gì phải lo sợ nữa. Nghĩ vậy, cô liền nhỏ nhẹ thưa với nội.

_ Dạ, thưa nội. Nội nói phải lắm. Con với anh Vũ cũng tính sau khi chú Dũng đưa bạn gái về thì sẽ thưa chuyện với gia đình hai bên.

_ Phải vậy chứ. Tốt lắm, tốt lắm. Nội cười, một nụ cười hiền hậu, nụ cười của hạnh phúc.

- Nội ơi, về thôi. Dũng đưa bạn gái về rồi ă.

_ Minh về nha nội.

_ Ủ, về thôi. Nội nhẹ nhàng đặt tay lên tay cô, vỗ nhẹ nhẹ.

Hạnh và Vũ đi từ từ về nhà, từ ngoài cửa đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ từ trong nhà vọng ra.. Vừa thấy bà nội bước vào, mọi người đồng loạt đứng dậy chào.

_ Cháu chào bà ă..

_ Ủ. Ngồi xuống đi cháu.

_ Ô, chị Hạnh, chị cũng ở đây sao.

_ Em là..... Hạnh cảm thấy cô gái này có chút quen quen, hình như gặp ở đâu rồi nhưng cô lại không tài nào nhớ nổi người trước mặt mình là ai.

Huyền nhìn vẻ mặt của Hạnh cũng phần nào đoán ra được chị không nhớ cô là ai. Cũng phải thôi Huyền mới vào công ty Hạnh làm được hai hôm, tuy cùng làm trong một bộ phận nhưng cô với Hạnh cũng chỉ có nói chuyện với nhau một lần duy nhất đó là buổi đầu tiên cô đến chào hỏi mọi người. Hạnh không nhớ cô cũng phải, còn cô thân làm người mới lại là nhân viên cấp dưới nên những người quan trọng như Hạnh cô phải đặc biệt nhớ kỹ, điều này cô đã học hỏi được từ các anh chị đi trước.

Không có vẻ gì là ngại ngùng, Huyền tự tin giới thiệu.

_ Em là Huyền, mới vào công ty được hai hôm, hôm trước em còn đi theo chị Duyên chào hỏi chị đó.

Hạnh " À" lên một tiếng.

_ Là em à. Thật ngại quá hôm đó, chị nhiều việc nên cũng không để ý lắm. Xin lỗi nhé.

_ Không có gì ă.

_ Người nhà cả mà chị dâu, chị đừng khách sáo. Huyền nghe Dũng nói vậy liền giả bộ e thẹn đứng phía sau lưng cậu, làm bộ dạng ngại ngùng.

Bà nội nghe cháu trai nói vậy liền cười ha ha.

_ Đúng đó, người nhà, người nhà không phải ngại

Vũ nhìn cậu, ánh mắt có chút khinh bỉ,khôe miệng khẽ nhếch lên như muốn nói thẳng ranh con biết bà nội mong có cháu nên chọc đúng chỗ ngứa của bà luôn. Bảo sao bà không vui cho được.

Sau ngày Dũng đưa bạn gái về gia mất gia đình, Vũ và Hạnh cũng lần lượt thưa chuyện với gia đình hai bên. Hai bên bố mẹ vừa nghe thấy anh thưa chuyện cưới xin liền vui vẻ đồng ý, thậm chí gia đình Vũ còn gấp đến nỗi, tối hôm trước anh mới ngỏ lời thưa chuyện, hôm sau gia đình Vũ đã có mặt tại nhà thông gia bàn chuyện cưới xin.

Thời gian dần trôi qua, thoáng cái mà cũng đã đến ngày cưới của Hạnh và Vũ. Đó là một ngày đẹp trời, gió thổi nhẹ nhẹ, hòa cùng tiếng nhạc du dương, nhà trai nhà gái nhộn nhịp chúc mừng đôi vợ chồng trẻ.

Giờ rước dâu đến, Vũ nắm tay Hạnh, đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào. Phía dưới khán đài, mọi người thi nhau vỗ tay rồi cùng nhau reo hò " hôn đi, hôn đi" khiến cô đỏ cả mặt. Kết thúc cảnh hôn môi ngọt ngào, anh dịu dàng nắm lấy đôi bàn tay búp măng thon thả của cô, cùng nhau bật nắp chai sâm panh, rồi lại cùng nhau từ từ rót rượu vào từng chiếc ly. Hình ảnh đó đẹp đến mê hồn,hai người như chàng hoàng tử và nàng công chúa bước ra từ trong tranh, cảnh tượng đẹp khiến những người xung quanh phải đắm say không thể dứt ra được.

Chớp mắt một cái, mới đó cũng đã được 3 tháng kể từ ngày Hạnh về làm dâu nhà Vũ. Cuộc sống hôn nhân của cô trong ba tháng này phải gọi là hạnh phúc vô cùng, nó ngọt ngào, đầm ấm như hương vị của hũ mật ong lâu năm. Từ bà nội, đến bố rồi đến mẹ ai ai cũng quý mến cô đối xử với cô như con cái trong nhà. Ngày trước khi chưa lấy chồng, cô từng tưởng tượng ra vô số những xung đột giữa mẹ chồng nàng, những cảnh mẹ chồng hành hạ con dâu như trong phim sống chung với mẹ chồng. Nghĩ thôi mà cô cũng rùng hết cả mình. Những lúc đó, cô thường tự mình nghĩ ra cảnh mình sẽ khéo léo ra sao, lấy lòng mẹ chồng ra sao, sẽ cho Vũ thấy cô là một người phụ nữ của gia đình ra sao, sẽ cố gắng như thế nào để Vũ không phải khó xử khi đứng giữa những người phụ nữ mà mình yêu thương. Nhưng từ ngày cô lấy về đây, cô đã thấy bản thân mình hoàn toàn nhầm lẫn, mọi người trong nhà ai nấy đều đối xử với cô vô cùng tốt giống như con cháu trong nhà vậy. Lúc cô làm đúng thì khen ngợi, động viên, lúc cô làm sai có tuy trách mắng nhưng vẫn ân cần chỉ bảo, giúp cô làm tốt mọi việc hơn. cô nhận ra rằng giữa người với người, đặc biệt là người thân trong gia đình điều quan trọng nhất chính là chân thành, chỉ có chân thành mới khiến con người ta gắn kết với nhau, sống vui vẻ hòa thuận với nhau mà thôi.

Ba tháng đối với một đời người nói ngắn không ngắn, nói dài không dài, nhưng mãi đến sau này, cô mới biết rằng ba tháng đó đối với cô chính là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong những ngày tháng hôn nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Bầu trời trong xanh, tiếng chim hót líu lo, ánh mặt trời nhảy nhót trên từng rặng cây tán lá. Trong căn phòng nhỏ, trên chiếc giường "be bé" hai thân hình "to to" đang say sưa ôm nhau chìm trong giấc ngủ. Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ, hắt xuống khuôn mặt xinh xắn đang nhắm nghiền, Hạnh mở mắt theo bản năng cô đưa tay che mắt khỏi ánh nắng cho đỡ chói.

Cô uể oải vươn tay với lấy chiếc đồng hồ trên đầu giường. Kim đồng hồ chỉ 7h tròn, Hạnh giật mình hoảng hốt tung chăn trở dậy, nhìn người bên cạnh vẫn đang say giấc nồng, cô điên tiết, lấy chân dùng hết sức bình sinh đạp mạnh một phát.

Rầm

Cả người Vũ như con chim bay trên không trung rồi nhẹ nhàng tiếp đất. Con đau từ móng truyền đến khiến anh giật mình tỉnh giấc, vừa mở mắt ra đập vào mắt anh chính là hình ảnh người vợ hiền dịu với khuôn mặt giận dữ, hai tay chống hai bên hông đang nhìn anh chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống.

Dường như vẫn chưa ý thức được tình trạng nguy hiểm của bản thân, Vũ còn giả bộ diễn kịch, anh nhảy dựng lên.

_ Vọ, động đất, có động đất, mau chạy nhanh đi em.

Anh vừa nói vừa vội vàng đứng dậy ném lấy tay cô hướng ra cửa mà chạy y như thật.

Hạnh vốn đã bức mình lại nhìn thấy thái độ không biết hỏi cái kia của anh khiến cô càng tức hơn. Cô điên tiết giật mạnh tay khỏi tay anh, dùng sức mà đâm mà đá vào người Vũ, vừa đánh cô vừa mắng.

_ Tên khốn nhà anh, anh chỉ biết sướng cái thân mình thôi à..anh có biết hôm nay tôi có sự kiện quan trọng lắm không. Huhu..... Tại anh, tại anh đó, tôi đánh chết anh, đồ đáng ghét.

_ Vọ, đau..... Ai da..... Đau quá

Anh vừa lé vừa la oai oái lên.

_ Chết đi, tên khốn khiếp, đêm qua tôi đã nói không được mà anh cứ cố là sao.....

_ Á.....đau....đau quá vợ ơi...

Nhìn vợ càng đánh càng hăng, Vũ cũng biết bản thân mình có lỗi, anh không tránh nữa mà trực tiếp choàng tay ôm chặt cô vào lòng.

_ Được rồi, anh sai, là lỗi của anh, anh đáng đánh, em thích thì cứ đánh anh đi. Đây thân thể của anh đây, em thích thì cứ đánh, đánh bao giờ hết khó chịu thì thôi. Nhớ không được làm đau tay, anh sẽ xót đó.

Mới sáng sớm đã nghe những lời đường mật như này, dù cô muốn giận anh lắm nhưng cũng chẳng thể nào giận được lâu. Cô nghiêm giọng.

_ Anh đó, hôm nay phạt anh xuống nấu bữa sáng. Anh có 10p khi em xuống bữa sáng phải hoàn tất. Anh mà làm không xong là anh chết với em. Cô vừa nói vừa giờ nắm đầm tay lên đủ dứ.

Vũ mỉm cười, lập tức đứng nghiêm chỉnh, giờ tay lên trán, tư thế nghiêm trang như một người quân nhân, giọng nói trang nghiêm.

_ Báo cáo đại boss, xác nhận nhiệm vụ.

Nói xong, Vũ xoay người 180 độ, bước từng bước uy nghiêm nghiêm như những người lính đặc vụ về phía cửa.

Vừa ra khỏi cửa, chưa đợi cô nói gì, anh liền cúi người chạy thực mạng xuống bếp, còn đầu tư thế uy nghiêm ban nãy.

Hạnh bật cười trước hành động chuộc lỗi có 102 của anh.

. Cô xoay người bước lại phía tủ, lấy bộ đồ công sở được treo ngay ngắn rồi nhanh chóng đi lại phía phòng tắm để thay.

Sau khi thay đồ xong, Hạnh tiện tay bỏ điện thoại vào túi xách, vừa lúc đó màn hình điện thoại cũng sáng lên, là điện thoại của trợ lý Hạ.

_ Alo.

_ on giới, cuối cùng chị cũng nghe máy. Em gọi cho chị từ sáng đến giờ mà không được. Chị mà không bắt máy chắc em bị sắp mắng chết mất.

_ Chẳng phải chị nghe rồi sao. Có việc gì không.

_ Chị à, chị đang ở đâu đấy, chị mau đến công ty ngay đi. Chị không đến nhanh là lớn chuyện đó. Em thấy thái độ của sếp có vẻ nghiêm trọng lắm, từ lúc đến tới giờ cứ sao sao ý, chị mau mau đến công ty đi.

_ Được rồi. Chị có chút việc gấp, em bảo cậu Nam, cậu Tiến thay chị giám sát, sắp xếp mọi thứ giúp chị nhé. Khoảng 15p nữa chị sẽ tới. Mọi thứ cứ theo như phân công ban đầu mà làm, nhất định không được để xảy ra sai sót.

_ Em biết rồi. Em cúp máy trước đây.

_ Ừ.

Kết thúc cuộc điện thoại, Hạnh dùng tốc độ ánh sáng chạy nhanh xuống nhà, cô vói tay lấy mẫu bánh mì trên bàn, tiện thể thơm nhẹ vào má anh rồi chạy nhanh ra phía nhà xe.

_ Em đi làm trước đây.

Nhìn bóng dáng cô hấp tấp chạy đi làm đến ăn cũng không kịp ăn, trong lòng anh bỗng cảm thấy bản thân có lỗi vô cùng, nếu không tại anh đêm qua đem cô giày vò cả một đêm đến nỗi cả hai mệt mỏi mà ngủ quên, quên luôn cả việc đặt chuông để dậy.

Anh khề thở dài, trong đầu thầm trách bản thân đúng là đồ óc heo mà. Ánh mắt không tự chủ được liền nhìn về phía em trai hư hỏng mà trách mắng "tại mày làm khổ vợ tao, tối nay tao cho mày nhịn đói luôn".

Chuông điện thoại reo lên, là mẹ gọi về, Vũ vội vàng bắt máy.

_ Alo, mẹ. A.

_ Chà mẹ mày thì ai. Máy ngày cả nhà đi vắng, hai vợ chồng ở nhà tận hưởng không gian riêng tư có vui không. Liệu lần này có tạo ra thằng cu cho bố mẹ bé không.

_ Mẹ biết mà còn hỏi.

_ Tiểu tử. Có vợ vào cái là không còn biết từ xấu hổ viết thế nào luôn.

_ Mẹ, mới sáng sớm ra mẹ đã gọi cho con không phải vì việc này đó chứ.

_ Ô, cái thằng này, mẹ nhớ mẹ gọi mày không được à. Hay giờ có vợ rồi không cần mẹ nữa.

_ Mẹ nói gì vậy. Với con mẹ lúc nào cũng là số 1.

_ Thôi không giỡn nữa, mẹ gọi điện để báo hai vợ chồng trưa ra sân bay đón mọi người, bây giờ bà với bố mẹ và em con đang thu dọn hành lý để về, tầm 12h trưa nay sẽ xuống đến sân bay Nội Bài.

_ Dạ, con biết rồi. Con sẽ đến đón mọi người.

Tại công ty.

Vừa nhắc thấy bóng dáng của Hạnh, trợ lý Hạ liền vội vàng vàng chạy lại ngay chỗ cô. Hạ thở hắt hắt tóm lấy tay cô, gấp gáp nói:

_ Chị, cuối cùng chị cũng đến.

_ Có chuyện gì, cứ từ từ rồi nói.

Trợ lý Hạ xua xua tay, hơi thở vẫn còn gấp gáp. Nói:

_ Có chuyện không hay rồi. Dự án quảng cáo với công ty HX vừa bị sếp ra lệnh hủy xong.

_ Cái gì. Chuyện này sao có thể.

Giọng cô hơi to lên khiến mọi người trong đại sảnh đều đồng loạt nhìn về phía họ, cả hai ái ngại cười hối lỗi rồi cúi đầu xin lỗi.

Không chút chần chừ, Hạnh lập tức kéo tay trợ lý đi một mạch tới thang máy, nhấn tầng số 5, nơi cô làm việc. CỬ thang máy vừa mở ra, Hạnh sai từng bước dài, khí thế ngùn ngụt đi tới văn phòng của giám đốc.

Với nhiều năm kinh nghiệm trong nghề, dù tức giận vô cùng Hạnh vẫn có thể giữ được sự điềm tĩnh vốn có của mình,, trước khi vào phòng giám đốc, Hạnh vẫn bình thần dặn dò trợ lý của mình.

_ Em về phòng làm việc trước đi. Chị vào gặp giám đốc một lát rồi chị sẽ ra ngay.

_ Dạ.

Nhìn bóng dáng trợ lý khuất dần, Hạnh hít một hơi thật sâu, chỉnh chu lại đầu tóc, trang phục, cô đưa tay lên cửa gõ nhẹ.

_ Cốc, cốc, cốc.

Trong văn phòng, giám đốc Trần đang chăm chú đọc văn kiện, mãi đến khi tiếng gõ cửa vang lên ông mới nhẹ nhàng đặt văn kiện trên tay xuống bàn, ngược mắt nhìn ra phía cửa, nhẹ nhàng lên tiếng.

_ Mời vào.

_ Giám đốc..

_ Cô tới đúng lúc quá, vừa hay tôi cũng có việc cần bàn với cô.

Ngồi đi.

Giám đốc Trần vừa nói vừa chỉ tay hướng phía ghế sofa. Ông từ từ rời bàn làm việc đi lại vị trí đối diện cô, rồi từ từ ngồi xuống. Ông điềm đạm cầm lấy ấm trà rót vào chén cho cô.

_ Uống đi.

_ Giám đốc, tôi.....

_ Uống trà đi, chuyện gì cứ từ từ nói.

Lời nói còn chưa dứt, giám đốc Trần lập tức xen vào, dường như cũng hiểu cô muốn nói gì, ông vẫn bình tĩnh, từ từ thưởng thức trà.

Trước thái độ điềm tĩnh đến lạ thường của giám đốc, Hạnh cũng không thể làm gì khác, cô cầm lấy tách trà nhanh chóng uống hết trong một hơi. Uống xong, cô vội vàng nói như thể sợ bị người khác cướp lời, cô nói nhanh vô cùng.

..

_ Giám đốc, việc anh bảo chúng tôi ngừng dự án quảng cáo này nghĩa là sao. Anh thừa biết dự án này chúng tôi đã làm gần hoàn tất rồi, bây giờ chỉ chờ ngày phát hành thôi, tại sao anh lại vô cớ bắt chúng tôi hủy bỏ. Đâu phải anh không biết, nếu chúng ta ngưng dự án, chúng ta sẽ phải đền bù cho bên đối tác một khoản không hề nhỏ, công ty cũng sẽ chịu thiệt hại nặng nề ra sao.

_ Điều này tôi biết. Tôi cũng không muốn việc này xảy ra. Nhưng đây là lệnh từ tổng công ty. Tôi cũng không thể làm gì khác.

_ Tổng công ty sao, không phải trước nay bên phía tổng công ty đều không xen vào mấy dự án nhỏ lẻ này sao. Sao bây giờ đột nhiên lại thế này.

_ Điều này tôi cũng không rõ, sáng nay tôi mới nhận được thông báo từ tổng bộ về việc cho người xuống giám sát và điều hành.

_ Ý anh là, việc này do người mới đến làm sao. Sao có thể thế được, anh có biết dự án này chúng tôi phải bỏ ra bao nhiêu sức lực không, đâu thể một câu hủy của một người mới đến anh liền ra thông báo hủy được. Không được, tôi nhất định không đồng ý, người đó ở đâu, anh mau dẫn tôi đến gặp họ, tôi phải nói rõ ràng với họ mới được

_ Hạnh, cô cứ bình tĩnh.

_ Bình tĩnh sao được, anh có biết vì dự án quảng cáo này, phòng chúng tôi đã phải làm việc cật lực ra sao không, anh có biết nhân viên của tôi phải thức bao nhiêu đêm mới có thể hoàn thành được không. Bây giờ nói hủy là hủy, anh không thấy quá đáng với mọi người sao

_ Chuyện này,..... Tôi cũng biết làm như vậy là làm khó cho cô với mọi người, nhưng đây là lệnh từ trên xuống, chúng ta phải nghe theo chỉ thị của tổng giám sát từ tổng công ty cử xuống. Tôi cũng không thể làm khác.

_ Tôi muốn đi gặp người đó. Chỉ ít tôi cũng cần có lý do thỏa đáng để giải thích cho nhân viên của mình chứ. Tôi muốn xem xem rốt cuộc hẳn là ai, có bản lĩnh gì.

_ LÀ Tôi.

Một giọng nói uy nghiêm, chắc nịch từ cửa vang vọng khắp căn phòng. Giọng nói uy quyền khiến cả hai người không hẹn mà gặp đồng thời quay về nơi phát ra tiếng nói.

Trịnh Minh Anh sau khi nói xong liền không màng hai người trong phòng đang nhìn chăm chăm vào mình, tựa như chốn không người, cô tự nhiên bước vào phòng đi đến chỗ hai người đang nói chuyện.

Giám đốc Trần vừa nhìn liền nhận ra đây là người từ trên phái xuống, ông tươi cười nói:

_ Giám sát Trịnh, mời ngồi.

_ Cảm ơn ông, giám đốc Trần.

Minh Anh nói xong liền liếc nhìn cô một cái, ánh mắt có chút phức tạp.

_ Người này là.

_ Thật ngại quá, để tôi giới thiệu với hai người.

_ Giám sát Trịnh, Trịnh Minh Anh.

_ Đây là Hạnh, trưởng phòng PR.

_ Giám đốc Trần không cần phải khách sáo, đều là người quen cả, tôi và Hạnh trước đây là bạn học, quan hệ cũng không tệ.

_ Ô, hóa ra là người quen, vậy thì hay quá.

_ Hy vọng chúng ta, hợp tác vui vẻ.

Minh Anh đưa tay ra ý muốn bắt lấy tay cô, Hạnh cũng lịch sự đáp lại.

_ Minh Anh, tôi....

Không để cô kịp nói hết câu, Minh Anh liền lên tiếng xen vào.

_ Hạnh à, tuy chúng ta là người quen nhưng có điều này tôi vẫn phải nói trước công việc là công việc, tình cảm là tình cảm, bây giờ đang ở công ty chúng ta cũng nên xưng hô sao cho phù hợp.

_ Tôi xin lỗi, giám sát Trịnh, tôi muốn biết lý do tại sao cô lại hủy hợp đồng quảng cáo mà chúng tôi đang làm, hợp đồng này chúng tôi đã gần hoàn tất rồi, chỉ cần một tuần nữa thôi là có thể xong, cô có thể suy nghĩ lại cho chúng tôi thời hạn một tuần không.

_ Bên phía tổng công ty muốn mở rộng thị trường, tăng cường hợp tác với đối tác nước ngoài. Sau khi xem xét, phía trên đã quyết định dùng công ty con này làm mũi tên đi đầu. 3 ngày nữa ông Jeason giám đốc công ty J. K sẽ về Việt Nam, bên phía công ty hy vọng chúng ta có thể thuyết phục được ông ký hợp đồng quảng cáo với công ty ta. Tôi hy vọng mọi người có thể làm hết sức để lấy được hợp đồng này.

_ chúng tôi sẽ cố gắng làm tốt để lấy được hợp đồng. Vậy còn dự án với HX thì sao.

_ Dự án này tạm thời gác lại.

_ Tôi có thể hỏi một việc được không, quyết định này của cô đã được phía trên phê duyệt chưa.

_ Đây là chuyện nhỏ, tôi có thể toàn quyền quyết định, không cần phiền đến phía trên.

_ Vậy, đây chẳng phải là suy nghĩ phiến diện của cô sao, cô có biết nếu chúng ta hủy dự án này công ty sẽ chịu tổn thất ra sao không, tuy đây không phải một dự án quá lớn nhưng phí bồi thường phá vỡ hợp đồng cũng không hề nhỏ.

_ Hạnh này, để tôi nói cho cô biết nhé, để có được vị trí này tôi cũng phải cố gắng phần đầu rất nhiều, vị trí này không phải ngồi để chơi, ai thích ngồi thì

ngồi. Cô phải hiểu để có được vị trí này ở tổng công ty, nếu cô bỏ sức một thì tôi phải bỏ sức mười, đó chính là điểm khác biệt lớn nhất của hai chúng ta. Cô có bằng cấp, kinh nghiệm, ok, tôi không phủ nhận nhưng điều đáng tiếc duy nhất của cô chính là cô không có tầm nhìn quá xa, không biết bỏ nhỏ lấy lớn. Tôi nghĩ cô cần phải học tập nhiều đó.

Ngữ điệu nhẹ nhàng nhưng hàm ý lại chứa đầy sự châm chọc. Đến kẻ ngốc cũng hiểu được là cô ta đang cố ý mỉa mai năng lực làm việc của cô.

_ Cô... Hạnh nghe cô ta nói mà tức đến run cả người, hai tay nắm chặt lại.

.....

Hai bên cứ lại qua tiếng lại, không ai chịu nhường ai, càng nói càng gay gắt. Nhận thấy tình hình có vẻ không ổn, giám đốc Trần vội vàng lên tiếng khuyên ngăn.

_ Hạnh, cô cứ về phòng làm việc trước đi. Việc này từ từ tính sao.

Mặc dù bức lắm nhưng lời giám đốc nói chẳng lẽ cô lại không nghe, cô hậm hực bỏ ra ngoài, trước khi đi ra khỏi phòng cô vẫn không quên ngoảnh lại nhìn về mặt dương dương tự đắc của Minh Anh mà nói "Tôi hy vọng cô không mượn việc công trả thù riêng"

Minh Anh nghe cô nói vậy, khuôn mặt lập tức tối sầm lại, giọng nói có phần tức giận "Cô yên tâm, mọi việc tôi làm đều vì lợi ích chung của công ty."

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Buổi tối tại nhà của Vũ.

Sau vài hôm yên tĩnh, không khí gia đình ngày hôm nay lại trở lại về ấm áp, vui vẻ vốn có của nó. Mọi người quây quần bên chiếc bàn nhỏ cùng nhau vui vẻ trò chuyện, dùng bữa.

Tối hôm đó, cả nhà trò chuyện đến khuya mới chịu đi ngủ, vừa lên đến phòng Vũ liền ôm chầm lấy Hạnh, nhẹ nhàng hỏi.

_ Bà xã, hôm nay em có chuyện gì không vui sao.

_ Dự án với bên H. X của em bị hủy rồi.

_ Cái gì. Dự án đấy không phải sắp xong rồi sao.

_ Thì đó, nghĩ mà thấy bức không à. Mà anh có biết ai ra lệnh hủy dự án này không.

Vũ nhìn cô, cẩn trọng hỏi, cảm thấy trong lời nói của cô có hàm ý gì đó, như mang chút tức giận lại như mang chút giận dỗi.

_ Anh có quen sao.

_ Không những quen mà còn cực kì quen luôn.

Vũ mặt mờ nhìn Hạnh.

_ Ai được nhỉ, anh không đến công ty một hôm hình như là lại bỏ mất sự kiện gì quan trọng đúng không.

_ Cực kỳ quan trọng luôn, sau này anh đến công ty gặp mặt là phải tránh xa người đó ra, không thì đừng trách em.

_ Là con gái ư..... Là ai được nhỉ, Vũ trầm ngâm suy nghĩ, đột nhiên anh reo lên

_ Chẳng lẽ là em ý.

_ Em ý, anh nói thân mật quá ha. Em ý là ai anh nói mau.

_ Minh Anh, chẳng lẽ là Minh Anh thật sao.

_ Đúng rồi, mối tình kinh thiên động địa của anh đó. Xa nhau lâu thế rồi mà anh còn nhớ kỹ ghê nhỉ.

Giọng nói mang chút hờn dỗi, khó chịu.

Nhớ đến tên thôi mà cũng khiến Vũ không khỏi rùng mình, nhớ năm đó khi anh công khai người yêu với mọi người. Sau khi biết chuyện, Minh Anh liền tìm đến anh nói chuyện, cô ra sức phân đôi hai người, hai bên nói qua nói lại, cuối cùng Vũ lớn tiếng quát " Em có quyền gì mà ngăn cản tụi anh, anh không có yêu em, người anh yêu là Hạnh, bây giờ và mãi mãi về sau chỉ có một mình Hạnh thôi, em đừng mộng tưởng nữa". Anh còn nhớ rõ về mặt vô hồn, ánh mắt đờ đẫn của Minh Anh lúc đó, cô lúc đó không khác gì cái xác không hồn. Lúc đó, trong lòng anh có chút không đành lòng nhưng anh biết anh phải kiên quyết, phải đi cứng rắn nếu không cô sẽ càng ngày càng lún sâu không dứt.

Anh cứ thế dứt khoát quay lưng bỏ đi mặc kệ cô gào khóc dưới cơn mưa mùa hạ, sấm chớp đùng đùng. Ngày đó, anh cứ nghĩ bản thân tỏ thái độ như vậy, Minh Anh sẽ biết khó mà rút lui nhưng có điều anh không thể ngờ được, ngày hôm đó sau khi anh bỏ đi cô lại nghĩ quần mua thuốc ngủ về uống, may mắn sao là được mọi người phát hiện kịp thời.. Sau sự việc đó, gia đình cô đã quyết định chuyển trường cho cô sang nước ngoài du học. Nghĩ thôi anh đã thấy sợ nói gì để nhớ mới nhưng, Vũ thoáng thất thần.

_ Vũ... Vũ... Anh sao vậy, em gọi mấy câu đều không nghe. Nghe tên người cũ trong lòng lại bồi hồi à.

_ Em nói đi đâu vậy, lại ghen linh tinh rồi. Em sờ anh xem, da gà, da vịt nổi hết lên này, nghĩ đến thôi mà anh đã thấy rợn hết cả người lên rồi.

_ À, quên mất, lúc tối thằng Thiên nó gọi điện cho anh, nó kêu tối mai hai vợ chồng mình sang mừng đầy tháng con trai nó.

Anh cố gắng nói lảng sang chủ đề khác, trong lòng không hề muốn nhắc đến cô gái tên Minh Anh kia một chút nào.

_ Tối mai à. Tối mai em lại hẹn khách hàng mất rồi. Có lẽ anh phải đi một mình vậy.

_ Anh đi mình cũng được, em phải đền cho anh cơ.

_ Anh muốn gì.

Ánh mắt Vũ gian gian nhìn cô, nụ cười nửa miệng trông vô cùng đáng ngờ, trong lúc cô vẫn còn mơ mơ hồ hồ, Vũ liền xoay người nằm đè lên cô.

_ Tất nhiên là đến cho anh thằng cu Tý rồi.

Dứt lời, anh liền cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, lưỡi anh không ngừng tàn sát, di chuyển khắp khoang miệng như muốn rút hết không khí làm cô không thể thở nổi. Bàn tay nhanh chóng cởi bỏ những vật vướng víu trên cơ thể của hai người.

Khẽ chuyển mình, Vũ cắn nhẹ vào vành tai cô, hơi thở nồng đượm không ngừng vây bủa lấy Hạnh, bàn tay không yên phận, di chuyển xuống nơi đầy đặn không ngừng xoa bóp, nhào nặn khiến cô phát ra tiếng rên rĩ ní non "ư..um.."

Những âm thanh ái muội như một liều thuốc kích thích khiến Vũ càng trở nên mạnh bạo hơn, anh hơi dùng sức cắn mạnh lên đôi bờ môi, bàn tay không an phận phía trên từ từ di chuyển xuống phía dưới, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển nơi hoa huyệt*t ấm nóng.

Cô khẽ rùng mình, cả người căng cứng, hai tay cấu mạnh vào lưng anh. Vũ ngừng đầu, hôn lên môi cô, giọng khàn khàn chứa đầy dục vọng.

_ Hạnh, anh muốn vào.

Dứt lời, anh khẽ động thất lưng từ từ ra vào trong cơ thể cô. Tiếng rên rĩ mỗi lúc một gấp gáp, mãi cho đến khi anh thúc mạnh vào lòng cô một nhịp mạnh và dứt khoát, một dòng nước ấm áp chảy vào bên trong cơ thể, cuộc yêu mới kết thúc.

Xong việc, Vũ liền ôm chặt lấy cô, cả hai mỉm cười hạnh phúc, ôm nhau chìm vào giấc ngủ mà không hề biết rằng ngoài kia bao nhiêu giông bão đang vây quanh họ.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mặt trời dần xuống núi, ánh đèn điện bắt đầu chiếu sáng khắp mọi góc ngách. Trong căn nhà nhỏ, tiếng nhạc du dương hòa cùng tiếng cười, tiếng nói tạo nên bầu không khí vô cùng sôi nổi, chỉ cần đi ngang cũng có thể đoán ra nơi đây đang có một buổi tiệc vô cùng náo nhiệt.

_ . Chúc mừng, chúc mừng nhé. Thằng này trông khù khà khù khờ, thế mà lại lấy vợ và có con sớm nhất hội. Đúng là tầm ngầm tầm ngầm mà đá chết voi.

_ Mấy cái thằng này, đây là do anh mày giỏi không thích thể hiện thôi. Chứ một khi anh xuất chiêu, làm gì có cô nào thoát được. Hội ế chúng mày làm sao mà hiểu được cảm giác đêm về có người ôm, sáng ra có người dậy cùng là như nào, như nào đâu.

_ Mạnh miệng gớm, lúc trước trong hội độc thân sao tao không thấy mày nói câu này hở Thằng.

_ Thời thế thay đổi, con người cũng phải thay đổi chứ, cứ cố lỗ sĩ mãi thì chỉ có nước ế như chúng mày thôi, có khi hai mươi mấy năm cuộc đời chả biết thế nào là hôn. Con chim cu muốn gáy mà chẳng được, muốn hót cũng chẳng xong.

Cả hội nghe xong bỏ lăn ra cười, ai nấy đều cười đến nỗi muốn chảy cả nước mắt, có người phấn khích quá còn lấy tay đập đập lên vai Thắng.

_ Hay, thằng này thế mà được. Đúng là làm chồng, làm bố người ta cái, ăn nói khác hẳn.

Ha.....ha.....ha.

Mà sao hôm nay mấy đứa kia đến muộn vậy nhỉ, tí đến nhất định phải phạt mới được.

_ 7h rồi, sao bọn thằng Vũ chưa đến nhỉ, ông gọi cho chúng nó xem nào.

Son nghe vậy liền rút điện thoại ra gọi cho Vũ. Chuông điện thoại reo, Vũ cầm tai nghe vừa lái xe vừa nói.

_ Alo.

_ Ê, thằng kia, mày chết ở đâu thế, kêu 7h có mặt giờ 7h10 rồi vẫn chưa thấy mặt mũi mày là sao. Bị vợ hành quá không có sức đi gặp anh em à.

Anh lác đầu ngao ngán, mắt vẫn tập trung nhìn về phía trước, thản nhiên nói.

- Mau ra mở cửa đi. 10p nữa tao tới nơi rồi.

_ ờ, vậy tao cúp máy nhé.

Kết thúc điện thoại với Vũ, Son đang định gọi điện cho Hiếu và Mạnh thì chuông cửa đột nhiên reo lên

King..... Kong.....

_ Lượng, ra mở cửa xem ai.

Cửa vừa mở ra, hai vị tào tháo vừa được nhắc đến đã ghì vai, bá cổ, lôi lôi kéo kéo bước vào trong nhà.

_ Ê, Hiếu mày vừa chui ra từ đâu đấy, trông nhếch nhếch chừng.

_ Mày hỏi thằng ch* này này, đm nó chứ, đang yên đang lành nó lại nổi hứng lên con điên, con động kinh làm hại tao ra nông nổi này đây. Nghĩ mà vẫn tức mà... Hiếu tiện tay đưa luôn chén rượu tu ực một phát. Mạnh ngồi cạnh bên nghe Hiếu nói cười càn đứ.

Tu xong chén rượu, Hiếu liền ầm ức kể liền một mạch.

_ Mịa nó, lúc nãy đang đi cùng nhau, tự nhiên nó dở chứng đòi uống cafe, tao phận đi nhờ, nó đã lên tiếng chẳng nhẽ tao lại không đi. Ấy thế mà chẳng hiểu tại sao, tao vừa xuống xe cái, nó liền chốt luôn cửa xe mặc kệ tao vẫn ngơ ngác như con chó lác. Mãi đến lúc tao sức tỉnh, vội vàng đuổi theo, thằng khốn này lại còn tỉnh queo cho dừng xe, thò đầu ra chọc tức nói " Tao chờ mày".

Tao điên quá chạy lên gần xe, mới tới gần xe lại chạy đi, vừa chạy nó vừa ngẩng đầu ra kêu tao chờ mày. Nó cứ thế lên con như thằng điên một lúc thì thôi, dừng xe cho tao lên. Lúc tao lên nó còn chọc quê tao " Người mày hỏi như chuột trừ, nách hôi như chuột cống". Nói thế có dễ điên không chứ. Tao điên quá dân nó một trận rồi.

Ha.... Ha..... Ha.. Cả đám nghe xong cười phá lên.

_ Thằng khốn, thằng khốn này..... Mỗi câu là cả hội cùng nhau xúm vào đánh hôi.

Mạnh bị đánh liền la oai oái.

_ Đau..... Đau quá. Tao biết lỗi rồi. Tha cho tao đi.

_ Được rồi. Tạm tha cho mày đó. Chỉnh chu quần áo, tóc tai gọn gàng, trung diện đẹp đẽ. NGHIÊM.

_ Nghi thức chúc mừng Thắng chuột có con bắt đầu.

_ Chúc mừng thằng bạn ch* nhé. Trông ngu ngu dần dần không ngờ lại làm bố sớm nhất. Cu Bin của bác đầu nhẽ, bác có quà cho cháu đầu.

Nói rồi, Hiếu với Mạnh hớn hờ vào căn phòng nơi vợ Thắng đang nằm cựa cựa mặt Thắng với bộ mặt chưng hửng bên ngoài. Ai ngờ, vừa vào đến cửa nụ cười trên môi hai chàng trai bỗng chốc trở nên gượng gạo vô cùng, không ngại sao được trong phòng lúc này đều là đàn bà, con gái bạn của Ngân_ vợ Thắng. Hai người cười cười bước vào, giả bộ tự nhiên ôm ấp, ẵm bồng em bé một lúc rồi cũng kiếm cớ chuẩn lẹ.

Hai người vừa ra đến nơi cũng là lúc Vũ đến, vừa thấy Vũ cả đám liền bỏ nhào vào, không nói hai lời liền bắt Vũ uống cạn 5 ly rượu.

_ Thăng kia, 10p của mày đây à, các anh đợi mày sắp mọc râu luôn rồi.

_ Con người của gia đình nó phải khác, chắc tranh thủ làm nháy với vợ cho đỡ nhớ đó.

_ Chúng mày lại nói tầm bậy.

Chuông điện thoại reo, là Hạnh gọi đến,, không để cô đợi lâu, anh lập tức nhấn nút nghe.

_ Alo, em à.

_ Em đây, anh đến nhà anh Thăng chưa.

_ Anh vừa đến rồi, em bàn việc sắp xong chưa, tí anh quá đốn.

_ thôi, không cần đâu, em bàn cũng khá lâu mấy xong, anh cùng mọi người cứ chơi vui vẻ đi. Nhớ uống vừa thôi đó, anh đang đau dạ dày không uống nhiều được đâu.

Đám bạn Vũ, nghe cái giọng ngọt muốn xỉu của anh liền nhí nhố, nhảy ra phá đám, cả lũ nháy mắt nhau rồi hô to.

_ Mặc quần vào đi em

_ Lắc nữa đi em.....

Tiếng nói vọng vào trong điện thoại Hạnh bật cười, đám bạn này của Vũ thật dễ thương quá đi.

_ Thôi, em cúp máy đây. Anh chơi vui vẻ nhé.

_ Đợi tí.

_ Hà.

_ Anh yêu em

Kết thúc cuộc điện thoại, cô cứ ngồi nhìn điện thoại mà cười tủm tỉm, ai không biết lại tưởng cô có vấn đề về thần kinh mãi cho đến khi đối tác đến Hạnh mới chịu trở về trạng thái thường ngày.

_ anh yêu chú lắm Tùng à, chụt chụt.

_ Chú cũng yêu anh lắm Khánh à. Chu choa.

_ Hai thằng bay thôi ngay, bót bót đi nhìn ghê chết đi được.

_ Đúng là tình yêu có thể thay đổi mọi thứ. Thật đáng sợ.

_ Thế mày không biết à, ngay cả hát người ta còn sắp xếp ra bài theo tình cảm kia. Như Lê Thiện Hiếu nhé, lúc chưa yêu hát " Tội gì phải cưới", lúc crush hát " Chính hôm nay", lúc yêu hát " xứng đôi cưới thôi". Chú mày kém thế bảo sao không có người yêu. Khổ thân.

Cả đám cứ chí chöhe nhau mãi, hết nói rồi uống, hết uống lại nói, hò reo vang vọng khắp căn phòng

Tiệc tan, cũng đã gần 10h tối, cả đám lục đục kéo nhau ra về. Vũ lấy điện thoại ra nhắn cho Hạnh một tin rồi mở cửa lên xe. Vừa mới khởi động xe, Vy từ đâu chạy tới, mặt mũi tèm lem, nước mắt rơi không ngừng. Cô gõ gõ cửa xe Vũ, cửa xe ngay lập tức được mở ra.. Vũ hốt hoảng hỏi.

_ Vy, có chuyện gì vậy.

_ Hức..... Hức.... Vũ cho Vy đi nhờ xe về được không.

_ Được..... Được. Lên xe đi tao đèo.

Trên xe cả hai im lặng không ai nói với ai câu nào, thỉnh thoảng vài tiếng khóc sụt sịt của Vy lại vang lên khe khẽ. Xe dừng trước cửa nhà, Vy bước xuống, đáng vẻ liêu xiêu như muốn ngã.

_ mày ổn không. Có cần tao đưa lên nhà không.

_ Tao ổn, tao không cần ai hết, mày về đi.

Vy xiêu vẹo bước đi trên đường, đi được vài bước cô bỗng dừng lại quay lại phía Vũ hét to:

_ Lên nhà, uống cùng tao vài chén được không.

Vũ nhìn đồng hồ đã hơn 10h rồi, cũng khá muộn rồi, tuy vậy thân là một người bạn thấy bạn mình buồn như vậy, anh cũng không đành lòng bỏ đi, anh gật đầu.

_ Thôi, được rồi. Chúng ta lên nhà đã.

Vừa đi, anh vừa lấy điện thoại ra nhắn cho Hạnh một tin.

_ Vỵ có chuyện buồn, bọn anh đi uống với cô ý một lát.

Ở nhà, Hạnh đang nằm trên giường thấy chuông báo tin nhắn, liền vội vàng bật dậy. Đọc tin nhắn xong, cô nhắn lại một tin "Nhớ về sớm nhé" rồi nhẹ nhàng đặt điện thoại lên tủ, ngủ tiếp.

Cô khẽ mỉm cười chìm vào giấc ngủ mà không hề biết rằng sóng gió đã bắt đầu nổi lên. Chỉ sau đêm nay thôi mối quan hệ giữa cô và chồng sẽ bước sang một giai đoạn khác. Và có một điều cô không hề biết rằng, chỉ vì sự căm giận của hai người lại vô tình hại chết hai sinh linh bé nhỏ đã và đang hình thành.

Ngủ một lúc, Hạnh khẽ trở mình, theo thói quen choàng tay ôm chồng, bên cạnh trống không, cô mơ màng tỉnh dậy. Vũ chưa về, nhìn đồng hồ điểm 12h đêm, trong lòng cô có chút lo lắng, cô vội tay lấy điện thoại gọi cho anh. Tiếng tút đều đặn vang lên, đầu dây bên kia vẫn không hề nhấc máy. Cuộc gọi kết thúc, cô lại tiếp tục ấn gọi lần nữa, Vũ vẫn không nghe máy. Trong lòng cô có chút lo lắng, từ khi cưới nhau đến giờ đây là lần đầu tiên anh đi chơi muộn như vậy, bây giờ gọi điện cũng không nghe, không biết anh có xảy ra chuyện gì không nữa.. Cô khẽ bước xuống giường, vội lấy chiếc áo khoác mỏng bên cạnh choàng vào, nhẹ nhàng mở cửa đi xuống nhà.

Màn đêm tĩnh mịch, cả căn nhà chìm trong yên tĩnh, cô chậm chậm lần mò từng bước bước nhẹ xuống nhà tránh gây tiếng động làm bà và mọi người thức giấc.

Ngồi lặng im trên ghế sofa, ánh mắt cô chăm chú nhìn ra ngoài cửa, ngoài kia cánh cửa vẫn im lìm không chút động tĩnh. Vừa lo, vừa sốt ruột, cô lại lấy máy tiếp tục gọi, điện thoại vẫn kêu nhưng không hề có người nhấc máy.

Ngồi đợi một lúc, hai mắt cô díp lại, miệng ngáp dài một tiếng, cô mệt mỏi nhắm mắt thiếp đi trên ghế sofa.

Trên phòng, Dũng chợt thức giấc, cổ họng có chút khô rát, cơ thể có chút khô rát, anh rời giường mở cửa bước xuống dưới nhà.

Ánh sáng từ chiếc đèn điện nhỏ từ phòng khách hắt lại, Dũng tò mò bước khẽ về phía ánh sáng.

Trên ghế sofa, Hạnh đang co người lại như chú tôm nhỏ ngủ ngon lành. Dũng khẽ bước thật nhẹ tới chỗ cô từ từ ngồi xuống trước mặt Hạnh. Ngón tay cậu khẽ chạm vào môi cô, ánh mắt tràn đầy nhu tình, chỉ những lúc như này ánh mới có thể thoải mái nhìn cô không chút che giấu.

Người con gái chiếm hữu trái tim cậu bao lâu nay. Cậu yêu người con gái hồn nhiên ngay thơ với nụ cười thuần khiết tung tăng trong màn mưa. Trong lòng cậu khẽ dậy sóng, cảm xúc ào ào ủa về, cậu biết trước đây là mình sai, mình có lỗi với cô, chỉ tiếc khi cậu nhận ra mình sai, nhận ra người quan trọng nhất với mình thì tất cả đã quá muộn, mọi chuyện đã đi quá xa, đi xa đến nỗi cậu không thể cứu vãn được.

Thế giới rộng lớn 7 tỷ người như thế, tại sao số phận trái ngang lại cho em yêu Vũ. Tại sao chứ, tại sao người em yêu lại là hắn ta cơ chứ. Tại sao chứ.

Tại sao ông trời lại trêu đùa người ta như vậy. Trước đây, anh nợ em, sau này anh vẫn là anh nợ em.

Dũng nhìn cô khẽ thở dài.

Tay cậu khẽ lướt nhẹ trên mặt cô, nhẹ nhàng vén lọn tóc nhỏ xòa xuống mặt cô. Cảm giác nhột nhột, buồn buồn như chuồn chuồn nước khiến cô giật mình tỉnh dậy. Trong cơn mơ màng, cô lắp bắp.

_ Dũng, em.....

Dũng không chút chột dạ, cậu nhanh chóng trở lại dáng vẻ bình thường.

_ Chị dâu, sao chị lại nằm đây ngủ.

_ À, anh Vũ đi chưa về. Chị xuống đây đợi, ai dè ngủ quên mất.

_ Thôi chị lên nhà ngủ đi, chắc anh uống sau rồi ngủ quên luôn rồi. Muộn thế này vẫn chưa về chắc anh ý không về đâu.

_ Nhưng.....

_ Chị nhìn đồng hồ xem 2h sáng rồi, chị mau lên giường ngủ đi, mai còn dậy đi làm. Đi đi, đi.

Dũng vừa nói vừa đẩy đẩy Hạnh lên cầu thang, cô sợ cả hai cứ ồn ào thế này mọi người sẽ thức giấc mất, đành nghe lời cậu về phòng ngủ.

Nằm trên giường, cô cứ lần qua lần lại mãi không ngủ được, trằn trọc cả một đêm cuối cùng trời cũng sáng, Hạnh vội vàng xuống nhà xem xem Vũ đã về chưa.

Tại một nơi khác.

Ánh mắt trời le lói, hắt qua khe cửa sổ, len lỏi vào trong phòng. Trên sàn nhà quần áo ngổn ngang, bộ đồ lót đồ dưới ánh nắng mặt trời càng trở nên bắt mắt. Trên giường, Vũ khẽ cựa mình, anh giật mình tỉnh dậy khi thấy căn phòng này không phải là phòng của mình. Người bên cạnh khẽ xoay người ôm chầm lấy anh, Vũ hoảng sợ khi nhận ra tình trạng không mảnh vải che thân của mình và càng hoảng hốt hơn khi nhìn thấy người đang nằm cạnh mình, người đó không phải là Hạnh mà là Vy.

Trời ơi, anh đang làm cái gì thế này. Vũ đánh mạnh vào người mình. Chuyện này là sao, sao anh không nhớ cái gì hết vậy.

Tiếng động làm cho Vy cũng bị thức giấc, vừa mở mắt nhìn thấy Vũ cô liền hét toáng lên.

_ Á..... Chuyện này..... Cô vội vàng kéo chăn quấn kín người.

Chăn chỉ có một, theo chiều cô kéo, toàn bộ cơ thể Vũ cứ thế lộ ra ngoài.

. Lại một tiếng hét chói tai vang lên, chim chóc đậu bên ngoài hoảng sợ bay toán loạn.

_A..... A

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Cảm giác tội lỗi, day dứt cứ thế vây bủa lấy anh, Vũ như người mất hồn cứ thế lái xe về nhà. Vừa về tới đầu ngõ, anh đã thấy bóng dáng người vợ yêu dấu đang đứng ngóng trông ở cổng.

Anh chậm chậm cho xe dừng lại một góc khuất gần đó, anh ngồi trong xe trầm lặng nhìn cô, càng nhìn cảm giác tội lỗi, day dứt trong lòng càng dâng lên.

Vũ đau khổ, đưa tay tự tát vào mặt, đánh vào đầu, dường như nỗi đau thể xác vẫn không thể nào xoa dịu bớt cảm giác tội lỗi, ân hận trong lòng, anh gục đầu xuống vô lăng, cúi xuống khóc nức nở. Vừa khóc, anh vừa tự trách, anh là một thằng tồi một thằng đều căng. Anh đã làm gì thế này, tại sao anh có thể phản bội cô, ngủ với một người khác như vậy, tại sao chứ.

Chuông điện thoại một lần nữa reo lên, trên màn hình dòng chữ Vợ yêu không ngừng nhấp nháy. Nhìn dáng vẻ lo lắng đi đi lại lại của cô, bất giác Vũ đưa tay cầm lấy điện thoại ấn nghe.

_ Alo.

_ Alo, anh Vũ à, anh ở đâu thế. Anh đi đâu cả đêm không về, anh biết em lo lắng không.

_À..... Vũ ngập ngừng không biết mở lời với cô sao cho phải, anh sợ sau khi cô biết chuyện sẽ chán ghét, và căm phẫn anh, anh sợ cái cảm giác bị cô xem như một người xa lạ. Nghĩ đến thôi cũng đủ khiến anh đau lòng.

Vũ còn đang ngập ngừng không biết nói từ đâu, không biết nói chuyện này sao cho cô hiểu.

Cộc.... Cộc...

Ngoài cửa xe có ai đó gõ cửa, Vũ từ từ hạ cửa xe xuống, người ngoài xe liền nói.

_ Vũ à, cháu đánh xe sang bên kia cho bác nhé. Mới sáng sớm mây đổ ở đây, chắn hết cửa nhà bác, bác làm sao mà bán hàng..

_ Dạ. Cháu đánh xe đi ngay....

Tiếng bác Hoa_ chủ cửa hàng tạp hóa lọt vào trong điện thoại.

_ Anh đang ở đầu ngõ à.

_ Ừm

_ Vậy anh về đi. Em đợi anh ở cổng nhé.

Hạnh đã nói vậy, Vũ dù muốn tránh mặt cô cũng không còn cách nào khác là lái xe về nhà. Vào đến cổng, hai tay anh tự nhiên lại có cảm giác run run, mồ hôi toát ra ướt đầm cả lưng. Vũ cứ ngồi mãi ở trong xe không muốn bước xuống, mãi đến khi Hạnh bước đến gõ gõ lên cửa kính, Vũ mới một mồi lách người ra khỏi xe.

Nhác thấy khuôn mặt tái xanh, toàn thân ướt đầm mồ hôi của anh, Hạnh hoảng hốt sờ lên trán Vũ, trán anh lạnh toát. Hạnh giật mình, vội vàng hỏi.

_ Anh ốm à mà người lạnh toát như vậy.

_ À, anh hơi mệt, chắc đêm qua uống hơi nhiều.

_ Thôi, anh lên nhà nghỉ ngơi đi. Em nấu cho anh bát cháo, ăn cho khỏe người.

_ ừm.

Cùng anh vào nhà, vừa đi cô vừa không ngừng căn nhắc.

_ Em bảo anh rồi uống ít thôi không nghe. Uống chi cố vào đến lúc bệnh ra lại khổ mình, khổ cả người khác.

_ Lớn rồi mà anh cứ như trẻ con ý nhể, nói mãi mà không nghe. Vui thôi đừng vui quá. Lần sau anh mà còn uống sau như này em mặc kệ luôn.

Nghe cô lái nhải, anh không những không khí chịu mà cảm thấy vô cùng thoải mái, gánh nặng trong lòng dường như được trút bớt. Vũ khẽ thở phào, cũng may là cô không truy hỏi chuyện tối qua anh không về, nếu không anh cũng không biết phải trả lời cô ra sao cả.

Thôi thì nước đến đâu ta nhảy đến đó, giặc đến đâu ta đánh đến đó, chứ bây giờ quả thật anh không còn tâm trí gì để suy tính mấy chuyện khác nữa.

Vừa vào đến cửa, Vũ liền nhanh nhảnh chóng chóng đi một mạch lên phòng. Vũ nào có biết, anh càng né tránh càng khiến cô nghi ngờ. Hạnh nghi hoặc nhìn Vũ đi lên trên lầu, trong lòng chợt xuất hiện vài tia dự cảm không lành.

Khẽ lắc đầu, cô xoay người đi vào trong bếp, trước tiên cứ nấu cháo cho anh ăn trước đã. Có chuyện gì nói sau vậy.

Trong nhà bếp, Hạnh bận rộn chạy tới chạy lui nấu cháo. Dường đã xuống nhà từ lúc nào, cậu nhàn nhả, dựa lưng vào tường mỉm cười ngắm nhìn cô. Chợt cậu lên tiếng chào.

_ Chị dâu, chào buổi sáng.

_ Hôm nay nghỉ mà cậu dậy sớm thế.

Dừng không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi lại.

_ Anh Vũ về chưa chị.

_ à, anh Vũ vừa về xong, hôm qua uống nhiều quá, sáng nay mệt đến đổ bệnh luôn. Chị nấu cho anh bát cháo uống cho nhanh khỏi.

_ Anh Vũ sướng thật, đi đêm đi hôm về vẫn còn được chị nấu cháo cho ăn. Chả bù cho em, hôm trước có uống say một chút xíu thôi, Huyền nó cho ăn hành cả tuần, phải xin lỗi mãi cô ý mới tha thứ cho. Haizzz..... Mà chị cũng phải cẩn thận, anh Vũ tuy không đẹp trai ngồi ngồi như em nhưng ra ngoài cũng được coi là người đàn ông thành đạt, có tài, có tiền, chị mà không lo giữ là đưa khác nó cướp mất đấy.

Hạnh đang khuấy khuấy nồi cháo, tay hơi khựng lại, trong đầu lại nhom nhem suy nghĩ gì đó, cô cố tỏ ra bình thường, mỉm cười nói.

_ Chị tin anh Vũ mà. Anh Vũ là người đàn ông tốt, nhất định sẽ không làm chuyện có lỗi với chị dâu.

_ Hi... Em nói giỡn vậy thôi. Chị đừng suy nghĩ nhiều. Em cũng tin anh trai em mà. À mà dạo này ở công ty nhiều việc lắm à chị.

_ Ừm Cũng bình thường, chỉ tại dạo này có giám sát từ phía trên tổng công ty phái xuống, bọn chị hay bất đồng ý kiến nên cũng có chút rắc rối thôi. Không sao, cũng không có gì.

_ À, bảo sao em thấy Huyền dạo này cứ hay kêu than hoài. Có gì ở công ty chị giúp đỡ chăm sóc cô ý hộ em nhé.

Hạnh khẽ mỉm cười.

_ Được rồi, được rồi. Nói qua, nói lại này giờ, mục đích chính của chú vẫn là nhờ chị nâng đỡ em dâu chứ gì.

_ hi...hi...

_ Được rồi. Chú cứ yên tâm. Thôi chị mang cháo nên cho anh Vũ đây, ở nồi còn cháo đó, chú có ăn thì múc ăn luôn cho nóng.

_ Được rồi. Chị mau mang lên cho anh ăn đi, không nguội bây giờ.

Hạnh cười, hai tay bưng bát cháo để lên khay bước qua Dũng mang lên phòng cho Vũ.

_ Cháo chín rồi đây. Anh mau dậy ăn đi.

Vũ mệt mỏi ngồi dậy, đầu nặng trĩu, anh khó nhọc nhận lấy bát cháo từ tay cô.

Cô nhìn anh ăn, trong lòng cứ thấy bức bối không yên, cuối cùng cô không nhịn được đành lên tiếng hỏi.

_"Anh Vũ, đêm qua anh ngủ ở đâu.

Làm gì có người vợ nào lại muốn chồng mình qua đêm bên ngoài, dù rất tin tưởng anh nhưng cô vẫn không thể không hỏi, cô muốn biết anh đã đi đâu, làm gì, đi với ai? Rốt cuộc xảy ra những chuyện gì mà lại có thể khiến một người đàn ông điềm đạm, có lý trí như anh phải uống say. Kể từ khi quen anh, trong trí nhớ của cô chưa bao giờ thấy anh say rượu đừng nói đến việc uống say không biết đường về, mà cho dù có uống say đi chăng nữa cô tin anh cũng nhất định sẽ gọi điện về báo cho cô một tiếng để cô yên tâm. Trực giác của người phụ nữ mách bảo, việc anh không về đêm qua cùng với thái độ bồn chồn, lo lắng này của anh chắc chắn là đã có chuyện gì đó không hay đã xảy ra mà anh không muốn cô biết.

Khụ..... Khụ..... Khụ

Bị cô hỏi bất ngờ, Vũ không kịp chuẩn bị tinh thần liền húp mạnh một hớp to rồi bắt ngờ bị sặc.

_ Anh..... Khụ..... Khụ..

_ Từ từ..... Hạnh vỗ vỗ lên lưng anh.

_ Từ từ thôi. Có ai tranh với anh đâu mà để nghẹn thế.

_ Khụ...

_ Anh đỡ hơn chưa.

_ anh không sao. Vũ đưa tay lên xoa xoa, tỏ vẻ vẫn ổn.

Đối với Vũ, trong lòng cô luôn có một niềm tin tuyệt đối. Từ trước đến nay dù anh làm gì, đi đâu cô cũng không hỏi nhiều, không quản nhiều như những cặp đôi yêu nhau khác. Bởi cô tin anh, cô tin vào tình yêu chân thành của cả hai. Nhưng hôm nay, dù rất muốn tin anh nhưng cô không thể nào không quản mà bỏ qua chuyện anh không về nhà cả một đêm một cách dễ dàng vậy cả. Hạnh tiếp tục truy vấn anh.

_ Anh nói cho em biết đêm qua anh đã ở đâu được chứ.

Nhìn thái độ kiên quyết của cô, Vũ biết điều anh lo sợ nhất cuối cùng cũng đến. Mồ hôi trên trán túa ra, tim đập mạnh lên từng hồi, anh cứ ngập ngừng mãi không nói lên một câu.

_ Anh nói đi, anh biết tính em mà, em có thể chịu được sự thật tàn khốc nhất nhưng em không thể nào chịu được cảm giác bị người thân yêu phản bội mình. Cảm giác đấy nó đau lắm, anh biết chứ.

_ Anh..... Vũ ngập ngừng nói, đôi mắt đảo qua bên phải lảng tránh ánh nhìn trực diện của cô.

Điện thoại đột nhiên reo lên, màn hình hiện thị số của Vy, anh hoảng sợ vội vàng tắt máy mà quên mất Hạnh đang ở bên cạnh.. Thái độ bất thường này của anh càng làm sự nghi ngờ trong lòng cô thêm chắc chắn, cô cá chặc đêm qua chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. Cô nhìn anh trong lòng lo lắng, nửa muốn hỏi tiếp, nửa lại muốn dừng lại, cô sợ, sợ tiếp tục bản thân sẽ phải nghe những điều mà mình không muốn nghe. Cô sợ bị tổn thương, cô sợ mình sẽ đau.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng cô vẫn tiếp tục hỏi.

_ Sao anh không nghe máy vậy.

_ À,.... Không có gì đâu, chắc gọi lộn thôi.

_ Chứ không phải hôm qua hai người có chuyện gì, hôm nay phải tránh mặt nhau à.

_ Hả, không. Làm gì có. Em đừng nghĩ lung tung.

_ Anh chắc là không có gì chứ.

Điện thoại một lần nữa reo lên, vẫn là số cũ, Vũ trực tiếp ngắt máy rồi sập nguồn luôn.

_ Anh nghe đi. Sao lại tắt máy vậy. Vy gọi anh hai lần không lẽ nào lại là ẩn nhằm chứ.

Trong lòng như có con sóng cuộn trào, Hạnh chợt gất lên.

_ À, chắc không có việc gì quan trọng đâu. Kệ đi.

_ Hai người có chuyện gì sao. Thái độ của anh lạ lắm, rõ ràng anh đang nói dối.

. _ Không.... Anh...

_ Sao vậy, rốt cuộc là tối qua hai người có chuyện. Anh mau nói rõ xem nào. Em ghét bị lừa dối, anh hiểu chứ, anh đừng làm gì để em phải hận anh.

Trong lúc anh ấp úng không biết nói ra sao. Đột nhiên chuông điện thoại lại reo, lần này là điện thoại của cô. Hạnh cầm điện thoại ấn nghe.

. _ Alo

_ Chị.... Chị mau ra đón em đi. Em sắp xuống xe rồi.

_ Hà, sao em lên sớm vậy. Em đi đến đâu rồi.

_ Chuyện này nói sau đi chị. Chị mau ra đón em đi. Nhanh lên em sắp đến nơi rồi.

_ Rồi, rồi. Chị đi ngay đây.

Cúp điện thoại, Hạnh vội vàng thay quần áo rồi lấy xe ra đón em mà quên luôn việc phải nghe câu trả lời từ Vũ.

Đã lâu lắm rồi, kể từ khi cô lấy chồng hai chị em cô mới có dịp gặp được nhau. Vừa nhìn thấy Nam, cô đã hết toáng lên.

_ Nam, chị đây, chị ở đây.

Nghe tiếng chị gọi, Nam chạy thật nhanh về phía cô. Hạnh vui vẻ dang tay định ôm lấy cậu, Nam cũng vui vẻ chạy đến, cậu chạy một mạch, chạy lại gần xe không ngừng suýt xoa.

_ eo ôi, chị mới đổi con audi này à, trông đẹp hết sảy.

_ Trời ơi bao giờ em mới có thể sở hữu.

Một người không ngừng nói, một người chứng hùng đứng im không biết làm gì. Cô điên tiết quay lại, liếc mắt nhìn thẳng em khôn nạn đang không ngừng suýt xoa kia, anh mắt cô này lửa như muốn ăn tươi nuốt sống cậu.

_ Nam, em chết chắc rồi.

Tiếng hét chói tai của cô lập tức khiến ai kia đang đắm chìm trong cơn mê man, ngẩn ngía cái đẹp lập tức bừng tỉnh, cậu hoảng sợ nhìn về phía cô, mí mắt giật giật, hai chân bủn rủn, miệng lắp ba lắp bắp.

_ Chị..... Chị.....

Sau một hồi bị chị gái yêu quý dân cho một trận tả toi, toi tả, cuối cùng Nam cũng lết được xác đến nhà Vũ.

Vừa vào đến cửa, hai chị em đã gặp bố Vũ từ trong nhà đi ra.

_ Con chào bố.

_ Cháu chào bác.

_ Nam lên à cháu, vào nhà chơi đi.

_ Dạ.

_ Uống nước đi.

.....

_ Bố, con xin phép đưa em ra ngoài tìm nhà trọ.

_ em nó mới lên, hăng còn mệ, cứ để em nó nghỉ ngơi ở đây rồi chiều đi tìm.

_ Không cần đây bác, cháu không mệ mới cả hai chị cháu đi sáng cho nó mát. Nhờ may không tìm được thì chiều còn đi tìm tiếp.

_ Ủ, thế hai đứa đi đi. Trưa nhớ về ăn cơm nhé.

_ Dạ. Bọn con đi trước đây.

Chẳng mấy chốc mà Nam đã lên Hà Nội được hai tháng, thời gian đầu tuy vô hồn nhưng với bản tính thân thiện, hoạt bát, nhanh nhẹn cậu chẳng mấy chốc mà đã hòa mình vào cuộc sống vốn dĩ nơi đô thị. Không nhưng vậy, cậu còn nhanh chóng tìm cho mình được một người bạn tri kỉ giữa đô thị phồn hoa.

Đối với cậu Linh là một cô gái tuyệt vời, cô vui vẻ, xinh đẹp, tốt bụng hay giúp đỡ người khác lại rất tâm lý, ở bên cô cậu luôn cảm thấy bản thân thoải mái, không cần phải che giấu bất kì việc gì.

Lần đầu tiên, hai người gặp nhau chính tại giảng đường đại học Bách Khoa, nhớ ngày đầu tiên đi học nhìn đâu cũng toàn lũ được dựa cậu ngao ngán vô cùng. Cậu gấp ngăn, thở dài, uể oải nằm dài ra bàn, trong lòng không khỏi than vãn " ôi trời ơi, lớp gì mà toàn trai thế này, không có một mống nữ nhể. Ôi trời, chẳng lẽ 4 năm đại học của mình lại trôi qua trong tẻ nhạt thế này ư."

Đột nhiên, từ phía dưới một cậu bạn có vóc dáng to béo, đáng đi hơi uyển diệu đi tới ngồi xuống cạnh cậu.

_ Xin chào.....

Cậu ngồi đây một mình có buồn không, có cần mình ngồi tâm sự cùng hom. Vừa nói hần vừa đưa tay vuốt nhẹ trên tay cậu, tay còn lại thì vỗ vỗ lên quả mông cong hơn cả chữ " C" của cậu. Nam khẽ rùng mình, cậu lắp bắp nói.

_ Không cần..... Không.. Minh.... Có bạn rồi

Cậu bạn kia nghe xong nhìn cậu một cái, không những không đi ngay còn vỗ mạnh một phát vào ngực cậu một cái rồi mới chịu về chỗ cũ.

_ Quý sứ hồng hà, đáng ghét.

Nhìn cậu bạn đi khuất, Nam khẽ thở phào.

_ Ôi mẹ ơi, trông đẹp zai vậy mà lại là bê đê. Đáng sợ, thật đáng sợ quá. Trời ơi, chẳng lẽ trai bách khoa đều như mọi người đồn thổi, trai bách khoa yêu nhau hết rồi., vào bách khoa bẻ thẳng thành cong. Huhu.... Mẹ ơi con không muốn đâu, con không muốn bị cong đâu.....

Cậu vừa nghĩ vừa đưa tay che chắn trước ngực để bảo vệ, nào ngờ đâu hành động kì cục đó của cậu lại thu hút một người con gái khác. Cô từ từ bước về phía cậu, nhẹ nhàng hỏi.

_ Mình ngồi đây được chứ.

Nam ngược nhìn cô gái trước mắt, cô gái với khuôn mặt trái xoan, đôi mắt biết cười, nụ cười duyên dáng với chiếc răng khểnh trông vô cùng đáng yêu. Cậu thoáng ngẩn người ra, mãi đến khi cô hỏi lần thứ hai cậu mới giật mình tỉnh mộng.

_ À.... Ừ...cậu ngồi đi. Chỗ này vẫn chưa có ai ngồi..

Cô gái kia, khẽ mỉm cười ngồi xuống.

_ Xin chào, mình là Linh, chúng ta làm bạn nhé.....

_ Ừ. Tất nhiên là được rồi.

.....

Vào một hôm, Nam đang lang thang đi xin việc, trong lúc chăm chú đọc bản đồ trên điện thoại cậu vô tình va phải một bạn nữ đi ngược chiều.

_ Xin lỗi. Thật ngại quá. Cậu vội vàng đỡ bạn nữ kia dậy.

_ Ô, Nam

_ Linh, cậu sao không. Xin lỗi nhé, nãy mình không chú ý.

_ Mình không sao, cậu làm gì mà chăm chú thế.

_ Mình đang đi xin việc.

_ Cậu cũng đi xin việc á? Cậu tìm được việc chưa? Mình cũng đang đi xin việc đây?

Nam thở dài ngao ngán.

_ Mình đi từ sáng đến giờ đã xin được đâu. Đang định đi đến quán tiếp theo.

_ Trùng hợp vậy, mình cũng chưa tìm được việc. Hay chúng ta đi chung đi, mình thấy quán cafe ở đằng kia có biển tuyển đấy, chúng ta lại đó xin đi.

_ Ủ, được đó. Chúng ta cùng đi.

Sau khi phỏng vấn, cuối cùng cả hai cũng được nhận vào làm việc và bất ngờ hơn nữa là hai người đều làm chung một ca, phụ trách cùng một khu vực. Nhân duyên của hai người cứ như thế dần dần đậm rĩ, ra hoa rồi kết trái chỉ tiếc loại trái mà hai người tạo ra lại là một loại trái vô cùng đắng cay.

Mãi đến sau này, khi nhớ lại mỗi chuyện, cậu mới hiểu ra rằng, chữ "duyên" trong "có duyên gặp mặt" là do ông trời sắp đặt, còn chữ "duyên" trong suy nghĩ của cậu lại chính là một sự sắp đặt, một âm mưu hoàn hảo để hãm hại người chị yêu dấu của mình.

Thời gian đó, Hạnh vì bận rộn với công việc ở công ty, phần vì mãi lo lắng cho em trai rồi chuyện nhà cửa nên cũng quên bẵng đi việc mình muốn hỏi.

Mọi chuyện cứ thế trôi qua, cho đến một ngày đẹp trời, một người đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà Vũ khiến con giống bắt đầu nổi gió.

Hôm đó, trong lúc Hạnh đang lúi húi nấu ăn trong bếp, chuông cửa ngoài cổng đột nhiên vang lên. Hạnh cứ tưởng là nhân viên giao hàng cô vừa đặt, lại đang dở tay nấu ăn, cô liền nói vọng ra với Vũ.

_ Anh Vũ, ra cổng lấy hộ em ít đồ em vừa đặt ở siêu thị với.

Lúc này, Vũ đang ngồi xem Dừng với bố đánh cờ tướng nghe vợ nói liền đứng dậy ra cổng.

_ Ra đây, ra đây.

_ Vũ.....

Vừa mở cổng ra, Vũ liền sững người lại, cả người căng cứng, nụ cười trên môi tắt ngấm khi vừa nhìn thấy người đang đứng ngoài cổng.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Vừa mở cổng ra, Vũ liền sững người lại, cả người căng cứng, nụ cười trên môi tắt ngấm khi vừa nhìn thấy người đang đứng ngoài cổng.

Khó khăn lắm Vũ mới nói được một câu nguyên chỉnh.

_ Vy tới đây làm gì? Không phải chúng ta đã nói chuyện với nhau rõ ràng rồi sao? Vy về đi, đừng làm phiền Vũ cũng như cuộc sống của Vũ nữa.

Vừa nói Vũ vừa đưa tay ra muốn đóng cửa lại luôn.

Vy đứng đối diện, thấy Vũ muốn đóng cửa liền vội vàng vươn tay chặn cánh cổng kia lại. Cô nhìn Vũ, cái nhìn đầy tha thiết, khẩn khoản. Vũ khẽ quay mặt đi để né tránh.

_ Vũ, chúng mình nói chuyện một chút được không.

_ Vy về trước đi, Vũ sẽ gọi điện nói chuyện với Vy sau.

_ Vy không về, Vy về rồi liệu Vũ có gọi điện cho Vy không hay là Vũ thậm chí còn không thèm nghe điện của Vy, Vũ ghét Vy đến thế à. Hôm nay nếu không phải Vy đến đây chắc Vũ cũng chẳng thèm nói chuyện với Vy luôn đúng không. Vũ có hai lựa chọn một chúng ta ra công viên gần đây nói chuyện, hai là Vy vào nhà nói chuyện với Hạnh.

_ Cô đừng có quá đáng. Vũ giận đến mức hai tay nắm chặt thành quyền, hàm răng nghiến chặt vào nhau.

_ Vũ có 1 phút suy nghĩ.

Đội trong bếp một chốc không thấy Vũ quay về, nồi canh lại đang sôi cần bỏ nguyên liệu vào, Hạnh hơi sốt ruột muốn chạy ra xem sao, khổ nỗi nồi thuốc bắc đang sắc giờ của nội sắp sôi, phải thay nước ngay không thì thuốc sẽ biến chất, vừa khó uống lại vừa giảm bớt tác dụng.

Hạnh cứ chần chờ mãi, nửa muốn đi, nửa lại không, may thay đúng lúc đó Dừng từ ngoài phòng khách đi vào. Vừa thấy cậu, cô vội vàng nhò.

_ May quá, em trông cho chị nồi thuốc bắc của nội nhá, chị ra cổng lấy chút đồ, bảo anh Vũ ra lấy mà mãi không thấy vào, chắc không biết cần những

nguyên liệu gì để lấy rồi, nồi canh sắp chín đến nơi rồi mà vẫn không thấy tằm hơi đâu. Chú trông hộ chị tí, chị chạy ù cái rồi chị vào.

_ được rồi, chị đi đi, để đây em trông

Trong lúc Vũ đang phân vân không biết đi hay ở thì Hạnh từ trong nhà lại chạy ra. Vũ hơi hoảng sợ, Vy thì nhếch mép cười một nụ cười lạnh lẽo đến đáng sợ. Anh khẽ rùng mình, hoảng hốt quay lại phía Hạnh hỏi

_ Em ra đây làm gì vậy.

_ Anh làm gì sao lâu vào vậy, không chọn được rau với các nguyên liệu khác hử.

_ Chị Tám, cô lại quên bỏ riêng đồ của nhà cháu à, đạo này chị hay quên thế không phải.....

_ Ô, chị Vy.....

_ Hạnh à.

_ Chị đến chơi sao không vào trong nhà đứng đây làm gì?

_ À, chị có chút chuyện định nói với Vũ

_ Có gì vào trong nhà nói đi, em nấu cơm sắp xong rồi, chị vào dùng cơm với gia đình em luôn.

_ Cái này.....

_ Vy bận rồi, này Vy bảo có việc gấp phải đi, anh mời vào nhà còn không vào cơ mà.

Vy ngạc nhiên, ngẩng mặt lên nhìn anh.

_ À, đúng rồi, cũng lâu rồi chị không đến thăm nội và hai bác. Không biết mọi người có khỏe không, em cho chị gửi lời hỏi thăm nhé.

_ Dạ.

. Đúng lúc, Vy đang định quay xe ra về, Dũng từ trong nhà chạy ra.

_ Chị Vy, Chị Vy..... Lâu lắm chị không đến nhà chơi. Vào trong nhà em chơi tí đã, bà nội nhắc chị suốt. Chị vào đi, để em dắt xe cho

Không để cho cô ta từ chối, Dũng lách qua người Hạnh đi về phía Vy, cầm lấy tay lái, dắt xe vào trong sân. Vũ đứng bên định lên tiếng ngăn cản thì Vy đột nhiên lên tiếng.

_ Cảm ơn em. Để chị gọi điện báo hủy hẹn với bạn đã, mọi người vào nhà trước đi.

Vũ khó chịu nhìn Vy, dứt khoát xoay người đi, bỏ mặc mọi người ở phía sau. Dũng ngờ ngác nhìn anh rồi lại nhìn hai người bên cạnh, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ngờ ngợ ngắc ngắc mà không hiểu vì sao Vũ đột nhiên tức giận.

_ Sao thế nhỉ.

. _ Chị chịu. Hạnh và Vy cùng nhún vai, lắc đầu tỏ vẻ không biết nhìn.

Cùng mọi người đi vào nhà, Vy khẽ nhếch mép cười, nụ cười độc ác, thâm hiểm đến rùng mình.

Trên bàn ăn, Vũ vừa đặt mông xuống ghế, ngay lập tức Vy cũng nhanh chóng ngồi xuống ghế bên cạnh, giả bộ bàn việc này việc kia. Trong lòng dù không thích, khó chịu bội phần nhưng Vũ vẫn phải cắn răng đáp qua loa.

Đã lâu không gặp mặt, không khí trong bữa ăn cũng vui vẻ hẳn lên, mỗi người một câu, cười cười nói nói trông vô cùng vui vẻ. Duy chỉ có ai kia, mặt mày khó chịu, ai hỏi thì đáp, ai gọi thì thưa không thì lại cúi mặt chăm chú ăn cơm.

_ Ế, Vũ sao hôm nay ít nói thế. Hay cậu không hoan nghênh mình đến nhà chơi à.

Vy vừa nói vừa nhìn về phía Vũ cười cười..

_ Không có đâu, mình hơi mệt tí.

_ Anh mệt à, có cần uống thuốc không để em đi lấy cho anh. Hạnh ở bên ân cần quan tâm.

_ Không sao, anh chỉ hơi khó chịu chút thôi, mọi người cứ ăn đi.

_ Vũ mệt thật à. Giọng Vy ngọt vô cùng, phía dưới còn khẽ đưa chân cọ cọ nhẹ vào chân Vũ, phía trên thì mặt mũi tươi cười nói chuyện với mọi người.

Anh thoáng giật mình, nét mặt tự nhiên cứng lại, gương gao nói.

_ Mọi người ăn đi, lâu lắm mới có dịp nhà ta tụ tập đông vui như này, không cần để ý đến con đâu.

Bà nội nghe vậy liền lên tiếng trách móc.

_ Ô cái thằng này, ăn nói thế à. Thế nào gọi là gia đình, người trong gia đình thì phải biết quan tâm, chăm sóc lẫn nhau. Các cụ chẳng có câu " một con ngựa đau cả đàn bỏ cỏ" còn gì. Cháu một tất nhiên mọi người phải quan tâm rồi. Nói không quan tâm là không quan tâm thế nào.

Vũ cười xuề xòa.

_ Bà nội, cháu không có ý đấy. Cháu thấy lâu lâu cả nhà ta mới có buổi tụ tập đông vui thế này, mọi người cứ kệ cháu đi, cháu chỉ là hơi mệt xịu thôi, không vấn đề gì, ngủ giấc dậy là khỏe ngay ý mà. Mọi người đừng vì cháu mà làm mất vui.

_ Ủ.

Bữa ăn cứ thế chậm chậm qua đi, đối với Vũ mỗi phút, mỗi giây dường như là cả một cực hình, vừa ăn vừa phải thấp thỏm lo âu, không biết có ai nhìn thấy hình động không đúng đắn của Vy không, đôi chân dài miên man của ả cứ thỉnh thoảng khẽ đưa về phía anh miết nhẹ thỉnh thoảng ả còn lớn gan đưa chân lên hấn phía đùi Vũ mà cạ cạ, ánh mắt nung niềng, gọi tình vô cùng.

Vũ biết nhưng anh không dám nhìn, chỉ đành chăm chú cố gắng ăn xong bữa cơm.

Kết thúc bữa cơm, Vũ mượn cớ có việc cần gọi điện liền xin phép đứng dậy ra ngoài, Vy ở bên thấy Vũ đi cũng liền kiếm cớ đi vệ sinh rồi vội vàng đi theo. Vừa đến chỗ góc khuất, Vũ liền xoay người nắm lấy tay cô ta, lời thật mạnh ra ngoài vườn

_ Vũ, buông tay mình ra. Cậu làm mình đau quá.

Mặc cô ta nói, Vũ vẫn nắm chặt không buông, càng nắm anh càng dùng lực siết chặt lấy tay ả. Vy đau đớn, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, mặt trắng bệch, cổ tay đỏ ửng cả lên, cánh tay đau đớn như muốn vỡ vụn ra thành từng mảnh.

_ Vũ.

Đang đi, anh đột nhiên dừng lại, buông mạnh tay ả ra, theo quán tính, Vy liền bị hất lên phía trước, ả chao đảo rồi ngã phịch xuống đất.

Vy đau đớn, lồm cồm bò dậy, anh đứng bên không nhưng không đỡ mà còn dùng ánh mắt khinh bỉ, ghê tởm nhìn cô ta.

_ Cô nói đi, rốt cuộc cô muốn gì.

_ Minh,..... Vy vừa nói vừa đi tới đưa tay muốn chạm vào người anh, Vũ thấy vậy liền hất mạnh tay cô ta ra.

_ Vy à, chúng ta đều trưởng thành cả rồi, mình là người đã có vợ, mong cậu tự trọng cho. Đêm đó mình say quá nên không tự chủ được bản thân, và mình cũng thực sự không nhớ gì cả, mình mong cậu có thể quên đi.

_ Vũ, cậu nói thế mà nghe được à. Chỉ một câu không nhớ gì mà cậu định phui bỏ toàn bộ trách nhiệm với mình ư. Cậu có tin giờ tôi sẽ vào nói mọi chuyện ra cho mọi người trong gia đình cậu biết không, tôi hiểu tính Hạnh, nếu em ấy mà biết cậu làm chuyện đó với tôi, chắc chắn em ấy sẽ bỏ cậu.

_ Cô,.... Giờ cô muốn gì.

_ Vũ, mình yêu cậu mà. Mình không cần gì cả, ngay cả danh phận mình cũng không cần, mình chỉ cần được ở bên cậu là được rồi, dù với thân phận tình nhân cũng không sao. Chỉ cần cậu chấp nhận ở bên mình, mình nhất định sẽ giữ kín chuyện này.

_ Cô điên thật rồi. Tôi sẽ không bao giờ đồng ý.

_ Cậu,..... Được, tôi sẽ vào nói hết mọi chuyện.

Vy xoay người, bước vào trong, Vũ thấy vậy liền kéo mạnh tay cô ta, đẩy mạnh xuống đất.

_ Cô điên đủ chưa. Tôi nể tình chúng ta là bạn nên không cũng không muốn làm to chuyện. Nếu cô thích cô cứ đi nói thỏa mái tôi cũng không sợ. Cô đừng tưởng tôi không biết buổi tối hôm đó cô đã bỏ gì vào rượu của cô. Cô dám nói cho mọi người biết, tôi dám chắc cô sẽ không có được cuộc sống yên ổn đâu. Chẳng phải cô là người nhà nước sao, cô thử làm dùm beng chuyện này lên, tôi cho cô thân bại danh liệt luôn, dù gì tôi cũng là đàn ông, cùng lắm mọi người nghĩ tôi gặp dịp thì chơi, cuối cùng ai là người thiệt thòi cô nên hiểu rõ. Hãy giữ lại danh dự cũng như tự tôn cuối cùng cho mình đi, đừng để đến lúc bị người khác giẫm bẹp không thể ngẩng đầu lên được, rồi chết chìm trong biển nước bọt của người đời.

_ Cậu.....

Vũ cúi người, miệng ghé sát vào tai Vy thì thầm nói.

_ Tôi cho cô cơ hội không có nghĩa là tôi sợ cô. Hôm đó, sau khi tỉnh dậy tôi đã đến bệnh viện nhà thẳng Toàn làm xét nghiệm, kết quả xét nghiệm cho thấy trong người tôi còn tồn tại 1 ít thuốc kích dục. Cô là người khôn ngoan chắc cô hiểu lời tôi nói chứ. Dù cô có nói ra, Hạnh cùng lắm chỉ giận tôi một chút rồi thôi, còn cô..... Cô hãy tự nghĩ đi.

Vũ nói xong liền bỏ một mạch vào nhà bỏ mặc Vy đang giận tím mặt, hai tay nắm chặt, ánh mắt đầy căm phẫn nhìn chằm chằm Vũ bước đi.

Từ phía sau góc cửa, Dũng từ từ bước ra với nụ cười nửa miệng, ánh mắt sáng ngời lại thấp thoáng nguy hiểm.

Vy nhìn Dũng, ánh mắt có chút sững sốt. Cô không ngờ cậu lại núp ở đó, như vậy là cậu đã nghe hết mọi chuyện rồi sao. Ánh mắt cô thoáng biến đổi nhìn cậu đầy cảnh giác.

_ Em nghe hết rồi à.

_ Em sẽ giúp chị. Một câu trả lời trực tiếp đầy sự cam đoan, chắc nịch.

Một giao ước đen tối được thành lập. Hai con người, hai mục đích khác nhau nhưng lại có chung một mục tiêu bắt tay nhau liên thủ, lợi dụng lẫn nhau để đạt được mục đích của mình.

Tại cuộc họp.

Trong phòng họp, trên chiếc bàn dài, giám đốc Trần ngồi ở vị trí trung tâm, hai bên bàn lần lượt được Hạnh và Minh Anh và các thành viên lấp đầy.

Như thường lệ, trong quá trình trao đổi, Hạnh và Minh Anh đều gặp rất nhiều mâu thuẫn, gần như trong cuộc họp nào cả hai cũng cãi nhau nảy lửa mới thôi.

Ngay lúc này đây, cuộc chiến thường niên giữa vị trưởng phòng và giám sát đang diễn ra vô cùng căng thẳng.

_ Giám đốc Trần, tôi nghĩ ý kiến của Hạnh hoàn toàn không khả thi, cách thức quảng cáo đó đã quá xưa cũ, chắc chắn chúng ta sẽ không giành được hợp đồng lần này không nhưng thế còn mất tiền oan.

_ Giám đốc, trước khi đi ra phương án chúng tôi đã xem xét, thu thập thông tin khá kỹ từ phía đối tác rồi, cách thức quảng cáo cũng như mức giá mà ta dự trù bên đối tác có vẻ rất hài lòng.

_ Trưởng phòng nói có vẻ, chứ không phải chắc chắn nhờ may chúng ta không giành được dự án này thì sao, tiền bỏ ra nhiều như vậy ai sẽ chịu trách nhiệm. Huống hồ chúng ta đang trong thời kì đổi mới, công nghệ 4.0, theo như đánh giá từ các dữ liệu chúng tôi thu được, cách thức của trưởng phòng khá là truyền thống, tốn kém chi phí mà hiệu quả không được cao lắm. Tôi nghĩ chúng ta có thể sử dụng phương tiện điện tử.....

_ Cô đừng có quá đáng, Minh Anh tức giận đập bàn.

_ Được nếu cô chắc chắn mình sẽ có được dự án này trong tay, chúng ta cược đi. Ai thua sẽ phải tự giác nộp đơn xin nghỉ việc.

Giám đốc Trần thấy tình hình có vẻ căng thẳng vội lên tiếng can ngăn.

_ thôi được rồi, có gì bình tĩnh nói. Đây là người một nhà cả, đừng nên căng thẳng quá làm gì.

Minh Anh dường như không hề nghe thấy giám đốc nói gì, cô ta vẫn dương dương tự đắc, nhìn với ánh nhìn đầy thách thức về phía cô.

_ Sao, sợ rồi à. Nêu sợ thì cô nhận thua đi rồi làm theo dự án tôi đưa xuống. Tôi sẽ châm trước bỏ qua.

Từ ngày, Minh Anh chuyển xuống đây, ngày nào cũng phải lo đối phó với hàng loạt yêu cầu vô lý của cô ta. Cô cũng mệt mỏi lắm rồi, thôi thì nhân cơ hội này, cược liều một ván, được ăn cả ngã về không. Dù sao cô cũng không sợ, cùng lắm là tìm 1 công ty khác, làm lại từ đầu, cô không tin người có năng lực, kinh nghiệm như mình mà lại không có đất dụng võ.

Hạnh chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Minh Anh, đồng dục nói.

_ Được, chúng ta cược đi. Ai thua sẽ phải nghỉ việc.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

11h đêm

Màn đêm tĩnh mịch, trên chiếc ghế góc phòng, Hạnh ngồi chăm chú đọc tài liệu báo cáo của nhân viên.

Hai bên thái dương đau nhức, đầu ong ong, cô mệt mỏi ngã mình ra phía sau, lấy tay day day nhẹ lên trán.

Từ phía sau, một bàn tay rắn chắc khẽ ấn nhẹ, day day rồi lại bóp nhẹ nhẹ lên vùng đầu đang đau nhức. Mùi thơm thoang thoang của tinh dầu xả khẽ lan tỏa khắp cơ thể, cô nhắm mắt, mỉm cười, thả lỏng cơ thể tận hưởng cảm giác thỏa mái mà người chồng yêu quý mang đến.

_ Thoải mái không? Anh vừa bóp vừa ân cần hỏi han.

_ Thoải mái lắm, chồng em càng ngày càng lên tay đó nha.

Cả hai lại im lặng, không ai nói với ai câu nào, cô nhắm mắt tiếp tục tận hưởng cảm giác khoan khoái, thoải mái mà anh mang lại.

Bỗng Vũ khẽ thở dài.

_ Xin lỗi em. Nếu không tại anh thì Minh Anh cũng không làm khó em như vậy, em cũng không cần phải thức ngày thức đêm làm việc vất vả. Anh lại chẳng thể giúp gì cho em, anh cảm thấy bản thân vô dụng vô cùng.

Cảm giác mệt mỏi bỗng chốc theo làn gió mát từ cửa thổi vào hòa vào không khí rồi nhanh chóng tan biến. Hạnh mở mắt, xoay người lại, nắm lấy tay anh, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào đôi mắt Vũ.

_ Anh Vũ, anh có nhớ trước đây anh từng nói với em một câu không "một nước không thể có hai vua, một núi không thể có hai hổ". Tranh đấu trong công ty đâu phải anh không biết, ngoài mặt chúng ta là đồng nghiệp cùng nhau hợp tác hoàn thành công việc được giao nhưng thực chất bên trong nội bộ mỗi công ty đều có sự đấu đá ngầm giữa các nhân viên. Ai đi làm chả muốn được lương cao, được sếp trọng dụng, được thăng cấp. Cũng như hiện nay em và Minh Anh vậy, chúng em cùng cấp bậc nhưng không có chung tiếng nói dù người đó không phải là Minh Anh đi chăng nữa thì chuyện tranh chấp này không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra. Nếu thực sự anh có lỗi thì lỗi của anh chính là quá đẹp trai, đẹp trai đến nỗi khiến người ta thần trí điên đảo, ra trường mấy năm rồi vẫn không thể nào quên được anh. Em phải nên tự hào vì có được người chồng đẹp trai như vậy chứ. Chồng đẹp trai thế này em phải thật tài giỏi mới có thể giữ được ví tiền của anh đúng không.

Vũ nhìn cô, ánh mắt mừng lung, trái tim bỗng trở lên âm áp kì lạ, một luồng khí nóng từ đầu dội vào khiến trái tim nhỏ bé của anh bất chợt rung lên từng hồi.

_ Cảm ơn em. Cảm ơn em vì đã yêu anh. Cảm ơn em vì đã chấp nhận làm vợ anh.

Anh cúi xuống, kéo cả người cô ôm chặt vào lòng. Hai cơ thể nóng bỏng cọ sát vào nhau, cả người cô khẽ run rẩy, một cảm xúc kì lạ vây bủa khắp người, cô run run vòng tay ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc không chút mỡ thừa nào của anh.

Cô ghen ngào, nhưn người ghé sát vào tai anh nói nhỏ.

_ yêu anh và lấy anh là điều mà cả đời này em không bao giờ hối hận.

Vũ xúc động ôm chặt cô vào lòng, môi anh phủ lên môi cô, lưỡi anh cuốn lấy lưỡi cô, đầu lưỡi mềm mại thâm nhập, xâm chiếm mọi ngóc ngách trong khoang miệng. Anh hôn cô, nụ hôn dài tưởng chừng như bất tận, mãi đến khi cô cảm thấy không thở được anh mới luyến tiếc buông cô ra.

Nụ hôn ướt át vừa dứt, anh vội vàng bế bổng cô lên, đôi chân dài hướng về phía giường mặc kệ cô có phản kháng rằng mình phải làm việc.

Trong căn phòng, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ hòa quyện vào nhau vang vọng khắp nơi khiến người khác không khỏi đỏ mặt tía tai. Phía góc phòng, trên chiếc bàn nhỏ từng tờ giấy đầy những con số đang vui vẻ bay bay trong gió.

Vào một ngày chủ nhật, mẹ Vũ có mua một con cá thật to về để tắm bổ cho mọi người. Như thường lệ, Hạnh cũng xuống bếp phụ mẹ nấu cháo, vừa bước xuống bếp mùi tanh của cá sộc vào mũi, dạ dày bỗng cuộn trào lên cô vội vàng chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc, nôn tháo.

Vũ thấy vợ mặt mày tái met, liền vỗ vỗ nhẹ vào lưng, giúp cô bớt khó chịu hơn.

_ em không sao chứ.

_ Em không sao. Nôn xong thấy thoải mái hơn nhiều rồi.

_ Có cần đi khám không. Trông mặt em xanh lắm, anh không yên tâm.

_ em không sao thật mà. Chắc do dạo này em ăn uống thất thường quá nên bao tử bị đau mới thế thôi. Để mai em đi khám xem sao

_ Em lên nhà nghỉ đi. Để anh xuống phụ mẹ cho.

_ Vậy sao được, em không sao thật mà. Anh xem em vẫn khỏe re.

_ Không nói nhiều. Em lên nhà ngồi nghỉ đi. Bà nội đau chân đó, có rảnh rồi thì nên xoa bóp cho bà. Anh xuống với mẹ đây.

Nói xong không cho cô cơ hội từ chối, Vũ liền đẩy đẩy cô ra phòng khách rồi trực tiếp xuống dưới bếp luôn.

Mẹ Vũ nhìn thấy anh xuống thoáng ngạc nhiên nhưng cũng vui vẻ hỏi.

_ Hạnh đâu mà con xuống đây.

_ Hạnh hơi mệt, con bảo vợ con lên nhà nghỉ rồi ạ.

_ Ừ, khổ thân con bé dạo này hôm nào cũng phải làm việc tới khuya mới được nghỉ. Vừa hay hôm nay là chủ nhật, ăn xong thì đèo vợ đi chơi đâu đấy cho thoải mái, việc ở nhà cứ để mẹ làm cho.

_ Hihi. Yêu mẹ lắm cơ.

_ Anh cứ gọi nịnh. Tôi là tôi thương con Hạnh nó làm việc vất vả nên tôi bảo anh đèo nó đi chơi thôi, chứ anh thì tôi mặc kệ.

Bữa sáng nhanh chóng được bày ra, mọi người ngồi quây quần trên chiếc bàn nhỏ, Hạnh vừa định ngồi xuống thì cô hống lại sặc lên cái gì đó có vị chua chua, cô vội vàng ôm miệng chạy ào ra ngoài.

Cả nhà tròn mắt nhìn cô chạy đi, Vũ và mẹ thấy vậy liền đứng dậy theo cô vào nhà vệ sinh.

_ Em không sao chứ. Anh đưa em đi viện nhé. Sáng giờ em bị như này hai lần rồi. Anh lo lắm. Vũ sốt sắng hỏi han.

Mẹ Vũ đứng bên cạnh nghe anh nói vậy, trong đầu chợt nhớ ra gì đó, liền vội vàng hỏi.

_ Có phải sáng nay con ngủ thấy mùi cá nên buồn nôn đúng không.

_ Dạ.

_ Hạnh, tháng này bà đi của con ghé thăm chưa.

Cô nghe mẹ hỏi chợt ngẩn người, cả người đơ ra, rồi như đang nghĩ gì đó cô lắp bắp nói.

._ Hình như hai tháng rồi con chưa đến.

Phải rồi, thời gian gần đây do bận việc sắp xếp chỗ ở cho em rồi việc đối phó với Minh Anh rồi lại phải chạy dự án để hoàn thành công việc đúng hạn nên cô cũng không có thời gian mà để ý rằng bà đi của cô hai tháng chưa hề ghé thăm lần nào.

_ Vậy đúng rồi, biểu hiện của con giống phụ nữ đang có thai lắm. Mau đỡ vợ con dậy, mẹ nấu tạm mì cho con ăn nhé, rồi tí thằng Vũ đèo vợ ra mua que thử thai thử xem có phải không. Giờ đỡ vợ ra phòng khách ngồi đi, để mẹ đi nấu.

Mẹ Vũ vừa vào đến bếp, mọi người liền hỏi.

_ Con bé không sao chứ.

Bà cười tủm tỉm đáp

_ Con bé không sao. Nó chỉ hơi mệt tí thôi. Mẹ và anh cứ ăn trước đi. Con nấu cho cháu bát phở ăn tạm.

Không phải bà không muốn nói cho mọi người chuyện Hạnh mang thai mà do bà sợ chuyện chưa có gì là chắc chắn, nhờ nói ra con bé không có mọi người lại mừng huyệt. Nhất là bà nội, bà cũng đã có tuổi rồi, ở độ tuổi này bà chẳng mong gì hơn, chỉ mong sao có được đứa cháu nội bồng bồng sớm thôi. Mỗi khi đi dạo ngoài công viên nhìn thấy mấy đứa trẻ nô đùa tung tăng, bà thường nhìn chúng cười không ngớt, nỗi lòng này của bà, mẹ Vũ đều thấu hiểu vì cả hai đều mong có cháu bồng như nhau. Hơn thế nữa việc quan trọng như vậy vẫn lên nghe từ chính miệng Hạnh nói ra sẽ tốt hơn. Không gì quý gù và thiêng liêng bằng tình mẫu tử. Khoảng khắc tự mình thông báo có thai với mọi người nó mới thiêng liêng làm sao, cảm giác hạnh phúc như thế nào, có lẽ người đã từng làm mẹ như bà là người hiểu rõ nhất.

Bà đâu nỡ lòng nào mà phá hủy đi sự thiêng liêng, cao quý của một người làm mẹ cơ chứ.

Một lát sau.

Trong nhà vệ sinh, Hạnh ru run nhìn que thử thai hai vạch đỏ chói, cô vui mừng hét âm lên.

_ A..... Á

Rồi nhanh chóng mở cửa ra ôm chăm lấy anh, nước mắt như suối tuôn, cứ thế ôm anh khóc ngon lành.

_ Sao rồi, sao rồi em

Ai kia được cô ôm cũng hồi hộp không kém, vừa lúc cô định mở lời thì bà nội và bố mẹ chồng và Dũng cũng vừa hay chạy tới.

_ Có chuyện gì mà hét âm lên thế.

Hạnh rung rung nhìn bà nội, cô run run nói.

_ Anh Vũ... có thai rồi...

_ Hả, cái gì. Ai nấy đều tròn mắt, miệng mở to nhìn cô như thể không tin được vào điều vừa nghe.

Cảm thấy bản thân hình như đã nói sai, cô vội vàng sửa lại.

_ Không, ý con là con có thai rồi.

Cả nhà thoáng im lặng chốc lát, rồi như vực tỉnh khỏi cơn mơ, Vũ vui sướng ôm chăm lấy cô, xoay vòng vòng.

_ A..... Anh được làm bố rồi. Anh được làm bố rồi. Không uống công anh cây cày suốt thời gian qua. Thật là hạnh phúc quá đi.

Hạnh nghe anh nói vậy thì ngượng chín mặt không biết do bị anh xoay vòng hay do đứa bé trong bụng mà cô cảm thấy đầu hơi choáng.

_ Anh Vũ, dừng lại đi, em nhức đầu quá.

Lời cô vừa dứt Vũ cũng ngay lập tức dừng lại, anh vừa dừng liền ăn ba bốn cái cóc từ đấng phụ huynh.

_ Thăng này, mày có lớn mà không có khôn à. Vợ có bầu mà mày xoay vòng vòng thế nhờ ngã thì phải làm sao.

_ Hi.. Hi. Tại con vui quá ây mà.

_ Tốt quá, tốt quá rồi.

_ Mẹ có chất rồi. Mẹ có chất rồi, cuối cùng mẹ cũng được nhìn thấy chất nội của mình.

_ Mẹ ơi, con được làm ông nội rồi, ông nội đó mẹ.

_ Con đi khám chưa.

_ con chưa nội ạ, con mới dùng que thử thôi. Hai vạch đỏ chói đây nè nội. Bà nội cầm que thử lên thấy vậy cứ cười miết, còn lấy tay xoa xoa cái bụng nhỏ rồi thử thử.

_ Thăng chất nội của bà, cuối cùng bà cũng đợi được ngay bé chất nội. Nói đến đây hốc mắt bà chột đỏ hoe, từ khoe mắt tràn ra một giọt lệ.

_ Bà, chuyện vui sao bà lại khóc. Bà phải cười chứ ạ.

_ Bà vui quá mà, bà vui lắm.

Cả nhà nán lại nói chuyện trong phòng cô một lúc thì bị bà nội đuổi ra với lý do "chất tui mệt rồi, cần nghỉ ngơi. Không vận sự cấm làm phiền"

_ Thôi mọi người ra ngoài đi cho con bé nghỉ ngơi.

Trước khi ra cửa bà còn không quên quay lại nhìn chăm chăm vào Vũ, tay cầm gậy rồng chỉ về phía anh.

_ Thăng Vũ, không được nghịch ngợm. Bà mà nghe cái Hạnh nó nói gì là bà tách chúng mày ra ngủ riêng biết chưa. Liệu mà chăm sóc chất nội cho hẳn hoi.

_ Bà nội cháu biết rồi mà. Sao bà có thể không tin tưởng cháu thế. Cháu là cháu nội bà mà.

Bà không đáp quay sang Hạnh dặn dò.

_ Cháu nghỉ ngơi đi. Có gì sai thăng Vũ, nó không làm thì bảo bà.

Cả nhà lần lượt ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa lại, cậu không quên liếc nhìn đôi chim sẻ đang hạnh phúc kia, ánh mắt ánh lên tia thâm độc, nụ cười nhếch mép trông vô cùng đáng sợ.

" Có thai sao. Kịch bắt đầu hay rồi đây." "

Mọi người đã đi hết trong phòng chỉ còn cô và anh, cô nhìn anh cười miết.

Vũ thấy vậy liền sẵn số định bỏ nhào đến chỗ cô, nào ngờ Hạnh lại nói.

_ Bà nội.

Ai kia nghe cô nói vậy, chợt khựng lại quay mặt nhìn về phía sau, không một bóng người, cô ngồi trên giường cười khi khi, lúc này anh mới biết mình đã bị lừa.

Vũ đi đến chồm người qua người cô, ngón tay nhẹ nhàng cù nhẹ trên vùng da mẫn cảm, ngay lập tức con buồn ập tới, cô cười lăn lộn, miệng không ngừng cầu xin anh tha mạng, mãi đến khi cô cười ra cả nước mắt ai kia mới thôi cái trò nghịch dại này của mình.

Cô âm ức nhìn anh.

_ Tí em mách bà.

_ em mách thử coi. Anh chồng nào đó mặt dày lại định dùng chiêu cũ. Cô vợ nào đó lập tức thức thối van xin, hứa hẹn dối rít.

Ánh nắng ngoài trời hắt vào tấm rèm bên khung cửa, trong căn phòng nhỏ, tiếng cười tiếng nói vang vọng cả căn phòng

12h đêm, vạn vật tĩnh lặng, mọi người đều chìm sâu vào giấc ngủ ngon sau một ngày làm việc vất vả. Trên chiếc giường nhỏ, Hạnh cứ trằn trọc mãi không ngủ được, cứ lần qua lần lại hoài. Dù cô có cố gắng hạn chế tiếng động nhưng vẫn đánh thức Vũ tỉnh dậy.

_ Em sao vậy, không ngủ được à.

_ Vâng

_ Để anh xoa lưng cho em dễ ngủ nhé.

_ Anh, em thêm dưa muối.

_ Dưa muối á, Vũ nhìn đồng hồ đã hơn 12h đêm. Tầm này làm gì con cửa hàng hay siêu thị nào bán dưa muối. Anh ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ nhẹ lên vai, giọng đầy cung chiêu.

_ Hay em ăn tạm ô mai nhé. Mai anh mua cho em. Chứ giờ muộn quá rồi. Các quán người ta cũng đóng cửa hết.

Cô ôm chặt lấy anh lắc lắc đầu.

_ Em không ăn đâu. Anh ngủ đi. Mai còn đi làm.

_ Em ngủ trước đi.Em mới con ngủ trước anh ngủ sau.

Nói thì nói vậy chứ làm sao mà cô có thể ngủ được, cô cứ nằm trong lòng anh lần qua lần lại, cô gắng nhắm mắt để ngủ nhưng càng nhắm cô lại càng tỉnh, cảm giác thêm dưa lại càng rõ mồn một, muốn ngủ cũng khó.

Vòng tay anh ôm chặt lấy cô, cảm nhận được sự khó chịu của vợ, anh thấy thương cô vô cùng. Mấy ngày nay ngày nào cô cũng bị đưa bé hành lên hành xuống, một giấc ngủ ngon cũng không yên, anh đã từng nghe ai nói rằng phụ nữ khi ghen thêm ăn thứ gì là thêm kinh khủng, nếu không được ăn nhất định sẽ bứt dứt khó chịu đến mất ăn mất ngủ.

Không đành lòng nhìn vợ cứ thế này suốt đêm, Vũ trờ mình xuống giường mặc quần áo. Nhìn thấy anh quần áo chỉnh tề, cô hỏi.

_ Anh đi đâu vậy.

_ Em ngủ trước đi. Anh đi ra ngoài tí rồi về.

_ Em không sao đâu. Anh cứ nằm ngủ đi mai còn đi làm

_ Anh đi tí thôi, con nó đói chả lẽ anh làm bỏ lại không mua được đồ ăn cho con.

Trước khi rời khỏi phòng, anh không quên ghé sát tai xuống bụng cô, thỏ thẻ nói nhỏ.

_ Con ngoan không được quấy mẹ. Bố đi mua đồ ăn cho con đây.

_ Anh đi cẩn thận.

Đêm khuya yên tĩnh, Vũ lái xe lướt nhanh trên con đường nhộn nhịp hàng ngày. Xung quanh, nhà nhà đều đóng cửa tắt điện chìm vào giấc ngủ, anh phải cho xe chạy mãi hơn 40 phút mới ra đến đường lớn nơi có những quán ăn đêm.

Xe cứ chậm chậm chạy, Vũ tìm mãi, tìm mãi nhưng cũng chẳng thấy cửa hàng nào mà cửa, xe chạy đến các quán ven đường còn mở, anh dừng xe xuống hỏi, nhưng quán nào cũng chỉ nhận được một câu trả lời "không có".

Anh đi mãi, cũng không thấy có thêm quán nào, đang lúc chán nản định quay về thì anh chợt bắt gặp một quán nhỏ ven đường với chiếc biển to dùng "Dưa Muối".

Anh quay xe đến quán nhỏ, vội vàng bước xuống xe.

_ Xin chào quý khách.

_ Ông ơi, ông có bán dưa muối đúng không ạ. Ông bán cho cháu 10k dưa muối đi ạ.

_ Ông hết dưa muối mất rồi. Cháu muốn ăn trứng lộn không.

_ Dạ thôi ạ. Anh thật vọng đáp lại.

Đúng lúc anh định bước lên xe, ông bác bên cạnh quán kia liền gọi anh lại.

_ Cháu gì đó ơi.

Anh nghe. tiếng nhưng không nghĩ là ông bác gọi mình lên vẫn bước tiếp mãi đến khi ông bác kia gọi.

_ Chàng trai dưa muối.

Anh mới giật mình quay lại, nhìn lại phía sau, giọng anh vang vọng trong đêm.

_ Bác gọi cháu ạ.

_ Ủ, đứng rồi. Cháu mua dưa muối đúng không, bác còn ít đây, lại bác cho.

Anh chongoi nào đó, nghe thấy vậy lập tức phản chấn hân chạy bay như gió về phía bác bán hàng.

_ Bác có thật ạ. Bác để cháu 10k với. May quá, cháu tìm mãi.

Ông bác nhìn cậu, ánh mắt ấm áp lại có vẻ đồng cảm. Giọng bác trầm nhưng lại rất nhẹ, gương mặt hiền từ vô cùng.

_ Bác chỉ còn ít này thôi. Cháu có lấy không.

Mặc dù ít nhưng có còn hơn không, Vũ lập tức gạt đầu lia lịa.

_ Đây, bác cho, bác không lấy tiền đâu. Cháu về mau đi không vợ cháu đợi.

_ Dạ, sao bác biết cháu mua cho vợ.

Ông bác lại cười, một nụ cười hiền hậu, chất phác.

_ Đêm hôm thế này đòi ăn dưa muối thường chieh có phụ nữ mang thai thôi. Trước vợ bác cũng nghén rồi thèm dưa muối đêm như thế này nên bác biết mà. Ngày đó bác phải đạp xe đạp mấy cây số lặn lội mua được một chút cho bà ấy ăn cho đỡ thèm. Nay nhìn cháu bác lại nhớ đến thời trai trẻ của bác, chỉ tiếc là giờ bà ấy không còn nữa thôi. Nói đến đây ông bác chợt rung rung xúc động, từ trong đôi mắt nhăn nheo kia lại hiện lên một nỗi buồn man mác.

Vũ không biết an ủi thế nào chỉ đứng lặng im bên cạnh. Ông bác lau lau nước mắt cười hiền.

_ Thôi về mau không vợ đợi. Phụ nữ nghén ngảm khổ lắm, chúng ta là đàn ông không hiểu hết được đâu. Hãy yêu thương khi còn có thể, đừng để đến một ngày muốn yêu thương nhưng không còn ai để yêu thương. Đừng để như bác đến lúc hối hận rồi mới nhận ra tất cả đã quá muộn màng.

Vũ nhìn người đàn ông trước mắt, trạc 50 tuổi, vẻ ngoài hiền từ phúc hậu nhưng ẩn sâu bên trong tâm hồn ông lại tồn tại, chất chứa một nỗi đau nào đó không nguôi. Không biết cảm ơn ông bác ra sao, anh nói.

_ Bác cho cháu chục trứng cút lộn nhé.

_ Đây của cháu đây.

_ Hết bao nhiêu vậy bác.

_ 15k nha cháu.

_ Cháu gửi bác. Cháu cảm ơn bác nhiều ạ.

Xe về đến nhà, anh nhẹ nhàng đánh xe vào gara rồi rón rén bước nhỏ lên phòng. Cửa phòng vừa mở, Hạnh liền vội vàng hỏi thăm.

_ Anh không sao chứ.

_ Anh không sao.. Anh mua được dưa muối cho em này.

Nhìn túi dưa muối nhỏ nhỏ trên tay chồng rồi lại nhìn kim đồng hồ điểm 2h sáng, trái tim cô bất giác, nước mắt cứ thế tuôn trào. Cô khóc hu hu như một đứa bé mặc kệ anh dỗ dành.

_ thôi nào, em khóc thế này, bà nội mà thấy bà đánh chết anh mất.

_ Hu hu. Ai bảo anh làm em cảm động qua làm gì. Hức hức.

_ Thôi mà, anh xin. Em mà khóc nữa nay mai con đẻ ra mặt xấu nó sẽ trách em đó.

.....

_ Nào, lại đây ăn đi.

Anh mở túi dưa muối, đổ ra bát. Hạnh vui vẻ gấp lấy một miếng bỏ vào miệng. Vặt vĩa thèm khát cả một đêm, lặn lội đi mua hai tiếng đồng hồ, ắt thế cô chỉ ăn được 4,5 miếng liền chán không ăn nữa. Cô nhìn anh áy náy vô cùng, anh nhìn cô cưng chiều, cười xòa.

_ hai mẹ con ăn no rồi thì ngủ thôi. Dứt lời, anh liền bế bổng cô tiến về phía giường không cho cô cơ hội phản kháng.

Cô định nói gì đó liền bị anh chặn lại.

_ Ngủ đi em.

Vòng tay to lớn, vững chãi ôm chặt cô vào lòng, cô nhìn anh, gương mặt góc cạnh đẹp trai vô cùng. Cô mỉm cười, ôm chặt lấy anh chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Nhìn em cạnh bên anh ngủ ngoan

Lòng anh quá đổi nhẹ nhàng

Thoáng chốc anh quên đi bao phiền ưu

Nhắm mắt lại và lòng sao em có thể hiểu

Từ lúc em bên cạnh anh thấy cuộc sống ổn hơn nhiều.

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên, không khí trong phòng họp bỗng chốc trở nên căng thẳng hẳn. Ai mà không biết trưởng phòng nhân sự của họ là một người cực kì nghiêm túc trong công việc, trong khi họp đều không muốn bị làm phiền và gián đoạn. Mỗi lần bị làm phiền là y như rằng tất cả nhân viên từ người liên can đến không liên can đều bị mắng té tát rồi lại phải ngồi nghe bài ca trường kỉ về nội quy, kỉ luật của phòng. Ôi trời nghĩ đến thôi đã thấy rùng mình rồi, ai nấy đều len lén nhìn về phía tiếng chuông. OH my good, tiếng chuông phát ra từ chiếc điện thoại thân quen của trưởng phòng đại nhân đây mà. Sau khi xác định được mục tiêu, tự dưng mọi người trong phòng lại cảm thấy hào hứng đến lạ. Cũng đúng thôi, ngày thường trưởng phòng đại nhân mắng họ ghê lắm cơ mà, hiếm khi có dịp bắt lỗi, ai mà trả muốn trả thù cho bố. Cả đám nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại đang kêu kia, như muốn nói trưởng phòng lần này là anh làm ồn nhé, anh phải học lại nội quy đi, anh mau chịu phạt đi.

Vũ thấy mọi người nhìn chằm chằm biết mình cũng có lỗi nhưng với cương vị là sếp trên anh cũng không muốn mình quá mất mặt với cấp dưới, anh liền háng giọng nói.

_ Xin lỗi, tôi quên tắt chuông. Nói rồi liền tắt luôn điện thoại.

_ Xin lỗi mọi người, chúng ta tiếp tục họp nào.

Vội tư cách là những nhân viên làm việc lâu năm trong nghề, các nhân viên nhanh chóng khôi phục lại tác phong ngày thường, từng người, từng người đứng lên báo cáo rồi thảo luận vô cùng sôi nổi như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Cuộc họp kéo dài 1h đồng hồ thì kết thúc. Về đến phòng làm việc, Vũ liền nhanh chóng mở điện thoại xem ai vừa gọi đến lúc nãy. Trên màn hình điện thoại hiện lên dòng chữ mà có lẽ cả đời này anh cũng không muốn nhìn tới. Hai chữ “Bạn Vy” vô cùng quen thuộc mà nay anh lại cảm thấy xa lạ đến lạ. Nghĩ đến cảnh bị Vy làm phiền suốt, anh chán nản vứt điện thoại lên bàn rồi tiếp tục làm việc.

Lần này, chuông điện thoại lại reo lên một lần nữa, Vũ liền ấn nút tắt không một chút chần chừ.

Đầu bên kia, VY gọi điện mà Vũ không hề bắt máy, cô ta cay cú bực tức, đập mạnh tay lên bàn chửi thề “KHốn khiếp”. Người ngồi bên cạnh thấy cô tức giận như vậy vẫn bình thản nói “Bình tĩnh đi”

_ Cậu nói chị bình tĩnh sao được, anh Vũ không nghe điện thoại làm sao mà chị thông báo được đây.

_ Không gọi được thì nhắn tin, nhắn tin không trả lời thì chị đến cơ quan nói trực tiếp, đến cơ quan không gặp được thì đến nhà.... Có tôi giúp chị rồi, chị còn lo lắng cái gì. Không tin chị cứ thử nhắn ba chữ “EM cái thai rồi xem”. Không đến 5 phút anh ta sẽ gọi điện cho chị.

Quả nhiên chưa đầy 5 phút sau, Vũ liền gọi điện cho ả. Màn hình vừa hiện cuộc gọi đến từ Vũ, VY vội vàng nhấc máy ngay.

_ Alo.

_ Alo, Vũ à.

_ CÔ nói cô có thai là sao.

_ Mình cũng không muốn đâu, ngày ấy khi chúng mình xảy ra chuyện cậu không mang đồ bảo hộ, mình cũng không có uống thuốc. Mình không ngờ chỉ một lần là dính ngay, bác sĩ bảo mình có thai được 4 tuần rồi. Mình có thể gặp nhau được không.

Vũ chần chừ suy nghĩ một chốc rồi nói.

_ Được rồi, chiều nay 4h tôi đợi cô ở quán cafe Ngõ vắng.

_ Ừ, mình biết rồi.

Dứt lời, không kịp để Vy nói thêm gì nữa Vũ liền trực tiếp cúp máy, anh mệt mỏi ném điện thoại lên bàn, ngã lưng ra phía sau ghế, hai tay xoa xoa hai bên thái dương đang đau nhức.

“Phải làm sao đây”

Vũ cứ nghĩ mãi, đầu óc cứ quay mòng mòng trong mớ suy nghĩ mà chả còn tâm trí đâu mà làm việc. Đồng tài liệu ban sáng vẫn nằm nguyên vẹn trên bàn.

Chuông reo báo hết giờ, Vũ vẫn thần thờ ngồi trong phòng không đi ăn cơm. Như thường lệ, Hạnh đứng chờ Vũ ở đầu hành lang nhà ăn, đợi một lúc thấy mọi người ra hết rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng chồng mình đâu, nghĩ anh bận việc gì đó, cô cũng không muốn làm phiền liền một mình đi xuống nhà ăn, ăn cơm rồi mua lên một suất ăn cho anh.

Cốc....Cốc.

Cô lịch sự gõ cửa.

Vũ đang quay cuồng trong đồng suy nghĩ liền giật mình tỉnh dậy, liếc nhìn đồng hồ đã hơn 12 h, anh giật mình nhớ đến vợ, hôm nay anh không đi ăn mà cũng quên báo cho Hạnh biết, đang định gọi điện thoại thì ngoài cửa lại có tiếng gõ, Vũ đành cầm máy để sang bên cạnh.

_ Vào đi.

Vừa bước vào phòng cô đã vội vàng hỏi thăm.

_ Anh mệt à, công việc nhiều lắm sao mà bận đến nỗi không đi ăn trưa được thế.

Nhìn Hạnh quan tâm lo lắng cho mình như vậy, anh cảm thấy bản thân mình thật tệ, cảm giác tội lỗi, xấu hổ lại dâng lên cuồn cuộn, không biết phải đối mặt với cô ra sao, anh vội tay cầm lấy sắp tài liệu trên bàn giả vờ đọc rồi mới nói nhằm che đi sự lúng túng của mình.

_ Ừ, dạo này bên anh hơi bận chút. Em ăn rồi chứ. Anh xin lỗi ban nãy anh mãi nghĩ quá nên quên mất đi ăn cùng em.

_ Vâng, em có mua đồ ăn lên cho anh đây nè. Anh ăn đi cho nóng.

Vũ không nói gì liền rời ghế đứng dậy đi về phía cô, anh cúi người ôm cô thật chặt.

_ Hạnh, anh xin lỗi. Thật sự xin lỗi em.

Cô cứ vô tư nghĩ anh cảm thấy có lỗi vì không đi ăn trưa cùng mình được, liền cười nói an ủi.

_ Anh đừng thế mà, Anh bận việc không đi được chứ có phải anh muốn đâu. Mới cả em cũng đi ăn cùng mọi người mà, em không có buồn đâu anh đừng tự trách mình nữa. Anh cứ buồn thế em cũng buồn theo đó. Nếu anh muốn chuộc lỗi thì hãy nghe lời em bỏ đồng tài liệu này sang một bên mau mau ăn cơm đi, không sắp hết giờ nghỉ đến nơi rồi.

_ Ừm.

_ Anh ăn đi nhé. Bên em cũng còn có việc em phải về để giải quyết nốt cho xong, đầu giờ chiều còn giao cho nhân viên triển khai nốt. Anh nhớ phải ăn hết đó, không được bỏ dở nghe chưa. Em mà biết là đừng có trách em ác.

_ Anh biết rồi. Em cứ về làm việc đi. Nhớ giữ sức khỏe đừng làm việc quá sức nhé. Chú ý cho con nghỉ ngơi đó. Con ngoan không được quậy nghe chưa. Hừ là bố tét đít đó. Anh cúi xuống thì thầm nhỏ vào bụng cô.

Hạnh nghe vậy liền lên tiếng trách yêu.

_ Anh dọa thế làm con sợ bây giờ. Con của mẹ ngoan lắm chỉ có bố hư thôi.

Thôi, em về làm việc trước đây không lại không kịp mất. Anh nhớ ăn đi nhà.

_ Ừ. Vũ cười đưa cô ra tận cửa phòng mới chịu quay lại.

Nhìn suất ăn trên bàn, toàn món anh thích mà sao anh chẳng thấy ngon chút nào. Anh cầm đũa lên gấp một miếng cá kho bỏ vào miệng, thịt cá rắn và thơm vô cùng, ấy thế mà anh lại chẳng thấy nó ngon tí nào, anh miễn cưỡng ăn được vài miếng với cơm cho có lệ rồi đứng dậy thu dọn bỏ vào thùng rác.

Đồng hồ điểm 3h chiều, Vũ gọi anh Bình vào dặn dò vài việc rồi thu dọn đồ đạc ra về sớm.

Lúc anh đến quán cũng gần 4h, vừa bước vào cửa quán anh đã trông thấy Vy đang ngồi ở một chiếc bàn khá là xa cạnh bên chiếc cửa sổ. Anh nhanh chóng bước đến nơi cô ta đang ngồi.

Vừa ngồi xuống, Vũ đã lạnh nhạt nói.

_ Nói đi cô muốn gì.

_ Gọi đồ uống trước nhé. Mình cũng chưa gọi.

_ Cô gọi đi.

_ Phục vụ.

_ Anh chị dùng gì ạ.

_ Cho chị một ly cam ép, Vũ uống cà phê chứ.

_ Ừ.

_ Phiền anh chị đợi một lát.

Người phục vụ nói xong liền xoay người đi vào trong trả lại không gian yên tĩnh cho cả hai.

_ Nói đi, cô muốn cái gì.

_ Cậu biết mình muốn gì mà. Mình không cần gì cả mình chỉ cần cậu có trách nhiệm với đứa bé trong bụng mình là được.

_ Cô muốn trách nhiệm ra sao.

_ Nước của anh chị đây ạ.

_ Ừ, cảm ơn em. Vy mỉm cười đáp.

Vy cảm ông hút khuấy khuấy ly nước trong tay, gương mặt phẳng phất nổi buồn man mác. Trầm tư một lúc, Vy mới nói tiếp.

_ Mình biết cậu yêu Hạnh, mình cũng không muốn phá vỡ cuộc hôn nhân hạnh phúc của hai người. Chuyện này xảy ra cũng là ngoài ý muốn, mình cũng không hề muốn thế. Nhưng mọi chuyện đã thành ra như vậy rồi, mình cũng không còn cách nào khác.

_ Có ý hay vô tình, tôi nghĩ cô là người rõ nhất.

_ Cậu.. Được rồi. Mình không nói nữa. Giờ cậu tính sao với cái thai trong bụng mình.

_ Tôi cho cô hai lựa chọn, một là cô đẻ đứa bé ra, nếu đúng là con tôi, tôi sẽ nuôi, đương nhiên cô cũng sẽ được nhận một khoản tiền xứng đáng. Thứ hai là phá bỏ đứa bé đi, tiền cô cứ việc ra giá.

_ Cậu, sao cậu lại có thể nghĩ ra cái việc ác độc như vậy, dù sao nó cũng là con cậu mà.

_ Tôi chỉ cần đứa con do Hạnh sinh ra là con tôi thôi. Những đứa trẻ khác tôi đều không cần.

_ Tôi cho cô hai ngày để suy nghĩ. Chiều ngày kia 4h cô hãy nói quyết định của mình cho tôi. Chuyện này cô mà để Hạnh biết đừng trách tôi ác.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Mình không muốn xa con, mình cũng không muốn phá. Mình muốn nuôi con, mình không cần cậu chu cấp gì cả, mình chỉ cần cậu hàng tuần đến với mẹ con mình một buổi là được, chuyện này mình sẽ giữ kín, nhất định sẽ không để lộ cho ai biết. Mình xin cậu đó đừng bắt mình xa con hay bỏ con.

_ Cô muốn giữ hay bỏ tùy cô. Nhưng tôi nói trước cho cô biết nếu cô muốn nuôi đứa bé 1 xu tôi cũng không cho, còn việc hàng tuần tôi đến nhà cô lại càng không bao giờ. Nhìn thấy cô, tôi chỉ thấy kinh tởm, không hiểu ngày xưa tôi bị mù hay sao mà lại đi quen biết hạng người như cô. Những gì cần nói tôi đã nói rồi cô cứ nghĩ kĩ đi ngày kia cho tôi câu trả lời. Vũ nói hết câu thì lạnh lùng xoay người bỏ về.

Nhìn bóng dáng anh khuất dần sau cánh cửa quán, Vy tức giận đập mạnh tay xuống bàn, cũng may tầm giờ quán khá là vắng nên cũng không ai chú ý đến cô, nước trong tách cà phê sóng sánh đổ ra bàn. Cô ta vẫn mặc kệ bức tức rút điện thoại ra, ấn thật mạnh vào màn hình như để trút giận, tiếng tít... tít kéo dài càng khiến cô ta điên tiết hơn. Phải cố gắng lắm, cô mới không phát tiết ném bay cái điện thoại trong tay đi.

_ Alo, sao rồi.

_ Anh ta bảo tôi đẻ ra xong đưa con cho anh ta nuôi, hoặc là phá bỏ. Bây giờ cậu tính sao.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi mới lên tiếng.

_ Chị gọi điện hẹn gặp mẹ em đi. Việc còn lại em sẽ giúp chị giải quyết nốt.

Vy trầm ngâm, suy nghĩ một lúc rồi cũng quyết định gọi điện cho mẹ Vũ.

Lần này, cô không hẹn mẹ anh ở quán cà phê mà lại hẹn gặp bà tại nhà mình. Vốn khá thân thiết với gia đình nhà Vũ, chưa đến 3 phút cô ta đã thuận lợi hẹn được mẹ Vũ đến nhà với lý do ốm.

Ding dong...

Tiếng chuông cửa kêu, Vy cẩn thận ngắm mình trong gương, quan sát thật kĩ gương mặt nhợt nhạt của mình một lượt rồi mới bình tĩnh đi xuống mở cửa nhà. Vừa thấy mẹ Vũ cái, cô ta liền bổ nhào vào bà, khóc nức lên.

Không rõ có chuyện gì, nhưng nhìn cô khóc đến thương tâm như vậy, mẹ Vũ cũng nhẹ nhàng ôm chặt cô vào lòng vỗ về như một người mẹ.

_ Nghĩ nào, có gì từ từ vào nhà thì nói.

_ Hức.. Hức. Bác ơi, con khổ quá.....

Trong phòng khách, mẹ Vũ lặng người đi trước tờ phiếu siêu âm trước mặt, đầu óc cứ ong ong bởi những câu nói của Vy. Bà hoang mang, hoảng loạn, không biết phải làm sao cho phải. Làm sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ, làm sao con trai bà và cái Vy lại có thể làm ra cái chuyện tội lỗi này cơ chứ.

Lặng nhìn khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt của cô ta, nhìn từng giọt, từng giọt nước mắt đang lăn rơi xuống, trái tim bà lại quặn thắt lại. Chuyện này làm sao có thể chứ, tại sao lại xảy ra chuyện này, nếu Hạnh nó mà biết rồi sẽ ra sao.

Thật sự lúc này đây, bà cũng không biết bản thân phải làm gì cả, bà chỉ có thể nói vài lời an ủi ả rồi ra về.

_ Cháu cứ yên tâm nghỉ ngơi đi. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Bà loạng choạng, lao đảo rồi khỏi nhà Vy, bà không biết mình đã về đến nhà bằng cách nào nữa. Về đến nhà, bà liền nằm vật ra giường suy nghĩ. Nghĩ đến Vy đến đứa trẻ rồi lại nghĩ đến Hạnh cũng như đứa cháu trong bụng cô. Cả hai đều mang trong mình dòng máu nhà họ Dương, dù là bên nào đi chăng nữa bà cũng không muốn từ bỏ.

Cửa phòng ngủ mở ra, bố Vũ bước nhẹ đến bên giường, ân cần hỏi.

_ Bà mệt à. Có cần uống thuốc không.

Bà lắc đầu, xoay người sang bên phía. Bố Vũ vẫn im lặng đứng sau, ông không nói không hỏi nhưng sống với nhau bao nhiêu năm cũng có với nhau hai mặt con rồi, vừa nhìn là biết bà có tâm sự gì đó. Ông không hỏi không phải ông vô tâm mà ông tin chắc bà sẽ nói cho ông nghe, chỉ là bà cần thời gian để suy nghĩ, để có thể bình tĩnh lại.

Quả nhiên, bà nằm trần trọc một lúc, cuối cùng không chịu được nữa liền vùng dậy.

_ Ông này, hôm nay tôi đi gặp cái Vy. Nó bảo nó có thai với thằng Vũ nhà mình.

_ Cái gì. Chuyện này sao có thể. Thằng Vũ yêu con Hạnh thế mà, tình cảm vợ chồng nó trước nay đều rất tốt, không kể con Hạnh nó còn đang mang thai. Bà có trước tin này là đúng không.

_ Tôi nào có biết. Hôm nay con Vy nó gọi tôi đến nói chuyện tôi mới biết. Nó kêu hôm trước chúng nó có đi uống với nhau, bữa đó say quá rồi làm ra chuyện không nên làm, cứ tưởng mọi chuyện như thế là xong, ai dè. Chắc nó cũng sốc lắm, mặt mũi nhợt nhạt, hai mắt sưng lên trông đến là tội.

Haizz. Đời vợ chồng già thờ dài, trầm ngâm không nói gì, mỗi người theo đuổi những suy nghĩ riêng, không ai biết đối phương đang nghĩ nhưng trên khuôn mặt phúc hậu của cả hai đều tràn ngập những suy tư.

Tối hôm đó, mãi đến 7h Vũ mới chịu về nhà. Vừa vào đến phòng khách, anh đã thấy bố mẹ, Hạnh, Dũng đang ngồi đầy đủ trên ghế ăn hoa quả. Đột nhiên trong lòng anh dâng lên dự cảm chẳng lành, anh run run đi lại chào hỏi bố mẹ.

Hai ông bà chỉ ừ một tiếng khiến anh càng run hơn.

Ăn xong đĩa hoa quả, như thường lệ, Hạnh dọn dẹp chén đĩa rồi đi lên phòng, Vũ và Dũng cũng đi lên theo. Vừa bước được hai bước Vũ đã bị bố mẹ gọi lại.

_ Vũ à, con vào phòng xem cho mẹ cái điều hòa rồi hẵng lên phòng nhé. Không hiểu sao mẹ bật mà nó không lên.

_ dạ.

Vũ rời bước đi về phòng của hai người. Bố mẹ Vũ thấy con trai đi vào liền vội vàng đi vào theo, mẹ Vũ vội vàng đến nỗi không để ý rằng chốt cửa có một miếng sắt nhỏ khiến cánh cửa không thể đóng lại được.

Cảm nhận được bố mẹ có chuyện muốn nói, Vũ liền hỏi.

_ Bố, mẹ. Hai người có chuyện gì muốn nói với con phải không à.

Ở tầng trên, Dũng thân nhiên bước tới phòng Hạnh.

Cốc..... Cốc.

_ Chị dâu, mẹ bảo chị pha cho mẹ tách trà rồi mang vào phòng mẹ kia. Mẹ còn bảo, mẹ không khóa cửa đâu, chị cứ thế mà mang trà vào không phải gõ cửa đâu, tránh cho anh Vũ giật mình.

_ Ừ, chị xuống ngay.

Tay bê khay trà, Hạnh đang định gõ cửa thì thấy cửa không đóng, trong đầu cô lại nghĩ chắc mẹ để cửa cho cô sẵn vào, cô hé cửa vừa định bước vào thì từ trong phòng vọng ra những lời khiến cô chết sững.

_ Con nói rồi, con không chấp nhận đứa bé đó. Con chỉ thừa nhận đứa bé do Hạnh sinh ra thôi.

_ Anh đã làm cái Vy có thai rồi, anh không thể nói năng vô trách nhiệm như vậy được.

_ Con.....

Choang... Tách trà trên tay cô rơi xuống đất, vỡ tan tành thành từng mảnh. Cô chết sững nhìn anh, nước mắt tuôn lũ chã như không muốn tin đây là sự thật.

Cả ba sững sờ nhìn cô, trong giây lát anh lại hoảng hốt, vội vàng giải thích.

_ Hạnh, nghe anh nói. Không phải như em nghĩ đâu.

Cô bịt tai, ngồi sụp xuống khóc nức lên, tại sao chứ, tại sao chứ. Tại sao cô yêu anh như vậy mà anh lại phản bội cô.

Anh ôm cô vào lòng, cô đau đớn, tuyệt vọng vùng ra khỏi người anh, xô mạnh anh xuống đất rồi chạy đi, miệng còn lẩm nhẩm ba chữ.

_ Tôi hận anh.

Ánh mắt cô ai oán nhìn anh, xoáy sâu vào tâm can anh. Anh đau đớn đứng đó nhìn bóng cô xa dần, mãi đến khi anh sực tỉnh, vội vàng đuổi theo thì đã quá muộn, cô đã lên xe và đi từ bao giờ.

Ở phía xa, trên ban công tầng hai, người con trai mặc bộ đồ đen với nụ cười nửa miệng, lạnh lùng nhìn xuống.

_ Trò chơi chỉ mới bắt đầu. Bà Lệ(mẹ Vũ), bà hãy chờ mà trả giá cho những việc mình làm đi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Trên đường cao tốc, xe lao vút qua, mặc kệ nguy hiểm khi đang xuống dốc,cô vẫn tiếp tục đạp chân ga lao về phía trước. Đường như tốc độ hiện tại vẫn chưa thỏa mãn được tâm trạng khó chịu trong người, cổ điển cuồng tăng tốc, có mấy lần đều suýt chút nữa va vào xe khác hoặc gốc cây ven đường. Xe cứ vun vút lao về phía trước bỏ lại đằng sau bao tiếng chửi bới của những người lái xe khác bay theo gió trời.

Xe đỗ trước nhà, cô vội vàng bước xuống chạy ừa vào nhà. Vừa trông thấy bóng mẹ, cô liền lao nhanh vào lòng mẹ, ôm chặt lấy mẹ mà òa khóc nức nở.

Dù không biết đã có chuyện gì xảy ra với con gái nhưng bà Tám tin nhất định đã xảy ra chuyện gì đó lớn lắm, lớn đến nỗi một đứa bé vốn hiểu chuyện từ nhỏ như cô lại có thể bỏ về nhà mẹ đẻ trong đêm, ắt hẳn là con bé phải chịu tổn thương không hề nhỏ.

Bà ôm cô vào lòng, vỗ vỗ vai cô.

_ Được rồi, không sao rồi. Có chuyện gì từ từ nói. Bố mẹ vẫn luôn ở bên con mà.

_ Hức.....Hức.....Hu...HU.. Mẹ ơi.....

_ Nín đi con, mẹ thương. Bàn tay vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước mắt con gái.

Ông Bình từ trong phòng ngủ cũng lò dò đi ra. Ông sững sờ nhìn đứa con gái yêu dấu đang ôm mẹ khóc đến quên trời quên đất, nước mắt tuôn ra như suối. Lần đầu nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy, đau khổ đó của con gái, trong lòng ông vừa cảm thấy xót xa lại vừa xen lẫn cảm giác tức giận. Ông đi về phía hai mẹ con nói lớn.

_ Hai đứa cãi nhau à.

Bố càng nói, Hạnh khóc càng to, nước mắt rơi càng lúc càng nhiều. Cô chỉ khóc chứ tuyệt nhiên không nói một câu mặc cho bố mẹ hỏi muốn khăn cả giọng. Cô biết bố mẹ lo lắng cho mình mới hỏi nhưng giờ khắc này đây, trái tim cô đau lắm, cảm giác như có hàng ngàn hàng vạn mũi tên đang xuyên qua khiến nơi đó của cô đau đến thất lại. Cô mệt mỏi theo mẹ vào phòng, gối đầu lên gối mẹ, cố gắng ngăn những giọt nước mắt đang thi nhau chảy ra nhưng vô ích, nước mắt của cô vẫn chảy ướt đầm một vùng lớn trên chiếc quần lạnh mà mẹ đang mặc.

Ngoài phòng khách, ông Bình đang lò mò tìm số con rể yêu quý để gọi vừa hay đúng lúc Vũ lại gọi đến. không để đầu dây bên kia chờ lâu, ông liền gấp gấp bắt máy.

_ Alo.

_ Bố ạ. Vợ con có bên nhà không bố.

_ Có. Nó đang khóc quá trời trong phòng kia. Rốt cuộc là anh chị xảy ra chuyện gì mà khiến nó phải bỏ về nhà trong đêm thế hả. Lúc cưới nó anh hứa với tôi ra sao hả, ắt thế mà cưới về mới hơn 4 tháng thôi mà anh đã khiến nó khóc đến thương tâm như vậy.

_ Bố....chuyện này nói ra dài lắm. Bố chăm sóc Hạnh hộ con. Con sang nhà đón cô ý ngay bây giờ.

_ Thôi, giờ cũng khá muộn rồi, con không phải sang đâu. Để mai thì sang không gia đình bên đấy lại lo, rồi còn bà nội con nữa, bà biết được lại không hay.

_ Nhưng...

_ Được rồi, cứ quyết vậy đi. Hôm nay con đừng sang. Để Hạnh ở đây với bố mẹ là được rồi.

Kết thúc cuộc gọi, ông Bình liền đi vào trong phòng, ông nhẹ nhàng đi lại phía giường rồi ngồi xuống bên cạnh con gái.

_ Thăng Vũ vừa gọi điện đến.

Ông Bình chưa kịp nói xong, Hạnh đã lên tiếng ngắt lời.

_ Bố bảo anh ý đừng sang, con không muốn thấy anh ý.

Ông Bình thờ dài.

_ Hạnh à, hai đứa là vợ chồng. Đã là vợ chồng thì dù là chuyện gì đi nữa cũng nên ngồi lại với nhau, cho nhau cơ hội giải thích, từ từ giải quyết mọi chuyện. Dù có cãi nhau cũng Không nên nửa đêm nửa hôm bỏ về nhà mẹ đẻ như này là không hay chút nào đâu. Rồi con bà nội, bố mẹ chồng bên đấy nữa chứ, đi thì dễ về lại mới là khó con à.

_ Hức....Hức... Bố ơi, con không muốn về nhà đấy nữa đâu. Con muốn về nhà, con muốn ở với bố mẹ.

_ Ô, cái con bé này.... Bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn những nhẽo thế. Lấy chồng thì phải theo chồng, ở với bố mẹ sao được. Đã là vợ chồng thì không thể tránh được những lúc cãi nhau, con không lành, canh chẳng ngọt, mình là phụ nữ nhịn tí giữ gìn hạnh phúc gia đình cũng không sao.

Hai chữ "vợ chồng" nghe sao mà xót xa đến thế, lòng ngực cô thắt lại, cô òa khóc.

_ Hức..... Mẹ ơi anh Vũ có người khác, anh ta có con với người khác rồi mẹ ơi. Mẹ ơi, con phải làm sao đây. Con của con phải làm sao đây. Mẹ ơi con khổ quá.... Hu.. Hu

Cả hai sững sờ khi nghe con gái nói. Sợ bản thân nghe nhầm, ông liền hỏi lại lần nữa, lần này cô không trả lời chỉ gật đầu.

Ông lặng im nhìn cô, một giọt nước mắt mặn chát rơi xuống khuôn mặt già nua của ông.

Bà Tám thấy con gái phải chịu uất ức như vậy liền nói.

_ Khổ quá thì về đây với bố mẹ. Ngôi nhà này luôn mở cửa đón con về.

_ Bà thì biết gì. Già đầu hai thứ tóc rồi mà không khôn ra được, bà không vun vén cho con về với nhau lại xui nó bỏ nhau là sao, con nó bỏ chồng hay làm ý. chuyện gì cũng phải nghe từ hai phía. sáng mai bố sẽ bảo Thăng Vũ sang nói chuyện. Còn giờ hai mẹ con đi ngủ đi. Chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết thôi con đừng nghĩ nhiều ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng.

_ Bố, con không muốn gặp anh ta. Con không muốn.....con không muốn.

_ Không muốn cũng phải muốn.

_ Con đã bảo là con không muốn rồi. Bố đừng ép con. Bố mà ép con nữa, con bỏ nhà đi cho bố xem.

_ Con,,.....

_ Con nó đã bảo không rồi thì thôi, ông đừng ép nó nữa. Có gì mai nó bình tĩnh lại thì nói, ông đừng có kích động nó nữa không khéo lại ảnh hưởng đến cháu ông bây giờ.

_ Thôi được rồi. Bà ở đây với con đi, tôi sang phòng bên kia đây.

Cửa phòng khép lại, Hạnh cuộn tròn người nép mình vào trong lòng mẹ, vòng tay cô ôm chặt lấy bà, cổ nén nước mắt tuôn rơi.

Nhìn con như vậy, người mẹ nào mà không đau cho được, bà đau lắm, tim như bị xé ra thành trăm mảnh, muốn nói lời an ủi con mà cũng không thể nào cất lời.

Đêm đó, trong căn nhà rộn ràng tiếng cười thường ngày nay bỗng chốc chỉ còn lại tiếng thờ dài, tiếng nấc nhẹ của người cha, người mẹ, của người con gái đang bị tổn thương vì tình yêu.

Ở một nơi khác, Vũ thao thức, trần trọc nhìn đồng hồ chạy, từng giây, từng giây đối với anh lúc này như cả một thế kỉ.

Trời vừa hửng sáng, Vũ vội vàng bật dậy, mới qua một đêm thôi, trông anh tiều tụy đến lạ, râu đen mọc lên lờm chờm, gương mặt thì hốc hác đến dọa người.

Vừa ra khỏi phòng anh đã bắt gặp bố mẹ đang ngồi đăm chiêu trên bộ ghế sofa. Anh mệt mỏi đi tới chào hỏi hai người rồi xin phép sang nhà vợ.

_ Bây giờ con sang bên đây luôn à.

_ Dạ, con đi luôn.

_ Đợi bố nữa. Bố vào thay đồ rồi đi cùng con luôn. Dù gì xảy ra chuyện lớn như vậy, bố cũng nên sang bên đây xin lỗi ông bà thông gia một câu. Nói rồi, ông cất bước đi vào trong phòng.

_ Vũ này, mẹ là phụ nữ nên mẹ hiểu. Cái Hạnh có lẽ giờ nó đang sốc lắm. Con sang bên đó lựa lời mà nói, nếu được thì đón vợ về luôn, không được thì cứ để vợ con ở tạm bên đó vài hôm cho tỉnh tâm. Không đâu bằng nhà mẹ đẻ. Ở đó có ông bà thông gia chăm sóc cũng hơn. Con đừng ép con bé quá không lại ảnh hưởng đến cái thai trong bụng nó.

_ Con biết rồi mẹ.

_ Đi thôi Vũ. À, tí nữa mẹ dậy có hỏi thì bà thưa lại mọi chuyện với mẹ cho tôi nhé. Hôm qua, mọi chuyện xảy ra bất ngờ quá tôi chưa kịp nói gì với mẹ cả. Bà nhớ lựa lời mà nói đó, tránh để mẹ kích động, mẹ lại tăng huyết áp.

_ Tôi biết rồi, hai bố con cứ đi đi.

Sáng sớm, đường xá khá là ít xe, giao thông thuận tiện không bị ùn tắc nên chẳng mấy chốc mà Vũ và bố đã có mặt tại nhà Hạnh.

Lúc hai bố con tới nơi, trời còn khá sớm, con đường vào nhà Hạnh chỉ có lác đác vài cụ già đang đi tập thể dục buổi sáng. Xe dừng trước cửa nhà, Vũ đứng ngoài cổng gọi với vào, bố cô đang nằm trong phòng nghe thấy tiếng gọi cũng lò dò đi ra.

_ Con chào bố.

_ Chào anh thông gia.

_ Chào anh. Mời anh vào nhà chơi.

Trong phòng khách.

_ Mời anh ngồi.

Ông Bình thấy Vũ cứ lóng ngóng, nhấp nhòm nhìn vào trong phòng thì điềm đạm nói.

_ Vũ, ngồi xuống đi con.

Suốt cả một đêm không ngủ, trần trọc suy nghĩ mãi, ông vẫn không thể hiểu, tại sao một người đàn ông chân thật, thẳng thắn, sống giàu tình cảm, luôn hết lòng, hết mực yêu thương con gái ông lại đi ngoại tình.

_ Bố, Hạnh đâu rồi bố. Con muốn gặp Hạnh.

_ Con bé đang ở trong phòng.

_ Con vào nói chuyện với vợ con được không ạ.

Ông không trả lời, quay sang bố Vũ nói.

_ Anh với Vũ xuống đây sớm, chắc chưa kịp ăn sáng đúng không. Thôi thì chẳng mấy khi có dịp, hai bố con ở đây ăn chúng với gia đình tôi cho vui.

_ Vậy làm phiền gia đình quá. Hai bố con cứ ngồi chơi, để tôi đi chuẩn bị bữa sáng. Ăn uống xong xuôi, có gì chúng ta từ từ nói.

_ Để con phụ bố.

_ Bố làm được, con cứ ở đây tiếp bố con đi. Hai bố con đi xa xuống chắc cũng mệt cứ nghỉ ngơi đi.

_ Dạ.

Ông Bình nhẹ nhàng mở cửa phòng cô, vỗ vỗ nhẹ vào tay vợ mình. Khẽ mở mắt, nhìn thấy chồng đang bên cạnh, bà đang định lên tiếng thì ông liền nhanh chóng lấy tay bịt miệng bà lại ra hiệu im lặng.

Bà nhẹ nhàng ngồi dậy rồi rón rén theo ông đi xuống bếp.

_ Thăng Vũ với anh thông gia đang ở trên nhà.

_ Cái gì. Nó gây ra chuyện lớn thế mà dám vác mặt đến đây à. Để tôi lên tôi chửi cho nó trận.

_ Kia, bà cứ bình tĩnh, còn anh thông gia trên đấy nữa. Bà làm gì mà cứ xồn xồn lên thế. Dù gì người ta cũng lặn lội đi từ sáng sớm xuống đây, mình cũng phải nể mặt người ta tí chứ. Mai sau con mình có về nhà họ sống cũng đỡ vất vả.

_ Nể cái gì mà nể. Thăng Vũ nó là người có lỗi chứ có phải con Hạnh có lỗi đâu mà tôi phải nể. Ông xem con gái ông nó khóc đến sưng cả mắt lên kia kia, nuôi nó bao nhiêu năm nay có bao giờ tôi đánh nó cái nào đâu, ấy thế mà vừa đi lấy chồng được mấy tháng đã khóc đến gầy cả người đi kia. Ông nể họ chứ tôi không nể, để tôi nên tôi cho nó trận.

_ Thôi nào, bà bình tĩnh đi. Bà cứ thế này bảo sao con nó không buồn. Bà không nghĩ cho con cũng phải nghĩ cho cháu chứ. Bà đâu phải không biết con Hạnh nó yêu Thăng Vũ ra sao giờ mà bỏ nhau bà nghĩ nó vui vẻ mà sinh con được chắc. Không khéo nó lại suy nghĩ linh tinh rồi làm gì ảnh hưởng đến đứa bé, đến lúc đó bà hối cũng không kịp.

_ Nhưng..

_ Nhưng nhị gì. Bà nấu cơm sáng đi xong lên gọi con xuống. Tôi lên nhà nói chuyện xem đầu đuôi thế nào.

Nghe ông Bình nói bà Tâm cũng có chút xuôi xuôi, dù không hài lòng lắm nhưng cũng hậm hực đồng ý.

_ Được rồi, ông lên nhà đi.

7h sáng, Hạnh từ trên phòng đi xuống dưới nhà. Dù mệt mỏi không muốn dậy nhưng vì đứa bé trong bụng Hạnh vẫn gắng gượng xuống dưới dùng cơm.

Bước chân vào bếp, vừa trông thấy Vũ, cô liền xoay người đi ra. Vũ trông thấy thế vội vàng chạy tới giữ tay cô lại.

_ Hạnh, vào ăn cơm đi con. Bố con với Thăng Vũ tới đây từ sáng đây.

Hạnh vẫn đứng đó, không hề có ý định bước vào.

_ Em vào ăn cơm đi, anh ra ngoài phòng khách đợi em.

Cô vẫn không nói năng gì chỉ lẳng lặng tiến lại bàn ăn.

_ Vũ, con lại ăn đi. Hai bố con đi từ sáng sớm đã kịp ăn gì đâu. Ăn rồi mà còn uống thuốc nữa chứ.

Đôi đũa trên tay cô khẽ khựng lại. Đúng rồi, anh có tiền sử bị bệnh đau dạ dày cứ không ăn uống điều độ với mất ngủ, uống nhiều rượu bia là lại đau. Có những lần đau quá còn phải nhập viện điều trị gần một tuần.

_ Con không sao đâu. Bố mẹ và Hạnh cứ ăn đi ạ.

Mẹ cô ngồi cạnh khẽ kéo kéo áo cô, dù bà đang vô cùng tức giận nhưng nhìn thấy anh đau đến vã mồ hôi mà vẫn không chịu ăn trước để uống thuốc mà vẫn kiên quyết chờ cô xuống, nói không có chút cảm động có lẽ là nói dối.

Nhìn con trai đau như vậy, bậc làm cha mẹ ai mà không xót cho được, bố Vũ ngồi cạnh mấy lần định lên tiếng nói giúp nhưng mỗi lần định mở miệng lại nghĩ đến việc tẩy đình mà con trai ông đã phạm phải khiến ông cũng không biết phải nói giúp anh ra sao.

Vũ buồn bã bước từng bước nặng trĩu về phía phòng khác. Đi được vài bước liền nghe thấy ai đó nói.

_ Ngồi đi.

Câu nói tuy không đầu, không đuôi nhưng Vũ vẫn mừng lắm, anh vội vàng quay lại chỗ ngồi. Trước khi ngồi xuống còn không quên liếc nhìn gương mặt cô.

Hạnh dường như không thèm để ý đến anh, gương mặt lạnh tanh tiếp tục ăn cơm.

Bữa cơm lẳng lặng trôi qua, không ai nói với ai câu nào.

Tại phòng khách.

_ Mời anh uống nước.

_ Thật ngại quá, hôm nay đến đây đường đột làm phiền gia đình. Hôm nay tôi đến là muốn thay mặt con trai nói lời xin lỗi với anh chị. Thân làm cha mẹ mà không biết dạy dỗ con để nó làm ra cái việc đáng trách này.... Haizzz. Sau là xin anh chị rộng lòng cho cháu nó có cơ hội giải thích để vợ chồng nó có cơ hội giải quyết hiểu lầm, quay về chung sống với nhau.

_ Vũ mau xin lỗi bố mẹ đi.

Xin lỗi xong, Vũ liền thành thật kể hết mọi việc, từ việc anh bị Vy dụ đến việc bị cô ta lén bỏ thuốc. Mỗi việc anh đều kể chi tiết, mạch lạc rồi còn không quên mang tờ giấy xét nghiệm tại bệnh viện ra để làm bằng chứng.

Bố mẹ Hạnh nghe anh nói xong trong lòng cũng nguôi nguôi, dù sao cũng không phải là anh cố ý, cũng không thể hoàn toàn trách anh được.

Vũ kể xong, quay lại nhìn cô. Hạnh vẫn không nói gì, im lặng nhìn ra xa xăm như đang suy nghĩ điều gì đó rồi đột ngột đứng dậy, đi thẳng vào phòng đóng sập cửa lại mặc kệ Vũ đang gọi bên ngoài.

Nghe thì cũng nghe rồi, hiểu cũng hiểu rồi nhưng không hiểu sao trong lòng cô vẫn đau, vẫn khó chịu vô cùng. Cô biết anh không cố ý, anh cũng là người bị hại, anh cũng là nạn nhân ấy thế mà trái tim cô cứ ngang bướng chẳng chịu nghe lời, nó vẫn đau nhói mỗi khi nhìn thấy anh.

Phải làm sao đây, phải làm sao để cô có thể đối xử với anh như trước khi đây. Phải làm sao khi giữa họ luôn có một người thứ ba xen vào, cô sẽ ra sao, liệu trái tim bé nhỏ của cô có chịu đựng được cảnh anh hạnh phúc bên một gia đình nhỏ khác không.

_ Thật ngại quá, con bé còn trẻ, tính khí không tốt lắm anh thông cảm.

_ Không sao, cháu nó phản ứng thế cũng là bình thường thôi. Chắc là con bé nó vẫn đang sốc lắm.

_ Haizzz. Cả ba lại nhìn nhau thờ dài.

_ Hạnh, mở cửa cho anh đi em.

_ Hạnh, nói gì đi em.....

Mặc kệ anh có gọi ra sao, Hạnh vẫn kiên quyết không mở cửa.

Một lúc sau.

Phía ngoài cổng, tiếng động cơ phát ra từ chiếc BMW khiến mọi người trong nhà mới giật mình nhìn ra ngoài.

Lúc này đây, Hạnh đang lái xe chậm chậm rời khỏi nhà.

_ Hạnh, con đi đâu vậy.

Cô không trả lời vẫn tiếp tục cho xe chạy.

Vũ lúc này cũng đang từ trên tầng chạy xuống, anh vội vàng leo lên khởi động xe đuổi theo.

Nhìn bóng xe dần khuất đi, cả ba lại lần nữa thờ dài.

_ Con bé này, tôi thật không ngờ nó lại lên đi cầu thang ngoài trời trốn xuống đây rồi bỏ đi. Thật là đứa trẻ khiến người ta lo lắng mà.

_ Chắc cháu nó muốn yên tĩnh để suy nghĩ. Thôi thì chuyện của bọn trẻ cứ để bọn trẻ tự giải quyết đi. Chúng ta già rồi, có muốn cũng không theo kịp chúng nữa.

.....

Một lát sau, xe Vũ từ từ lái vào sân, anh chán nản bước xuống xe.

_ sao rồi con, có đuổi kịp Hạnh không.

Vũ không đáp chỉ lắc đầu rồi thẩn thờ đi vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Xe chạy quanh cả một ngày, cuối cùng không biết thế nào mà cô lại dừng xe trước cổng của một chung cư.

Một mối, chán nản về những chuyện đã xảy ra. Cô gục đầu vào vô lăng.

Lúc này đây đầu óc cô hoàn toàn không suy nghĩ được gì cả, không biết đi đâu về đâu, không biết nên tin tưởng vào ai trên đời này nữa.

Là ai đã từng nói " Cho dù cả thế giới quay lưng lại với em, anh cũng sẽ không bao giờ phản bội em, từ bỏ em dù chỉ trong suy nghĩ"

Là ai đã từng nói " Trên đời này, anh có thể từ bỏ tất cả mọi thứ. Duy chỉ có em là người mà cả đời này anh không thể từ bỏ"

Là ai đã từng nói" Em là nhà, em là bình yên nơi anh, là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh"

Giả dối, tất cả chỉ là giả dối.

Lại một lần nữa lý trí mạnh mẽ chẳng thể nào lấn át con tim yếu đuối, cô gục xuống bật khóc nức nở.

Cốc..... Cốc..

Hạnh ngược mặt nhìn lên, ánh mắt cô thoáng dao động là Giao _ bạn thân cô. Không rõ là trùng hợp hay do ông trời sắp đặt, rui rui sao cô lại đỗ xe ngay trước cổng chung cư của cô bạn thân.

Lau đi những giọt nước mắt, cô từ từ hạ cửa xe xuống.

Giao thoáng sùng sốt, ánh mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên xen lẫn sự đau xót.

Nhìn cô bạn xinh đẹp, luôn vui vẻ tràn đầy sức sống thường này nay lại khóc đến thương tâm, Giao khẽ nhủ mảy.

_ Mày sao thế, cãi nhau với ông Vũ à.

_ Lên nhà mày nói chuyện được không.

_ Được.

Vừa vào đến phòng, Giao đã kéo ngay cô ra ghế tra hỏi.

_ Mày nói đi, có chuyện gì.

_ Mày ơi, anh Vũ anh có con với người khác rồi

_ Cái gì.. Chuyện này.... Giao há hốc miệng sùng sốt. Mãi sau mới lắp bắp nói hết câu.

_ Mày đang đùa tao à.

_ Tao cũng mong đây là đùa lắm.. Hu.. Hu. Chính miệng anh ý thừa nhận. Bố mẹ hai bên cũng biết chuyện rồi. Mày ơi tao phải làm sao đây.

_ Đúng là bọn đàn ông mà. Thật không tin tưởng được thằng nào cũng như nhau. Ông Vũ trông hiền lành như thế mà cũng dám mèo mửa bên ngoài ư. Mày đứng dậy, đi, đi theo tao, tao thay mày tính sổ với anh ta.

Vừa hay lúc đó anh chồng nào lại về tới nhà, bạn vợ nào đó không cần biết đúng sai nhảy bổ ra xô ra một tràng chửi. Nào là " đàn ông các anh thằng nào cũng tệ bạc như nhau", nào là "một lũ ruồi nhặng, một lũ không ra gì vợ bầu bí mà còn dám đi ngoại tình", nào là " vợ đẹp, con xinh mà vẫn còn chưa mãn nguyện....", " một lũ đàn ông tồi, lũ đàn ông thói tha, tệ bạc, lũ đàn ông chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới, lũ động vật ăn tạp".....

Bạn chồng nào đó không hiểu chuyện gì cứ đơ ra. Hạnh đứng bên nghe cô bạn thân mắng chồng cũng đứng ngẩn ra, mãi đến khi Giao mắng xong cô mới len lén đưa ánh mắt hỏi lỗi, đồng cảm nhìn về phía anh.

Dù biết bản thân có hơi tệ. Nhưng không hiểu tại sao khi nhìn thấy anh Thành bị vợ mắng thậm tệ trong lòng cô lại có chút vui vui. cô thầm nghĩ chắc mình có bệnh rồi, cô thật sự có bệnh mất rồi mới có thể vui trên nỗi đau của người khác như vậy.

Cô khẽ giật giật tay Giao, kéo kéo vài lần, nào ngờ ai kia không những không để ý lại còn hung hăng quay lại quát cô.

_ Kéo cái gì mà kéo. Mày có im để tao chửi nốt không, không tao chửi cả mày bây giờ. Đàn ông thằng nào chả giống nhau, chửi đại một thằng cho bố tức đã. Tí gặp thằng khốn kia, chửi tiếp.

Anh chồng nào đó méo mặt nói.

_ Vợ à, anh nhớ hôm nay anh có làm gì sai với em đâu.

_ Không sai... Nhưng anh là đàn ông, ai bảo anh xuất hiện ở đây, giờ này, xuất hiện đúng lúc tôi đang tức lắm gì.

Tâm trạng lúc này của anh Thành chỉ có thể diễn tả bằng hai từ " cạn lời" trước lý luận vô lý, ngang ngược của vợ. Dù sao cũng không phải lần đầu vô

duyên vô cớ bị vợ chút giận lên đầu, anh chỉ đành nín lặng nhận lỗi về mình. Đẳng nào cũng bị mắng rồi thôi thì im lặng còn hơn cứ phải hơn thua với vợ rồi lại cãi nhau, vợ chồng xích mích, cơm không được ăn, giường không được nằm, đêm đến lại làm bạn với ghế sofa thì khổ. Im lặng không có nghĩa là mình sai, im lặng là để cả hai cùng thắng.

Những tưởng thế là xong ai ngờ bạn vợ vẫn còn hung hăng mắng anh vài câu nữa mới chịu thôi.

Hạnh ái ngại nhìn anh, Thành cười cười nhìn cô tỏ ý không sao, chuyện thường như cơm bữa ấy mà.

Sau một tổng sỉ vả vào chú chuột thể thân, Giao có vẻ cũng xuôi xuôi, nắm tay cô kéo lại ghế ngồi.

Rồi như chưa có chuyện gì xảy ra, cô nàng dùng giọng điệu ngọt sớt, ngọt đến sồn da ốc mà gọi chồng.

_ Ông xã....chồng yêu, cho em xin cốc nước.

_ Có ngay, bà xã.

Dù trong lòng đang buồn da diết, ấy thế mà nhìn thấy hành động đáng yêu của đôi vợ chồng son khiến cô không thể không bật cười.

Giao thấy cô cười lại tưởng cô đau buồn quá hóa điên liền mắng.

_ Mày điên à. Đang buồn thôi ruột ra mà vẫn còn nhe răng ra cười.

_ Ồ. Cô đáp cụt lùn.

_ Bỏ con điên.

_ Bà xã, em uống đi cho hạ hỏa.

Cô nàng đưa tay nhận lấy ly nước từ chồng và không quên liếc xéo anh một cái. Anh Thành biết cô đang liếc mình liền cười cười đánh trống lảng.

_ Lâu không thấy Hạnh sang chơi. Vũ đâu mà không sang cùng.

Thôi chết anh rồi anh ơi. Hình như anh chê chưa đã hay sao? Bao nhiêu chủ đề nói chuyện anh không chọn lại chọn trúng cái vấn đề nhạy cảm cơ chứ. Núi lửa vừa mới phun trào xong anh lại kích thích tiếp vào bên trong để nó phun trào nốt à.

Hình như, nhận thấy bạn mình chuẩn bị nểng vốn người chồng vô tội. Hạnh liền kéo kéo cô nàng lại.

_ Thôi nào, mày có nghe tao kể không. Ban nãy tao chưa cả kể xong mày đã nhảy dựng lên rồi.

_ Nói.

_ Thực ra là.....

Hạnh thành thật kể lại mọi chuyện cho hai người nghe, lần này có vẻ tâm trạng cô đã ổn định nhiều hơn lúc vừa mới đến nên đầu đuôi câu chuyện đã được cô thuật lại hoàn toàn rõ ràng.

_ Đm. Tao bảo mày rồi mà mày không nghe. Ngay từ lần đi ăn chung với bọn mình, tao vô tình bắt gặp ánh mắt đăm đăm đuổi của chị ta là tao đã thấy nghi rồi. Tao nói thì mày không tin, cứ kêu chị ý là bạn thân, bạn thân nên chắc không có chuyện đây đâu. Thân, thân cái *éo gì, trên đời này làm *éo gì có bạn thân khác giới. Thân *éo nào rồi cũng đưa nhau lên giường thịt cả thôi.

Mặt trời dần khuất núi, bóng đêm nhanh chóng bao phủ khắp thành phố.

_ Hôm nay anh ra phòng khách nằm đi. Anh chồng nào đó bị vợ yêu dấu đuổi không thương tiếc.

_ Thật ngại quá, em mượn Giao một hôm anh nhé.

_ Không sao, em cứ mượn thoải mái đi. Rồi ghé nhỏ vào tai cô thì thầm " Mang đi luôn thì càng tốt"

_ Anh nói cái gì cơ.

Ai đó nghe vợ hét vội vàng co giò bỏ chạy ngay ra phòng khách.

Buổi tối hôm đó, Hạnh nằm trên giường tâm sự với Giao cả đêm.

_ Giờ mày định tính sao.

_ Tao cũng không biết nữa. Tao biết lỗi không phải do anh Vũ nhưng cứ nghĩ đến chuyện anh có con riêng bên ngoài là tao cảm thấy khó chịu vô cùng.

_ Mày nghe tao, cứ ở đây vài hôm. Đừng liên lạc gì với ông Vũ cả, mặc kệ ông ý, cho ông ý cuồng lên mà tìm mày. Mày phải cho ông ý một bài học nhớ đời, tồn từ giờ tới lúc già mới được. Mình phải làm căng ra cho ông ý sợ.

Ở đây vài hôm nữa, nghỉ ngơi tinh dưỡng thật khỏe rồi về nhà với ông ý. Nói đi thì cũng phải nói lại, dù sao anh Vũ cũng bị con kia gài, bây giờ mày bỏ anh Vũ không phải đúng ý con khốn kia sao. Rồi còn con mày nữa, mình định để con mày thành đứa trẻ không cha sao.

_ Nhưng còn con của chị ta. Đứa trẻ đấy cũng là con của anh Vũ. Tao sợ...

_ Mày sợ gì chứ, dù sao mày cũng là vợ hợp pháp của anh Vũ được ba mẹ anh ý đến hỏi cưới đàng hoàng. Lại không kể người anh Vũ yêu là mày, đâu phải con khốn kia đâu, cùng lắm là anh Vũ có trách nhiệm với đứa con là cùng. Mày cứ coi như đã lấy người có một đời vợ đi. Thiên hạ nó vẫn đầy ra đấy thôi. Bây giờ mày buông tay là mày thiệt, rồi ai khổ. Mày khổ, anh Vũ khổ, con mày khổ, những người thân thương bên cạnh mày khổ. Chỉ có con chó cái kia nó vui thôi. Mày nhất định phải trở về, trở về để dạy cho con kia một bài học. Mày nghĩ kĩ đi. Dù mày lựa chọn thế nào tao vẫn sẽ luôn bên cạnh ủng hộ mày.

_ Giao... Cảm ơn mày. Cảm ơn mày luôn bên tao những lúc khó khăn.

Cô khóc nức lên. Giao ôm cô, xoa xoa đầu cô.

_ Con này, mày lại dở hơi à. Tự nhiên nói lời khách sáo thế làm gì.

Hạnh không trả lời vẫn ôm chặt lấy Giao khóc nức nở.

_ Thôi, thôi. Mày khóc nữa chắc ngập nhà tao mất. Đang bầu bí khóc gì mà khóc khiếp thế. Nay mai con nuôi của tao đẻ ra mà sao, tao khác gì tội mày.

Sáng ngày hôm sau.

Mặt trời đã lên cao, tia nắng chói chang, tinh nghịch nhảy nhót khắp căn phòng, ngoài đường tiếng chim hót líu lo hòa cùng tiếng cười nói ồn ào báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

_ Chào buổi sáng.

_ Hôm nay, trông em có vẻ ổn hơn hôm qua rồi nhì.

_ Ôi giờ, đứa nào ở với em mà chả ổn. Buồn vui gì em cũng lo được hết. Thất tình tử tự em còn làm cho cười ha hả rồi mới tử tự chết lại còn.

_ Cái con này. Hạnh đánh vào tay Giao.

_ Vâng, vâng. Mời đại nhân đi đánh răng rửa mặt rồi vào ăn sáng.

_ Ui. Anh Thành khéo ghê. Nấu ăn ngon quá.

_ Chuyện, chồng tao chọn thì nó phải khác chứ. Chỉ có chuẩn không cần chỉnh.

_ Giao, xuống đi mày, xuống đi. Mày đứng cao quá, không khéo ngã bây giờ.

_ Tao giết mày bây giờ. Tí định đi đâu không.

_ Chắc tao ở đây ngủ nguyên ngày thôi. Tao cũng điện cho công ty xin nghỉ 4 hôm rồi.

_ O, con điên này. Mấy khi được nghỉ phải đi chơi cho đã chứ. Chơi xong còn về xử lý cái con giáp thứ 13 kia. Phải không anh nhì.

_ Ủ.

_ Ăn xong đi thay quần áo. Tao dẫn mày đi mấy chỗ cho khuấy khuấy.

_ Thế mày không đi làm à.

_ Nghỉ. Làm nhiều để làm gì.

" Tiền không quan trọng bằng mày". Không có tiền vẫn có cơm ăn chứ không có bạn chắc tao cô độc chết mất.

Tự nhiên nghe Giao nói, khỏe mặt cô lại cay cay, hai hốc mắt bỗng chốc đỏ cả lên, nước mắt thi nhau tuôn xuống.

Anh Thành thấy cô khóc thì lúng túng hỏi.

_ em sao vậy.

_ Mày lại sao nữa thế. Người mày làm từ nước à, động tí là khóc động tí là khóc.

Hạnh lau lau nước mắt, nghẹn ngào trả lời.

_ Ai bảo mày nói cảm động quá làm gì....

_ Thôi, tao cũng chịu mày. Hồi xưa tao nói suốt mà mày có bao giờ cảm động cho tao vay tiền đâu. Phụ nữ có thai đúng là đáng sợ, hơi một tí là xúc động rớt nước mắt.

Hạnh ở nhà Giao 3 ngày liền. Trong ba ngày đó, cô hoàn toàn cắt đứt liên lạc với mọi người, điện thoại cũng không thèm bật.

Quả thực cô cũng không muốn vậy đâu nhưng dưới sự khuyên nhủ, đe dọa của cô bạn chí cốt, Hạnh cũng phải ngậm ngùi làm theo.

Hết thời gian tra tấn đối phương, Giao lái xe đưa Hạnh về nhà.

Vừa trông thấy bóng xe quen thuộc, bố mẹ cô đã từ trong nhà chạy ra.

Cả hai ôm chầm lấy cô, nắm lấy vai cô, xoay xoay người cô, nước mắt khề roi, giọng nói rưng rưng.

_ Về nhà là tốt. Về là tốt rồi.

_ Con gầy quá. Mau vào nhà mẹ hầm canh gà cho con tắm bổ.

_ Bố, mẹ con xin lỗi. Xin lỗi vì đã để bố mẹ lo lắng.

_ Không sao. Con về nhà là tốt rồi.

_ Ô, Giao cháu cũng ở đây sao.

_ híc. Cháu bé như cái thùng phi thế này mà đứng này giờ hai bác mới trông thấy cháu ư. Cháu tui thân quá, cháu không muốn sống nữa, cháu đi chết đây, bác cứ mặc cháu, bác bỏ tay cháu ra đi, cháu không muốn sống nữa.....

_ Kia Giao....

_ Bác cứ kệ cháu đi, bác đừng túm áo cháu nữa....

_ Giao à, bác không có túm áo cháu, là con milu nó đang giữ gấu áo cháu mà.

Giao quay mặt nhìn lại, hóa ra là con milu đáng ghét đang găm lấy cái gấu áo của cô mà kéo lấy kéo dể, càng kéo lại càng thích chí.

Cô cảm phần nhìn nó quá.

_ Con chó khôn khiếp kia.

Chú chó nhỏ bị cô dọa sợ cụp đuôi, chạy một mạch vào nhà nằm co ro trong góc phòng.

_ Huhu. Thế là không ai cần cháu à...

_ Bớt diễn lại đi mày, nhây nó vừa thôi.

_ Thế là, mấy ngày này Hạnh ở với cháu à.

_ Vâng

_ Phiền cháu quá.

_ Không có gì đâu bác..

_ À, chắc hai đứa đi đường xa cũng mệt rồi, vào trong nhà ngồi nghỉ cho đỡ mệt đi.

Hạnh theo chân bà Tám đi vào trong nhà, phía sau ông Bình liền rút điện thoại ra soạn một tin rồi gửi ngay cho con rể yêu quý.

Chưa đầy 2 tiếng sau, Vũ đã có mặt tại nhà bố vợ. Vừa nghe thấy tiếng xe quen thuộc của anh, lòng cô vui sướng vô cùng, đang định chạy ra làm hòa với anh thì liền bị người phía sau kéo lại.

_ Mày làm ơn, tem tém lại cho tao đi.

Cứ ngồi nguyên đây, không phải đi đâu.

_ Không phải mày bảo tao phải quay về sao. Sao bây giờ mày lại không cho tao đi ra ngoài gặp anh Vũ.

_ Mày... Mày cứ thế bảo sao không bị con Vy nó qua mặt. Giờ mày phải giả bộ giận dỗi vào, hành ông ý một chút rồi mới được tha. Có khó khăn thì khi có được, con người ta mới biết trân trọng.

_ Nhưng mà mày biết tính tao mà. Cứ đứng trước anh ý là tao toàn đem ruột gan mình ra phơi bày hết thôi. Mày bảo tao làm sao mà giả bộ được.

_ Mày cứ ngồi yên đây. Mọi chuyện cứ để tao lo.

_ Này, mày đừng có làm khó anh ý quá nhé.

_ Yên tâm, đảm bảo tao trả chồng mày về nguyên vẹn, không theo sợi tóc nào.

Giao vừa ra đến cửa thì gặp Vũ đang từ cầu thang bước lên.

_ Anh Vũ ạ.

_ Ủ. Giao đến chơi à. Hạnh trong phòng đúng không em.

_ Dạ. Đúng rồi anh. Hạnh nó đang đợi anh trong phòng đó.

Vũ nghe thấy Hạnh đợi mình liền hăng hái đi vào. Nào ngờ anh mới bước đến cửa liền bị Giao chặn lại.

_ Ấy, anh làm gì mà vội thế.

Em bảo là Hạnh nó đợi anh thôi chứ có nói là nó muốn anh vào phòng gặp nó đâu.

Vũ mờ mờ nhìn Giao, Hạnh bảo đợi anh trong phòng, không phải là muốn anh vào gặp cô, chẳng lẽ còn có ý nào khác à.

_ Giao này, em cho anh vào đi. Anh thật sự rất nhớ Hạnh.

_ Cho anh vào cũng được. Nhưng anh phải vượt qua 2 điều kiện em đề ra.. Nếu anh thông qua, em sẽ cho anh vào. Còn không thì mời anh về cho.

_ Kia Giao, đừng làm khó thằng Vũ nữa. Mấy ngày nay nó cũng vất vả chạy đôn, chạy đáo đi tìm con Hạnh đó, nhiều bữa đến cơm còn không kịp ăn. Bác thấy mà cũng xót thay cho nó.

_ Không được đâu bác. Cháu phải chắc chắn anh ta không cố ý làm tổn thương Hạnh, cháu mới để anh ta vào. Hai bác cứ kệ cháu, Hạnh cũng đồng ý rồi. Rốt cuộc anh có đồng ý không.

_ Được, anh đồng ý. Em ra thử thách nhanh đi.

_ Đầu tiên, anh gọi điện cho con hồ ly kia bảo nó bỏ thai đi.

_ Kia, Giao. Như thế không được đâu. Làm vậy là thất đức đó.

_ Anh làm được không. Giao hất mặt nhìn về phía Vũ.

_ Được. Không chút chần chừ, Vũ rút điện thoại ra bấm số Vy. Đầu dây bên kia vừa bắt máy, Vũ liền lạnh lùng nói.

_ Cô hãy bỏ đứa bé đi.

Không để Vy kịp nói gì, Vũ liền cúp máy.

_ Tốt.

_ Điều kiện thứ hai là đứng hai tiếng ngoài sân.

_ Cái gì. Như vậy không được đâu. Thằng Vũ nó vẫn còn đang ốm. Giao, cháu đừng làm khó nó nữa. Hạnh ra ngoài đi con.

Trong phòng ngủ, Hạnh ngồi trên giường trong lòng bồn chồn, lo lắng vô cùng. Cô ghé tai sát bên cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, từ lúc nghe thấy Giao nói bắt anh ra sân đứng đôi chân cô liền đứng ngồi không yên, cô chỉ muốn mở toang cánh cửa chạy thật nhanh về phía anh, ôm chặt lấy anh, nũng nịu nói "Em tha thứ cho anh rồi". Ấy vậy mà cánh cửa khốn kiếp kia lại chẳng chịu mở, cô đang muốn lên tiếng gào vọng ra thì lại nghe tiếng Vũ đáp.

_ Được, anh đồng ý. Em nhớ giữ lời là được.

Bóng dáng anh liêu xiêu, đơn độc bước từng bước nặng trĩu xuống dưới tầng.

Khi khoảng cách giữa anh và mặt đất chỉ còn khoảng ba bậc nữa, đột nhiên "Uỳnh" một cái, mọi người đều đồng loạt ngoảnh mặt về phía phòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Khi khoảng cách giữa anh và mặt đất chỉ còn khoảng ba bậc nữa, đột nhiên "Uỳnh" một cái, mọi người đều đồng loạt ngoảnh mặt về phía phòng cô.

Sợ Hạnh xảy ra chuyện gì không hay trong phòng, Giao vội vàng mở cửa, nào ngờ cửa vừa mở ra, từ trong phòng một vật thể lạ phi nhào ra cửa.

_ Anh Vũ, không cần đâu. Em không trách anh đâu. Hạnh đứng trên cầu thang vừa ôm ngực thở dốc vừa nói vọng xuống.

Thực ra, sau ba bốn ngày bình tâm suy nghĩ tại nhà Giao, cô cũng đã nghĩ kỹ và nhận ra rất nhiều điều. Chuyện xảy ra hoàn toàn không phải là lỗi của Vũ, dù là ai trong trường hợp của anh cũng vậy thôi, bị chính bản thân của mình bỏ thuốc là điều mà không ai ngờ tới được. Cô không thể hoàn toàn trách anh, không nên dẫn vật anh cũng như tự dẫn vật bản thân mình, người cô cần dẫn vật phải phải là cái thứ lằng lộn phá hoại gia đình người khác, phải là con đàn bà khôn khiếp kia. Cô nhất định sẽ không để con khôn đó như ý muốn.

Cô ta muốn cô và anh chia tay, cô cứ không chia tay đấy. Cô nhất định sẽ ở bên anh, cùng anh xây dựng, vun vén gia đình nhỏ, cả nhà ba người cùng nhau sống thật hạnh phúc. Cô phải sống, sống để nhìn thấy ngày cô ta phải trả giá cho những điều xấu xa mà cô ta đã gây ra.

Cô phải trở về, trở về cùng anh, cùng nhau đối phó với ả đàn bà độc ác, ả muốn đấu cô sẽ đấu với ả đến cùng, cô phải cho cô ta biết rằng gái quê như cô không phải muốn ăn hiếp, bắt nạt là được.

Lúc này, khi nghe thấy câu trả lời đầu tiên của anh trong lòng cô đã nóng ruột lắm rồi, muốn mở cửa phi ra ngoài thật nhanh, ôm lấy anh thật chặt mà làm nũng. Đáng tiếc là cánh cửa đáng ghét kia lại cứ đóng chặt lại, mặc kệ cô có kéo, có đẩy thế nào nó vẫn nằm im lìm trơ trơ ra đó. Cô tức tối, đập mạnh vào cửa.

_ Á...ui...đau quá đi mất.

Hạnh ôm chân nhảy tung tung.

Quả nhiên, có đau mới có khôn. Sau cú đá ngu người, cô cũng tự biết lượng sức mình, biết thân biết phận mà an phận thủ thường, cô biết bản thân không thể thoát ra ngoài được đành chán nản áp sát tai vào cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Thực ra, cô biết, bây giờ cô chỉ cần hét lên một tiếng thôi, chắc chắn Vũ sẽ xông tới mở cửa cho cô ra ngoài. Nhưng Hạnh lại không muốn điều đó, dù gì Giao cũng là bạn thân lớn lên bên cô từ nhỏ đến lớn, tuy yêu cầu Giao đưa ra có hơi quá đáng nhưng cũng vì cậu ý lo lắng cho cô, nếu giờ cô la lên chẳng phải sẽ khiến Giao mất mặt sao. Như thế có vẻ không hay cho lắm.

Cô cố gắng nhẫn nhịn, chỉ là Hạnh có mơ cũng không ngờ tới Giao lại đưa ra điều kiện khó nhằn tới thế. Nghĩ tới việc anh phải đứng hai tiếng dưới trời nắng chang chang 39, 40 độ C, nghĩ thôi cũng đã khiến cô xót xa vô cùng. Trong lúc quỳnh quáng không biết làm thế nào để Giao mở cửa, cô liền làm liều, cố gắng dùng sức kéo mạnh chiếc tủ gỗ nhỏ bên cạnh bàn làm việc. Quả không ngoài dự đoán của cô, chỉ ít phút sau cánh cửa đã được mở ra, không bỏ lỡ cơ hội, cô liền lách mình phi thật nhanh ra ngoài, nói là phi thôi chứ thật ra cô cũng chỉ đi nhanh hơn bình thường một chút xíu, bởi cô biết trong bụng cô còn có một sinh linh nhỏ bé khác, nó là kết tinh tình yêu của anh và cô.

Phía cầu thang, Vũ nhìn thấy cô thì khẽ mỉm cười, nụ cười tươi tắn nhưng lại yếu ớt vô cùng. Cả người anh khẽ chao đảo, đầu cứ ong ong, rồi quay mòng mòng, Vũ gắng gượng bám tay vào thành lan can.

Hạnh ở phía trên nhìn xuống thì hốt hoảng hét.

_ Anh Vũ, anh không sao chứ.

Cô vội vàng đi xuống, bố mẹ và Giao cũng đi xuống theo.

Vũ chao đảo, toàn thân như bị rút hết sức lực, cả người mềm nhũn ra, ánh mắt đột nhiên trở lên tối sầm lại, cánh tay bấu ở lan can cũng theo đà mà buông ra, cả người anh nghiêng ngã rồi ngã ập về phía sau.

_ Anh Vũ.....

_ Vũ....

Giọng mọi người hốt hoảng gọi tên anh.

_ Anh Vũ, anh mau tỉnh đi..... Cô vừa lay anh vừa khóc, nước mắt rơi lã chã trông thương tâm vô cùng.

_ Vũ.....

_ Mau gọi cấp cứu....

_ Không kịp đâu, Hạnh tránh ra để bố công nó lên trạm.

Ông Bình cúi xuống sóc người Vũ lên, phía sau mẹ và Giao cũng tiến lại phụ giúp ông một tay. Cả bốn người vội vàng lên xe, Hạnh run run tra chìa khóa vào xe, tra mãi mà vẫn không được.

_ Hạnh, đổi chỗ đi. Để tao lái cho.

_ ừm

Con đường đến trạm xá khá là quen thuộc với Giao, cô nàng chỉ mất có 5 phút đã lái xe tới nơi. Vừa xuống xe, ông Bình đã kiên anh chạy một mạch vào phòng khám.

_ Bác sĩ, bác sĩ.....

Từ trong trạm, một cô y tá mặc áo trắng vội vàng bước ra, vừa nhìn thấy bệnh nhân cô vội vàng tiến đến, đỡ phía sau rồi nhanh chóng chỉ chỗ đỡ bệnh nhân nằm xuống.

_ Mau, mau đặt bệnh nhân xuống đây.

_ Bác sĩ,...bác sĩ mau khám cho con tôi.

Ngoài cửa, bác sĩ Học mặc chiếc áo bluse dài tiến vào. Không vội vàng như mọi người, anh điềm nhiên nói.

_ Phiền người nhà bệnh nhân ra ngoài.

Mọi người lần lượt lúc dục đi ra, duy chỉ có Hạnh cứ lưu luyến mãi chẳng chịu bước đi, phải mãi đến khi y tá tiến đến nhắc nhở cô một lần nữa, cô mới miễn cưỡng bước ra ngoài.

Ngồi ngoài ghế chờ, Hạnh lặng lẽ dựa vào người mẹ, ánh mắt lo lắng nhìn chằm chằm về phía phòng khám đang được ngăn cách bởi cánh cửa gỗ kiên cố.

_ Mẹ, anh Vũ sẽ không sao chứ.

_ Ừ. Vũ sẽ không có chuyện gì đâu. Con đừng lo quá.

Cửa phòng khám mở ra, cả bốn cùng ngồi bật dậy chạy về phía bác sĩ hỏi han.

_ Bác sĩ, chồng tôi không sao chứ....

_ Bác sĩ, con tôi sao rồi....

Bác sĩ Học, bình tĩnh tháo khẩu trang trên miệng ra rồi mới từ tốn đáp lại:

_ Mọi người đừng quá lo lắng. Bệnh nhân chỉ bị sốt, không quá nghiêm trọng nằm viện truyền nước đến chiều tối là có thể ra về.

_ Tốt quá. Thật cảm ơn bác sĩ.

_ Cảm ơn bác sĩ...

_ Chúng tôi có thể vào thăm chưa.

_ Tình trạng bệnh nhân cũng ổn rồi. Mọi người có thể vào thăm nhưng nhớ lại phải giữ trật tự để cho bệnh nhân nghỉ ngơi.

_ Cảm ơn anh.

Hạnh ngồi lặng im trên chiếc ghế đặt cạnh giường bệnh, bàn tay cô khẽ chạm vào từng đường nét trên gương mặt Vũ. Chỉ mấy ngày ngắn ngủi không

gặp, anh đã gầy đi nhiều, gương mặt hốc hác, quầng mắt thâm đen, trên cằm còn lún phún râu con chưa cạo sạch, từ ngày quen anh đến giờ, có lẽ đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dạng thảm thương này của anh.

Ông Bình từ phía sau tiến đến,, chạm nhẹ vào vai cô, rồi nói nhỏ.

Bố có chuyện muốn nói với con.

Cô lưu luyến nhìn anh lần nữa rồi cũng buông tay anh ra, lẳng lẽ đi theo bố ra hành lang phía sau. Buổi trưa ở trạm xá khá là yên tĩnh, hành lang dài vắng lặng, bóng dáng gầy gò, hiện rõ sự khắc khổ theo năm tháng của ông Bình đồ dài trên hành lang. Im lặng một hồi ông mới lên tiếng.

_ Hạnh này, chuyện của thằng Vũ con định tính sao, mấy hôm xa nhà chắc con cũng đã nghĩ kĩ và thông suốt mọi việc rồi chứ. Dù con có quyết định thế nào bố mẹ vẫn sẽ luôn tin yêu và ủng hộ con. Chỉ là trước khi con đưa ra quyết định cuối cùng bố có đôi lời muốn nói với con. Thằng Vũ thật sự rất yêu thương con, nó yêu con nhiều lắm, trong những ngày con bỏ đi không nói một lời bố mẹ có thể thấy rõ được sự đau đớn, xót xa bất lực của nó. Nhớ ngày đầu tiên con bỏ đi, trời nắng chang chang như thế, nó cứ như thằng ngốc lái xe loanh quanh đi tìm con rồi lại sợ mình bản thân bỏ sót chỗ nào đó, nó liền một mình đi bộ, vừa đi vừa gọi điện thoại hỏi thăm mọi người về tung tích của con. Đêm ấy nó sốt,, sốt cao gần 40 độ C, trong con mê sảng nó vừa khóc vừa gọi tên con, luôn miệng nói xin lỗi. Bố nhìn còn thấy xót. Đến ngày hôm sau, vừa tỉnh lại cái, mặc cơ thể còn yếu ớt, bố mẹ có can ngăn, khuyên nhủ nó thế nào nó cũng không nghe, bố chồng con nói nó cũng mặc kệ, nó còn kiên quyết bảo bố chồng con về đi, cứ mặc kệ nó, nó làm sai, nó đáng bị trừng phạt. Hôm đấy trời không nắng mà lại đổ mưa, mưa như trút nước, như trút xuống bao nhiêu giận dữ, oán hận của ông trời, nó vẫn thế, vẫn bỏ mặc mọi lời khuyên ngăn, phi mình hòa vào làn mưa trắng xóa, điên cuồng chạy đi tìm kiếm con. Nó cứ chạy, chạy mãi, chạy cho đến khi bản thân không chịu được ngất xỉu mới thôi. Cũng may mấy cô bác đi chợ trông thấy liền đỡ nó đưa lên trạm cấp cứu rồi gọi bố mẹ lên, Thực sự mà nói thằng Vũ yêu con nhiều lắm, nó yêu con còn nhiều hơn cả tình yêu mà con dành cho nó nữa.

Từng lời, từng lời như hàng ngàn, hàng vạn hàng muối nhỏ li ti xát thẳng vào trong trái tim đang rỉ máu, khuôn mặt điểm lệ bỗng chốc ướt đẫm nước mắt, trái tim cô quặn thắt lên từng hồi, cô đau đớn, ôm chặt lấy ngực tựa người vào bức tường bên cạnh bật khóc nức nở.

Tại sao chứ? Tại sao anh lại ngốc nghếch như vậy chứ. Chẳng lẽ anh lại không hiểu tính cô, không hiểu rằng cô chỉ đang giận lẫy vậy thôi. Cô yêu anh nhiều như vậy lẽ nào vì một chuyện anh không có lỗi lại từ bỏ anh. Tại sao chứ, tại sao anh lại tự đẩy dọa, hành hạ bản thân thế thảm đến vậy. Tại sao? Ai cho phép anh làm như vậy? Là ai?

Ông Bình tiến đến ôm con vào lòng, thân hình bé nhỏ run rẩy trong vòng tay ông. Cô khóc nức lên.

_ Bố ơi, con sai rồi. ...con sai thật rồi.

_ Con không sai. ...không sai. Chỉ là con cần thời gian thôi. Mọi thứ đã qua rồi. Hãy cố gắng nắm bắt hiện tại, sống thật tốt vì tương lai có như thế những đau đớn mà các con phải chịu đựng trong thời gian qua mới xứng đáng.

_ Bố... con xin lỗi. Nước mắt cô vẫn lăn dài trên mi.

Ông Bình nhẹ nhàng đưa tay khẽ lau đi giọt nước mắt nóng hổi trên khuôn mặt cô. Ánh trời rực rỡ chiếu xuống tỏa sáng cả không gian. Giữa khung cảnh yên tĩnh, lại xuất hiện một hình ảnh ấm áp đến nao lòng, hình đẹp và thiêng liêng vô cùng.

Đó là tình cha con, là tình thân, là ruột thịt, là những người luôn luôn đứng sau nhìn ta chập chững bước đi từng bước, là những người hy sinh thầm lặng, luôn luôn dang vòng tay lớn sẵn sàng vớt ra, đỡ lấy ta mọi khi ta gục ngã. Đó là thứ tình cảm chân thật nhất, tự nhiên nhất, hình thành lâu nhất, hình thành ngay từ khi chúng ta còn chưa ta còn chưa xuất hiện, chưa biết mặt của nhau.

Không gian yên tĩnh, vạn vật như ngưng đọng lại, rồi lại như hòa chung vào nỗi thổn thức trong lòng Hạnh. Bỗng từ đầu hành lang bên kia, tiếng bước chân dồn dập, tiếng Giao gọi oang oang, vang vọng cả một vùng trời.

_ Hạnh,...Mau. Anh Vũ tỉnh rồi. Mau vào thăm đi.

Vừa nghe thấy Vũ tỉnh, Hạnh liền hốt hải chạy vào. Vào trong phòng bệnh, nhìn Vũ đang yếu ớt uống cốc nước, hai khóe mắt bỗng chốc đỏ ửng lên, cô run run đi lại phía anh.

_ Hạnh, tha lỗi cho anh nhé. Vũ nhìn cô, ánh mắt khẩn khoản, tha thiết.

Không hiểu sao, tự nhiên trong lòng cô lại dấy lên một cảm giác giận dữ vô cùng, cô nhìn anh ánh mắt đầy căm phẫn. Cô uất ức đánh mạnh vào người anh, vừa đánh vừa mắng.

_ Đồ khốn nhà anh, ai cho phép anh hành hạ bản thân ra nông nổi này hả. ...Đồ khốn khiếp. ...Đồ đều.

Vũ bị đánh không những không kêu đau mà còn mỉm cười để cho cô đánh.

_ Anh còn cười được à.

Đồ khốn khiếp

_ Chỉ cần em vui, em có đánh chết anh, anh cũng cam lòng.

_ Đánh chết anh để em đi tù à, anh sống ác nó vừa thôi. Anh mà ác quá, em mang con về ở với ông bà ngoại đây.

Cô phụng phịu quay mặt đi, điệu bộ nũng nịu, đáng yêu của cô khiến tâm trạng anh thoải mái vô cùng, cơ thể yếu ớt dường như được tiếp thêm sức mạnh, cả người khỏe khoắn vô cùng. Anh nắm lấy tay cô, thiết tha hỏi:

_ Hạnh, Về nhà với nhà nhé.

Cô trầm ngâm nhìn anh, ra vẻ đang đắm chiêu suy nghĩ điều gì quan trọng lắm, Vũ sốt ruột nhìn cô, trong lòng cứ thấp tha, thấp thỏm nhìn khuôn mặt lo lắng đến tức cười của anh, cô thân nhiên đáp.

_ Em chỉ về với bố của con em.

Vũ thoáng sững người trước câu trả lời bá đạo của cô, rồi như nghĩ ra điều gì đó, mặc kệ dây chuyền nước đang cầm trên tay, anh sung sướng giật mạnh giật truyền ra, nháy xuống giường reo hò.

_ Vậy là em đồng ý về với anh rồi đúng không. Em tha thứ cho anh rồi đúng không.

_ Em chỉ về với bố của con em thôi.

_ Bố của con em đây chứ đâu. Mà kể cả không phải là anh, anh cũng đập chậu cướp hoa, cướp em về nhà với anh. Cả đời này của em đã định sẵn là vợ của anh rồi, em đừng hòng chạy thoát.

Hạnh ngại ngần cúi xuống tránh né ánh mắt mọi người, hai má cô đỏ ửng lên, đôi chân khẽ đi đi dướoi đất.

_ VỢ Ạ, đợi anh khỏi bệnh chúng ta đưa con cùng về nhà nhé.

Cô nhìn anh mỉm cười, nụ cười tươi tắn, rạng rỡ

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

_ Xin lỗi, đã phá ngang khoảnh khắc đẹp của hai người nhé. Minh có việc phải về trước đây.

_ sao về sớm thế, không ở đây đến mai thì về.

_ Thôi, tao về còn nấu cơm cho lão Thành nữa. Nhìn vợ chồng mày hạnh phúc như này là tao vui rồi. Anh Vũ, em giao Hạnh cho anh, anh nhớ không được phép làm tổn thương Hạnh một lần nào nữa đâu. Anh mà để em biết được là anh làm Hạnh khóc, anh đừng trách em ác, lúc đấy em sẽ mang Hạnh đi luôn chứ không phải 3,4 ngày như lần này đâu. Em nghèo thì nghèo thật đấy, nhưng tình cảm thì em không bao giờ nghèo, đối với em Hạnh cũng như người thân của em vậy, anh mà ăn hiếp Hạnh coi chừng em đó. Giao vừa nói vừa đưa tay nắm thành hình quả đấm dứ dứ Vũ.

_ Em sẽ bao giờ có cơ hội đó đâu. Một câu trả lời hoàn toàn chắc nịch, một sự khẳng định mãnh liệt đầy tự tin.

_ Em tin anh.

_ Thôi, mình về đây.

_ Để mình tiễn cậu ra bắt xe.

_ Hai bác cháu về đây ạ.

_ ừ, đi đường cẩn thận nha cháu.

Tại bến xe.

_ Giao, cảm ơn mày nha.

_ Hạnh này, tao có điều này vẫn phải nhắc mày, tuy mày với anh Vũ làm lành rồi nhưng mày vẫn phải chú ý, cảnh giác. Nói thật nhà chồng dù tốt đến đâu thì vẫn là người lạ, khác máu thì tanh lòng, bà nội anh Vũ cũng già rồi, cũng mong có cháu lắm, tuổi già rồi nên lỗ tai cũng yếu, nghe vài lời xu nịnh là xuôi xuôi ngay. Cũng may là mày cũng đang mang bầu nên cũng yên tâm phần nào, nhưng mày cũng nên cảnh giác không nên để bà nội tiếp xúc gì với con đi kia. Tao sợ về lâu về dài là không ổn đâu.

Những lời Giao nói không phải là không có lý, Hạnh nghe xong cũng có chút lo lắng. Cô im lặng không đáp.

_ Tao nói vậy thôi, mày đừng nghĩ nhiều quá. Có gì cứ phone cho tao. Chỉ cần mày alo một phát là tao luôn sẵn sàng làm tài xế free cho mày.

_ Cảm ơn mày nha. Thực sự cảm ơn. Hạnh vòng tay ôm chặt lấy Giao.

_ Mày đó. Bớt nói mấy lời sến súa đó lại đi. Tao nổi hết da gà nên rồi này. Thôi tao đi nha. Xe đến rồi.

Hạnh đứng đó mãi đến khi chiếc xe khách dần biến mất sau con ngõ ngoằn ngoèo, cô mới lững thững lái xe trở về.

Hai vợ chồng ở lại nhà cô một hôm rồi trở về, vốn bố mẹ vợ muốn Vũ ở lại 2,3 hôm đỡ sức khỏe ổn định thì về nhưng do thời gian nghỉ phép của cô đã hết, lại cộng thêm một đồng công việc rồi dự án cạnh tranh với Minh Anh, dù Hạnh muốn ở cũng không thể ở lại.

Sau những ngày im lặng, buồn bã, không khí trong gia đình hôm nay lại trở lên sôi nổi, vui vẻ hơn hẳn. Vừa đến cổng, Hạnh đã nhìn thấy bố mẹ đang từ trong nhà đi ra.

Từ trên xe bước xuống, anh lễ phép chào hỏi:

_ Bố, mẹ, con mới về ạ.

_ Vào nhà đi con. Thấy hai đứa về bố mẹ mừng quá.

_ Bà nội đâu bố.

_ Bà đang đợi hai đứa trong nhà ý. Mau vào chào bà đi, mấy hôm cái Hạnh vắng nhà bà cứ nhắc suốt đó. Nay biết tin con về bà đã dậy từ sớm nấu ăn cùng mẹ con đó.

Hạnh cảm động đi theo bố mẹ chồng tiến vào trong nhà.

_ Cháu chào bà ạ.

_ Về rồi à. Mau lại đây bà xem nào. Thắng chất nội của bà dạo này sao rồi. Mẹ nó dạo này gầy quá cơ. Chắc lại ăn uống không đầy đủ đúng không, Không sao về đây bà sẽ bồi bổ cho cả hai mẹ con, đảm bảo mẹ khỏe, con khỏe....

Không biết từ đâu, từ lúc nào Dũng đã đứng ngay sau lưng Vũ.

_ Anh hai, chúc mừng. Không ngờ anh lại có thể nhanh chóng làm hòa với chị dâu như vậy.

Vũ cứ ngỡ Dũng đang chúc mừng mình cũng vui vẻ, hồ hởi đáp lại.

_ Ủ. Cũng may là Hạnh là người hiểu chuyện. Vợ anh đúng là chưa bao giờ khiến anh thất vọng.

Vũ vừa nhìn cô vừa nói, ánh mắt thiết tha, trù mến vô cùng.

9 h tối, hạnh đang chăm chú xem bản báo cáo trên máy tính, tiếng chuông điện thoại của Vũ đột nhiên reo lên. Màn hình hiện lên hai chữ “ Anh Hoàng”. Anh Hoàng là anh họ của Vũ, cả hai khá thân thiết nên cô cũng không suy nghĩ nhiều liền ấn nghe.

_ alo.

_ Hạnh à, Vũ nhà em đâu.

_ Anh Vũ đang dưới nhà anh ạ. Anh có việc gì không.

_ Có, anh có việc gấp lắm, em mau đưa máy cho thằng Vũ đi. Nhanh lên không anh chết mất.

_ Anh đợi em tí nhé. Để em xuống nhà đưa máy cho anh Vũ rồi sẽ gọi lại cho anh sao.

_ ừ, thế cũng được, em nhớ đưa ngay nhé.

Hạnh cúp máy, cầm điện thoại đi xuống dưới tầng, dưới phòng khách không có một ai, cô đi xuống bếp, ra ngoài sân vẫn không thấy Vũ đâu. Cô đoán chắc là anh đang ở phòng bà nội rồi, bà già rồi cả người hay bị đau nhức, bình thường những lúc rảnh rỗi không phải làm việc Vũ cũng hay xuống phòng bóp chân, bóp vai cho bà mãi đến khuya mới thôi. Cô đi lại phía cửa, khi đi gần tới nói thì nghe tiếng nói to từ trong phòng vọng ra.

_ Cháu đã bảo là không rồi mà.

Bản tính tò mò trong cô trở dậy, cô ghé sát tai vào cánh cửa cũng may là bên trong có vẻ đang đến hồi căng thẳng nên ai nấy cũng nói khá là to, tuy vậy

cô cũng phải khó khăn lắm cô mới nghe được phía trong đang nói gì.

_ Mẹ à, như vậy không được đâu.

_ Có gì mà không được cháu nào mà chả là cháu. Mẹ không thể để cháu mình nó lang thang, lưu lạc bên ngoài được.

.....

_ Bà hỏi lại lần cuối. Cháu nhất định không đồng ý cho cái Vy nó về đây sống đúng không. Giọng bà run run, hơi thở gấp gáp, hô hấp cũng trở lên khó khăn hơn.

_ Mẹ có gì từ từ nói. Mẹ đừng tức giận không lại tăng huyết áp bây giờ.

_ Vũ...con nhìn bà tí đi. Có gì từ từ nói sau.... Ánh mắt bố Vũ khẩn khoản nhìn anh. Vũ bắt lực nhìn bà, nhìn bố rồi lại nhìn mẹ, khó nhọc lên tiếng.

_ Cháu.... Đồng... ý.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

_ Được...Cháu đồng ý.

_ Cháu đồng ý với bà, cháu không bắt cô ta bỏ đứa bé. Không để đứa bé phải sống khổ sở, cháu nhất định sẽ chu cấp cho mẹ con cô ta đoàn hoàng. Đây là nhân nhượng cuối cùng của cháu. Còn việc bà muốn đón cô ta về đây ở, cháu không bao giờ chấp nhận, nếu bà đón cô ta về đây cháu với vợ cháu sẽ chuyển ra ngoài. Một lần làm tổn thương Hạnh như thế là quá đủ rồi, cháu không muốn vợ mình phải chịu bất kì tổn thương nào nữa. Cô ta có ra sao, có bị thế nào cũng là đáng đời cô ta, tự làm tự chịu, bà không phải thương xót với lo lắng cho à đàn bà độc ác, lòng dạ thâm hiểm như rắn độc đó làm gì cho mất công.

Hạnh đứng đó, từng lời nói mang đầy sự kiên định, niềm yêu thương, sự quan tâm, bảo vệ của anh cứ thể vững vàng vang lên rõ ràng trong đầu cô. Trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp đến kì lạ. Khóe miệng không kiềm lại được khẽ nhếch lên mỉm cười, nụ cười của hạnh phúc, của sự ấm áp xâm nhập lòng người.

_ Cháu.....

_ Chuyện này đến đây thôi, cháu xin phép cháu lên phòng. Bố mẹ con xin phép.

Dừng xoay người dứt khoát bước đi, Hạnh đang đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng bước chân anh đang gần tiền lại tự nhiên trong lòng lại có chút hoảng sợ, tim đập thình thịch, tay chân luống cuống như kẻ gian bị người khác phát hiện. Cũng may khi anh gần tới nơi cô liền nhanh trí giả bộ gõ cửa, vừa hay cánh cửa mở ra, Hạnh cố gắng tỏ ra tự nhiên nhất, mỉm cười nhìn anh

_ Anh ở đây à, em tìm anh mãi.

_ Có chuyện gì à. Vũ áp úng, ánh mắt nghi ngại nhìn cô.

_ Vâng, anh Hoàng vừa gọi điện cho anh. Bảo có việc gì gấp lắm. Anh nhắn em bảo anh phải gọi lại ngay.

_ Ừ. Lên phòng thôi em. Vũ nắm tay Hạnh cùng nhau bước lên phòng.

Tại phòng ngủ.

Trên chiếc giường nhỏ, Hạnh nằm gối đầu lên tay Vũ, hai tay, hai chân vòng qua người anh quấn chặt lấy anh như chú bạch tuộc, chiếc mũi cao nhỏ xinh không ngừng hít hà mùi hương đặc trưng toát ra từ cơ thể nam tính của anh.

_ Mấy hôm rồi không được ngửi mùi chuột chết của chồng. Em nhớ chết mất.

_ Chuột chết mà vẫn có người đang bám dính lấy không buông đó.

_ Haha. Biết sao được, em quen mùi rồi. Bây giờ không thích nước hoa lại cứ thích mùi hương chuột chết của chồng cơ. Biết làm sao bây giờ.

_ Đừng xa anh nữa. Giọng anh ấm áp, tràn đầy sự yêu thương, trầm ấm vang lên trên đỉnh đầu của cô.

Anh đáp rồi vòng tay ôm chặt lấy cô vào người, cúi đầu hít hà mùi thơm thanh mát, dễ chịu từ mái tóc dài bồng bềnh của cô.

_ Anh, lúc nàyLúc anh ở dưới phòng bà ý....Cô ngập ngừng nhìn anh rồi nói tiếp.

_ Em nghe thấy hết rồi.

Vòng tay vốn đang ôm chặt nay lại càng siết chặt hơn, anh nặng nề nói:” Em đừng để ý. Bà chỉ nói vậy thôi chứ không có ý gì đâu”

_ Nhớ may.....

_ Không bao giờ có chuyện. Trừ phi anh chết, còn không sẽ không bao giờ xảy ra chuyện đó. Em yên tâm nhất định anh sẽ không để hia mẹ con em phải chịu uất ức, cùng lắm là chúng ta ra ngoài ở riêng, dù khổ sở, vất vả tí cũng được. anh không muốn em phải ngày ngày nhìn thấy cô ta, ngày ngày phải khó chịu 1, bức bối. Anh không muốn em phải chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa. Như vậy là quá đủ rồi, anh nhất định sẽ không cho phép bản thân phạm thêm bất kì một sai phạm nào nữa.

Cô cảm động nhìn anh. Người đàn ông này, miệng lưỡi sao lại ngọt thế không biết, ngọt đến mức cô muốn sâu răng luôn rồi. Cô dùng ngón trỏ di di, vẽ vẽ trên ngực anh như muốn khắc sâu vào trong tận trái tim nóng bỏng, đầy nhiệt huyết của anh ba chữ

__ em yêu anh.

Sau những ngày nghỉ phép dài, chính là những ngày làm việc điên cuồng. Sáng hôm đó, Hạnh đã thức dậy từ khá sớm, ă sáng rồi chuẩn bị tinh thần thoải mái cho một ngày làm việc mới đầy tốt đẹp, suôn sẻ.

Tại cửa công ty, cô tự tin, nở nụ cười rạng rỡ, nắm tay Vũ cùng nhau bước vào sảnh chính. Cả hai nắm tay nhau đến ngã rẽ dẫn đến các bộ phận, phòng ban mới luyện tiếc buông tay nhau ra. Đôi bạn trẻ cứ như đôi chim sẻ lần đầu xa nhau,, cứ đi được vài bước lại ngoảnh mặt lại nhìn đối phương mỉm cười. Mãi cho đến khi cả hai khuất bóng mới thôi.

_ Chị Hạnh, buổi sáng tốt lành.

Hạnh cười tươi, đáp lại rồi đi về phía phòng làm việc. Cửa phòng vừa mở ra nụ cười trên môi cô tắt lịm, lông mày khẽ nhíu lại. Chuyện gì thế này, cô mới nghỉ có mấy ngày mà sao lại có nhiều tài liệu cần duyệt thế này, đọc xong hết đồng này chắc cô tắt thở quá.

Phía sau lưng, Huyền tiến đến hồ hởi, vui vẻ chào hỏi.

_ Chị Hạnh, mấy hôm chị nghỉ ai cũng nhớ chị đó. Chị có biết không chị mà về muộn tí xíu nữa thôi chắc chị không được nhìn mặt bọn em lần cuối mắt.

Hạnh phì cười,đáp lại.

_ Chuyện gì mà em nói nghe có vẻ nghiêm trọng thế.

_ EM nói thật đó, chị mà còn không chịu đi làm chắc bọn em xin nghỉ hết lượt mất. Mấy hôm chị nghỉ, cái cô Minh Anh kia hổng hách quá trời, toàn làm về ta đây như kiểu mình là trưởng phòng không bằng, tùy tiện vào phòng chị ngồi, mà nào có phải vào ngồi làm việc đâu, cô ta vào hết uống cà phê rồi lại xem tạp chí, chán xem, chán mua, cô ta lại đổi sang phê bình chị không có mặt thăm mỷ, làm hại lỗ tai của bọn em quá trời. Cô ta còn quá đáng ghét đến nỗi, những dự án chị đang cho làm dở, bọn em cần duyệt, cô ta không những không duyệt còn bắt lỗi, bắt bọn em làm lại. Đó, đó,... Cái đồng cao ngút trời kia chính là báo cáo phải làm lại đó chị. Bắt làm lại thì thôi đi, cô ta còn mượn cớ chữa xéo chị đủ các kiểu, em nghe mà em ức quá trời.

_ Được rồi, chuyện này chị sẽ nói lại với Minh Anh sau. EM ra pha hộ chị tách trà nhé.

Hạnh cười đáp.

_ Vâng.

Hạnh gán gắm đi lại bàn làm việc, nhìn đồng báo cáo chất cao như núi khiến cô cảm thấy bao nhiêu năng lượng ban sáng nhanh chóng bị rút sách không còn ít nào.

Hạnh chán chán, tiện tay rút một bản báo cáo công việc ra đọc, vừa đọc được một chút thì cửa phòng mở ra. Cô cứ nghĩ là Huyền mang trà vào nên không ngẩng đầu nhìn mà nói:

_ EM đặt trà lên bàn cho chị là được.

_ Xin lỗi nhé, tôi không phải nhân viên pha trà cho cô.

_ Là cô à. Cô sang đây có việc gì không.

_ Cũng không có gì. Nghe nói gia đình cô xảy ra chuyện lớn. Dù sao cũng là bạn bè cũng lên hỏi thăm nhau tí chứ.

_ Cảm ơn. Gia đình tôi vẫn ổn, vợ chồng êm ấm, gia đình hạnh phúc, chuẩn bị chào đón thêm một thiên thần nhỏ chào đời.

_ Vậy sao. Sao tôi nghe nói hình như anh Vũ sắp lấy thêm vợ hai nhi.

Minh Anh vừa nói vừa ngồi vắt chân lên ghế, giọng điệu khinh khỉnh, đưa mắt thách thức nhìn cô.

Hạnh thừa hiểu cô ta đang muốn kích động cô đây mà, cô nào có thể dễ dàng để ả như ý muốn, Hạnh cười cười đặt bản báo cáo trên tay xuống bàn.

_ Ô, thì ra cô cũng biết chuyện đó ư. Cũng không trách được anh Vũ nhà tôi tốt quá mà, người gì đâu đẹp trai lại tài giỏi, mới có đi học chưa kiểm ra tiền mà đã khiến con nhà người ta tự mình đa tình đến nỗi uống thuốc ngủ tử tử là tôi đã biết sức hút của chồng mình rất mạnh rồi.

Ai kia nghe cô liền giật đến tím mặt, hai tay nắm chặt gấu váy, nghiêng răng đáp.

_ Cô Cô được lắm.

_ cảm ơn cô đã quá khen. Nếu không có việc gì mời cô về cho. Tôi cần làm việc.

Minh Anh tức giận dửng dưng bỏ ra ngoài, vừa ra đến cửa đã chạm mặt Huyền đang mang trà vào cho Hạnh. ả giả bộ đi lại gần, nói nói vài điều rồi nhân lúc Huyền không chú ý, liền cố ý đưa chân ra ngáng khiến Huyền ngã sấp mặt xuống đất, tách trà trên tay cũng theo đó rơi xuống vỡ tan tành.

_ Cô không có mắt à. Đi đứng kiểu gì vậy. Mảnh sành bắn vào chân tôi rồi đây này. Có mù thì cũng phải mở mắt ra mà nhìn chứ. Đúng là sếp không tốt thì nhân viên cũng chẳng ra gì, cá mè một lứa.

Huyền đau đớn cố gắng đứng dậy, cúi đầu xin lỗi.

_ em xin lỗi chị.

_ Cô tưởng xin lỗi là xong à

Lúc này Hạnh từ trong phòng nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài cũng đi ra.

_ Cô quậy đủ chưa. Xin lỗi thì cũng đã xin lỗi rồi. Cô cũng có mắt thấy người ta đến cô không biết đường tránh à. Đừng tưởng cấp trên mà muốn nói gì cũng được nha. Dù gì đây cũng là nhân viên do tôi quản lý, có sai, có không phải chỗ nào cũng do tôi chỉ bảo chứ không đến lượt cô.

_ Cô....

_ Cô về phòng mình được rồi đây. Còn nữa việc cô tự thay đổi dự án của tôi tôi sẽ nói chuyện với cấp trên, cô về mà nghĩ xem nên giải trình ra sao đi. Đừng tưởng tôi đi vắng là cô có quyền, chỉ ít cho đến bây giờ tôi vẫn đang là trưởng phòng, người quyết định trực tiếp. Phiên giám sát Minh Anh hiểu rõ điều này. Hạnh đặc biệt nhấn mạnh hai từ “ Giám sát”

Minh Anh dù tức tối nhưng không thể ỏi gì khác đành ôm cục tức đi về phòng và thế là buổi sáng đẹp trời ngày hôm ấy một loạt những nhân viên ưu tú lại vô duyên vô cớ bị ăn chửi xối xả.

Tại phòng giám đốc Trần.

_ Hạnh này, mấy hôm nghỉ phép chắc công việc dồn lại nhiều lắm phải không. EM có cần giúp đỡ gì không

_ Không sao đâu anh, em giải quyết được.

_ Như thế là tốt. Anh quả không nhìn nhầm em mà. À, cò việc này nữa, dự án mà em đang cạnh tranh làm đến đâu rồi, cũng sắp đến hạn rồi còn gì.

_ _ Dự án đấy cũng tạm tạm anh à.

_ Hạnh này, hay là em hủy bỏ vụ cuộc với Minh Anh đi. Dù sao em không nghĩ cũng chẳng ai bảo gì em được, huống hồ em lại còn đang mang thai, anh nghĩ không nên hơn thua làm gì cái việc nhỏ này.

Hạnh đang định đáp lại thì từ ngoài cửa Minh Anh đã xen ngay vào.

_ Giám đốc à, hình như anh có vẻ không tin vào năng lực của Hạnh cho lắm thì phải.

_ Không phải. Tôi hoàn toàn tin vào năng lực làm việc của Hạnh. Tôi chỉ sợ Hạnh đang mang thai, không nên căng thẳng quá sức quá làm gì.

_ Nói như giám đốc Trần đây thì ai có thai cũng không cần phải làm việc hết sức hay sao. Như vậy thì công ty trả lương để họ đến công ty chơi chác,. Nếu cảm thấy bản thân có thai không đảm nhận được công việc thì nên tự giác xin nghỉ việc sớm đi. Chỉ ít còn giữ lại cho mình chút tôn nghiêm cuối cùng tránh để sau này thua cuộc, lúc đó lại phải ra đi trong sự chê cười, nhạo báng của mọi người.

_ Cảm ơn lời khuyên của giám sát. Tôi nghĩ việc mình có thai cũng không hề ảnh hưởng gì đến công việc. Chỉ ít tôi cảm thấy có thai rất tốt, ngoài giờ làm việc ra thì lại dành thời gian nghĩ đến con, không như một số người ế chồng ế tro, chả ma nào ngó, suốt ngày chỉ rình rập bắt lỗi, kiểm chuyện với người khác. Mà những người đo cô biết người ta gọi là gì không giám sát, người ta gọi là “ bà cô già khó tính đó”

Giám đốc Trần ngồi bên nghe Hạnh nói móc, nói xéo Minh anh thì buồn cười vô cùng,. Nhưng anh vẫn phải cố gắng nhịn cười, hắng giọng ra vẻ ta đây là một người sắp lý tưởng.

_ Thôi nào, đây là phòng làm việc, chúng ta không nên bàn những việc không liên quan. Chuyện riêng về nhà nói.

Minh Anh hẳn học ngồi xuống ghế đối diện, lia anh mắt tóe lửa nhìn cô, Hạnh nào có quan tâm, cô mỉm cười đáp lại rồi thản nhiên cầm tách trà trên bàn lên uống.

Ngày qua ngày, mặt trời mọc, lại lặn, cuối cùng thì ngày đó cũng đến, cái ngày định mệnh quyết định mệnh quyết định việc đi hay ở của cô. Sau bao ngày làm việc vất vả cùng team, cùng nhau ở lại làm thêm giờ, cùng nhau thức đêm để làm nốt dự án, cuối cùng mọi chuyện cũng đã đi đến hồi kết.

9h tối, tại nhà Minh Anh.

Minh Anh ngồi tại bàn làm việc, cô bận rộn check email từ cấp trên rồi lại bận rộn viết thư phản hồi lại. Sau khi check lần lượt các email, cô chợt phát hiện ra thư cuối cùng được gửi từ một người lạ. Và khi mở hộp thư ra thì nội dung bên trong lại càng khiến cô ngạc nhiên, sững sờ hơn nhiều.

Lời tác giả: Mai không có truyện nha cả nhà. Mai nhà em có việc, không có tg viết

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Ngày hôm sau.

Trong phòng họp, các nhân viên của hai đội hầu hết đã tập trung đầy đủ. Trên chiếc bàn dài, giám đốc Trần ngồi chính giữa., Hạnh ngồi cạnh ngay ghế đầu tiên bên trái, tiếp đến là các nhân viên trong nhóm. Phía bên kia các nhân viên cũng đã đến đông đủ duy chỉ có vị trí của chiếc ghế đầu tiên vẫn còn trống. Giờ họp đã đến, vẫn chưa thấy bóng dáng Minh Anh đâu, gọi điện cũng không bắt máy, trong phòng họp bắt đầu nổi lên tiếng xì xào to nhỏ.

Trước tình hình đó, giám đốc Trần đành phải lên tiếng.

_ Mọi người trật tự. Chúng ta chờ thêm 15 phút nữa, nếu giám sát Trịnh vẫn không đến thì sẽ bắt đầu cuộc họp luôn.

10 phút lặng lẽ trôi qua, Minh Anh vẫn không xuất hiện. Những người trong nhóm của cô ta cũng bắt đầu sốt ruột, ai nấy đều lo lắng không ngừng, người thì liên tục gọi điện, người khác lại liên tục nhìn đồng hồ, ánh mắt không quên để ý cánh cửa phòng họp. Trái ngược với sự lo lắng của đội bạn, phía bên này, các thành viên trong nhóm của Hạnh có vẻ rất thanh thoi, có người còn nhàn rỗi đến nỗi lờ đi điện thoại ra chơi game. Đường như đối với họ lúc này cuộc thi đã được đánh sẵn kết quả- họ thắng. Họ không cần phải suy nghĩ gì cả, lúc này đây chính là lúc họ nên thư giãn nghỉ ngơi sau bao ngày làm việc vất vả.

Ai đó đầy hãnh diện nói nhỏ sang tai người bên cạnh.

_ Chị Khánh, chắc cái cô Minh Anh đó sợ thua nên không đến đó. Quả này chúng ta thắng chắc rồi.

_ Ủ, chị cũng không ngờ chúng ta lại thắng dễ dàng như vậy. Biết thắng dễ thế này thì cần gì chúng ta phải làm ngày, làm đêm cố gắng vất óc để đưa mức giá xuống thấp nhất. Thật là phí sức quá đi mà.

_ Mà em thấy cô ta không đến cũng đúng thôi. Trong cái dáng người là biết cô ta thuộc hạng chân dài nhưng não ngắn rồi. Được mỗi cái ngực to, mông cong thôi chứ não nhỏ xiu không à. Hạng tép riu như cô ta làm sao mà thắng được sắp nhà mình.

Thời gian 15 phút gần hết, vẫn chưa thấy Minh Anh đâu. Mọi người càng bàn tán rôm rả hơn, đủ các loại nghi vấn được đem đặt, thêu dệt ra.

Im lặng này giờ, cuối cùng Hạnh cũng lên tiếng.

__ Mọi người trật tự.

Mặc dù cô rất không thích Minh Anh nhưng vì sự hiểu biết trước đây của cô về cô nàng thì Minh Anh thuộc tuýp người kiên định, có dã tâm một khi đã quyết tâm theo đuổi một việc gì đó thì rất khó từ bỏ, dù cho con đường đó có khó khăn ra sao, có vấp ngã bao nhiêu lần đi nữa thì cô ý cũng nhất định

cũng sẽ gắng gượng mà tiến lên phía trước. Cũng vì tính cách kiên cường, ý chí kiên định này mà trước đây cũng có một khoảng thời gian cô vô cùng ngưỡng mộ Minh Anh, ngưỡng mộ những hào quang mà cô ta đạt được. Chỉ là thủ đoạn của cô ta lại quá hèn hạ và đê tiện, ngay bản thân cô khi biết được những thủ đoạn hạ lưu của ả, cô còn cảm thấy kinh tởm, buồn nôn vô cùng.

Lúc này đây, tự nhiên trong lòng cô lại dâng lên một dự cảm không lành. Cô sợ hãi nghĩ đến việc Minh Anh đã gặp phải chuyện gì đó không hay. Dù là đối thủ cạnh tranh nhưng cô cũng không mong cô ta gặp chuyện, cô thầm khấn trời phật, cầu mong ông trời phù hộ, phù hộ cho Minh Anh bình an, vô sự, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện gì không hay.

15 phút lặng lẽ trôi qua. Giám đốc Trần liếc nhìn đồng hồ, đồng đặc nói:

_ Cũng muộn rồi, có lẽ giám sát Trịnh có việc bận không đến được. Chúng ta cứ tiến hành họp trước rồi thông báo kết quả sau.

_ Mặc dù giám sát Trịnh chưa đến nhưng chắc các cậu cũng có trong tay bản tổng hợp kế hoạch chi tiết rồi chứ.

_ Dạ.

_ Được rồi, vậy hai bên lần lượt cử người đại diện nhóm lên trình bày. Kết quả sẽ dựa vào mức độ khả thi khi triển khai và giá thành khi tiến hành. Đội nào làm tốt nhất sẽ chiến thắng.

_ Rõ.

_ Vậy đội nào sẽ thuyết trình trước đây.

_ Đội chúng tôi sẽ thuyết trình trước.

_ Được. Đề nhóm của Minh Anh thuyết trình trước đi. Nhớ đâu cô ý có đến cũng kịp xem bản triển khai của chúng tôi.

_ Được rồi. Lên đi.

Đại diện của hai nhóm cứ thế lần lượt lên thuyết trình ý tưởng triển khai đợt quảng cáo của nhóm mình. Mỗi bên đều có những ý tưởng hay và độc đáo khác nhau, tuy nhiên so với bài thuyết trình của nhóm bạn thì nhóm Hạnh có ưu thế hơn khi tận dụng mạng xã hội như face, zalo... Để quảng cáo do lượng người tham gia mạng xã hội ngày càng nhiều, việc quảng cáo trên mạng xã hội cũng không tốn kém như quảng cáo trên truyền hình, cộng thêm đó là mặt hàng mà công ty họ bán là mặt hàng tầm chung, lượng tiền chi ra quảng cáo không nhiều, mạng lưới quảng cáo trên mạng xã hội của công ty Hạnh lại rất tốt, cho nên việc tận dụng được điều này sẽ tiết kiệm chi phí rất nhiều, cơ hội giành được hợp đồng chắc chắn sẽ lớn.

_ Các vị, bài thuyết trình của hai nhóm chắc mọi người đã nghe rõ rồi. Sau đây là thời gian bỏ phiếu lựa chọn phương án.. Chúng ta lựa chọn trên nguyên tắc công bằng, dân chủ, đề nghị mọi người đánh giá thật khách quan, không để tính cảm cá nhân xen vào.

_ Bây giờ chúng ta sẽ lấy biểu quyết. Ai đồng ý thì giơ tay, không đồng ý thì ngồi im.

_ TRước tiên, với phương án của nhóm 1- Minh Anh.

1,2.....7phiếu.

_ Tiếp theo là nhóm 2- Hạnh

1,2.....6. Giám đốc Trần dừng lại.

Giọng nói hơi lớn: 9 phiếu.

_ Kết quả đã có. Tôi tuyên bố, nhóm 2....

Giám đốc Trần chưa kịp nói hết câu thì cánh cửa phòng họp đột ngột mở ra. Minh Anh tự tin bước vào, cô cúi đầu xin lỗi mọi người một lượt rồi đưa mắt nhìn Hạnh. Cô ta hiện ngang, sải từng bước dài đầy tự tin về chiếc ghế trống duy nhất trong phòng.

_ Giám đốc, xin lỗi tôi đến muộn. Lúc nãy xe tôi bị hỏng, điện thoại lại hết pin không gọi cho mọi người được.

_ Không sao, cô đến đúng lúc lắm. Tôi đang định thông báo kết quả.

_ Giám đốc, trước khi thông báo xin cho tôi nói đôi lời được không.

_ Được. Giám đốc Trần vui vẻ đáp lại.

Nhận được sự đồng ý của cấp trên, Minh Anh đứng dậy đi về phía máy tính cắm chiếc USB trên tay vào. Trên màn hình lúc này hiện lên một bản quảng cáo, mọi người trong phòng liền đưa mắt nhìn nhau, không gian vốn yên tĩnh lại trở nên ồn ào.

Hạnh ngồi đó, mừng lung không hiểu Minh Anh muốn làm gì, cô nhìn chăm chăm vào bản quảng cáo. Bản quảng cáo này, chẳng lẽ.....

Mặc kệ mọi người bàn tán, Minh Anh vẫn không giải thích một lời, cô ta chuyển tâm chuẩn bị cho bài thuyết trình của mình. Mãi đến khi mọi thứ hoàn tất cô mới ngẩng đầu lên, đứng dậy tự tin đi về phía máy chiếu trình bày.

_ Rất xin lỗi mọi người. Bản báo cáo mọi người vừa nghe chỉ là bản nháp của nhóm chúng tôi đề ra, và đây mới là bản hoàn chỉnh.

Cả căn phòng ai nấy đều ngạc nhiên nhìn cô, ngay cả những người trong nhóm cô ta cũng ngạc nhiên không kém. Chuyện gì đang xảy ra vậy. Những lời sắp nói là sao, bản nháp, bản chính gì ở đây?

Trog phòng ai ai cũng chăm chú nhìn ả như chờ đợi câu trả lời.

_ - Chuyện là vậy, bản báo cáo ban đầu mọi người nghe là bản thảo nháp của nhóm chúng tôi, còn bản đang trình chiếu này mới là bản hoàn thiện. Hôm trước do có việc gấp nên tôi đã sợ ý đưa nhầm bản này cho anh Huy đi photo để triển khai cho nhân viên. Ban đầu tôi cũng không biết đâu, mãi đến khi nghe anh Huy trình bày tôi mới thấy sai sai, vì vậy đã quay lại phòng làm việc tìm mới biết mình bị nhầm. Mọi người không phiền nếu tôi trình bày lại bản báo cáo chứ, sẽ không mất nhiều thời gian, tôi sẽ cố gắng nói ngắn gọn nhất. Mong mọi người có thể cho chúng tôi cơ hội cạnh tranh công bằng đừng vì chút nhầm lẫn mà bỏ rơi công sức của các nhân viên khác.

_ Được rồi. Nếu đã là nhầm lẫn thì cô cứ trình bày đi.

Hạnh lúc này không thể ngồi im nhìn cô ta nói những nói cuối nữa, cái gì mà nhầm lẫn cơ chứ, từ thời cha sinh mẹ đẻ đến giờ cô chưa bao giờ nghe được cái việc nhầm lẫn nào nực cười như vậy cả, giữa bản thảo và bản hoàn thiện cũng có thể nhầm lẫn được, chẳng lẽ những nhân viên lâu năm lại có thể không phân biệt đâu là bản nháp, đâu là bản chính ư. Có lẽ đây là chuyện cười hay nhất cô nghe được trong năm. Bản thảo cô ta cầm trên tay rõ ràng là bản thảo mới hoàn toàn, các nhân viên trong nhóm cô ta hoàn toàn không biết có sự xuất hiện của nó.

_ Cô chắc là mình nhầm chứ. Sao tôi cảm thấy các nhân viên của nhóm cô đều có vẻ không biết điều gì về việc này thế. Hơn nữa tôi cảm thấy ý tưởng của cô vừa hay lại trùng với ý tưởng nhóm tôi vậy.

_ A, ý cô là tôi sao chép ý tưởng của cô chứ gì. Trưởng phòng, cô là người nhiều năm trong nghề chắc biết để tính toán ra số liệu rõ ràng như vậy cần ít nhất một ngày mới có thể hoàn thành. Trong khi bản báo cáo của cô mới trình bày cách đây khoảng 1 tiếng, cho dù tôi là thần thánh cũng không thể làm kịp. Tôi nghĩ cô phải hiểu điều đó hơn tôi chứ. Còn việc tại sao các nhân viên khác không biết là do tôi có thói quen tổng hợp lại tất cả rồi mới đưa cho nhân viên triển khai. Cũng vì lý do này nên các nhân viên khác không hề biết tôi đưa nhầm bản báo cáo.

Hạnh muốn nói gì đó rồi lại thôi. Nói gì được khi những lời cô ta nói hoàn toàn không sai. Đúng là không thể hoàn thành bản báo cáo chi tiết, rõ ràng như vậy trong 1 giờ đồng hồ được. Nhưng trong đầu cô vẫn cảm thấy có điều gì đó mơ hồ không đúng lắm, còn không đúng ở đâu thì cô cũng không thể giải thích được.

Và cứ thế, dưới sự chấp thuận của mọi người Minh Anh bình tĩnh trình bày, từng chút, từng chút một, tỉ mỉ chi tiết vô cùng, phương hướng kế hoạch đề ra hoàn hảo, tỉ mỉ, mức chi phí bỏ ra giảm hơn rất nhiều so với bản kế hoạch ban đầu.

Kết thúc phần trình bày là màn vỗ tay vô cùng nhiệt tình của mọi người.

_ Mọi người chắc đã nghe rõ hết rồi chứ, bây giờ chúng ta sẽ tiến hành biểu quyết lại.

Phương án 1- Minh Anh: 10 phiếu.

Phương án 2- Hạnh: 6 phiếu

Vấn đề đã định sẵn chiến thắng đột nhiên lật ngược lại, Hạnh từ người thắng cuộc đột nhiên lại biến thành kẻ thất bại, mất tất cả mọi thứ chỉ trong vài giây ngắn ngủi. Cô đau đốn, thần thờ nhìn bản báo cáo trên tay. Cô hít một hơi thật sâu, cố tỏ ra là mình ổn, cô đứng dậy bình thản nói: Cô thắng rồi’.

Nước cờ này của mình anh quả thật là hiểm vô cùng. Ngay từ đầu cô ta đã đến công ty nhưng lại cố ý không vào tham dự cuộc họp. Bởi cô ta đã dự trù sẵn cho bản thân cả hai phương án, dù tiến, dù lùi, cô ta vẫn có thể an toàn mà rút lui, hoàn toàn không hề ảnh hưởng gì đến danh dự của mình. Tất cả chỉ gói gọn trong một từ "nhầm" để giải quyết tất cả. Cao tay, quả là cao tay.

Đôi chân nặng nề bước từng bước khó nhọc trở về phòng, bóng dáng cô liêu xiêu đổ dài trên nền nhà trắng bóng. Vừa vào đến cửa phòng, cô liền nhanh tay đóng chặt cửa lại, gục đầu xuống gối khóc nức nở. Tại sao chứ tại sao ông trời lại tàn nhẫn với cô đến vậy. Tại sao ông lại đẩy cô lên đỉnh cao của chiến thắng rồi lại thẳng tay đẩy mạnh một phát khiến cô rơi xuống tận cùng của sự tuyệt vọng. Cô không phủ nhận, ngay từ khi tham gia thách đấu cô cũng đã chuẩn bị tinh thần cho trường hợp xấu nhất, nhưng cô không ngờ khi biết được kết quả trái tim cô lại đau đốn đến như vậy.

Suốt buổi sáng hôm đấy Hạnh cứ ngồi thần thờ trong phòng làm việc, không gặp và nói chuyện với bất kì ai, ngay cả Vũ cô cũng không gặp. Mặc kệ anh gõ cửa liên tục bên ngoài, cô chỉ nhắn cho anh vồn vện một tin “ Em ổn. Em cần yên tĩnh” rồi nhanh chóng tắt máy.

Lặng lẽ quan sát khắp căn phòng một lượt, cổ nuốt nước mắt vào trong, Hạnh mở máy tính, gõ mục “ Đơn xin việc”, tài xuống rồi in ra. Mặc dù cô đã tự dặn lòng không khóc mà không hiểu sao nước mắt vẫn chảy ra không ngừng, hai mắt cô nhòe đi, một vài giọt nước mắt nóng hổi không cầm trụt dài xuống dưới, thấm đẫm vào tờ đơn xin nghỉ việc.

Hạnh đưa tay quệt nước mắt, vừa lau vừa cố gắng kiềm chế cảm giác run rẩy từ đôi tay, phải cố gắng lắm cô mới có thể hoàn thiện xong tờ đơn xin nghỉ.

Cánh cửa phòng im lìm cả một buổi sáng cuối cùng cũng được mở ra. Hạnh thân nhiên bước ra ngoài như chưa từng có việc gì xảy ra. Một vài nhân viên thấy cô bước ra liền vội vàng đi tới hỏi thăm.

Huyền: Chị Hạnh chị không sao chứ.

_ Trưởng phòng, chị ổn không. ...

Hạnh lịch sử, mỉm cười lại đáp:

_ Tôi ổn, cảm ơn mọi người đã quan tâm.

_ Chị không sao thật chứ, sao em thấy chị bình thân quá vậy, chị không nghĩ đến việc tử tự đó chứ.

_ Cái con bé này. Hạnh cốc nhẹ vào đầu Huyền trách yêu.

_ em đó, xem nhiều tiểu thuyết, phim ảnh quá rồi, bốt bốt lại đi. Không làm ở đây thì chị đi xin việc chỗ khác. Với kinh nghiệm của chị thiếu gì chỗ làm. Chị không có bị quan đến mức vậy đâu. Làm ở đây cũng mấy năm rồi, cũng nên thử đổi sang môi trường làm việc khác xem sao. Biết đâu đây lại là cơ hội tốt cho chị phát triển thì sao.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Hạnh cầm lá đơn trên tay tiến thẳng đến phòng làm việc của giám đốc.

Cốc.....Cốc

_ Mời vào.

_ Giám đốc.

_ Hạnh à, ngồi đi em.

_ Dạ thôi, em lên đề nộp đơn xin thôi việc rồi em về phòng luôn. EM còn nhiều việc lắm.

_ em thật sự muốn nghỉ sao. Em không suy nghĩ lại sao, chỉ cần em không nộp đơn cho dù là ai cũng không có quyền đuổi em. Em biết điều đó mà đứng không.

_ Em biết. Nhưng em đã thua thì em phải tuân thủ lời hứa. Em không muốn cố gắng ở lại trong sự coi thường của những nhân viên khác. Em muốn ra đi trong sự kiêu hãnh, cao ngạo chứ không phải sống như một con rùa rụt cổ.

Giám đốc Trần nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ tiếc nuối.

_ Em đã nói vậy thì anh tôn trọng quyết định của em. Chúc em thành công trên con đường em chọn.

_ Sếp, 6h em mở tiệc chia tay, sếp đi em với mọi người nhé.

_ Được,tất nhiên là phải đi rồi.

Tại phòng làm việc, Hạnh vỗ vỗ tay lên mặt bàn,nói to:

_ Mọi người chú ý, 6h tối nay đến quán Wait ăn com. Tiền ăn tôi trả.

Lời nói vừa dứt, trong phòng đồng loạt vang lên tiếng vỗ tay của mọi người.

_ Hoan hô, sếp muôn năm.

_ Được rồi,được rồi. Hạnh giơ tay lên vẫy vẫy xuống, ý bảo mọi người trật tự.

_ Mọi người tập trung làm việc đi. Làm sớm xong sớm, đi ăn sớm.

Tối hôm đó đối với Hạnh có lẽ là buổi tối đáng nhớ nhất trong suốt quãng thời gian làm việc với mọi người. Hôm đó, tất cả bỏ qua mọi khoảng cách giữa nhân viên và sếp, ai nấy đều thoải mái cười mở, chia sẻ cho nhau những câu chuyện, những điều mà có lẽ cả đời họ cũng chưa bao nghĩ đến sẽ nói cho người thứ hai biết. Nhìn mọi người vui vẻ, hạnh phúc bên nhau như một gia đình thật sự, sống mũi cô cay cay, một giọt nước mắt mặn chát lặng lẽ rơi xuống. Cô hiểu cuộc vui nào cũng có lúc tàn và cuộc vui nơi đây cũng đã đến lúc chấm dứt rồi. Cô đã thua và cô chọn cách bỏ lại tất cả ra đi làm lại từ đầu. Cuộc sống là những trải nghiệm, cô tin chỉ cần cô hướng về phía ánh nắng, bóng đêm ngày hôm nay nhất định sẽ bị bỏ lại phía sau. Cô tin nhất định cô sẽ thành công, hạnh phúc bên một gia đình khác, một gia đình thực sự phù hợp với bản thân cô.

Lời tác giả: đoạn này chém tương đối nhiều, có gì không phải mong chị em công sở bỏ qua. Chúng ta đọc truyện chủ yếu để giải trí, vui là chính phải không nào. Mong chị em đừng quá khắt khe. Chị em cảm thấy điều gì kp có thể nhẹ nhàng góp ý phía dưới cmt ạ.

Chương 19

Sau một loạt các thủ tục, đơn xin việc của Hạnh cũng chính thức được duyệt, hôm nay cũng là ngày cuối cùng Hạnh lên công ty. Hạnh bàn giao toàn bộ công việc lại cho nhân viên.

Sắp xếp xong xuôi mọi việc, Hạnh lên phòng giám đốc chào giám đốc Trần một tiếng rồi về phòng làm việc nói lời tạm biệt với mọi người.

Vài người nhân viên làm việc lâu năm tổng công ty không kìm được nước mắt, ôm lấy Hạnh khóc nức lên. Cô mỉm cười, hóm hỉnh trên:

_ Trời ơi, em đi chị phải vui lên chứ. Cuối cùng cũng thoát được con cộp cái như em, sau này mọi người sẽ không phải ngày ngày nghe em cằn nhằn về việc đi muộn, ăn quà vặt trong giờ....đặc biệt là sẽ không có người sắp nào 12h đêm dựng nhân viên dậy bắt mọi người làm xong báo cáo mới được ngủ như em đâu.

_ Em đi rồi ai sẽ cho chị vay tiền đây. Hu hu...

_ Trời, em bó tay với chị luôn đó.

_ À đúng ời, chị còn nợ tiền em. Mau trả đây, trả đi để em còn lấy tiền đi đẻ.

Đúng là không cái ngu nào giống cái ngu nào, đang yên đang lành nhắc đến chuyện tiền nong làm chị rồi bị đòi nợ không biết. Hạnh cười vui vẻ, xòe tay hướng về phía chị Nhung.

_ Chị làm gì có tiền. Chị chỉ có cái thân xác này thôi, em có lấy không.

_ em chỉ cần tiền không cần tình và càng không cần người, nuôi người chỉ tổ tốn cơm thôi.

_ Chị, dù không làm việc ở đây nữa nhưng chị hãy thường xuyên đến đây thăm mọi người nha.

Hạnh cười.

_ Điều đó là tất nhiên, chúng ta là một gia đình mà. Mọi người có tụ tập gì nhớ gọi em nhé. Chỉ cần một cuộc gọi là em luôn sẵn sàng.

_ Thôi, mọi người làm việc đi, em vào thu dọn đồ xong đi đây. Hẹn gặp mọi người vào một dịp gần nhất.

Huyền: Chị để em vào thu dọn giúp chị nhé.

_ Không cần đâu, đồ đạc chị dọn xong hết rồi, giờ chỉ mang ra xe nữa là xong. Em cứ đi làm việc đi. À, mà bà nội kêu nhớ em đó, có rảnh thì qua chơi với nội nha.

Vâng, em biết rồi chị.

Ôm hộp xộp trên tay, Hạnh lặng lẽ quan sát căn phòng một lượt, nơi đây đã cất giữ một phần thanh xuân tươi trẻ của cô, lưu giữ qus trình trưởng thành và lớn dần lên trong công việc cũng như cuộc sống. Nơi cô đã cũng khóc, cũng cười với những người anh em thực thụ, nơi cô ra sức đêm phần đầu, cống hiến hết sức kể từ những ngày non trẻ khi cô còn là thực tập sinh. Ngày đó, mang danh là đến công ty thực tập nhưng thực chất công việc chính của cô lại là đi pha trà, đi mua đồ cho mọi người, hay đi photo tài liệu... chỉ sau vài năm cố gắng miệt mài, cuối cùng cô cũng đã có thể hoàn thành nguyện vọng leo lên được chức trưởng phòng. Ấy vậy mà vinh quang chẳng được bao lâu, giờ đây cô lại phải xa rời nơi thân yêu này.

_ Có vẻ cô vẫn luyến tiếc nơi đây lắm thì phải.

_ Cô đoán xem.

_ Cần gì phải đoán dù tiếc hay không thì hôm nay cô cũng phải cút ra khỏi công ty rồi.

_ Tôi cảm thấy cô thật đáng thương. Suốt ngày phải đi tranh giành, bày mưu tính kế, dùng thủ đoạn đê hèn để tranh lấy những thứ mãi mãi không bao giờ thuộc về mình. Cô không thấy mệt mỏi sao.

_ Chỉ cần thấy các người không hạnh phúc là tôi vui rồi. Hạng nhà quê như cô tốt nhất hãy quay về cái chuồng lợn của mình mà sống đi.

_ Hạng người cố chấp như cô sẽ không bao giờ có được cuộc sống hạnh phúc đâu. Chúc cô ở lại vui vẻ.

_ Làm gì mà vội thế bạn học. Hôm nay tôi đến đây là có một chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với cô.

Hạnh cười khẩy, giọng nói mỉa mai.

_ Chúng ta không thân tình đến mức đó chứ. Giữa tôi và cô còn có chuyện gì quan trọng ngoài công việc ra.

_ sao lại không có..... Chẳng hạn như việc bản thảo của chúng ta có ý tưởng trùng nhau chẳng hạn. Cô không muốn biết sự thật sao. Minh Anh tiến đến gần Hạnh, thì thâm vào tai cô.

_ Cô nói vậy là ý gì.

_ Ý gì à. Tôi chẳng có ý gì. Chỉ là tôi thấy cô bị đồng nghiệp của mình chơi một vố đau quá mà vẫn không hề biết gì, vẫn cười cười, nói nói coi họ là anh em thân thiết. Thật là tội nghiệp quá đi.

_ Rốt cuộc cô có ý gì.

_ Ý gì à. Ý tôi là cô sống ác quá, khiến bọn họ căm phẫn, họ không muốn cô thắng cuộc nên đã gửi bản báo cáo chính thức của nhóm cô cho tôi. Cũng may nhờ chuyện đó nên tôi mới có thể đường hoàng chiến thắng trước mặt mọi người.

_ Cô,...mày khôn khiếp.

Những lời Minh Anh nói khiến Hạnh cảm thấy điên tiết vô cùng. Giờ phút này đây cô đã hiểu ra rằng tất cả đều ra Minh anh cố ý, cô ta không nói ra sớm mà lại lựa chọn đúng thời điểm này để nói ra sự thật bởi cô ta biết nếu nói ra sớm hơn Hạnh sẽ không cam tâm mà ra đi. Mà trong thời điểm hiện tại Hạnh lại đang mang thai, ngoại trừ cô tự xin nghỉ ra thì công ty hoàn toàn không có quyền đuổi việc cô.

_ Tao chỉ trả lại mày những thứ vốn thuộc về mày thôi. Vì mày mà tao bị anh Vũ xa lánh, vì mày mà tao bị bạn bè chê cười, chế giễu, mày có hiểu cảm giác lúc nào đi đâu cũng phải cúi gầm mặt xuống cho người khác không nhận ra mình không. Ngày hôm nay mày bị nhân viên chơi xỏ cũng là quả báo của chính mày thôi.

Minh Anh càng nói càng hăng, cô ta say sưa nói mà không để ý rằng sắc mặt cô đang lạnh dần đi, hai răng cô cắn chặt vào nhau, nghiến răng nói.

_ Mày...con khôn nhà mày. Mày có biết tao phải mất bao công sức mới có được vị trí ngày hôm nay không. Hạnh điên lắm, cô hùng hổ xông đến nắm chặt lấy tóc của Minh Anh mà kéo. Dù sao cô cũng thôi việc ở công ty rồi, chẳng việc gì coophair kiêng nể ả cả.

Hạnh giật mạnh một phát, Minh Anh loạng choạng trên đôi giày cao gót 10 phân rồi ngã ục ục xuống đất. Ngay lập tức, Hạnh ngồi chồm lên người ả, bàn tay nồn nà, mềm mại hàng ngày không hề nhân nhượng và bôm bốp vào mặt cô ta.

_ Tao mà nhục thì mày đừng mong vinh, hôm nay tao phải kéo mày xuống vũng bùn cùng tao. Mày bắt nhân đừng trách tay bắt nghĩa.

Các nhân viên bên ngoài nghe thấy ồn ào cũng vội vàng chạy vào xem, cảnh tượng trong phòng khiến họ được một phen ngạc nhiên. Trong phòng bừa bộn vô cùng, Hạnh như con thú bỏ nhào vào người Minh Anh mà cắn xé, Minh Anh vừa chống trả vừa la lên vì đau đớn.

Đây là sếp của họ ư. Không thể đứng yên, một vài nhân viên nhảy vào trong phòng can ngăn, phụ nữ khi nổi giận quả là đáng sợ, bình thường Hạnh cũng không phải khỏe lắm ấy vậy mà hôm nay tận hai nhân viên nam mà cũng phải trật vật mãi mới kéo được cô ra khỏi người Minh Anh.

_ Trưởng phòng chị bình tĩnh.

Phía bên kia, Minh Anh không ngừng chửi bới.

_ Con khôn, nhất định tao sẽ không tha cho mày. Tao nhất định sẽ kiện mày, mày chờ ngồi tù đi con khôn.

Hạnh điên quá, nhân lúc hai người bên cạnh lơ là, buông lỏng tay, cô hất mạnh tay một phát, chạy tới chỗ Minh Anh dồn lực tát một phát thật mạnh. Hành động của cô quá nhanh, quá nguy hiểm khiến Minh Anh không kịp trở mình, cô ả chỉ kịp quay mặt sang né nào ngờ chiếc mũi giả cao cao của cô ta lại xoay đúng lúc Hạnh hạ tay xuống đánh.

Minh Anh đau đớn hét lớn, trông cô ta lúc này thật thảm hại, đầu tóc bù xù, quần áo tả tơi, hai má sưng đỏ lại thêm quả mũi giả bị đánh lệch sang một bên trông nhếch nhác vô cùng.

_ Á, đau quá. Mũi quá tôi. Á.... Con đi, tao nhất định sẽ kiện mày.

Phát tiết xong, Hạnh lạnh lùng nhìn cô ta phún một câu xanh rờn.

_ Đây là cái giả mà cho sự dè hèn của cô.

Hạnh chỉnh lại trang phục đầu tóc rồi mặc kệ Minh Anh đang đau đớn phía dưới, ánh mắt lạnh tanh nhìn mọi người, khóe miệng nhếch lên trông đáng sợ vô cùng.

_ Bình thường tôi đối xử tệ bạc với mọi người lắm sao.

_ Chị sao chị lại nói vậy. Chị đối xử với bọn em rất tốt mà.

_ Tốt..Nực cười. Tốt mà các người lại có thể đâm sau lưng tôi một phát đau như thế à. Nhìn đi, đây chính là tấm gương cho các người noi theo, là ai đã lên gửi bản báo cáo của nhóm cho cô ta. Trước khi tôi tra ra hãy tự giác mà đứng lên nhận trừng để đến lúc tôi ra tay đừng trách tôi ác. Đừng để đến khi chúng ta phải gặp nhau ngoài công ty lúc đó tôi không dám bảo đảm điều gì đâu.

_ Chị Hạnh, chị nói gì vậy. Bọn em không hiểu.

_ Phải đó, trường phòng. Chị có thể nói rõ ra được không.

_ Ai làm thì mau đứng ra. Tôi cho các người 5 phút để tự giác nhận tội, còn không chúng ta hẹn gặp nhau ngoài cổng công ty.

_ Ai, rốt cuộc là ai.

Các nhân viên đứng đây, tuy không làm gì sai trái nhưng trước khí thế mạnh mẽ, bức người của Hạnh. Mọi người, ai nấy đều không kiềm được mà khẽ run lên. Mồ hôi trên trán thì nhau túa ra.

_ Không ai nhận phải không. Được, được lắm. Chuyện này tôi sẽ nói với giám đốc Trần, các người cứ đợi đi.

5 phút trôi qua vẫn không ai chịu đứng ra nhận tội, vẻ mặt người nào người nấy đều mặt mày, ngơ ngác trông rất là vô tội. Hạnh cười khinh bỉ.

_ Được, không ai nhận thì chúng ta gặp lại sau vậy.

Hạnh cúi xuống nhặt hộp đồ nằm trên mặt đất, cô đi đến đứng trước mặt Minh Anh đồng đặc nói:

_ Sống thì nên biết điều chút. Minh hai người rồi cũng sẽ có người khác hại mình thôi. Cuộc sống này có luật nhân quả cả đấy, ăn miếng trả miếng, không ai cho không ai cái gì đâu, cô cũng nên cẩn thận chút đi.

Dứt lời, Hạnh hiên ngang cầm đồ bước ra khỏi phòng làm việc. Ánh nắng mặt trời lấp lánh chiếu qua kẽ lá len lỏi chiếu xuống khuôn mặt cô, khẽ lấy tay che mắt, Hạnh ngẩng đầu nhìn chòm sáng mạnh mẽ xuyên qua những tán lá, cô ngược nhìn trời cao mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà Hạnh đã nghỉ việc tại công ty được gần tuần. Hai ngày đầu tiên cô cảm thấy thoải mái vô cùng, nghỉ ở nhà đến ngày thứ ba Hạnh bắt đầu cảm thấy chán chán, đi ra đi vô chẳng có việc gì để làm. Việc nhà thì đã có mẹ chồng lo, nhiều lúc cô cũng muốn tranh việc để làm làm, nhưng cứ hễ cô định cầm chổi quét nhà hay lấy giẻ lau dọn nhà cửa là y như rằng mẹ chồng cô lại giành lấy với lý do phụ nữ mang thai cần nghỉ ngơi.

Đêm đó, Hạnh thủ thi vào tai Vũ.

_ Anh Vũ, hay em xin đi làm lại nhé.

_ Ở nhà chán lắm à.

_ Vâng. Ở nhà mẹ chẳng cho em làm gì cả. Em cứ đi ra đi vô mãi cũng chán. Em thấy quán tạp hóa trước ngõ nhà mình đang tuyển thu ngân, em định xin vào đấy làm tạm, lương không cao lắm nhưng được cái cũng nhàn.

_ Thôi em đừng đi làm. Anh nuôi em được mà. Em cứ ở nhà chịu khó tắm rửa cho con nó khỏe. Nếu em cảm thấy nhàm chán quá có thể rủ bạn bè đi chơi, đi mua sắm cũng được mà. Chứ em đang bầu bí thế này đi làm ở chỗ đông người như vậy anh không yên tâm.

_ Đi mà, chồng, anh xin bà với bố mẹ cho em đi làm đi. Em mà còn ở nhà chắc em phát điên mất. Ở nhà có mấy hôm mà em sắp ngu người luôn rồi nè. Đi nè....Đi, chồng yêu....Chồng yêu của em. Anh yên tâm chị Hằng bảo sẽ tạo điều kiện cho em được ngồi mới cả em chỉ xin làm một buổi thôi. Anh cho em đi làm đi mà, anh thấy đó em mới ở nhà có 5 ngày đã chán muốn chết, bây giờ anh bảo em ở nhà thêm bảy tháng nữa em làm sao mà chịu nổi đây. Vũ....Anh không thương em sao.....Hạnh chớp chớp mắt nhìn anh.

Trước bộ dạng đáng yêu của cô, ai đó không thể nào mà cứng rắn được, đành chịu thua nói:

_ Được rồi, để anh suy nghĩ xem sao.

_ Cần gì phải nghĩ. Anh chỉ cần nghĩ làm sao để xin phép bà và bố mẹ cho em là được rồi. Anh mà không cho em đi làm, em sẽ...em sẽ buồn lắm đó. Em mà buồn thì con anh sinh ra cũng buồn, mặt nó lúc nào cũng nhăn nhó, buồn buồn như này này. Hạnh vừa nói vừa lấy tay nhéo nhéo mắt làm mặt buồn.

Vũ nhìn cô phì cười.

_ Được rồi. Anh hứa sẽ xin cho em. Nhưng em cũng phải hứa với anh, không được phép làm cố, nếu mệt thì xin nghỉ, không được gồng sức đâu đó. Anh mà biết em nói rồi thì đừng có trách anh.

_ Tuân lệnh.

_ À, mà chuyện em bảo anh điều tra xem ai gửi email cho Minh Anh, anh tra sao rồi. Có manh mối gì chưa.

_ Anh đã nhờ giám đốc Trần rồi. anh ý cũng đồng ý giúp chúng ta. Nhưng trước tiên chúng ta phải lấy được máy tính của Minh Anh đã, có như vậy mới tìm được địa chỉ IP của người gửi. BỐn anh đang nghĩ cách, có thông tin gì mới anh sẽ báo cho em ngay mà. Em không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì. Thời gian này em cứ nghỉ ngơi đi, mọi chuyện cứ để anh lo.

_ Ông xã em number one.

_ Ngủ đi em. Vũ ôm Hạnh vào lòng.

Sau mấy ngày tù túng ở nhà, cuối cùng Hạnh cũng hẹn được cô bạn thân đi ra ngoài mua sắm

_ A, lâu lắm rồi tôi mới cảm thấy không khí trong lành như thế này đó.

_ Giao: Con đỡ người kia, mày bị điên à, khói bụi mù mịt thế này trong lành cái nỗi gì.

_ Trời ơi, mày không biết đâu máy nay tao ở nhà ngột ngạt muốn chết,. Muốn tìm chúng mày đi chơi cho thoải mái mà đâu có đứa nào rảnh đâu, đứa nào đứa này đều đi làm hết cả, tao cứ lủi thủi ở nhà suốt mấy hôm không à.

_ À, mà chuyện mày nghĩ việc là sao, kể chi tiết tao nghe coi.

_ Thì là.....

_ Thật là tức quá mà, cái con nhò Minh Anh đó, mấy năm rồi mà vẫn không tốt nên được tí nào. Đã xấu người lại xấu cả nét thể thì bỏ thẳng nào dám nước. Cái con quạ mỏ, tao rửa cho mày ê sắc ề suốt đời.

_ Thôi nào, dù gì tao cũng cho nó một trận toi bồi khói lửa rồi, mày đừng có rửa người ta nữa. Coi như tích đức cho con nuôi đi.

_ à, mày nói tao mới nhớ. Cái con quỷ này, mày cũng biết là mày đang có bầu đó. Mày làm gì làm ơn hãy nghĩ đến an toàn của con nuôi tao một chút được không. Mày hùng hổ vào đánh nó như thế, nhớ mày nó xô mày một phát rồi đụng trúng cái gì đó thì con nuôi tao phải làm sao.

_ hi, tại lúc đó tao tức quá chứ bộ. Mày cũng biết mà, để leo được lên cái chức trưởng phòng này đâu phải dễ tự nhiên lại bị như thế. Lúc đó tao điên quá cứ thế nào vào đánh thôi, nào có kịp nghĩ gì đâu.

_ Mày đó, lúc nào cũng thế. Mày là hồi xưa mày mới học võ đến đai vàng rồi thôi chứ mày mà học đến đai đen chắc mày coi trời bằng vung quá. Mày....

_ Thôi, tao biết tao sai rồi. Tao xin lỗi được chưa. Tao thề, tao hứa, tao đảm bảo, sau này tao sẽ không thế nữa. Mày tha cho tao đi, hôm anh Vũ biết chuyện đã mắng tao một trận té tát rồi, tao thực sự biết lỗi rồi mà, mày đừng tra tấn lỗ tai tao nữa. Đi mà bạn Giao xinh gái, bạn Giao dễ xương nhất trần đời.

_ Được rồi. Mày bớt sến súa đi. Tao là tao nể mặt con nuôi nên tao mới tha cho mày đó. Mày cứ liệu hồn.

_ Yes, madam

_ ế, Hạnh.Kìa có phải bà nội mày với anh Dũng không.

Hạnh nhìn theo hướng Giao chỉ.

_ Ừ, đúng rồi. Chắc Dũng đưa bà đi mua gì đó. Chúng ta lại chỗ bà đi.

_ ừ.

_ Bà nội ơi. Hạnh từ phía sau gọi với.

Trên đường dòng người tấp nập qua lại, âm thanh ồn ào của tiếng còi, tiếng động cơ xe áp đi tiếng gọi của Hạnh. Chính vì vậy mà Bà nội và Dũng vẫn vui vẻ trò chuyện với nhau mà không hề hay biết Hạnh đang đuổi theo phía sau.

_ Dừng lại kia mua chút hoa quả đi.

_ Dạ.

Đúng lúc Hạnh gần bắt kịp bà nội thì đèn đuôi làm sao, túi đồ trên tay lại bị rớt xuống đất. Hạnh và Giao vội vàng cúi xuống nhặt, khi cả hai ngẩng lên thì đã không thấy bóng dáng của bà nội đâu cả.

_ Ơ, bà đâu rồi.

_ Ó, vừa nãy vẫn thấy bà ở đây mà. Bà với Dững đi đâu mà nhanh thế nhỉ.

_ Thôi, kệ đi mày. Chắc bà đi về rồi. chúng mình đi dạo tiếp đi.

Cả hai lại tiếp tục lang thang dạo chơi trên con phố quen thuộc. Chuông điện thoại báo tin nhắn đến, Hạnh mở túi xúc, cầm lấy điện thoại.

_ Mau đến số 9, ngõ 2 Phạm Văn Đồng.

Tin nhắn không đầu không đuôi, không rõ người gửi là ai, Hạnh cũng không quan tâm lắm. Cô toan cất máy thì Giao níu tay cô.

_ Ấy, hay ra chỗ đó thử xem. Biết đâu lại bắt gặp chuyện gì đó hay ho thì sao. Đẳng nào mình cũng đang rảnh mà.

_ Thôi đi mày, mấy tin nhắn vớ vẩn này tin sao được.

_ Đi đi, tao có linh cảm đây không phải tin nhắn rác đâu. Tao có cảm giác hình như người này đang muốn nói cho mình biết gì đó đó. Đi đi, nếu không có gì thì thôi, coi như mình đi dạo.

Hạnh suy nghĩ một lát rồi cũng gật đầu.

_ Đi. Dù sao cũng ngay gần đây.

Khoảng 5 phút sau cả hai đã có mặt ở đầu ngõ 2 Phạm Văn Đồng. Đoạn đường này đối với hai người khá là quen thuộc cho nên việc tìm đến nhà số 2 đối với họ vô cùng đơn giản. Chỉ mất 5 phút đi bộ từ đầu ngõ vào, cả hai đã đến trước cửa số 2.

_ Đứng đây rồi, sao chẳng có gì thế.

_ Tao bảo mày rồi, chắc đứa nào nó rảnh rồi nhắn trêu thôi.

_ Mày đem điện thoại đây để tao nhắn lại cho.

Tin nhắn gửi đi, đầu dây bên kia vẫn không phản hồi lại.

_ Mịa nó.

_ Thôi, đừng giận nữa. Coi như mình đi dạo đi. Ngồi đây nghĩ tí rồi mình qua chợ xanh mua ít đồ nhé.

_ Sao cũng được, hôm nay tao đặc biệt chiều cô cho mình nguyên 1 ngày luôn. Chồng con cũng bỏ qua một bên hết.

_ Eo ôi, bạn tôi tốt quá đi.

_ Ha ha...tao mà lì.

Hạnh đang cười vui vẻ đột nhiên lặng im, hai hàng lông mày chau lại, mắt nhìn chăm chăm ra phía sau. Thấy lạ Giao cũng không nén nổi tò mò quay lại phía sau. Ôi mẹ ời.

What? Cô đang nhìn thấy cái gì đây.

Bà nội, Dững, Vy đang cười noai vui vẻ với nhau. Chuyện gì đang xảy ra. Họ làm gì ở đây. Não bộ Giao nhanh chóng hoạt động cô dần hiểu ra vấn đề. Quay sang Hạnh, thấy bạn mình vẫn đang nhìn chăm chăm về phía trước, Giao khua khua tay trước mặt Hạnh.

_ Ê...Ê. Không sao chứ.

Hạnh không trả lời, cô đứng bật dậy, cũng may Giao nhanh tay kéo cô ngồi xuống.

_ Mày định làm gì.

_ Tất nhiên là ra táng cho nó trận rồi. Con khốn đó, hết dụ anh Vũ giờ lại đến bà nội.

Hạnh hơi lớn tiếng, trong quán vài người khách không nhịn được sự hiếu kì liền quay lại xem.

_ Mày bình tĩnh nghe tao nói đã. Chuyện này mày phải xử lý thật khéo nếu không người chịu thiệt là mày đó. Mày không thấy lạ sao, tự nhiên có người nhắn tin bảo bọn mình đến đây rồi lại gặp bà và Dũng ở đây. Tao nghĩ vụ này là do con khốn kia nó sắp đặt đấy. Bây giờ mày mà ra kia làm rùm beng lên chẳng phải đúng ý nó quá sao.

_ Chẳng lẽ tao lại phải nhịn.

_ Nhịn chứ còn gì. Thế giờ mày định ra kia mà nói gì, chẳng lẽ mày định mắng hay chửi nội, mà mày nghĩ mày ra kia mà đánh được nó chắc, dù sao trong bụng nó cũng có con của anh Vũ. Mày đánh nó bị thương liệu bà nội có để yên cho mày không, bố mẹ chồng mày có để yên cho mày không. Anh Vũ có thể không cần đứa bé, nhưng mày có dám chắc bà nội với bố mẹ chồng mày cũng không cần đứa trẻ không. Mày nghĩ cho kĩ đi, suy đi tính lại thì đấy vẫn là con cháu nhà người ta, dẫu dù có tốt thì trong mắt nhà chồng vẫn là người ngoài. Mày đầu lại không.

Hạnh lặng người đi trước những lời Giao nói, Giao nói không sai. Anh Vũ không cần đứa trẻ nhưng bà nội thì cần, chẳng thế mà ngay ngày đầu tiên cô về nhà bà nội đã kéo anh Vũ vào phòng, nhất quyết bắt anh đón Vy về ở, cũng may chồng cô cứng rắn, cương quyết không nghe theo chứ không bà nội cũng đón Vy về ở cùng rồi cũng nên.

Giờ tao phải làm sao.

_ Bây giờ mày cứ giả bộ không biết gì cả. Mình phải từ từ theo dõi, không được đánh rần động cỏ, đợi thời cơ thích hợp mình lật một phát cho con ôn đấy nó ngã luôn. Tao có quen một anh làm thám tử, làm việc thì thôi rồi, mày cần thì tao giới thiệu cho.

Giao đang thao thao nói, thì phía sau một giọng nam cất lên.

_ Ô, chị Hạnh, phải chị không ạ.

_ Duy là em ạ. Sao em lại ở đây.

_ À, em trọ ở đây chị ạ. Em học ở đại học Quốc gia mà. À mà em vừa qua chỗ thằng Nam về đó chị. Đạo này nó có bạn gái bỏ bê em quá trời luôn. Chị phải đứng ra xử lý nó cho em.

_ Ủ.

_ Ê, thằng ôn kia. Mày chào mỗi nó không chào chị à. Có phải mày lại ngứa đòn không.

_ Chị Giao. Hìhì. Em nào dám tại em không nhìn thấy chị. Mà hai chị làm gì ở đây vậy. Lên phòng em chơi tí đi.

Duy kéo tay Hạnh đi ra, vừa hay bà nội cũng nhìn về phía Hạnh, cũng may Giao nhanh trí vội vàng ném cái áo chống nắng vào đầu Hạnh rồi kéo vội Hạnh lại.

_ Cái thằng này. Mày làm hỏng hết việc của chị bây giờ. Bọn chị có chuyện cần làm hôm khác lên em chơi sau, giờ em về trước đi.

_ . Chị, hai chị nhìn gì vậy.

Phía bên kia, Vy ngoài mặt tươi cười nói chuyện với bà nội nhưng trong lòng thì thấp thỏm không kém. Làm gì mà lâu thế không biết hay cô ta không đến. Vy đưa mắt lên nhìn Dung, cậu chẳng nói gì chỉ nhún vai tỏ vẻ vô tội.

_ Thôi bà, cũng gần trưa rồi, chúng ta về thôi.

_ Phải đó nội. Nội cứ yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho thằng chất nội của nội mà.

Bà nội nghe vậy thì vui lắm, cứ cười mãi không thôi.

_ Ủ. Nhớ giữ gìn sức khỏe. Bà về nhé, hôm khác bà lại qua chơi.

_ Chị Hạnh, chị đang nhìn chị Vy à.

_ Em biết cô ta sao. Giao ngạc nhiên quay lại hỏi

_ Vâng, chị ý ở cùng tầng trọ với em. Cách em hai phòng mới chuyển đến đây hơn 10 ngày gì đó. Mà em trông chị ý ăn mặc sành điệu lắm, đồ ăn cũng toàn ăn đồ siêu thị thôi, tôm cá, hải sản toàn thứ đắt tiền không à, trông không giống người thiếu tiền chút nào. Vậy mà không hiểu sao lại đi chui rúc và cái khu trọ rẻ tiền của sinh viên.

_ Tao biết ngay mà, con nhỏ này không đơn giản. Nó đang dùng khổ nhục kế với bà nội mày đó.

Duy này, em giúp chị để ý xem bình thường có ai hay đến đây gặp gỡ chị ta không nhé. Cái con này chính là cái con hồ ly gạt chồng của Hạnh đó. Em nhất định phải giúp bọn chị. Có tin gì em lập tức phải báo cho bọn chị ngay.

_ Dạ không thành vấn đề. Chuyện của chị Hạnh cũng như chuyện của em vậy. Em nhất định sẽ theo dõi sát sao giúp chị.

_ Thôi, em về đi. Tránh để nó nhìn thấy mà để ý, cảnh giác với em. Nhớ cứ bình thường thôi, đừng để lộ sơ hở gì đó.

_ Vâng. Em biết rồi. Em về trước đây.

_ Bye.

Duy đi rồi, Hạnh vẫn đắm chiều suy nghĩ.

_ Giao, chiều nay mày hẹn cái anh thám tử kia cho tao được không.

_ Gấp vậy à.

_ Mày không thấy sao, tao mới rời nhà được mấy ngày, không để ý đến bà nội chút thôi, nó đã dùng khổ nhục kế làm thân với nội như vậy rồi. Tao phải theo dõi để xem nó muốn làm gì để còn đối phó. Mày nói đúng, con dâu dù có tốt thế nào vẫn là người ngoài, thứ mà gia đình người ta muốn khi cưới mình về làm vợ chính là một đứa cháu. Và con Vy nó đang lợi dụng điều đó để từng bước, bước chân vào gia đình tao. Tao nhất định phải đập tan kế hoạch của nó từ trong trứng nước mới được.

_ Phải thế chứ. Như thế mới xứng đáng làm bạn tao. Phải thật bình tĩnh để xử lý mọi việc. Minh là người có học mà, đẳng cấp nó phải khác xa cái loại hồ lý chín đuôi kia.

_ Mày gọi hẹn anh ý giúp tao đi. Hạnh vẫn chăm chú nhìn Vy đang đứng ngó nghiêng nhìn trước nhìn sau.

_ Được rồi để tao hẹn.

Quán cafe Ngõ vắng.

_ anh Minh, đây là người bạn mà em đã nhắc đến trong điện thoại.

_ giới thiệu với mày đây là anh Minh, một thám tử tài ba, khả năng theo dõi và nghe lén thì thôi rồi. Đảm bảo không làm mày thất vọng.

_ Em đừng nghe nó nói linh tinh. Anh cũng thường thường thôi. Chúng ta vào chuyện chính chứ nhì.

.....

_ Em muốn anh theo dõi người này, đây là ảnh và địa chỉ nơi cô ta đang ở. Em muốn những thông tin phải thật sự hữu ích. Tiền nong không thành vấn đề.

_ Em yên tâm, nhất định sẽ không làm em thất vọng. Không có việc gì nữa, anh xin phép về trước.

_ Dạ, anh về cẩn thận.

_ Chúng mình cũng về thôi. Tao thấy người hơi mệt.

_ Ừ.

Hạnh đứng dậy, cúi người cầm lấy túi xách. Vừa bước được vài bước, đột nhiên cô cảm thấy chóng mặt vô cùng, bước đi hơi loạng choạng. Từ phía sau, một vòng tay rắn chắc vòng qua ôm chặt lấy Hạnh, giúp cô giữ vững thăng bằng.

Theo phản xạ Hạnh và Giao đồng thời quay lại phía sau. Khi nhìn rõ người phía sau, miệng lưỡi cả hai cứ riu lại, lắp bắp mãi không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hình như nhận thấy phản ứng của mình có gì đó không đúng cho lắm. Phải rồi, mình đâu có là việc gì có khuất tất, hay có lỗi đâu mà phải sợ. Nghĩ vậy, Hạnh liền dùng tay đẩy đẩy Vũ ra.

_ Sao anh lại ở đây.

_ Anh không ở đây thì làm sao mà biết được vợ mình lại nhiều trò đến vậy.

_ Em nào có. Em là đang bảo vệ hạnh phúc gia đình. Bảo vệ hạnh phúc gia đình đó. Anh nghe rõ chưa.

_ Anh vẫn chưa nói với em tại sao anh ở đây. Bây giờ không phải giờ làm việc sao. Đừng nói với em anh đi gặp cô nào nhé.

_ Anh nào dám. Một cô anh đã đủ mệt chết rồi, thêm cô nữa chắc anh đi gặp diêm vương sớm mất. Anh có việc hẹn gặp bạn học cũ ở đây, bọn anh bàn việc xong lúc ra về thì anh vô tình thấy bọn em đang ngồi nói chuyện. Anh không có tình nghe lén đâu, tại bọn em nói to quá chữ nó cứ đập vào tai anh, bay lơ lửng trong đầu khiến anh bất đắc dĩ phải nghe hết.

_ Em thấy anh cố tình thì có. Giao xen vào.

_ Em cho anh chút thể diện được không. Lâu lắm chúng ta mới có dịp gặp nhau đây.

_ em nhớ chúng ta vừa gặp nhau 1 tháng trước mà.

_ Thật hết nỗi nói em mà. Ở đây nói chuyện không tiện, hai em ra xe trước đi. Anh đi thanh toán rồi ra sau.

Trên xe.

_ Nào, giờ giải thích cho anh cái vụ thám tử được rồi chứ.

Hạnh cũng thật thà kể lại hết mọi việc. Cô cảm thấy giữa cô và anh không có việc gì phải giấu giếm cả. Dù sao hai người cũng đang ngồi chung trên một con thuyền. Thành thật nói ra mọi việc, cùng nhau suy nghĩ và giải quyết vấn đề có lẽ là giải pháp tốt nhất đối với cả hai người.

_ Bà nội và Dũng thật sự đi gặp Vy sao.

_ Vâng. Chính mắt bọn em nhìn thấy mà.

_ Không được. Anh phải đi gặp bà nội nói chuyện cho rõ ràng mới được.

_ Anh, đừng như vậy mà. Bây giờ anh mà đi gặp bà chẳng phải làm hỏng hết kế hoạch của em sao. Mới cả bà cũng già rồi, người già mà ai chẳng mong có cháu, chắt ở bên lúc tuổi già. Em cũng không trách bà đâu. Anh không cần phải quá lo.

_ Anh chỉ sợ cô ta giờ trò từ phía bà thôi. Hay để anh nói chuyện với Dũng, bảo em ấy từ giờ đừng đưa bà đến thăm Vy nữa.

_ Dũng. Anh cứ kệ cậu ý đi. Đừng nói gì cả, càng ít người biết càng tốt, tránh để Vy nghi ngờ.

Quãng thời gian sau đó, mọi thứ cứ bình bình thản thản mà lặng lẽ trôi qua.

_ Có tin vui cho em đây. Giám sát Trần đã lấy được địa chỉ IP của email gửi cho Minh Anh rồi. Bây giờ chỉ cần đợi bạn của anh ý tra xong, sẽ lập tức thông báo cho chúng ta.

_ Thật sao. Vậy tốt quá rồi. Em phải gọi điện cảm ơn anh ý mới được.

_ Cái vụ thám tử của em sao rồi. Có nghe ngóng được tin tức gì mới không.

_ Vẫn như cũ. Không có gì tiến triển cả.

_ Có khi nào cô ta nghĩ thông suốt rồi không. Biết bản thân không có cơ hội nên biết khó mà lui.

_ Anh không biết là càng im lặng càng đáng sợ sao. Anh từng nghe qua câu trước những ngày giông bão thường là những ngày sóng yên biển lặng chưa. Sóng gió nó nằm ở lớp bên dưới, cuộn cuộn mạnh mẽ một khi bùng nổ có thể cuốn bay hết mọi thứ.

_ Cũng có lý. Cẩn thận vẫn hơn. Vũ xoa xoa cằm ra chiều suy tư.

Tại một nơi khác..

King... Kong...

_ Ra đây, ra đây.

_ Là cậu à, vào đi.

Dũng đưa mắt nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại trên cánh cửa phòng 304, phía đối diện. Cậu hơi nhú mắt, ánh mắt nghi ngờ, bước chân chậm rãi đi về

phía cửa phòng. Cánh cửa phòng ban này khép hờ, nay đột nhiên đóng sập lại, bên trong phòng, chàng trai trẻ sợ hãi dùng sức ép chặt vào cánh cửa, run run ngồi sụp xuống.

Cốc.... Cốc..

Tiếng gõ cửa vang lên đều đều, không gian yên tĩnh đến lạ. Bên trong phòng không khí như ngưng đọng lại, việc hô hấp cũng trở lên khó khăn hơn.

_ Có ai không. Người bên ngoài vẫn kiên trì gọi..

Không một tiếng đáp lại. Dững đang định gọi lần nữa liền bị Vy xen ngang.

_ Có chuyện gì vậy.

_ Phòng này của ai.

_ À, phòng này của một sinh viên năm nhất, học đại học Quốc gia. Có gì sao.

_ Không có gì đâu. Chắc tôi đa nghi thôi.

_ Vào đi.

Tiếng bước chân xa dần, Duy ngồi sụp hẳn xuống, ôm lấy ngực thở dốc. Cảm giác lén lút theo dõi ai đó quả thật không hề dễ chịu chút nào. Đau tim quá đi mất. Dọa chết người ta luôn.

_ Ngồi đi. Hôm nay cậu đến đây có việc gì không.

_ Cũng không có gì. Em chỉ muốn đến báo cho chị một tiếng. Hôm qua bà nội đã đề cập đến việc đón chị về ở nhưng anh Vũ vẫn nhất quyết phản đối, không đồng ý cho chị về ở cùng. Đối với anh ý mà nói đứa bé trong bụng chị Hạnh mới quan trọng, đứa bé của chị có hay không đều được cả.

_ Cái gì sao anh Vũ có thể nói ra lời tàn nhẫn như vậy. Dù sao đứa trẻ này cũng là một sinh linh. Nó cũng là con của anh ý mà.

_ Chị chắc nó là con của anh Vũ chứ. Em chỉ muốn nhắc cho chị nhớ, đứa bé này là con ai, bản thân chị cũng không biết chắc.

_ em. Nói vậy là ý gì. Không phải em định trở mặt đấy chứ. Em mà trở mặt chị sẽ không để em yên đâu.

_ Chị làm gì mà căng thẳng thế. Em chỉ muốn nhắc nhở chị một chút thôi, đứa bé trong bụng Hạnh mới là con của anh Vũ, mới là con cháu nhà họ Dương.

Không ngoài dự đoán của cậu, Vy sau khi nghe xong thì kích động vô cùng, hai tay nắm chặt, ánh mắt tôi lại lóe lên chút gì đó thâm hiểm, độc ác.

Không dừng ở đó, Dững nói tiếp.

_ Còn nữa, lúc này ở cửa em phát hiện người ở phòng kia cứ lén lút nhìn về phòng chị. Khi em đến gần thì vội vàng chạy vào phòng nhìn lên. Thái độ có chút lén lút. Chị nên đề ý một chút. Tránh để lộ ra điều gì đó không hay.

_ Chị biết rồi. Cảm ơn em.

_ Không có gì. Chuyện nên làm mà. Trong mắt em, chỉ có chị mới xứng đáng làm chị dâu của em.

Không có việc gì em về trước đây.

_ Ủ, để chị tiện em.

Cửa phòng đóng lại, Dững nhếch mép cười, nụ cười nửa miệng mang theo cảm giác lạnh lẽo, u ám vô cùng.

"Con đàn bà ngu ngốc, muốn trách thì trách chị yêu sai người. Bao nhiêu người không yêu lại yêu ngay anh trai yêu dấu của tôi. Thật xin lỗi nhé"

Ngay sau khi Dững rời phòng, Vy liền gọi điện thoại cho Chiến_ một kẻ ăn chơi lêu lổng, chuyên nhận tiền của người ta làm việc xấu.

_ Đúng vậy, đúng. Chỉ cần anh làm tốt nhất định sẽ không để anh chịu thiệt.

Quả không uống mấy năm Dững học chuyên sâu về ngành tâm lý học. Cậu hoàn toàn thành công trong việc lấy được lòng tin của Vy và dễ dàng nắm được yếu điểm của cô ta và ra một đòn kích thích mạnh mẽ đánh thẳng vào tâm lý lo sợ của Vy. Tuy cậu không nói thẳng ra là cô phải làm gì nhưng những lời cậu nói như một chiếc thước thẳng tắp dẫn đường cho cô đi, bước từng bước chập chững vào con đường tội ác.

Như thường lệ, vào mỗi buổi chiều Hạnh đều cùng bà nội đi tản bộ ở công viên gần nhà.

Một mặt, đi dạo giúp hai bà cháu hít thở không khí trong lành, tinh thần sảng khoái, sức khỏe dồi dào, một mặt cũng thuận lợi để cả hai người bồi đắp tình cảm thân thiết.

Hôm đó, sau khi đi dạo một vòng quay công viên. Hạnh cùng bà men theo con đường tắt với cây cầu quen thuộc về nhà. Vừa đi hai bà cháu vừa trò chuyện vô cùng vui vẻ, cả hai không hề để ý rằng phía sau đang có hai thanh niên xăm trổ đang lén lút đi theo. Khi đi đến con cầu nhỏ, như thường lệ hai bà cháu leo lên đến đỉnh dốc thì đứng lại nghỉ một lát rồi mới đi tiếp.

Hạnh dìu bà đứng bên lan can, đưa mắt ra phía xa nhìn cảnh vật xung quanh.

_ Bà xem, hôm nay ở đây nhiều cá không này.

Trên cây cầu, hai bà cháu mãi mê chỉ trỏ, ngắm nghía đàn cá xinh đẹp. Phía sau lưng hai thanh niên càng lúc càng đến gần. Khoảng cách giữa họ càng ngày càng thu hẹp, nhân cơ hội Hạnh di chuyển sang bên để ngắm đàn cá rõ hơn. Chiến liền nhanh như cắt chạy đến xô ngã Hạnh xuống dưới.

_ Á.... Hạnh hét lên, cả người lăn xuống phía dưới.

_ Cướp.. Cướp. Chàng trai xăm trổ phía sau lập tức phối hợp với Chiến hét to lên như thể việc xô ngã Hạnh chỉ là một tai nạn.

_ Hạnh..... Bà nội bước vội xuống phía dưới, miệng không ngừng kêu tên cô.

_ Đau quá..... Bà nội con đau quá.

Trong cơn đau vật vã, Hạnh cảm nhận được thứ gì đó ướt ướt chảy ra từ cơ thể mình. Cô đưa tay sờ xuống dưới.

_ Máu.. Máu.

_ Hạnh....máu

Màu máu đỏ đến chói mắt, loang lổ trên lòng bàn tay, chưa bao giờ cô cảm thấy ghét màu đỏ như giờ phút này. Hạnh đau đớn, bản năng của người làm mẹ trỗi dậy, cô ôm chặt lấy bụng, miệng không ngừng lầm bầm.

_ Cố lên con. Con nhất định sẽ không sao. Con yêu của mẹ.

_ Hạnh, cố lên cháu.

_ Có ai không cứu..... Cứu với.

_ Hạnh gắng lên cháu, đợi bà nhé. Bà đi gọi người.

Trong cơn mê man, Hạnh cố nắm lấy tay nội, thều thào.

_ Nội, hãy cứu con của con.

Cô chỉ kịp nói vậy rồi ngất lịm đi trên vũng máu.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Cửa phòng cấp cứu đóng lại, hai chân nội run rẩy đứng không vững, cả người trực đổ về phía sau. Cũng may lúc đó có cô y tá tốt bụng đi ngang qua kịp thời đỡ lấy nội rồi riu riu ngồi xuống ghế.

_ Cô ơi, cháu tôi sẽ không làm sao phải không. Bàn tay bà run run nắm lấy tay y tá.

_ Bà yên tâm, cháu bà sẽ không sao đâu.

_ Mẹ, nội...

Tiếng gọi, tiếng bước chân dồn dập chạy đến.

Nghe tin Hạnh xảy ra chuyện, mọi người trong nhà liền lập tức dừng mọi công việc vội vàng vàng chạy đến.

_ Nội, vợ con sao rồi. Bác sĩ bảo sao rồi nội.

_ Vẫn đang cấp cứu.

_ Nội, rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Tại sao vợ con lại bị ngã.

_ Nội không biết. Lúc đó nội với vợ con đang ngắm cảnh trên cầu, đột nhiên từ phía sau có một tên chạy đến xô ngã vợ con xuống.

_ Nội có biết hắn là ai không. Nội có nhìn thấy mặt hắn không.

_ Nội không. Lúc đó nội sợ quá không còn tâm trí để ý việc gì nữa. À... Phải rồi, hình như hắn là cướp, nội thấy coa người vừa đuổi theo hắn vừa hô cướp.

_ Khốn kiếp. Vũ tức giận cuộn tròn tay nắm thật mạnh vào tường.

_ A..... A.

_ Vũ, đừng vậy mà con. Đừng làm mẹ sợ mà.

2 tiếng đồng hồ trôi qua, cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra. Vị bác sĩ già mệt mỏi bước ra.

_ Bác sĩ cháu/vợ tôi sao rồi.

_ Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không giữ được đứa bé.

_ Không, ông nói dối, con tôi làm sao có thể ra đi như thế chứ. Bác sĩ, tôi xin ông, xin ông hãy cứu con tôi đi mà.

Bác sĩ vẫn lặng im.

_ Ông nói gì đi chứ. Tại sao, tại sao ông không cứu con tôi.

Anh kích động túm lấy cổ áo bác sĩ mà quát lớn lên. Y tá và Dũng phải can ngăn mãi mới bỏ được bàn tay đang túm chặt của Vũ ra khỏi người bác sĩ.

Dường như đã quá quen với hành động xúc động không thể kiềm chế được của người nhà bệnh nhân trước cảnh sinh ly tử biệt. Vị bác sĩ già không hề trách cứ anh một lời, chỉ lặng lẽ buồn bã quay lưng bước đi bỏ lại sau lưng là nỗi đau, là những tiếng khóc nhói lòng, ai oán.

_ chết của bà. Hu hu

_ Ông trời ơi. Tại sao, tại sao ông tàn nhẫn vậy hả. Rốt cuộc tôi đã làm gì sai mà ông đối xử với tôi như vậy. Ông muốn trừng phạt thì trừng phạt tôi đây này, tại sao ông lại đi trừng phạt một đứa trẻ bé bỏng vẫn còn trong bụng mẹ. Tại sao ông có thể ác độc đến thế. Tại sao chứ..... Huhu....

Nửa đêm hôm đó, Hạnh bất chợt tỉnh lại. Cả người đau nhức, sức lực dường như bị rút kiệt, cô khó nhọc nấp máy môi gọi nhỏ, bàn tay yếu ớt khẽ chạm vào tay Vũ.

Anh ngồi gục trên chiếc gối nhỏ bên cạnh giường bệnh, thấy động liền giật mình tỉnh dậy.

Sau vài giây ngỡ ngàng, Vũ xúc động ôm chặt lấy cô.

_ Hạnh, em tỉnh rồi.

_ Con có sao không anh.

Vũ không trả lời, anh đau đớn nhìn cô.

Ánh mắt đỏ như lưỡi dao sắc bén cứa vào tim cô, như một bản năng cô đưa tay sờ bụng, chiếc bụng nhỏ xinh hơi nhô lên ngày nào đã không còn nữa. Tim cô quặn lại, nước mắt tuôn ra như mưa, Hạnh kích động đẩy Vũ ra, giật phắt chiếc kim truyền trên tay ném mạnh xuống đất. Cô gào lên..

_ Không. Anh nói dối. Con em vẫn còn ở đây. Nó vẫn ở đây mà. Anh lừa em...

_ Hạnh, bình tĩnh đi em.

Bên ngoài cửa, bố mẹ chồng và Nam nghe thấy tiếng ồn ào liền vội chạy vào. Nhìn thấy Hạnh kích động quá mức, Nam liền nhanh chân chạy ra ngoài gọi bác sĩ.

Bác sĩ tiên cho Hạnh một mũi an thần giúp cô ngủ ngon hơn. Thuốc dần có tác dụng, Hạnh cũng không làm loạn nữa, cô dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trước khi rời khỏi phòng, bác sĩ vẫn không quên nhắc nhở.

_ Người nhà nên quan tâm, chăm sóc, khuyên nhủ giúp bệnh nhân sớm ngày ổn định. Mấy ngày nay người nhà nên thay phiên nhau ở bên cạnh cô ý, tránh để bệnh nhân nghĩ quẩn làm việc gì đó hại bản thân.

_ Chúng tôi biết rồi. Cảm ơn bác sĩ.

_ Không có gì. Tôi đi trước. Có gì cứ đến phòng trực ban gọi tôi.

Tiền bác sĩ ra cửa, Vũ mệt mỏi đi lại phía giường bệnh, cô ngủ rồi mà sao nét mặt vẫn phảng phất nét đau đớn, buồn bã.

_ Anh Vũ, anh ổn không.

_ Anh không sao. Mọi người đi nghỉ trước đi. Anh muốn ở đây với Hạnh.

Cả ba im lặng nhìn anh, muốn nói gì đó mà chẳng sao mở miệng được, đành lẳng lẽ ra khỏi phòng.

Mọi người đi rồi, căn phòng trở lại với vẻ yên tĩnh, im lặng vốn có của nó. Giờ phút này đây, trái tim yếu đuối của anh hoàn toàn được giải phóng, anh nắm tay cô, gục mặt xuống khóc nức lên.

Tại căn hộ nơi Vy ở.

Cốc..cốc.

_ Ai đấy. Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không.

_ mở cửa. Là tôi. Giọng Dũng giận dữ.

Cảm nhận được sự giận dữ trong lời nói của Dũng, Vy cứ chần chừ mãi không mở cửa, mãi đến khi Dũng tức giận hét lên lần nữa. Tiếng động ồn ào khiến vài phòng xung quanh thức giấc, có vài tiếng quát lớn.

_ Đm thằng l*l nào đây. Đêm hôm *éo ngủ gào lên làm l*l gì.

_ Đm, để tao ra tao đập chết cụ nhà nó.....

Lúc này, Vy hoảng thật sự. Cô vội vàng mở cửa kéo Dũng vào trong. Bên ngoài tiếng ồn ào cũng nhỏ dần. Vy thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, từ phía sau Dũng xoay người lên, ánh mắt đỏ ngầu, hai tay siết chặt cổ Vy. Cậu gằn giọng nói.

_ Là cô làm phải không.

_ Em nói gì... Chị không hiểu. Vy sợ hãi đáp.

_ Tôi hỏi có phải cô cho người đẩy ngã chị Hạnh không. Phải không.... Nói....

_ Tôi không có. Vy đập đập vào tay Dũng.

_ Em mau thả chị ra, chị khó thở quá.

Dũng hất tay, xô ngã Vy xuống đất.

_ Tôi hỏi chị lần cuối. Có phải hay không...Nói đi.... Chị câm sao. Hay chị muốn tôi đưa chị đến đồn cảnh sát. Chị muốn nói chuyện ở đó phải không. Đi, đứng dậy...chị mau đứng dậy cho tôi.

Lúc này đây, Vy hoảng loạn thật sự, cô không còn nghĩ ngợi được gì nữa, những gì cần nói cô đều nói, những gì không cần nói, cô cũng nói hết..

_ Đúng, là chị. Là chị đã thuê người xô ngã cô ta.

_ Chị, sao chị có thể ác độc đến thế. Tại sao chị làm mà không bàn trước với tôi, đứa trẻ là cháu ruột của tôi đó. Nó là cháu tôi đó, không được tôi nhất định phải khiến chị đền tội. Chị đi theo tôi.

_ Không. Chị xin em. Dũng ơi, chị xin em mà. Em tha cho chị đi. Nể tình chị đang mang thai con của anh Vũ, em tha cho chị một lần này đi.

_ Con anh Vũ ư. Chị nói mà không thấy nực cười sao. Con anh Vũ chính là đứa trẻ đã bị chị hại chết đó. Chị mau đi theo tôi, đi mau.

_ Đừng mà. Hãy tha cho chị một lần này đi. Nhờ đâu đứa bé trong bụng chị là con anh Vũ. Em đang tâm nhìn cháu mình phải sinh ra trong tù,sau này nó lớn lên sẽ bị bạn bè chê cười là có người mẹ phạm tội sao. Đứa bé kia mất thì cũng đã mất rồi, chị biết chị sai. Em cho chị một cơ hội sửa sai đi. Chị xin em đó.

Dừng bắt lực, ngồi sụp xuống, thẫn thờ nhìn ra xa.

_ Được rồi. Chuyện này tôi sẽ không nói ra. Đây là lần cuối cùng nếu...

_ Em yên tâm, nhất định không có lần sau.

Dừng không đáp, mở cửa đi ra ngoài. Cậu mỉm cười, ánh mắt thâm hiểm kín đáo liếc nhìn Vy.

Con đàn bà ngu ngốc.

Lần thứ hai Hạnh tỉnh dậy là vào buổi sáng hôm sau. Lần này cô không khóc, cũng không còn kích động như đêm qua nữa. Cô không nói, ánh mắt vô hồn chỉ trân trân nhìn lên trần nhà. Miệng lẩm bẩm điều gì đó không rõ lắm.

Vũ thấy vợ thế thì lo lắng. Cũng may vừa lúc đó bác sĩ trực ca cũng đi đến.

Sau khi khám một lượt cho cô, bác sĩ nhìn gia đình từ tốn nói.

_ Bệnh nhân chỉ bị sốc tâm lý quá thôi. Người nhà nên quan tâm, trò chuyện giúp cô ý mau chóng hồi phục trở lại.

Tiến bác sĩ ra cửa, trong lòng ai nấy đều ngổn ngang những mớ cảm xúc khác nhau.

Vũ đi đến, cầm lấy tay cô, giọng nghẹn lại.

_ Hạnh à, em tỉnh lại đi. Đừng như vậy nữa mà. Em đừng dằn vặt bản thân mình nữa. Mất đi con anh đã đau lắm rồi, anh không thể mất thêm cả em nữa. Vợ à, anh xin lỗi.

Hạnh ngơ ngác nhìn anh, cười ghè ghệch.

_ Hê. Con.... Con của em kìa. Nó ở trên kia kìa.

Hạnh đứng vậy mà em, anh đau lắm. Cô không đáp chỉ lặng im, đắm mình vào thế giới nhỏ bé của riêng mình.

_ Vũ, đừng tự trách mình nữa con. Chuyện xảy ra cũng không ai muốn. Các con còn trẻ, còn có tương lai. Rồi các con sẽ lại có những đứa trẻ khác. Con phải gắng gượng lên, cái Hạnh nó đã thế này rồi nếu con mà suy sụp...

_ Con hiểu mà mẹ. Con không sao đâu. Con nhất định phải khiến kẻ hại chết con của con phải trả giá.

Bên ngoài cửa, bố mẹ Hạnh cũng vừa lúc tới cửa bệnh viện. Trùng hợp làm sao lại gặp bố Vũ đang đi từ trong viện ra.

_ Anh chị thông gia lên khi nào mà không báo để tôi bảo thằng Vũ ra đón.

_ Không sao. Hôm qua nghe tin thằng Vũ báo. Chúng tôi cũng định lên luôn mà khổ nỗi ở quê giờ ý không có xe đánh phải đợi đến sáng sớm nay mới có xe bắt lên. Cái Hạnh nó sao rồi.

_ Con bé vẫn còn sốc lắm, nó không ăn, không uống gì cả. Đêm qua lúc tỉnh dậy biết mình mất con, nó kích động lắm, bác sĩ phải tiêm cho con bé một mũi mới yên được. Sáng nay nó tỉnh dậy thì như một người khác không nói, không rằng gì cả. Ai nói, ai hỏi gì cũng mặc kệ, ánh mắt vô hồn không có sức sống.

Ba người mãi mê nói chuyện chẳng mấy chốc mà đã đến cửa phòng.

_ phòng cháu nằm đây. Anh chị vào đi.

Vừa vào phòng, mẹ Hạnh vội vàng chạy ngay đến bên giường bệnh.

_ Hạnh, mẹ đây con.

Hạnh không nói, chỉ quay sang nhìn mẹ mà rung rung nước mắt

_ Đứa trẻ đáng thương.

Khổ thân con tôi. Sao số con lại khổ thế chứ.

_ Mẹ.

Nỗi xúc động trong lòng dâng lên, cảm giác ảm áp, yêu thương ngày nào lại ủa về. Cô như đứa trẻ nhỏ chịu nhiều ảm ức sà vào lòng mẹ bật khóc nức

nở

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Nằm viện hai hôm, tình trạng sức khỏe của Hạnh cũng ổn định hơn, bác sĩ cũng đồng ý cho cô xuất viện về nhà. Vốn ông bà Bình định xin phép cho con gái về quê vài ngày cho thư thả, thoải mái đầu óc nhưng khi mẹ cô đề cập đến chuyện này, Hạnh lại gạt đi, nhỏ nhẹ đáp.

_ Con muốn ở đây mẹ ạ.

_ Con ở đây liệu có ổn không, về quê với bố mẹ vài hôm mẹ chăm, sau ổn ổn thì lại lên trên này ở. Không gì bằng về nhà mình con ạ, con ở đây mẹ không yên tâm.

_ Mẹ yên tâm đi. Gia đình chồng con tốt lắm. Bố mẹ chồng con tâm lý lắm, mẹ chồng con không có con gái nên lúc nào cũng coi con như con gái trong nhà cả. Mẹ thấy đó, mấy hôm con ở đây hôm nào mẹ chồng con cũng dậy từ sớm hâm cháo gà, cháo tím mang đến cho con đây thôi. Bố mẹ cứ yên tâm về đi, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình mà.

_ Con không muốn về bố mẹ cũng không ép. Ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe nha con.

Cô nghe xong liền cảm thấy sống mũi cay cay. Con cái dù lớn vẫn là con của mẹ, đối với mẹ, cô lúc nào cũng như một đứa trẻ nhỏ lúc nào cũng khiến bà phải lo lắng không thôi.

Hạnh nghẹn ngào hỏi.

_ Bố mẹ định lúc nào thì về ạ.

_ Sáng ngày kia bố mẹ về sớm.

_ Gấp vậy ạ. Bố mẹ không ở lại chơi thêm vài ngày.

_ Thôi, con không sao là bố mẹ yên tâm ra về rồi. Hôm nghe tin con xảy ra chuyện, bố mẹ vội lên đây đã kịp sắp xếp gì đâu, lợn gà mấy bữa nay đều nhà cô chủ tư chăm giúp, trên đồng người ta cũng gặt gặt hết lúa rồi mẹ với bố không về họ lại bỏ ruộng không cấy cho thì mệt lắm.

_ Vâng.

Bà Tám nhìn cô đầy xót xa, chỉ mấy hôm thôi mà nhìn cô xanh xao quá, người ngày rộc đi. Bà xoa xoa mái tóc đen mượt của cô, xúc động nói.

_ Con đừng đau lòng quá. Con cái là lộc trời cho, rồi bọn con sẽ sớm có những đứa trẻ khác.

Cô không đáp chỉ im lặng nhắm mắt lại.

Tối đó, khi cô đang nằm trên giường, bên ngoài có tiếng cạch cửa, không cần nhìn cô cũng biết là Vũ. Anh nhẹ nhàng bước tới bên giường, nằm xuống quay người vươn tay ôm lấy cô vào lòng.

Anh ôm cô khá lâu mới ngập ngừng nói.

_ Hôm nay mẹ có nói chuyện với anh.

_ Vâng.

_ Anh cứ nghĩ là em sẽ về quê.

Hạnh xoay người, khuôn mặt điển trai của anh lại càng hiện rõ trong ánh mắt tĩnh lặng của cô.

_ Em không muốn trốn chạy. Em không muốn bỏ lại anh một mình. Mất con em đau, anh cũng đau không kém, em không muốn một mình chạy trốn khỏi đau thương bỏ lại anh một mình, ngày ngày đối diện với nỗi đau, sự dằn vặt trong căn phòng trống trải, lạnh lẽo không có bóng dáng em. Em tin con của mình ở nơi đó cũng không muốn nhìn thấy em và anh đau khổ, buồn bã như bây giờ. Chúng ta phải mạnh mẽ lên, cùng nhau vượt qua nỗi đau này, ngày ngày cầu nguyện cho con bình an ở một nơi khác.

Cô nói đến đây, nỗi xúc động trong lòng lại càng dâng cao, dù cô có cố gắng kiềm chế như thế nào cũng không thể ngăn được những giọt nước mắt đang trực chảy xuống.

_ Vợ à. Cảm ơn em. Cảm ơn em luôn bao dung, thấu hiểu em.

Vòng tay anh ôm chặt lấy cô, trên khóe mắt một giọt nước mắt mặn chát khẽ rơi xuống vỡ tan trên gương mặt thanh tú, đẹp đẽ.

Sáng sớm hôm đó, Hạnh dậy từ sớm chuẩn bị đồ đạc giúp bố mẹ về quê.

_ Anh chị thông gia về cẩn thận.

_ Cảm ơn anh chị.

_ Vũ xong chưa. Mau xuống để còn đưa bố mẹ ra bến không lại nhờ chuyển xe bây giờ.

_ Dạ, con đang xuống.

Vũ lái xe đưa ông bà Bình ra bến xe Mỹ Đình để bắt xe 07 đi về Sóc Sơn.

_ Bố mẹ, hai người đi đường cẩn thận. Đến nơi nhớ gọi điện báo con đây.

_ Ủ. Bố mẹ biết rồi. Hai con cứ yên tâm về đi.

Tranh thủ lúc hai mẹ con Hạnh đang ti tê dặn dò, ông Bình kéo Vũ ra một góc thì thầm

_ Vũ này, bố mẹ có mỗi Hạnh là con gái. Tính nó ra sao, bố nuôi nó từ bé nên bố biết. Hạnh nó là người sống khá nội tâm, có chuyện gì cũng giấu kín trong lòng chẳng chịu nói cho ai biết cả. Lúc nào cũng tỏ ra là mình ổn, vui vẻ tươi cười trước mặt người khác nhưng bố biết tận sâu trong đáy lòng nó là những nỗi đau, là những vết cắt khó có thể lành lại. Nó lúc nào cũng cười, lúc nào cũng tỏ ra mình là người lạc quan yêu đời, sẵn sàng lắng nghe, chia sẻ những nỗi đau của người khác, giúp họ vượt qua nỗi đau nhưng lại chẳng thể tự mình chữa lành nỗi đau cho chính mình. Thời gian này cực cho con.

_ Bố con hiểu. Xin bố hãy tin ở con. Con nhất định sẽ không để Hạnh chịu bất kì tổn thương nào nữa.

_ Bố, xe sắp chạy rồi. Hai người mau tới đây đi.

Tiếng cô gọi cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người. Ông Bình chỉ kịp dặn dò vài lời, kết thúc cuộc nói chuyện rồi nhanh chóng chạy vội lên xe.

Xe từ từ chuyển bánh, ông bà Bình ngồi trên ghế vẫy vẫy tay chào tạm biệt.

_ Về đi.

Phía dưới xe, Hạnh yếu đuối dựa vào người Vũ, ánh mắt bi thương nhìn bóng dáng nhỏ bé của bố mẹ khuất dần.

_ Về thôi em. Giọng anh trầm ấm vang lên trên đỉnh đầu.

_ Vâng

*, **

Vào một ngày đẹp trời khoảng hai tuần sau đó, Nam cùng bạn gái đến nhà thăm Hạnh. Vốn dĩ, ban đầu Nam chỉ định đến nhà Hạnh một mình, trùng hợp sao khi gần đến nơi lại bắt gặp Linh đang lững thững đi bộ ra bến xe. Thấy vậy, Nam liền đề nghị Linh đi thăm chị cùng luôn. Lời mời dường đột của cậu không những không làm Linh ngại mà ngược lại Linh lại tỏ ra hào hứng, vui vẻ vô cùng.

Kìng... Kìng.

Bố chồng Hạnh đang ngồi xem bản tin trong phòng khách nghe tiếng chuông cửa liền đứng dậy đi ra.

_ Cháu chào bác.

_ Nam à. Hai đứa vào nhà đi.

_ Vâng

_ Cháu chào bà, chào bác.

_ Ủ. Ngồi đi.

_ Bố mẹ cháu có ít quà gửi từ quê lên bảo cháu mang sang biếu bà.

_ Bố mẹ cháu khách sáo qua. Sang chơi là được rồi quà cáp chi cho tốn kém. Cho bà gửi lời cảm ơn đến bố mẹ cháu nhé.

_ Vâng ạ.

_ Hai đứa uống nước đi.

_ Cháu xin.

_ Đây là.

_ À, cháu quên giới thiệu. Đây là Linh, bạn học của cháu. Nãy cháu gặp bạn ý đi bộ ngoài kia lên rủ đi chung luôn.

_ Ừ.

_ Hạnh ơi, Nam đến chơi này con.

Hạnh đang ở trên phòng, nghe bố gọi liền nhanh chóng chạy xuống.

_ Nam đến à em.

_ Hai đứa ở lại chơi nhé. Bác đưa bà đi dạo..

_ Vâng ạ.

_ Bạn gái đây à. Xinh thế.

Linh ngồi bên ngưỡng cửa cúi mặt xuống cười bẽn lẽn.

_ Hi.. Chị, chị đừng có dọa bạn gái em sợ đó.

_ Ghê chưa, chưa gì đã bênh chăm chặt thế rồi.

_ Hi... Để em giới thiệu. Đây là chị Hạnh_ chị gái anh.

Đây là Linh_ bạn gái em.

_ Rất vui được làm quen với em. Quen em trai chị chắc em chịu khổ nhiều lắm.

_ Hi....Linh ngại ngần đáp. " không đâu chị. Nam tốt với em lắm"

Chuông điện thoại báo tin nhắn đến, Linh mở phần tin nhắn ra xem, tin nhắn chỉ vắn vắn ba chữ "nhà vệ sinh". Linh đưa mắt nhìn quanh thấy đáng người quen thuộc đang xa dần, cô liền nhanh chóng hiểu ra ý tứ của tin nhắn.

_ Chị ơi, nhà vệ sinh của nhà mình ở đây vậy ạ.

_ Em đi thẳng, rồi rẽ trái nhé.

Theo chỉ dẫn của cô, Linh nhanh chóng tìm tới nhà vệ sinh. Chưa kịp nhìn ngó xem Dững ở đâu cô đã bị kéo thật mạnh về phía sau.

Cạch.

Cửa nhà vệ sinh đóng lại, trong giây phút hoảng loạn, Linh định bụng hét lên..

Tiếng hét vừa thoát ra khỏi miệng liền bị ai kia cúi xuống nuốt trọn. Lưỡi cậu quẩn lấy lưỡi cô, nhấn nhá lúc mạnh lúc nhẹ, khiến Linh ứ ớ không lên lời. Mãi đến khi, Linh không thở được Dững mới luyến tiếc buông cô ra.

_ Anh hù em chết mất.

_Anh đang muốn giết chết em đây.

_Sao hôm nay em lại tới đây.

_ Nam rủ em đi.

_ nó rủ là em đi à. Nhờ may nó có ý đồ xấu thì làm sao.

_ Anh ghen à.

_ Em nghĩ xem, nhìn em và nó ngang nhiên cười nói, nắm tay nắm chân trong chính căn nhà của anh, nếu là em, em có ghen không. Dũng lạnh nhạt đáp.

Ghen chứ. Linh thầm nghĩ nếu cô là anh, chắc chắn cô sẽ ghen lồng lộn lên, không chút chần chừ mà lao đến xé xác hai người ra. Cô cười hời hợt, cả người dựa sát vào người Dũng, bàn tay nồn nà nhẹ nhàng di chuyển trên vòm ngực rắn chắc.

_ Thôi mà. Đừng giận nữa, em biết em sai rồi. Đi mà... Đừng giận nữa nha. Anh muốn gì em cũng chiều.

_ Em nói thật chứ.

_ Thật.

Dũng xoay người cô lại, đôi tay to lớn không ngừng xoa bóp bầu ngực căng tròn.

_ Tối nay anh muốn chơi SM với em được không.

Cơ thể cô bị anh kích thích không ngừng, cả người run rẩy, giờ phút này đây, cô nào có tâm trí để ý những lời anh nói chỉ đành vâng dạ gật đầu cho xong.

Bàn tay cậu từ từ trượt bỏ lớp quần áo trên người Linh, kích thích những điểm mẫn cảm trên người cô. Linh mê mẩn, mừng lung, cả người chìm trong khoái cảm mà cậu mang lại. Ngọn lửa tình dục trong cô bùng cháy, giờ phút lý trí trong cô hoàn toàn bị thiếu hụt, cô đâu còn quan tâm ngoài kia là người bạn trai trên danh nghĩa và chị gái của anh. Cả người cô hoàn toàn nhún chìm trong những khoái cảm mà Dũng mang tới.

Bên ngoài phòng khách, Nam với Hạnh vẫn đang mãi mê nói chuyện, cả hai nói đông nói Tây, nói mãi mà vẫn không thấy Linh ra. Sợ cô bị tụt huyết áp rồi ngất xỉu như lần trước, Nam vội vàng báo chị vào nhà vệ sinh xem thử.

Cốc....cốc....

Linh ơi,, em có trong đây không.

Tiếng gọi bên ngoài cửa khiến đôi nam nữ đang trầm luân trong biển dục vọng giật mình, bừng tỉnh. Linh hoảng sợ đưa mắt lên nhìn Dũng, cậu vẫn bình thản ra vào trong cô, khuôn mặt không hề lộ một tia sợ hãi nào. Dũng hơi cúi đầu, ghé sát miệng vào tai cô thì thầm " mau nói đi em!". Đôi môi mềm mại hôn lên điểm mẫn cảm trên vành tai Linh, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua, lướt lại, lượn vòng quanh vành tai.

Cả người Linh run rẩy, hô hấp trở lên khó khăn, phía dưới khe động âm ướt cũng trở nên mẫn cảm hơn, không ngừng cắn mút, bao bọc chặt chẽ lấy gây lớn.

Phải khó khăn lắm, Linh mới lên tiếng.

_ Em... Không sao.

_ Em ôm à Linh. Nghe giọng em khác quá.....

_ Em... Linh vừa mở miệng định nói tiếp liền bị Dũng từ phía sau thúc mạnh một phát. Một dòng nước nóng ầm chảy vào trong cơ thể cô, cả người Linh run rẩy đứng không vững, thân thể mềm mại xò lụi tựa hẳn vào người cậu, hai mắt đại đi, miệng há to không nói lên lời.

_ VỢ à. Em tuyệt lắm.

_ Linh em có sao không. Chị vào nhé.

Tiếng đập cửa ầm ầm khiến Linh bừng tỉnh khỏi cơn khoái cảm mà Dũng mang lại, cô hoảng hốt đẩy cậu ra, một dòng nước vẫn đục liên theo lực đẩy của cô mà chảy xuống.

_ Chị vào nhé.

Bên ngoài cửa, Hạnh dùng khóa dự phòng để mở.

Cạch.

Khóa cửa mở. Linh hoảng sợ, không kịp suy nghĩ liền phi thân đẩy mạnh cửa lại. Ở phía sau, Dũng chậm rãi đi tới, bình bình thân thân dựa người vào cửa nhìn Linh cười cười.

_ Em không sao đâu chị. Em chỉ hơi đau bụng tí thôi.

_ Vậy để chị lấy thuốc cho em uống nhé.

_ Không cần đâu chị. Em... Em tới ngày đó thôi.

Hạnh nghe đến đây liền hiểu ra, cô à lên một tiếng rồi kéo Nam đi.

Tiếng bước chân xa dần, Linh thở phào nhẹ nhõm, quay ra tên thủ phạm đánh mạnh vào người hắn.

_ Tên khốn nhà anh. Tí nữa thì xảy ra chuyện rồi.

_ Ai bảo em đẹp quá anh không chịu được. Em nhớ tối nay đáp ứng anh rồi đó.

Lúc này, Linh mới nhớ lời Dũng nói, cô tuy muốn phản bác nhưng sợ dây dưa lâu Hạnh sẽ quay lại đành gật đầu đại.

_ Rồi, rồi. Anh mau đi đi.

Linh vừa ló đầu ra khỏi cửa liền nhìn thấy Hạnh đang đi tới. Cô nàng hoảng sợ vội đóng sập cửa lại, đưa tay lên miệng ra dấu cho Dũng im lặng.

_ Linh xong chưa em. Cho chị nhờ nhà vệ sinh một xíu.

Lời tác giả: chắc hẳn sau khi đọc xong chap này, sẽ có bạn bảo tác giả viết quá, làm gì có ai dám làm như thế. Nhưng xin thưa các bạn, mình nhấn mạnh lại là Dũng có bệnh về tâm lý. Chúng ta không phải là Dũng không thể hiểu được anh muốn gì và nghĩ gì.

Mình chỉ nói vậy thôi, ai hiểu sao thì hiểu vậy. Gạch đá mình cũng xin nhận hết. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Trong phòng vệ sinh, Linh run run hỏi nhỏ:

_ Phải làm sao đây.

Dũng cười cười rút điện thoại trong túi ra, bấm bấm gì đó rồi đi về phía góc phòng.

Bên ngoài cửa, chuông điện thoại của Hạnh reo lên. Không chút chần chừ, cô liền ấn nút nghe.

_ alo, chị đây.

_ Chị à. Chị ra ngoài cổng nhận giúp em bưu phẩm nhé. Chị ra ngay đi nhé, nhân viên người ta chờ em gần 15 phút rồi, họ đang giục gấp quá mà em vẫn chưa về nhà.

_ ừ.. Chị biết rồi.

_ Chị nhớ phải ra ngay nhé. Đừng để người ta đi mất, bưu kiện đó quan trọng lắm, tối nay em phải dùng đến rồi.

_ Được rồi, chị ra ngay

Cúp điện thoại, cô nói vọng vào bên trong.

_ Em xong thì mau ra nhé. Chị ra ngoài trước đây.

Sau khi xác định chắc chắn cô đã rời khỏi, Hạnh vội vàng mở cửa, ngó nghiêng ngang dọc, chắc chắn không có người liền không chút chần chừ, nhanh chóng bước ra.

Phía sau lưng cô, Dũng vẫn bình tĩnh, điềm nhiên sửa sang quần áo đi về phía gương phòng tắm, ngắm nhìn gương mặt điển trai, tuấn tú của mình. Khóe miệng cong lên trong vô cùng quyền rũ.

Bên ngoài phòng khách, Nam đang ngồi trên ghế xem tin tức điện thoại. Vừa thấy Linh ra, cậu vội bỏ điện thoại xuống, ân cần hỏi thăm.

_ Em không sao chứ. Còn đâu bụng không.

_ Em ổn mà. À, chị Hạnh đâu rồi anh.

_ Chị ý ra cổng nhận bưu kiện rồi. Chắc cũng sắp vào rồi.

Nam vừa dứt lời, bóng dáng Hạnh đã thấp thoáng ngoài cửa. Thấy chị tay không trả về, tính tò mò nổi lên, Nam không nhịn được bèn hỏi.

_ Em tưởng chị ra nhận bưu kiện mà. Sao lại về tay không thế.

_ À, người ta về mất rồi. Chắc đợi lâu quá. Để chị gọi báo cho Dũng một tiếng.

Không hiểu sao, tự nhiên nghe thấy tên Dũng mặt Linh liền đỏ ửng lên, hai má nóng mùng trong đầu đột nhiên nghĩ tới cảnh tượng điên cuồng ban nãy trong nhà vệ sinh.

_ Em sốt à. Sao tự nhiên mặt đỏ ửng thế kia

_ Không, chắc do em nóng quá thôi. Em hơi mệt, hay mình xin phép về sớm đi.

Nam nhìn khuôn mặt đỏ ửng đầy mệt mỏi của người yêu, trong lòng đầy xót xa, khẽ gật đầu. Đợi chị gái nói chuyện điện thoại xong, ngồi nói chuyện thêm dăm ba câu nữa, Nam cũng xin phép ra về.

Nhìn đôi bạn trẻ nôn nóng ra về, Hạnh cũng không cố giữ hai người lại nữa, chỉ cười cười tiễn hai đứa ra cổng.

Tối hôm đó tại phòng trọ của Linh, khi Nam vừa rời đi, một bóng đen cao lớn lù lù xuất hiện trước cửa phòng.

Cốc... Cốc

Cánh cửa phòng trọ nhỏ bé mở ra, Linh trong bộ đồ ngủ thiếu vải uốn éo đứng dựa người vào cửa, ánh mắt đầy phong tình nhìn Dũng.

_ Cuối cùng anh cũng đến. Người ta nhớ anh chết mất.

Không ai có thể ngờ, chỉ vài phút ngắn ngủi, người con gái đoan trang, hiền thực, lúc này cũng ăn mặc kín đáo, nói năng nhẹ lại có thể có dáng vẻ nóng bỏng, kích tình, phóng đảng đến vậy.

Dũng cười cười, tay phải giơ lên một túi đồ. Tự nhiên trong lòng cô dâng lên một dự cảm không lành, dù không rõ anh định làm gì nhưng chắc chắn cô không hề thích điều anh sẽ làm sau đó. Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, từ trong chiếc túi nhỏ Dũng lấy ra một cái dương v*t giả, một cái roi da. Linh khẽ rùng mình, cả người cả kinh, lùi lại phía sau.

Mặc dù ban sáng cô đã chấp nhận lời đề nghị của anh nhưng cô chỉ nghĩ anh nói chơi, chứ không nghĩ anh muốn làm thật.

Cô lắp bắp.

_ Anh làm gì vậy. Không phải anh muốn làm thật chứ.. Em..

Chưa để cô nói hết câu, Dũng đã xoay người lại hôn lên môi cô, lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô rồi nhanh chóng đẩy thứ gì từ miệng anh sang miệng cô, tay phải giữ lấy ót, tay trái ôm chặt lấy eo khiến nụ hôn càng sâu hơn. Dũng điên cuồng hôn lên môi cô, bàn tay nhàn rỗi cũng nhanh chóng tháo bỏ chướng ngại giữa hai người. Anh hôn như vũ bão xuống từng tắc da, tắc thịt của cô, anh hôn lên môi, lên mắt, lên tai rồi trượt dài xuống vùng cổ, khẽ nhún nhá, cắn nhẹ lên vùng xương quai xanh. Cả người Linh run rẩy, cô mơ hồ lạc vào vòng trầm luân mà Dũng tạo ra. Cơ thể cô nóng rực lên, cả người trở nên hồng hào, cảm giác khao khát muốn được thứ gì đó lấp đầy càng mãnh liệt.

Linh rên rỉ cầu xin, cả người uốn éo không ngừng quấn lấy Dũng.

_ Dũng.... Em muốn.

Xin anh... Xin anh.... Mau cho em

Dũng cười, nụ cười nham hiểm vô cùng, chất giọng nhàn nhạt, ánh mắt khẽ hiện lên ý cười tựa hồ hài lòng trước biểu hiện của cô.

_ Em... Muốn gì. Giọng nói đầy dụ hoặc. Anh ghét sát tai cô, hơi thở nóng bỏng phả vào gáy cô, nhiệt độ xung quanh dường như càng tăng cao hơn..

Linh khó chịu, cảm tưởng bản thân như muốn nổ tung ra.

_ Em muốn anh.... Em muốn anh đi vào trong em.

_ Hôm nay anh mệt rồi. Em tự chơi đi.

_ Dũng.. Giúp em. Ánh mắt cô đại đi.

_ Khó chịu sao.

_ Ừm...

_ Dạng chân ra...

Tay anh khẽ kích thích nơi ẩm ướt phía dưới, nhìn cô đại đi trong con khoái cảm, Dũng khẽ cười khinh bỉ một cái, rồi nhanh như cắt, anh nhanh tay lấy cái sextoy bên cạnh thúc thật mạnh vào trong cơ thể cô.

Bất ngờ bị dị vật xâm nhập, Linh hét lớn lên. Dũng dường như không hề bận tâm, nhân lúc cô chưa kịp phản ứng liền lấy thất lưng trối chặt hay tay cô để lên trên đầu.

Mãi một lúc sau, Linh dường như đã tỉnh cô dậy giữa, lắc lắc đầu nhìn anh. Dũng nào có quan tâm, anh đưa tay ấn nhẹ một nút trên công tắc, tay kia với lấy roi không ngừng quất vào người Linh. Mặc kệ cô đau đớn van xin, một mối đến ngắt đi vì cao trào liên tục, Dũng vẫn điên cuồng tiếp tục trò chơi bệnh hoạn. Mãi cho đến khi trời hừng sáng, anh mới mỉm cười thỏa mãn mà dừng lại.

Buổi sáng thứ hai, Hạnh đang dọn dẹp nhà cửa với mẹ chồng, điện thoại di động vang lên. Màn hình điện thoại hiện lên người gọi là giám đốc Trần. Trong đầu cô tuy hốt hoảng về lý do anh gọi điện cho cô vào giờ này nhưng Hạnh vẫn bắt máy.

_ Alo.

_ Lâu không gặp. Đạo này em khỏe không.

_ Em khỏe anh ạ. Cảm ơn anh đã hỏi thăm.

_ Ôm. Anh có chuyện này muốn thông báo với em. Chuyện lần trước em nhờ anh đó, anh đã tra ra được địa chỉ IP của người gửi rồi.

_ Là ai vậy anh. Cô hơi kích động, lớn giọng hỏi.

_ Em phải bình tĩnh nhé. Ôm..người gửi là Huyền, nhân viên của nhóm em.

Hạnh bất ngờ, tay cầm điện thoại run run, sợ bản thân nghe nhầm, cô liền hỏi lại.

_ Anh nói ai cơ. Thanh âm của cô lúc này yếu ớt vô cùng.

_ Là Huyền. Nhân viên của em. Thực ra, anh đã sớm tra ra người gửi là ai nhưng đột đó em xảy ra chuyện buồn như vậy, anh cũng không tiện nói. Lúc đó em đã đáng thương lắm rồi, anh sợ nếu anh nói ra người hại em là người em tin tưởng nhất sẽ khiến em tổn thương, đau đớn, khiến em gục ngã mà không thể đứng lên được. Anh có nói qua với Vũ, cậu ý bảo đợi em khỏe lại rồi hãy nói nên hôm nay anh mới gọi điện cho em. Mong em đừng trách.

Giọng nói cứ đều đều vang lên, đầu óc cô lúc này cứ ong ong không còn lọt tai bất cứ lời nào của anh nữa. Hạnh vô thức đáp.

_ Em cúp đây.

Cô đau đớn bất lực, ngồi bệt xuống sàn. Trên miệng nở một nụ cười chế giễu. Nực cười, thật nực cười.

Người cô tin tưởng nhất lại chính là kẻ đâm sau lưng cô.

Người luôn quan tâm, bảo vệ cô trước những lời nói xúc phạm của Minh Anh trước khi cô ra đi lại chính là kẻ khiến cô phải ra đi.

Làm sao có thể chứ, ông trời sao lại treu người người khác như vậy.

Từng lời, từng lời của Huyền vẫn còn văng vẳng đâu đó trong tâm trí cô.

_ Em luôn ủng hộ chị.

"chị là tuyệt nhất.

Chị dâu cố lên.

Giám sát cô đừng có quá đáng"

Từng mảnh kí ức vỡ vụn, quay cuồng, hỗn loạn từ từ chấp ghép lại. Từng chuyện, từng việc cứ chậm chậm tua qua, tua lại như một giấc mơ.

Hạnh nhớ đến trận cãi vã giữa cô và Minh Anh. Nhớ đến cô gái nhỏ bé, gan dạ, thẳng thắn, không sợ quyền thế vì bảo vệ cô mà hứng trọn một cú tát giáng trời. Lúc đó, dù đau cô bé vẫn mỉm cười vui vẻ, lạc quan trấn an cô. "Đăm ba con muỗi, không nhắm nhò gi đâu chị".

Một giọt nước mắt chảy dài nơi khóe mắt lặng lẽ rơi xuống đất. Nước mắt trong suốt như viên pha lê vỡ tan trên nền gạch trắng tinh. Hạnh mỉm cười chua xót.

Giờ phút này, Hạnh mới chợt cảm nhận được ý nghĩa sâu sắc của lời nói" ma quỷ không đáng sợ, thứ đáng sợ hơn cả đó chính là lòng người"

Lòng dạ con người quả thật thâm sâu khó đoán. Ai có thể ngờ rằng một cô bé đáng yêu, xinh đẹp, thật thà, được mọi người quý trọng lại có thể làm ra cái việc thấp hèn như vậy.

Cố nén cảm giác chua xót vào trong, Hạnh bình tĩnh mở điện thoại soạn một tin nhắn rồi nhấn lúc gửi.

Trong giây lát, ánh mắt đau đớn lúc trước liền hóa thành sự phẫn nộ, căm tức, cô cười một nụ cười rùng rợn đến đáng sợ.

Tại quán cafe Tading.

Tiếng nhạc du dương, không gian yên tĩnh. Hạnh ngồi lặng lẽ bên một chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ tầng hai, cô trầm lặng nhìn ra cảnh vật phía xa, đầu óc vô thức trôi vào một miền hư vô.

_ Chị Hạnh. Tiếng nói trong treo cất lên kéo cô về thực tại.

Cố giữ bình tĩnh, Hạnh bình thản đáp.

_ Em đến rồi à.

_ Vâng.

_ Ở công ty dạo này làm việc tốt không.

_ Cũng ổn chị ạ. Lần này đánh giá em được loại A đó.

Hạnh cười, nụ cười mỉa mai chế giễu.

Loại A, đúng rồi mày phản bội tao, hắt chân tao ra khỏi công ty, xu nịnh con khốn kia thì chẳng được loại A.

Con giận giữ trong người đột nhiên bùng phát, bật cháy dữ dội như ngọn lửa trong đêm. Hạnh tức giận ném điện thoại đang mở sẵn tin nhắn mà giám đốc gửi cho cô cho Huyền xem.

_ Chị, đây là ý gì vậy.

_ Cô đừng diễn kịch nữa. Nghe cô gọi chị chị em em tôi chỉ thấy buồn nôn. Tôi coi cô như em gái mà cô làm vậy với tôi sao.

_ Chị, em không có. Chắc chắn là có hiểu lầm ở đây. Chị, xin chị hãy tin em. Là có người muốn hại em, muốn chia cắt tình cảm của hai chúng ta. Chị, chị hãy tin em đi. Em đâu thể nào hại chị được, chị là chị dâu của anh Dũng mà. Em với anh Dũng lại yêu nhau như vậy, chúng em còn dự định sang năm cưới mà.

Ha..... Ha.. Ha. Hạnh bật cười.

_ Cô biết không, lúc đầu khi sếp gọi thông báo cho tôi, người hại tôi là cô. Tôi cũng không muốn tin đâu, tôi phải cố gắng hỏi lại với hy vọng mình nghe nhầm, nhưng không sự thật mãi mãi là sự thật. Dù tôi có hỏi hàng trăm, hàng nghìn lần thì câu trả lời của sếp vẫn không thay đổi. Cô có biết cảm giác bị người thân thiết phản bội, đâm sau lưng cảm giác ra sao không, tôi đau lắm, trái tim như bị ai đó bóp nghẹn, đau đớn, phần uất tốt cùng.

_ Chị.... Em. Không để Huyền nói hết câu, Hạnh đứng bật dậy, bàn tay giơ lên cao rồi giáng xuống thật mạnh.

Chát.

Huyền sững sờ, cả người bất động trước cái tát đột ngột của cô. Bên má trái bị tát cũng bắt đầu đỏ ửng và nóng bừng lên.

_ Chị... Em thật sự không có mà.

_ Không phải cô thì là ai 9h tối, làm gì có ai rảnh rỗi đến nhà cô, lấy máy tính cá nhân của cô gửi cho cô ta. Tôi nể tình cô là người yêu Dũng, tôi cũng không muốn làm em ấy tổn thương, chuyện này đến đây thôi, cô nên tự biết mà rút lui, hãy để lại cho nhau những hồi ức đẹp, đừng ép tôi phải ra tay.

_ Đừng mà chị...em không muốn.

_ Cô đã dám làm thì phải dám chịu. Đừng để tôi khinh cô thêm nữa. Tạm biệt, không hẹn gặp lại.

Hạnh nói xong, liền cầm túi xách đi thẳng. Phía sau lưng, Huyền vẫn chưa thoát khỏi cơn bàng hoàng, hoang mang trước những gì vừa xảy ra. Huyền bất lực, ngồi sụp xuống ghế, từng giọt nước mắt như những giọt sương sớm lạnh lẽ, lăn dài trên gương mặt thanh tú, xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Tối hôm đó, trong căn phòng quen thuộc, Huyền ngồi tựa đầu vào vai Dũng. Cô im lặng, ánh mắt nhìn ra xa xăm như suy nghĩ điều gì đó.

_ Em có tâm sự gì sao. Dũng lên tiếng.

_ Em đang nghĩ một số chuyện thôi. Nói rồi, cô ngồi thẳng dậy, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào ánh mắt anh. Cô ngập ngừng nói.

_ Dũng, anh có tin em không.

Dũng cười, đưa tay ôm cô vào lòng.

_ Hôm nay em sao thế. Có chuyện gì không vui à

_ Anh trả lời em đi.

_ Tin, tất nhiên là anh tin em rồi. Em là người yêu của anh, anh không tin em thì tin ai.

_ Ai thật sự tin em.

Dũng gật đầu chắc nịch.

_ Tất nhiên.

Huyền nhìn Dũng, trong ánh mắt có chút nghi ngại, cô vừa muốn nói lại vừa không muốn nói. Trong lòng cô đang lo sợ, cô sợ sau khi kể ra anh sẽ không tin cô. Sẽ giống những người khác, nhìn cô khinh bỉ rồi lớn tiếng chửi mắng. Chửi cô là kẻ vong ơn, là kẻ ham hư vinh, là kẻ không có lương tâm.

Dũng dùng sức, ôm chặt lấy cô như động viên. Huyền nhìn anh chậm rãi kể lại mọi việc.

_ Anh Dũng, anh có tin em không.

Tin không? Hừ. Tất nhiên là tin. Bởi vì người gửi bản email đó chính là anh chứ không phải một ai khác. Một mũi tên trúng hai con nọ, nước cờ này Dũng đi quá hay, anh vừa có thể loại bỏ được Hạnh, vừa có thể dễ dàng vứt bỏ Huyền mà không hề để lại tiếng xấu.

Dũng nhìn Huyền trầm ngâm, đôi mắt đen sâu hun hút khiến Huyền không thể đoán được tâm trạng lúc này của Dũng.

Im lặng một lúc, Dũng lên tiếng.

_ Em nghỉ ngơi đi. Anh về đây.

_ Dũng, anh nói anh tin em mà.

_ Hôm nay anh hơi mệt, mình nói chuyện sau nha

_ Anh không được đi. Anh nói tin em mà có thái độ như vậy sao. Rõ ràng anh không hề tin em.

_ Em đang mất kiểm soát đó. Anh không muốn cãi nhau với em.

_ Em đang rất bình tĩnh, em muốn nghe câu trả lời của anh ngay bây giờ. Anh nói đi, rốt cuộc anh có tin em không.

_ Anh tin em nhưng anh cũng tin vào chứng cứ. Em nói em không làm tại sao chị Hạnh lại tra ra địa chỉ IP của em. Em nói em không làm tại sao em lại được đánh giá là nhân viên loại A trong khi em mới vào làm chưa lâu. Em bảo anh làm sao mà tin em đây.

_ Dũng... Huyền sững sờ nhìn Dũng, ánh mắt hoảng hốt lại có chút nghi ngờ.

Trong lòng cô tự hỏi, người đang đứng trước mặt cô có phải là người cô yêu không. Chỉ mới vài phút trước đây, anh vẫn còn ngọt ngào, nói lời yêu thương với cô, ấy vậy mà giờ phút này anh lại lạnh nhạt, lạnh nhạt đến nỗi cô cảm thấy anh quá đỗi xa lạ.

_ Anh cần thời gian suy nghĩ. Chúng ta tạm thời đừng gặp nhau.

Nói xong, Dũng dứt khoát cúi đầu gỡ bàn tay đang nắm chặt của Huyền ra,

lạnh lùng bước đi, khóe miệng kín đáo nở một nụ cười.

Cô vẫn đứng đó, cả người bất động, bàn thần nhìn bóng anh xa dần, mãi đến khi bóng dáng cao gầy của anh khuất sau con ngõ nhỏ, đầu óc cô mới bình tĩnh.

Huyền lấy điện thoại gọi cho anh, anh không bắt máy, nhắn tin cũng không thấy anh trả lời. Cô bực bội ném điện thoại vào tường.

Có lẽ nỗi đau đã lấn át đi lý trí, Huyền không hề nhận ra sự bất thường trước thái độ của Dũng. Anh không ngạc nhiên, không tức giận, không đau đớn mà còn vô cùng bình thản. Hoặc có thể là Huyền đã nhận ra điều gì đó nhưng cô lại cố tình tìm cách phủ nhận. Khi yêu con người ta thường mù quáng, cho dù bản thân biết rõ lý do nhưng lại luôn tìm cách phủ nhận điều đó, chôn sâu nó vào một góc khuất nào đó.

Về tới nhà, Dũng liền đi lên phòng Vũ gõ cửa.

_ Dũng, tìm anh có việc gì à.

_ Em muốn nói chuyện với chị dâu.

_ Vào đi.

Hạnh đang ngồi trên giường xem phim, thấy Dũng vào liền bỏ điện thoại xuống, đứng dậy xuống giường.

_ Chị, em xin lỗi.

_ Sao vậy, sao tự dưng lại xin lỗi chị.

_ Chị, Huyền đã kể cho em nghe hết mọi chuyện rồi. Em biết em không có tư cách xin chị tha thứ cho Huyền, nhưng em vẫn muốn thay Huyền xin lỗi chị. Xin chị hãy tha thứ cho Huyền, cô ấy chỉ là nhất thời hồ đồ, bị Minh Anh mua chuộc nên mới làm ra cái việc ngốc nghếch đấy thôi. Em mong chị có thể tha thứ cho cô ấy, đừng để cô ấy mất việc được không chị, chỉ một lần này thôi.

_ Em biết hết rồi sao.

_ Vâng.

_ Nói thật, hồi sáng lúc biết chuyện chị đã sốc lắm, bây giờ tuy chị đã bình tĩnh hơn nhưng để tha thứ cho Huyền chắc chị cần thời gian. Mong em hiểu cho chị.

_ Em hiểu mà. Nếu là em thì em cũng thế thôi. Chỉ cần chị chịu tha thứ cho Huyền là em vui rồi. Đây cũng coi như là điều cuối cùng em làm cho cô ấy.

_ Ừ.

_ Mạnh mẽ lên em trai. Ngoài kia còn rất nhiều cô gái tốt. Anh tin rồi em sẽ tìm được người con gái thực sự phù hợp với mình.

_ Vâng. Thôi em về phòng đây.

Dũng đi rồi, căn phòng đột nhiên trở nên im lặng lạ thường, vợ chồng Vũ bất giác quay sang nhìn nhau rồi thờ dài. Sự đời đúng là không ai có thể lường trước được, ai có thể ngờ rằng, người mà bọn họ yêu thương, quan tâm chăm sóc, người mà gần như sắp trở thành người nhà của họ lại có thể đâm nén sau lưng chị dâu tương lai của mình như vậy.

Mấy ngày sau đó, Huyền liên tục gọi điện nhắn tin nhưng Dũng đều không nghe máy. Mãi đến hôm nay, Dũng mới nhắn cho cô một tin " Chiều nay tan làm, anh đợi em ở quán cà phê cũ"

Từ lúc nhận được tin nhắn của người yêu, Huyền vui lắm, người cứ lâng lâng, đầu óc chẳng tập trung gì cả, làm việc gì cũng dễ xảy ra lỗi, bị sếp mắng vẫn toét miệng ra cười, hại ai đó tức đến độ không cả nuốt trôi cơm, cả buổi ôm một bụng tức làm việc.

Tiếng chuông tan sở vang lên, văn phòng im lặng bỗng nhiên trở nên ồn ào. Mọi người ai nấy đều vui vẻ, dọn dẹp đồ đạc ra về sau một ngày làm việc một mỏi. Huyền nhanh tay gom hết đồ đạc lại rồi rời văn phòng, vừa đi vừa mỉm cười trông vô cùng hạnh phúc.

Không gian quán yên tĩnh đúng như tên gọi quán cà phê Lặng. Huyền bước vào nơi quán quen, đưa mắt tìm kiếm bóng dáng quen thuộc. Kia rồi, người đàn ông cô yêu, Huyền vui vẻ bước nhanh tới chỗ anh.

_ Xin lỗi, em tới muộn.

_ Không sao. Anh cũng vừa mới tới. Em ngồi đi, anh gọi nước cam cho em rồi đó.

_ Cảm ơn anh. Cô nhìn anh trêu mến, ánh mắt đọng đầy yêu thương.

Tiếng người phục vụ cắt ngang dòng suy nghĩ.

_ Nước của anh chị.

_ Cảm ơn.

Người phục vụ nhanh chóng lui ra để lại khoảng không yên tĩnh cho cả hai.

_ Máy ngày nay anh đi đâu vậy, em gọi điện hay nhắn tin cho anh đều không được.

_ Xin lỗi đã để em lo lắng.

_ Không sao. Chỉ cần anh bình an là em yên tâm rồi. Sau này, anh đi đâu nhớ báo em một tiếng là được.

_ Huyền này, chúng ta chia tay đi.

Lời anh nói khiến Huyền sững sờ, gương mặt đang tươi cười bỗng chốc cứng đờ lại, cô lắp bắp hỏi lại.

_ Anh nói gì vậy. Anh đang nói đùa phải không. Anh đừng giỡn nữa, em cảm thấy trò đùa này không vui đâu.

_ Anh không đùa. Dừng nghiêm túc đáp.

_ Tại sao có chứ. Chẳng lẽ anh không tin em. Em quả thật không có làm mà. Tại sao anh lại đối xử với em như vậy.

_ Xin lỗi.

Dừng nói xong liền đứng dậy, ra quầy thu ngân thanh toán rồi ra về. Huyền có lẽ vẫn còn sốc trước lời đề nghị chia tay đột ngột của Dừng, cô lặng lẽ ngồi đó ngắm nhìn cảnh vật xung quanh mặc kệ cho nước mắt tuôn rơi.

Chiều tối hôm đó trong lúc Hạnh đang nấu ăn, chuông điện thoại reo lên. Hạnh tắt bếp, lau tay chạy ra ngoài nghe.

_ Alo.

_ Con khôn kia. Mày đã bị đuổi khỏi công ty mà còn ám tao à.

Sau vài giây sững sờ, Hạnh liền nhanh chóng nhận ra người vừa mắng mình. Hạnh tức lắm, cô mới là người bị hại cơ mà, cô không tìm à túm tóc, tát tai, tát tới tấp, sau đó xé xác à ra để trút giận là mày mắng lắm rồi. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, à lại cứ muốn tìm cô gây sự, cô cũng không ngán, thích thì cô chiều.

_ Cô bị điên à. Có điên cũng đừng tìm đến chỗ tôi phát đại.

_ Tao đang điên đây. Vì mày mà tao bị sếp Trần phạt cảnh cáo 6 tháng liền không được tăng lương. Mày hài lòng rồi chứ.

_ Tất cả là do mày tự làm tự chịu. Cốt nhất mày nên biết an phận đi, nên biết đâu là giới hạn, đừng để đến lúc tao điên nên tao quay về công ty thì mày khó sống đấy. Xử phạt như thế đối với mày là quá nhẹ rồi, mày nên hiểu rõ điều đó chứ. Chuyện quá khứ qua lâu rồi, đừng cố chấp không buông nữa, hiện tại mày cũng có người yêu, hạnh phúc của riêng mình, hà cớ gì phải vì những chuyện trong quá khứ mà hủy hoại tình yêu và sự nghiệp hiện tại. Tao chỉ nói vậy thôi, mày hãy tự mình suy nghĩ đi, đừng vì oán hận mù quáng để rồi mất đi tata cả mới biết hối hận.

Hạnh nói một tràng, rồi trực tiếp cúp máy đi vào trong bếp vừa hát vừa tiếp tục nấu ăn. Có lẽ sau khi nói hết những điều mình đã giấu trong lòng bao lâu nay nên trông cô vô cùng vui vẻ và hạnh phúc.

Hình ảnh đẹp thế đó vừa hay đập ngay vào mắt người nào đó vừa đi làm về. Anh cười thật tươi, nhẹ nhàng đi lại phía cô, vòng tay dang lấy ôm chặt lấy vòng eo thon gọn, chiếc mũi cao không ngừng hít hà mùi hương tỏa ra từ mái tóc cô.

_ Anh về rồi à.

_ Ừ. Vợ nấu gì thơm thế.

_ Món khoai khẩu của anh đó. Anh nên trên nhà thay quần áo đi, ở đây dầu mỡ ám mùi lắm.

_ cho anh ôm vợ tí thôi. Cả ngày không nhìn thấy vợ rồi nhớ lắm.

_ Được rồi. Anh nên nhà đi, anh ở đây sao em nấu được. Mau lên không bà nội mắng cho bây giờ..

Vũ lưu luyến buông cô ra, thơm chụt vào má cô một cái rồi mới chịu nên phòng.

Bóng tối dần buông xuống, những ngọn đèn đường bắt đầu thấp sáng lên. Trong nhà, các thành viên trong gia đình đã tụ tập gần hết trên bàn ăn, duy chỉ có thiếu mình Dừng.

Bà nội: con với cháu, đi chơi giờ không biết đường về, không về cũng không báo cho ai một câu. Gọi điện thì không nghe. Riết rồi nhà không còn tồn ti trật tự gì nữa.

Bố: thanh niên trẻ mà mẹ. Thôi cứ kệ nó, chúng ta ăn cơm trước đi.

_ Anh đó, chiều con, chiều cháu cũng chiều vừa phải thôi chứ. Cái gì không nên, không phải là phải bảo chúng nó ngay.

_ Vâng. Con biết rồi. Để tí thằng bé về con sẽ nói chuyện với nó. Mẹ ăn đi không lại tụt huyết áp đó.

_ Ủ. Ăn đi.

Mọi người ngồi ăn được một xúu thì chuông điện thoại của bố kêu.

Là Dững gọi.

_ Alo. Dững à. Con đang ở đâu thế, mọi người gọi mãi cho con đều không được.

_ Con đang ở viện.

_ Ở viện. Sao lại ở viện. Con bị gì à. Mau nói bố nghe xem nào.

Cả nhà đang ăn cơm, nghe thấy chữ " ở viện" liền đồng loạt dừng đũa, ngẩng đầu lo lắng nhìn ông.

_ Ở viện. Thằng bé xảy ra chuyện gì à.

_ Mau, mau đưa máy cho mẹ, để mẹ nói chuyện với nó.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Mau, mau đưa máy cho mẹ để mẹ nói chuyện với nó.

_ Dững à, bà đây. Con có sao không, sao lại ở viện thế. Con đang ở viện nào để bà với mọi người vào thăm.

_ Bà ơi, bà hỏi nhiều vậy, con biết trả lời câu nào trước đây.

_ Trả lời hết đi.

_ Dạ. Con không sao. Con đang ở bệnh viện 198. Người nằm viện không phải là con mà là chị Vy. Bà mau đến đây đi.

_ Cái gì. Cái Vy bị sao mà lại vào viện, đứa bé trong bụng có sao không.

_ Con cũng không biết nữa, bác sĩ người ta đang kiểm tra. Bà bảo bố con hay ai mang tiền đến đây đi, trong ví con không đủ tiền đóng viện phí.

_ Ủ, bà đến ngay.

Cúp máy, nội quay sang ông Đức nói.

_ Con Vy nó vào viện rồi. Con lên tầng lấy tiền đi để nộp viện phí. Thằng Vũ lấy xe đèo mọi người lên viện.

_ Con không đi. Tại sao con phải đi cơ chứ.

_ Nó đang mang thai con của anh đó. Anh không đi thì ai đi. Không nói nhiều lên lên thay đồ rồi xuống đi.

Dẫu biết rằng nội chỉ là quá lo lắng cho mẹ con Vy nên mới không để ý đến cảm nhận của cô. Nhưng không hiểu sao trái tim cô vẫn nhói đau, một cổ chua xót từ trong lồng trào lên. Cô nén nước mắt vào trong, cô chỉ lặng lẽ đứng bên nghe bà sắp xếp.

Từ phía lòng bàn tay bỗng nhiên truyền đến cảm giác ấm ấm. Hạnh đưa mắt nhìn xuống, hóa ra là Vũ đang nắm tay cô, ánh mắt tha thiết, miệng khẽ mỉm cười như trấn an cô không sao đâu.

Cảm giác ấm áp nhanh chóng lấp đầy nỗi buồn tủi trong lòng. Hạnh mỉm cười, đan tay vào tay Vũ như tiếp thêm sức mạnh cho anh.

_ Ô, thằng này, không mau lên phòng chuẩn bị mà đi. Đứng đực ra đấy mà cười cười cái nỗi gì. Mày máu lạnh nó vừa thôi.

_ Con..

_ Con cái gì..Hạnh dẫn nó lên phòng đi, nhanh lên không muộn bây giờ.

Bà nội đã nói vậy, Hạnh nào dám không nghe, cô buồn buồn buông tay Vũ ra lững thững bước lên phòng. Vũ biết vợ buồn nên cũng không nên tiếng chỉ im lặng đi phía sau. Mãi đến khi vào đến trong phòng anh mới ôm chầm lấy cô mà nói

_ Anh xin lỗi.

Anh dùng một chút rồi nói tiếp.

_ Em đừng buồn bà, bà cũng chỉ vì lo cho Vy quá thôi nên mới không để ý đến cảm nhận của em. Mọi chuyện ổn ổn anh sẽ lựa lời mà nói với bà.

_ em không sao. Anh thay đồ đi.

Hạnh gỡ tay Vũ ra, lùi thui đi về phía giường.

Nhìn vợ buồn bã, trong lòng Vũ cũng chẳng khá hơn chút nào, anh ảo não lấy đại một bộ quần áo rồi thay ra.

_ Vợ, hay em đi cùng anh luôn đi.

_ Thôi, em mệt lắm. Em muốn đi ngủ.

_ Thôi mà, vợ đi với anh đi. Có vợ đi cùng anh cũng yên tâm hơn.

Nài nỉ một hồi cuối cùng Hạnh cũng đồng ý cùng anh tới viện. Mặc dù không muốn đến gặp nhân tình của chồng lắm, nhưng trước thái độ thành khẩn, đáng thương của anh cũng khiến cô cảm thấy ấm lòng, cảm giác buồn tủi cũng xuôi dần đi.

Cả hai vừa đi đến đầu cầu thang đã nghe thấy tiếng nội mắng.

_ Thằng kia, làm gì mà lâu thế, có thay mỗi cái áo mà cả tiếng không ra. Nó ngủ ở trong đấy hay sao.

_ Kia mẹ, nó còn vợ nó nữa mà. Mẹ cũng nên nghĩ đến cảm nhận của con bé đâu thể nói đi là đi được.

_ Ôi giờ. Bây giờ là lúc nào rồi mà còn làm màu làm mè, dối với cả hờn. Chuyện xảy ra thì cũng xảy ra rồi, phân đàn bà con gái từ xưa đến nay đều vậy. Vợ anh trước chẳng thế à, chẳng phải cũng nhin ả, nhin mặc từng chút một để nuôi nấng, dạy dỗ một đứa không phải con mình sao. Anh xem thế nào mà dạy lại con dâu anh đi, đừng để nó leo lên đầu lên cổ như thế. Mẹ dễ thì dễ thật nhưng cũng phải tùy cái, tùy việc và quan trọng nó phải biết điều.

_ Mẹ nói gì vậy. Sau này mẹ đừng nói những chuyện như thế này nữa, con bé nghe thấy nó sẽ thấy buồn và tủi thân lắm đó.

Từ phía trên, Vũ thấy bà đang định nói gì đó liền nên tiếng cắt ngang.

_ Bà nội, bố mẹ. Chúng ta đi thôi.

_ Ủ. Đi thôi. Ông bà n cũng có về ái ngại khi nhìn thấy con dâu liền vội vàng kéo nội ra ngoài.

Vũ xót xa nhìn vợ, những lời nội nói ban nãy quả thật khó nghe vô cùng. Ngay đến cả anh khi nghe được những lời nói đó còn cảm thấy tức giận vô cùng, lửa giận bùng bùng nổi lên. Nếu không phải Hạnh kịp thời nắm tay ngăn anh lại, chắc hẳn anh sẽ không ngần ngại mà lao xuống hét to lên rằng "Đừng nói nữa. Tất cả im hết cả đi"

Cũng may là có Hạnh ngăn chứ không Vũ cũng không biết trong lúc nóng giận anh còn có thể làm ra những việc điên rồ gì nữa.

Cứ tưởng mọi chuyện đã xong, nào ngờ lúc Hạnh định bước lên xe, bà nội liền nói.

_ Thôi, Hạnh ở nhà đi. Mất công cái Vy nhìn thấy cháu lại không vui, ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng. Bà nghĩ cháu nên ở nhà xem xét lại mình đi.

Hạnh đứng đó, cả người đơ ra, hai chân như chôn chặt xuống đất. Ánh mắt xoẹt ra tia ngạc nhiên xen lẫn thất vọng, buồn tủi.

_ Bà, bà nói gì kì vậy. Vợ cháu không đi thì cháu cũng không đi.

_ Loạn rồi, cái nhà này loạn cả rồi. Từ lúc nào mà anh tự cho mình cái quyền cãi lại người lớn thế hả, anh có coi tôi là bà anh nữa không mà tôi cứ nói một câu là anh cãi một câu thế hả. Bây giờ các anh, các chị cạy mình trẻ khỏe làm ra tiền nên không còn coi lời bà già này ra gì phải không. Ông ơi, ông có linh thiêng, ông ngó xuống mà xem con, xem cháu ông nó đối xử với tôi ra sao này. Tôi tần tảo một mình chạy ngược chạy xuôi, làm ngày làm đêm nuôi chúng nó khôn lớn để rồi chúng nó cãi tôi thế này đây.

_ Mẹ, mẹ đừng vậy mà thằng Vũ không có ý đó đâu.

- Vũ, mau xin lỗi bà đi con.

_ Nội, con xin lỗi. Con biết nội mong chắt, lo cho mẹ con của Vy nhưng Hạnh dù gì cũng là vợ con. Con cũng không muốn vợ con phải chịu bất kì áp lực nào. Con mong nội hãy hiểu cho con.

Ông Đức thấy không khí có vẻ căng thẳng liền cười xoa xoa đầu không khí.

_ Hạnh, lên đây ngồi đi con. Càng động càng vui.

Hạnh không vội lên, cô đưa mắt nhìn nội, chần chừ suy nghĩ.

_ Mau vào đi con.

_ Dạ.

Xe bon bon chạy trên đường, đường Hà Nội buổi tối nhộn nhịp vô cùng, người qua, người lại, tiếng xe máy, ô tô đan xen vào khá là ồn ào. Trái ngược với không khí ồn ào, náo nhiệt bên ngoài, trong xe vô cùng yên tĩnh, không ai nói với ai câu nào, mỗi người đều im lặng đưa mắt nhìn ra xa, suy nghĩ điều gì đó xa xăm.

Xe chạy khoảng 15 phút thì tới bệnh viện. Vừa tới cổng bệnh viện mọi người đã bắt gặp Dũng đang đi đi lại lại ở cổng ra vào.

_ Dũng, tình hình sao rồi con..

_ Chị Vy có tỉnh lại một lúc, bây giờ ngủ rồi. Bác sĩ bảo kết quả thì mai mới có, đêm nay cứ nằm viện theo dõi đã.

_ Thế giờ con bé nằm ở phòng nào. Phòng có nhiều người không, chúng ta cả nhà vào đông thế này có ảnh hưởng người khác không.

_ Không sao đâu bố. Con đăng ký phòng dịch vụ cho chị Vy nằm rồi, một mình một phòng, cả nhà mình vào cũng không sao, chỉ cần giữ trật tự cho chị Vy nghỉ ngơi là được.

_ Ừ.

Trên đường đi tới phòng bệnh, Dũng cũng nhân tiện kể qua tình hình với mọi người. Dũng kể, hôm nay lúc tan làm, cậu có ghé qua siêu thị mua ít đồ vô tình lại gặp Vy ở siêu thị. Hai người có trò chuyện hỏi thăm nhau vài câu rồi ra về. Đi được một đoạn thì anh thấy có ai đó hô, "có người ngất, có người ngất", vốn tính tò mò Dũng liền quay lại để xem. Thật không ngờ người ngất lại là Vy, lúc nhìn thấy cô ngất xỉu nằm sõng xoài trên nền nhà, cậu cũng hoảng hốt, chẳng biết làm gì chỉ vội vàng đưa cô đến bệnh viện.

Đến cửa phòng bệnh, bà nội vừa thấy Vy liền đi nhanh lại phía giường bệnh, theo sau là Dũng và bố mẹ chồng của cô. Bên ngoài cánh cửa, Hạnh vẫn đứng đó bước chân nặng trĩu, cô nửa muốn bước vào nửa lại muốn quay về. Vũ đứng cạnh cô, bàn tay to lớn của anh nắm chặt tay cô, ánh mắt kiên định như muốn nói "dù cô có lựa chọn ra sao, thế nào. Anh cũng kiên quyết ủng hộ cô đến cùng".

Trên giường bệnh, Vy mơ màng mở mắt. Cô khẽ lên tiếng chào hỏi.

_ Bà nội, hai bác mọi người làm gì ở đây vậy.

_ Con bé này, bà đến thăm con chứ làm gì. Ôm ra nông nổi thế này mà không báo bà một câu. Cũng may là thằng Dũng nó nhìn thấy con ngất nên mới kịp thời đưa vào viện. Nếu không là xảy ra chuyện lớn rồi đó.

_ Con không sao.

_ Không sao cái gì. Có mấy hôm không gặp thôi mà trông con xanh xao quá. Nội nhìn còn thấy xót. Đợt này ra viện, về nhà nội chăm cho.

_ Dạ.

_ Vũ.

_ Vũ vào đây con. Vào nói chuyện động viên con bé đi. Đứng đó làm gì. Mau, mau lại đây.

Nội vừa nói, vừa kéo tay anh đi, Vũ khó xử nhìn Hạnh.

_ Anh đi đi. Cô khẽ nói rồi gạt đầu cố tỏ ra là mình ổn.

_ Đi, nhanh lên cái thằng này. Bà nội hoàn toàn phớt lờ Hạnh, trong mắt bà lúc này có lẽ chỉ có Vy mà thôi.

_ Vũ, cậu đến thăm mình vui lắm.

_ Tôi chỉ đưa bà đến thôi. Vũ lạnh nhạt đáp.

_ Cái thằng này, nói năng kiêu gì thế. Con bé nó đang bệnh đó.

_ Con đừng để bụng, thằng này nó không biết ăn nói chứ thật tâm nó cũng thương con lắm.

_ Dạ.

Nhìn cảnh mọi người vây quanh Vy, cười nói hỏi thăm vui vẻ như một gia đình thực thụ, Hạnh nhìn lại mình cô đơn, lẻ loi không ai quan tâm, trong lòng cô xót xa vô cùng. Cổ kim tiếng nấc nhẹ, cô xoay người bỏ ra ngoài, dòng nước mặn chát khẽ chảy dài trên má lạnh lẽ, âm thầm rơi xuống mặt đất.

Bên trong kia, Vũ vẫn không ngừng quan sát Hạnh, thấy cô muốn bỏ đi, anh cũng định đứng dậy ra theo thì lại bị Vy kéo tay rồi bà nội ở bên cũng không ngừng lôi kéo anh nói chuyện.

Vốn là người tình ý, ông Đức không khó để nhận ra thái độ thấp thòm trong lòng anh. Ông nhìn anh, nháy mắt rồi lặng lẽ đi ra.

Phía xa nơi góc cuối hành lang, Hạnh lặng lẽ đứng tựa người vào ban công. Bầu trời đêm đen kịt, vài ngôi sao le lói sáng, Hạnh ngược mắt chăm chú nhìn những đốm sáng nhỏ mạnh mẽ phát sáng trong màn đêm.

_ Bố nói chuyện với con một chút được chứ.

_ Dạ.

_ Con thấy ngôi sao sáng kia không. Trước đây mỗi khi buồn bố đều trèo lên nóc nhà ngắm sáng. Nhìn những ngôi sao sáng trên bầu trời bố đều tự nhủ rằng, mình phải mạnh mẽ lên, phải sống thật tốt, rồi sẽ có ngày mình như những ngôi sao nhỏ bé kia, vượt qua bóng đen thăm thẳm chiếu sáng cả một vùng trời.

Hồi nhỏ, mỗi khi bố gặp những chuyện không vui, làm việc không thuận lợi, bố đều trốn một góc mà khóc. Có một lần bị ông nội bắt gặp, ông đã nói với bố một câu" thiên nhiên còn có lúc vui, lúc buồn, lúc bình lặng, lúc giận dữ. Trời có lúc nắng lúc mưa. Hôm nay trời có thể mưa, ngày mai, ngày kia trời cũng có thể mưa. Bầu trời có thể đổ mưa suốt một tháng trời nhưng chẳng thể đổ mưa cả đời. Rồi sẽ có một ngày, mặt trời lại lên cao, ánh nắng rực rỡ sẽ chiếu sáng vạn vật sinh sôi. Đời người cũng vậy, có vấp ngã mới có trưởng thành"

Con hiểu ý bố đúng không.

_ Dạ.

_ Mạnh mẽ lên con, hãy vì tình cảm của cả hai mà cố gắng. quãng thời gian này sẽ sớm qua thôi.

_ Vâng.

Hạnh lặng im, ông Đức cũng im lặng đứng bên không nói. Cả hai cứ lặng lẽ đứng tựa vào ban công ngắm bầu trời đêm. Im lặng một lúc, ông Đức lên tiếng:

Cũng muộn rồi, để bố bảo thằng Vũ đưa con về.

_ Vâng.

Ông Đức nhìn con đâu cười hiền.

Mọi người ở lại bệnh viện đến 9h thì lục đục ra về. Duy chỉ có bà Lệ là ở lại để chăm nom cho Vy. Vốn dĩ, bà nội muốn Vũ ở lại chăm Vy nhưng anh kiên quyết từ chối. Sự tình hình căng thẳng, mẹ Vũ liền lên tiếng.

_ Mẹ ạ, hôm nay để con ở lại chăm con bé cho. Dù sao phụ nữ với nhau có gì cũng dễ hơn, mới cả thằng Vũ mai nó còn phải đi làm ở bệnh viện cũng bất tiện.

_ Phải đó đó mẹ. Thôi cứ quyết vậy đi. Để vợ con ở lại chăm con bé.

Bà nội dù không hài lòng nhưng cũng chẳng thể nói lại mấy cái miệng đòi dào sức khỏe, đành gật đầu đồng ý.

_ Ủ, vậy cũng được.

_ Vy nghỉ ngơi đi nhé. Mai bà nấu cháo mang vào bồi bổ cho mau khỏe.

_ dạ.

_ Vy nghỉ ngơi đi nhé.

Chương 27

Đêm hôm đó, trong căn phòng vốn tràn ngập tiếng cười nay lại im lặng lạ thường, tiếng thờ dài vang lên đều đều.. Hai con người nằm chung một chiếc giường nhưng lại ngổn ngang trong những mớ tâm sự khác nhau. Nếu với Vũ là cảm giác ăn năn, tự trách.

Thì với Hạnh, cảm giác trong cô là gì? Cô trầm ngâm đắm mình vào trong dòng suy nghĩ miên man. Cô hạnh phúc nhớ đến ngày họ quen nhau, trong đêm đông gió rét anh bước vào cuộc đời cô như ánh mặt trời ấm áp, nhẹ nhàng, tình cảm khoát lên người cô chiếc áo vest, cô nhớ đến ngày anh ngỏ lời yêu cô, trên vùng núi cao vời vợi, nơi thấp sáng tình yêu thương với bao ước mơ, hy vọng của đám trẻ nhỏ, cô nhớ tới ngày hai người chính thức thành vợ chồng, nhớ những tháng ngày hạnh phúc khi làm vợ anh rồi cô nhớ đến Vy. Nhớ đến Vy, Hạnh lại nhớ đến quãng thời gian chị em vui vẻ bên nhau, hạnh phúc là thế, vui vẻ là thế, tin tưởng là thế, nào ngờ đâu Vy lại có thể lợi dụng lòng tin yêu, sự tin tưởng của cô và Vũ để lên lút giờ trò bĩ ổi như vậy.

Miên man trong dòng suy nghĩ, trog đầu cô lại vọng lại những lời nói của bà khi ở nhà và ở bệnh viện. Trong lòng cô trào dâng cảm giác chua xót, cô nằm mơ cô cũng không thể ngờ rằng, có một ngày, người bà mà cô luôn yêu thương kính trọng lại có thể nói ra những câu đó với cô. Hạnh khẽ thở dài, mắt nhắm nhắm nhìn theo chuyển động tích tắc từng chút một của chiếc kim giây.

Bên cạnh, Vũ khẽ cất tiếng hỏi nhỏ.

_ EM ngủ chưa.

_ Chưa.

Vũ im lặng không trả lời. Hay nói đúng hơn là anh cũng không biết bản thân mình phải nói gì với cô lúc này cho phải. Anh nên xin lỗi hay an ủi. Có lẽ đối với Hạnh lúc này dù anh làm bất kỳ điều gì cũng chẳng giúp lòng cô nguôi ngoai được. Thái độ hôm nay của bà nội vô cùng rõ ràng, bà không hề kiên dè gì mà nói thẳng toẹt ra trước mặt Hạnh, thậm chí có những lúc bà còn ngầm ám chỉ sẽ đưa Vy về nhà sống chung.

Anh thật không hiểu sao, bà lại có thể thay đổi một cách chóng mặt như vậy. Sống với bà từ nhỏ, anh biết nội không phải là người không phân đúng sai, phải trái, mà theo lẽ thông thường với tính cách của nội, cộng thêm nữa là cảnh phụ nữ với nhau, nội phải thấy đồng cảm và thương Hạnh hơn cơ chứ. Mà kể cả nội không thương Hạnh bằng thương chất thì cũng không thể có chuyện nội đột nhiên nói chuyện khó nghe với Hạnh. Một tia sáng vụt bay qua, trong đầu anh chợt lóe lên một suy nghĩ. Có lẽ nào là Vy giờ trò ly gián?

Nằm thao thức cả đêm, mãi đến gần sáng cả hai mới chìm vào giấc ngủ. Hạnh chỉ ngủ một chút rồi thức dậy đi xuống nhà.

Vừa xuống nhà, cô đã thấy nội đang lui húi trong bếp. Hạnh cất tiếng chào hỏi.

_ Nội dậy sớm thế ạ.

_ ừ, nội đang nấu cháo cho cái Vy.

_ dạ.

_ Sáng nay nội muốn ăn gì để con nấu.

_ Nội ăn gì cũng được. Con cứ nấu đi. Nội già rồi, có kén chọn gì đâu.

_ Vâng.

Hạnh đáp xong rồi thôi. Cô không hỏi bà cũng chẳng nói, trong phòng bếp lúc này chỉ còn lại tiếng mỡ xì xèo, tiếng dao thót chạm nhau, tiếng xào rán của món ăn.

Hạnh tập trung nấu ăn, chỉ một loáng bàn ăn trống trơn đã được cô bày biện sẵn sàng.

Ở bên cạnh, nội chợt lên tiếng.

_ Hạnh, hai bà cháu mình ra vườn đi dạo tí nhé.

_ dạ.

_ Ngồi xuống đây đi. Nội chỉ vào chiếc xích đi màu trắng nơi góc vườn nhỏ.

_ Hạnh này, nội có chuyện này muốn hỏi con. Con phải trả lời thật.

_ Vâng.

_ Con có buồn nội không.

_ Dạ. Hạnh ngạc nhiên, sững sờ nhìn nội. Bà cầm tay cô nói tiếp.

_ Nội biết, hôm qua nội có hơi quá đáng với con. Đêm qua lúc bình tĩnh suy nghĩ, nội cảm thấy áy náy với con nhiều lắm. Con đừng trách nội, hôm qua cũng chỉ do nội quá lo lắng cho mẹ con cái Vy nên mới vậy thôi. Con cũng biết đó, nội lớn tuổi này tuổi rồi, sống được ngày nào hay ngày đó, nay sống mai chết chẳng ai biết trước được. Nội vừa mất đi một đứa cháu, nội đau lắm, hôm qua lúc nghe tin Vy nhập viện, trong lòng nội lại mơ hồ mà dâng lên nỗi sợ hãi. Nội chỉ vì lo sợ quá nên mới nói lời tổn thương con vậy thôi. Con đừng buồn nội nha.

Nghe được những lời này của bà, cảm giác buồn bã, tổn thương trong lòng bỗng chốc tan biến. Cô vui vẻ đáp lại.

_ Con hiểu mà. Con không có buồn nội đâu. Nghe được những lời này của nội là con vui lắm rồi.

_ Hạnh này. Giọng bà ảm áp, hiền từ cất lên.

_ Bà còn một chuyện nữa muốn nhờ. Con có thể giúp bà không.

_ Chuyện gì ạ. Nếu là chuyện con làm được. Con nhất định sẽ giúp.

_ Con nói thì phải giữ lời nhé. Chuyện này cũng chỉ có con mới giúp được bà thôi.

_ Vâng.

_ Hạnh này, bà muốn đón Vy về nhà mình. Con giúp bà nói chuyện với thằng Vũ nhé..

_ Đón Vy.. Hạnh sững sờ, mở to mắt nhìn bà.

_ ừ. Bà muốn đón Vy về đây. Cháu cũng biết đó, cái Vy nó đang mang thai, bố mẹ, người thân cũng không có ở đây, mà để nó sống một mình thì bà không yên tâm. Cháu cũng từng mang thai, chắc cháu cũng biết phụ nữ mang thai thường đa sầu, đa cảm đặc biệt là họ rất nhạy cảm, dễ tổn thương. Mà tính thằng Vũ thì con còn lạ gì nữa, một khi nó mà đã ghét là nó ghét tít. Nó ghét cái Vy thành ra nó có quan tâm gì đứa bé đâu, mỗi tháng nó chỉ chuyển một số tiền sinh hoạt nhất định rồi thôi. Bà là người ngoài bà nhìn còn thấy xót, con bé nó không nói chứ bà biết nó buồn và khổ lắm. Lúc trước con mang bầu thì bà không dám nói, bây giờ chuyện đã như vậy, thôi thì con chịu thiệt, nhin một xú khuyên thằng Vũ đón cái Vy về cho êm nhà, êm cửa nhé.

Hạnh lặng người nhìn nội, ánh mắt bàng hoàng, tỏ vẻ không tin người nói ra những lời này có thể là bà nội kính yêu. Cô cười chua chát, giờ thì cô đã hiểu rồi, bà nói quay nói co, nói một vòng nào là thương cháu ra sao, quý cháu thế nào, sợ cháu buồn, sợ cháu tủi, tất cả những điều đó chỉ nhằm một mục đích khiến cô cảm động mà đồng ý với bà đón Vy về nhà. Nỗi uất ức trong lòng trào dâng, cô đau đớn nói.

_ Nội.. Nội muốn chăm Vy, con không phản đối. Vì con biết đứa con trong bụng Vy là con anh Vũ, là cháu của nội, nội yêu thương, chăm sóc cô ta con không có quyền xen vào. Chính vì vậy, khi con tận mắt nhìn thấy nội và Dũng lên lút đi thăm Vy dù có đau, có buồn, có tổn thương nhưng con cũng không mở miệng oán than một lời. Bởi con biết, đó là máu mủ ruột thịt của nội, nội hoàn toàn có quyền chăm sóc, yêu thương mẹ con của Vy. Nhưng bây giờ, nội lại bảo muốn đón cô ta về đây sống chung. Hai người phụ nữ chung nhau một người đàn ông, nội có cảm thấy như vậy rất bất công với con không. Vũ là chồng của con cơ mà. Chẳng lẽ nội muốn con ngày ngày nhìn phải nhìn thấy tình nhân của chồng, nhìn vào bằng chứng hùng hồn minh chứng cho sự phản bội của anh Vũ đối với hôn nhân của bọn con sao. Rồi sao này chị Vy sinh con ra, nội lại muốn con phải sống như bỏ tất, có lòng khoan dung, rộng lượng ngày ngày, tháng tháng, năm năm chứng kiến cảnh chồng mình cười cười, nói nói, vui vẻ bên mẹ con của Vy như một gia đình hạnh phúc thực sự sao. Nội có nghĩ đến cảm nhận và cảm xúc của con không. Dù bên ngoài con có mạnh mẽ, quyết đoán ra sao thì suy cho cùng con cũng chỉ là một người phụ nữ phụ nữ yếu đuối, mong manh, từng chịu những tổn thương trong cuộc sống hôn nhân. Con thật sự xin lỗi, yêu cầu này của nội con không thể nào làm được. Nói đến đây, giọng cô lạc đi, trái tim như bị ai bóp nghẹt lại, hai hốc mắt đỏ ửng lên.

_ Nội biết, nội biết hết điều đó. Nội biết con hoàn toàn có quyền ích kỷ để giữ gìn hạnh phúc của mình. Nhưng con cũng nên đặt mình vào hoàn cảnh của mọi người mà suy nghĩ. Con có thể không nghĩ cho nội, không nghĩ cho bố mẹ chồng của con nhưng con cũng phải nghĩ cho thằng Vũ chứ. Trên đời này làm gì có người bố nào mà lại không yêu thương con mình cơ chứ, đặc biệt là một đứa yêu con nít như thằng Vũ làm gì có chuyện nó lại đi ghét con mình, ghét một sinh linh bé bỏng còn chưa hoàn thiện hết hình người. Nó thương con, không muốn con buồn, con tổn thương nên lúc nào nó cũng dùng cái suy nghĩ bán thân ghét Vy, đối xử lạnh nhạt với mẹ con cái Vy nhằm khiến con vui lòng. Những lúc đó con vui lắm phải không, bà không phủ nhận cái Vy sai, nó cũng phải chịu hình phạt thích đáng rồi, bị mọi người ghê lạnh, xem thường, bị cơ quan đuổi việc, cả ngày u uất, ốm đau liên tục giờ lại phải một mình chuyên rã sống ở khu nhà trọ tồi tàn, bây giờ nó lại ốm đau nằm viện như vậy, chẳng lẽ cháu không có chút xót thương nào với mẹ con nó sao. Rồi còn đứa bé, nó thì có tội tình gì mà phải chịu khổ với mẹ nó. Cháu có bao giờ nghĩ đến cảnh đứa trẻ ngay từ khi sinh ra đã bị bỏ ruột của nó hắt hủi, ghê lạnh, rồi người đời cười chê cảm giác của nó sẽ ra sao. Cháu nghĩ bà ích kỷ cũng được, độc ác cũng xong, bà chỉ xin cháu hãy rộng lòng mà đồng ý cho bà đón Vy về nhà.

_ Nội, nội có biết giờ phút này nội thật sự rất ích kỷ không. Tại sao, nội cứ phải khăng khăng đón Vy về nhà sống chung. Nội có thể thuê cho mẹ con chị ta một căn nhà gần đây, thậm chí là sát nhà chúng ta cũng được, rồi ngày ngày, nội và mọi người sang bên đây chăm sóc, yêu thương con cũng không có ý kiến.

_ Nội đã nói đến vậy rồi mà con vẫn không chịu hiểu ra sao. Trái tim của con sao lại có thể máu lạnh đến mức đó cơ chứ. Bác sĩ đã nói rồi, con bé cần

hạn chế các hoạt động do sức khỏe của nó không tốt, nhịp tim của thai nhi cũng yếu. Con bảo bà có thể đang tâm bỏ máu mủ của mình, bỏ vợ vật lộn trước nguy hiểm hay không. Rồi nhờ may mẹ con nó có chuyện gì thì không phải sẽ khiến bà áy náy cả đời sao. Bà đã mất đi một đứa chất rồi, nếu bây giờ mà nội lại một lần nữa trở mặt nhìn chất mình sắp chết mà không cứu. Nội e bản thân mình cũng sẽ không chịu được mà gục ngã mất.

_ Nội...

_ Con đừng nói gì nữa. Nội chỉ nói vậy thôi, con hay nghĩ thật kĩ đi đừng vội trả lời nội. Nội làm tất cả cũng chỉ vì muốn gia đình mình được yên ấm, hạnh phúc thôi. Hãy đặt tay lên trái tim mình suy nghĩ kĩ đi. Khoan dung, độ lượng để đối lấy một sinh mạng liệu có đáng không.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Sau cuộc nói chuyện vừa rồi, Hạnh vẫn cố gắng đối xử với nội như bình thường. Kết thúc bữa ăn, q làm gì thì làm đầu. Hạnh đi lên phòng, mà xui quýt khiến thế nào trong đầu cô lại nảy ra một ý tưởng điên rồ. Chỉ nghĩ đến điều đó cũng đủ khiến bản thân kích thích mà vui mừng.

Cô lên phòng, nhanh chóng thay quần áo. Hạnh mặc một chiếc áo phông trắng kết hợp với chiếc quần bó rách nhìn khá là năng động, trẻ trung.

Lái xe rời khỏi nhà, Hạnh nhanh chóng đến bệnh viện trực tiếp nên phòng bệnh Vy nằm.

Vốn dĩ cô cũng không muốn đến bệnh viện nhưng không hiểu sao trong lúc thơ thẩn một mình ở nhà, cô lại ngồi ngẫm nghĩ lại sự việc đã xảy ra nhằm cân bằng lại cảm xúc, rui rui sao mà trong quá trình xâu chuỗi lại mọi việc, cô liền cảm thấy có gì đó không đúng. Linh tính mách bảo việc Vy nằm viện có gì đó không ổn, cô liền lấy điện thoại gọi ngay cho thám tử lúc trước cô thuê theo dõi Vy. Ngay sau khi nghe thám tử trần thuật lại thói quen sinh hoạt, ăn uống hoàn toàn khỏe mạnh của cô ta, nghi ngờ trong cô lại càng trở nên chắc chắn.

Nghĩ đến việc sáng nào cô ta cũng siêng năng dậy đi tập thể dục rồi trước ngày nhập viện cô ta còn một mình đi nhà hàng ăn một lúc hai cân tôm hùm với bao nhiêu đồ hải sản khác, cô liền cảm thấy việc cô ta đột nhiên ngắt xiu trước mặt Dũng hoàn toàn không hợp lý tí nào. Trục giác mãnh liệt mách bảo cho cô biết chắc chắn à ta đang giờ trò.

Thời gian qua do có quá nhiều việc xảy ra nên Hạnh cũng quên bẵng đi việc mình có thuê thám tử. Thực ra cũng có lần anh Minh gọi điện cho cô thông báo thông tin mà anh có được nhưng không may sao, lúc anh nói lại toàn đúng lúc cô gặp chuyện không may, chẳng hạn như lần cô bị sảy thai, rồi lần cô phát hiện sự thật về Huyền... Những lúc rồi ren như vậy, cô cũng đâu còn tâm trí nào mà suy nghĩ tới Vy cơ chứ. Mãi đến sau này, khi nghĩ lại những việc đã xảy ra Hạnh mới cảm thấy bản thân thật bản cần và đáng trách, giá như, giá như lúc đây cô tỉnh ý hơn, chịu để ý hơn, sớm ngày phát hiện ra mưu đồ của Vy thì có lẽ cả cô và Vũ cũng không phải rời xa nhau trong đau đớn, dằn vặt.

Lên đến phòng bệnh, Hạnh không vào phòng, cô lặng lẽ chọn một góc khuất phía sau cửa, len lén quan sát. Qua lớp cửa kính trong suốt, cô để ý thấy bác sĩ đang dặn dò gì đó, bên cạnh bố mẹ chồng đang chăm chú lắng nghe, bà nội thì ra sức gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Bác sĩ sau khi thăm khám cho Vy xong liền rời phòng. Hạnh thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo.

_ Bác sĩ.

_ Cô gọi tôi à. Bác sĩ Học quay lại hỏi cô.

_ Vâng. Em có chuyện muốn hỏi bác sĩ xú. Chẳng lẽ chị gái nằm trong kia là chị em, em muốn hỏi thăm xem tình hình của chị ấy sao rồi.

_ Chị em. Bác sĩ Học đẩy đẩy gọng kính, đưa mắt nhìn về phía cô tỏ vẻ nghi ngờ.

Sợ bản thân bị bại lộ, Hạnh liền nhanh chóng ứng biến.

_ Đúng vậy ạ. Chẳng là hôm trước hai chị em có cãi nhau, chị ấy tức giận đến nỗi không thèm nhìn mặt em, ngay cả việc bản thân bị ốm phải nhập viện cũng không thèm nói với em một câu. Cũng may lúc này em có gặp bác trai, bác ý có nói thì em cũng mới biết. Nhìn chị nằm đó, trong lòng em xót lắm, chỉ muốn lao vào mà hỏi thăm tình hình của chị thôi. Nhưng anh cũng biết đó, chị ý đang mang thai, em nào có dám kích động. Bác sĩ, em xin anh hãy nói cho em biết chị ý thế nào rồi đi. Giọng Hạnh có vẻ lạc đi, khuôn mặt méo mó trông đáng thương đến tội.

Trước thái độ chân thành, “tình chị em cảm động trời xanh” của cô, trái tim mong manh dễ vỡ của vị bác sĩ trẻ nào đó cũng nhanh chóng bị cô hạ gục. Bác sĩ Học không hề do dự, lập tức chia sẻ hết thông tin về bệnh tình của VY.

_ Sức khỏe của chị cô không được tốt lắm, nhịp tim thai nhi cũng khá yếu, cần hạn chế đi lại, ăn uống đầy đủ chất dinh dưỡng. Và điều quan trọng hơn là bệnh nhân phải lạc quan, tinh thần thoải mái không tự tạo áp lực cho bản thân thì may ra đứa bé mới có thể bình an mà chào đời.

_ Thiếu dinh dưỡng sao. Làm sao có chuyện đó được, ngày nào chị ý cũng ăn toàn đồ dinh dưỡng mà. Nào tôm nào cá, con nào con đấy cũng to đùng,

hôm trước một mình chị ý còn ăn hết 2kg tôm hùm cơ mà. Bác sĩ có nhầm lẫn gì không.

_ Kết quả xét nghiệm của bệnh viện sao có thể nhầm được. Ăn nhiều không có nghĩa là đủ chất. Phụ nữ mang thai cần chú ý ăn uống với đủ món đủ chất dinh dưỡng để cho em bé phát triển chứ không phải thích ăn gì rồi ăn nấy, ăn nhiều quá một thứ cũng không tốt, ngược lại còn gây ra thừa chất. Người nhà cũng nên chú ý, không nên cho bệnh nhân ăn nhiều đồ hải sản như vậy mà nên cân bằng dinh dưỡng như thế mới tốt.

_ Vâng. Cảm ơn bác sĩ. Cô máy móc trả lời.

Hạnh quay lại phòng bệnh, qua ô cửa kính, cô đưa mắt nhìn vào trong. Vy nằm an ổn trong giường bệnh, hơi thở đều đều, khuôn mặt cũng hồng hào hơn so với hôm qua, bên cạnh bà và bố mẹ chồng cô đang nói nhỏ chuyện gì đó. Dù không nghe rõ những qua thái độ nhăn mặt, trau mày của bố chồng, rồi đáng vẻ trầm ngâm, im lặng của mẹ chồng cô có thể đoán được là điều bà nội đang nói khiến cả hai không hề vui chút nào.

Quan sát Vy một lượt nữa, sau khi dám chắc Vy không giả bộ, Hạnh lặng lẽ ra về.

Cô thầm nhủ bản thân đã quá đa nghi, bác sĩ người ta cũng nói vậy rồi, cô cũng chẳng còn có gì mà nghi ngờ nữa. Có lẽ cô ta bị heo nhập rồi nên mới ăn nhiều như vậy.

Hạnh không hề biết rằng suy đoán của cô hoàn toàn không hề sai, chỉ có điều việc cô hỏi trực tiếp bác sĩ điều trị là hoàn toàn sai. Hoặc cũng có thể đối với một người từng chứng kiến bác sĩ giành giật mạng sống cho bố mình khỏi tay tử thần như cô thì nghề bác sĩ là một nghề cao quý, đáng trân trọng. Cô đâu thể nào ngờ rằng một người khác trên mình chiếc áo blouse trắng như thiên sứ chốn nhân gian, một người mà người được mọi người ví von như "từ mẫu" lại có thể bán rẻ lương tâm, nhận tiền của người ta mà làm giả hồ sơ bệnh án, tiếp tay cho kẻ ác.

Lang thang trên hành lang bệnh viện, cô chợt nghe thấy đâu đó vang lại tiếng khóc, tiếng gào của một người phụ nữ, tiếng khóc nghe sao mà ai oán, thê lương. Cô càng bước về phía trước tiếng khóc càng rõ mồn một, vốn không phải là người thích lo chuyện bao đồng cộng thêm bản thân đang ở bệnh viện, những chuyện như gào thét, khóc lóc được xem quá đời bình thường. Cô cũng chẳng có hơi sức đâu mà để ý, Hạnh vẫn bình thản bước qua, đi được vài bước đôi chân cô bỗng khựng lại.

Từ trong phòng truyền ra tiếng khóc, tiếng hét của một người phụ nữ hay nói đúng hơn là một người mẹ mất con.

“Con của em.Mẹ ơi, con của con vẫn còn sống đúng không mẹ..là họ nói dối. Con của tôi vẫn ở đây mà, sáng nay tôi vẫn còn cảm nhận thấy nó đập cơ mà....Trả con cho tôi.....Cút đi, cút đi”

Qua cánh cửa phòng khép hờ, Hạnh đưa mắt nhìn vào bên trong, bên giường cô gái với mái tóc rối bù xù đang gục đầu vào lòng mẹ khóc nức nở, bên cạnh là người mẹ già với gương mặt khắc khổ, khóe mắt đỏ au, những nếp nhăn trên khuôn mặt xô lại theo từng tiếng nấc. Người mẹ già hiền từ đó vẫn cố gắng nén đi đau thương, ôm chặt lấy con gái nhỏ vào lòng mà an ủi.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, trong đầu cô lại chợt hiện ra những hình ảnh đau đớn, khổ sở của mình trước đây, những giấc mơ, những cơn ác mộng, tiếng gọi thân quen của đứa nhỏ trong mơ.

Sống mãi cô cay cay, một giọt nước mắt chảy dài xuống gò má. Cô lau nước mắt, bước thật nhanh ra phía nhà xe.

Bầu trời xanh cao vợi vợi, từng đàn chim nối đuôi nhau chao đảo trên khoảng trời bình yên. Hạnh ngược mắt nhìn lên những áng mây trắng trôi bồng bênh, trái tim đau đến thắt lên, nhưng trên môi vẫn nở một nụ cười thật tươi.

“NỘI, cháu thành toàn cho người”

Đêm khuya, Hạnh cuộn người nằm dựa vào ngực Vũ. Đôi tay mềm mại khẽ di chuyển xung quanh vòm ngực rắn chắc của anh, cô thủ thi.

_ Anh Vũ, sáng nay bà nội có nói với em về việc đón VY về anh nghĩ sao.

_ Đón Vy, không phải việc này anh đã nói rõ với bà rồi sao. Em không cần phải lo, cứ để đó, để mai anh xuống nói rõ với bà. Anh không bao giờ chấp nhận cho cô ta về đây ở.

_ Em thấy đề nghị đón cô ta về đây cũng được.

_ EM có bị sao không đấy.

_ Em nói thật đó. Hôm nay lúc đi viện thăm Vy em vô tình gặp phải một người phụ nữ vừa mất con nhìn cô ấy đau đớn, gào thét em lại nhớ đến con của mình. EM từng mất con nên em hiểu cảm giác ấy nó đau lắm, nó như một cây kim len lỏi, ăn sâu vào trong trái tim, để rồi khi ai đó vô tình chạm vào vết thương, cây kim đó sẽ không do dự mà xông lên xé rách vết thương khiến nỗi đau đớn lại một lần nữa trôi dạt. Em cũng có nói chuyện với bác sĩ điều trị rồi, tình hình sức khỏe của mẹ con chị Vy không được khả quan lắm, chị Vy lại lần đầu mang thai, không có ai bên cạnh cũng không ổn cho lắm. Chưa kể chị ý ở có một mình, đêm hôm nhớ may xảy ra chuyện gì đó bất trắc chẳng phải chúng ta sẽ hối hận cả đời sao.

_ Cô ta thì có chuyện gì. Anh thấy là em có chuyện thì có. Ngủ đi, mai anh đưa em đi viện khám.

_ Ô, sao tự nhiên lại bảo em đi khám. em có bị sao đâu mà khám.

_ EM không bị sao mà lại nghĩ đến chuyện rước tình nhân của chồng về. Em ra ngoài kia hỏi xem thiên hạ người ta nói em cao thượng hay nói em bị điên.

Anh dám chắc 100% là người ta bảo em có bệnh đó.

_ Em chưa nói xong mà. Anh đừng có nhảy vào họng em nữa được không. Em vẫn còn giận anh đó, anh cứ liệu hồn.

_ Được, được. Bây giờ em là lớn nhất. Em nói tiếp đi.

_ Em tính đón Vy về thì vợ chồng mình ra ở riêng. Cho nội với bố mẹ chăm Vy. Sau sinh đứa bé ra thì tính tiếp. Anh thấy có được không.

_ Tùy em. Em cảm thấy thoải mái là được. Còn anh chỉ cần tránh xa con quỷ đó ra là anh thấy Ok lắm rồi. EM đi đâu anh đi đấy. Vợ là nhà của anh mà.

_ Vâng. Vậy mình quyết vậy nhé. Mai em đi xem nhà, có gì tối mai anh lựa lời nói chuyện với nội và bố mẹ.

_ Ủ, em tìm nhà nào mà chuyển luôn tới ở trong ngày mai thì càng tốt.

_ Gấp vậy sao.

_ Gấp chứ, ngày mai cái Vy nó được ra viện rồi. Đi nhanh còn kịp chứ nhìn thấy mặt nó là anh đã thấy ghét rồi. Bọn bè mất dạy.

_ Vâng. Để mai em đi xem.

_ Ủ.

Sáng ngày hôm sau, trong bữa ăn, nội vừa ăn vừa không ngừng nói bóng gió về việc muốn đón Vy. Trên bàn ăn, ai nấy đều chăm chú vào bữa ăn, không ai đáp. Mãi đến khi ăn xong, Vũ mới buông bát đĩa xuống nói:

_ Thưa bà, thưa bố con có chuyện muốn thưa.

_ Chuyện gì mà trông con có vẻ nghiêm túc thế.

_ Dạ. Con muốn thưa về chuyện đón Vy về.

Bà nội nghe đón Vy, cứ tưởng Hạnh đã thông suốt khuyên nhủ Vũ đón Vy về, bà vui mừng ra mặt đáp.

_ Ủ. Con nói đi.

_ Con với Hạnh đã bàn với nhau kĩ rồi. Vy đang mang thai, sức khỏe lại không tốt, ở ngoài một mình cũng không tiện nên việc nội muốn đón Vy về chăm sóc bọn con không có ý kiến.

_ Ủ, đúng rồi. Con nghĩ được như vậy là tốt.

_ Tuy nhiên...

_ Lại sao nữa.

_ Tuy nhiên, sau khi đón Vy về, con xin phép bà và bố cho vợ chồng con chuyển ra ngoài sống.

_ sao lại phải ra ngoài sống, nhà cao cửa rộng không muốn lại muốn chui rúc ra ngoài chịu khổ là sao. Nội là nội không đồng ý.

_ Không ra ngoài ở nội muốn vợ con phải sống sao. Nội nghĩ ngày ngày nhìn người tình của chồng mình ôm bụng bầu lượn lờ trước mặt, Hạnh liệu có vui được không. Lại chưa kể đến con người cô ta độc ác, gian xảo nhờ cô ta làm gì hại Hạnh thì làm sao. Vợ con có chuyện gì ai chịu trách nhiệm.

_ Con cứ khéo lo. Vợ con lớn rồi chứ có phải trẻ con đâu mà sợ người khác hại. Bà thấy vợ con tha hại người khác thì đúng hơn đó. Ngoài miệng thì đồng ý cho Vy về ở cùng trong lòng lại ngấm ngầm, thủ thủ lôi kéo con ra ở riêng, chia cắt gia đình chúng ta.

_ Nội, nội nói gì vậy.

Ông Đức này giờ im lặng thấy tình hình có vẻ căng thẳng liền vội vàng lên tiếng.

_ mẹ, mẹ bình tĩnh đi.

_ Vũ, bình tĩnh đi con. Ông nháy mắt với Hạnh, cô cũng biết ý giật giật gấu áo Vũ.

Hình như anh cũng nhận ra bản thân hơi quá, anh hậm hực hít một hơi thật sâu rồi ngồi phịch xuống ghế.

_ Mẹ, con nghĩ thằng Vũ nói đúng đó. Cho chúng nó ra ở riêng cũng tốt. Chứ vợ nọ, con kia ở chung một nhà cũng không hay lắm, người ngoài người ta thấy người ta lại đánh giá.

_ Đánh giá cái gì. Tôi thấy anh là chiều con quá thì có. Con nó muốn gì cũng ừ. Nhà có hai thằng con trai, một thằng thì cứ kiếm cơ đi công tác miết, cả

tháng mới có mặt ở nhà vài ngày, bây giờ thằng Vũ nó đi nốt thì cái nhà này còn có ai. Các anh, các chị thì hay rồi, ra ngoài chơi bởi bay nhảy có nghĩ gì đến cái thân già lọ mọ sớm chiều một mình đâu.

_ Mẹ, không phải mẹ còn cái Vy nó bầu bạn sao. Thôi để cho hai đứa nó ra ngoài ở riêng cho chúng nó tự lập, lúc nào mẹ nhớ thì mẹ gọi chúng nó lại sang. Vợ chồng nó ra ở riêng chứ có đi luân đâu mà mẹ nó.

_ Vâng. Bọn con sẽ thường xuyên về thăm bà mà. Bọn con cũng thuê nhà ở gần đây thôi, lúc nào bà nhớ thì chỉ cần chạy ù cái là tới.

_ Đúng đó bà....

Bố câu, con câu, mỗi người một câu, bà nội nghe cũng xuôi xuôi, dù không muốn nhưng cũng miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

_ Thế hai đứa định lúc nào chuyển.

_ Hôm nay vợ con đi xem phòng, nếu được thì chuyển luôn. Mai bọn con bắt đầu sang nhà mới ở.

_ Gấp vậy à. Cứ từ từ rồi chuyển cũng được.

_ dạ thôi. Bọn con chuyển luôn, ổn định nhà cửa rồi Hạnh còn phải đi làm nữa mà bố.

_ Ừ, vậy cũng được.

Tối đó, để mừng Vy ra viện, bà nội có kêu mẹ Vũ làm một bữa cơm nhỏ. Hạnh dù không vui nhưng vẫn xuống bếp làm cơm với mẹ. Dù sao cô cũng sắp ra ngoài ở riêng, thôi thì thuận theo ý nội chút cho nội vui để đỡ gặp rắc rối.

Trong phòng bếp.

_ Hai đứa tìm được nhà chưa.

_ dạ, con tìm được rồi mẹ ạ. Bọn con thuê nhà ngay ở bên Hồ Tùng Mậu, cũng gần ngay đây.

_ Ừ. Vậy khi nào hai đứa chuyển đi.

_ Sáng mai bọn con chuyển đi luôn.

Bà Lệ bỏ rau vào nồi khê thờ dài đáp.

_ Khổ thân con. Thôi thì đã ra nông nỗi này hai đứa ra ở riêng cũng tốt. Hai đứa ra ngoài sống nhớ về thăm nội với bố mẹ thường xuyên nhé. Xa hai đứa mẹ thấy buồn lắm. Nội cũng già rồi, tai cũng yếu hơn, dễ siêu lòng, cứ nghe đến cháu chắt là vui, mấy lời nội nói có khó nghe con đừng để bụng.

_ Vâng, con biết mà mẹ.

Lúc ăn cơm, không khí trên bàn ăn khá kì quái, nội với Vy liên tục nói, bố mẹ Vũ thỉnh thoảng thêm vào vài câu góp vui rồi lại đưa mắt nhìn sang Hạnh. Vợ chồng nhà Vũ Hạnh có vẻ bàng quang trước mọi chuyện, không nói năng gì chỉ thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nhau rồi trao nhau cái nhìn triu mến, tràn đầy tình yêu.

Đang ăn cơm, chuông điện thoại của Hạnh reo. Là Nam gọi, cô đứng dậy nghe máy.

Hai chị em trò chuyện một lúc thì cúp, đúng lúc cô đang xoay người vào thì gặp Vy đang đi ra. Cô ta vênh vác nhìn cô, gương mặt tràn đầy vẻ đắc thắng, lúc đi ngang Vy còn có tình huyếch Hạnh một cái. Mặc dù nhẹ nhưng do không có phòng bị, người cô cũng hơi chao đảo.

Lúc này, Vy cúi đầu, ghé sát tai Hạnh nói nhỏ.

_ Cô sẽ sớm dứt khỏi đây thôi.

Hạnh nhìn cô ta, gương mặt cao ngạo, vênh vác, trái ngược hoàn toàn với dáng vẻ mong manh, yếu đuối trước mặt bà nội. Khóe miệng cô cong cong.

Cô "ồ" lên một tiếng.

_ Tôi chờ ngày đó.

_ Anh Vũ đồng ý đón tôi về ở cô biết chứ.

_ Tôi biết

Vy cứ nghĩ Hạnh sau khi biết chuyện sẽ tức giận làm ầm lên, lúc đó bà nội sẽ cảm thấy chán ghét cô hơn nào ngờ Hạnh nghe cô nói không những không

tức giận mà trả lời rất thân thiện.

Cũng đúng thôi bởi người bảo đón cô ta về là Hạnh cơ mà, cô việc gì phải ngạc nhiên. Điều này quá là hiển nhiên cơ mà. Nhìn vẻ mặt cay cú của Vy, cô đoán là bà nội chưa kể cho Vy nghe hết mọi chuyện mà chỉ nói cho cô ta biết việc Vũ bảo cô ta về đây ở. Cô cười cười, đưa tay vuốt vuốt mái tóc rối.

_ Cô cười cái gì.

_ Tôi cười cô quá ngây thơ, lúc nào cũng ra vẻ mình biết hết.

_ Hừ. Cô định nói gì.

Hạnh không đáp xoay người bỏ đi, vừa đi được hai bước đã bị Vy giữ lại.

Cô ta gần giọng nói.

_ Cô thì hay lắm dám cho người theo dõi tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Hạnh giật mình, ánh mắt có chút chột dạ nhìn chằm chằm vào Vy.

_ Sao, tôi nói không đúng à. Cô có cần tôi kể luôn lý lịch của thằng oắt sinh viên mà cô nhờ theo dõi tôi không. Lần sau muốn theo dõi ai nhớ bỏ chút tiền ra mà thuê thám tử chuyên nghiệp mà làm, quả đúng là bọn nhà què, làm gì cũng tiếc tiền.

Vy vỗ vỗ vai Hạnh rồi đi thẳng. Hạnh khề thờ phào, cũng may là thám tử cô thuê không bị phát hiện nếu không sau này muốn theo dõi ả tiếp chác cũng sẽ gặp phải không ít khó khăn., mà cái thằng nhóc Duy này làm ăn kiểu gì thế không biết. Đã không điều tra được chút gì lại còn bị người ta điều tra lại, thật là mất mặt khi mang danh sinh viên đại học.

Cố trấn an lại bản thân, ổn định lại cảm xúc, Hạnh tươi cười như không có chuyện gì xảy ra đi lại bàn ăn. Mọi người đã ăn uống xong xuôi, bên bàn chỉ còn bà Lệ đang cúi húi thu dọn, Hạnh nhanh chóng đi lại, thu dọn bát đĩa cùng bà.

_ Con đi bỏ hoa quả đi. Để mẹ dọn đồng bát đĩa này cho.

_ dạ.

Hạnh dừng tay, đi về phía góc bếp, chọn một quả bưởi diễn để bỏ. Sau vài thao tác cắt gọt, bóc tách, từng múi bưởi căng tròn được bày đẹp đẽ trên đĩa. Hạnh bên đĩa bưởi lên nhà.

Trên phòng khách, bà nội với Vy đang nói gì đó vui vẻ lắm, ông Đức và Vũ có vẻ không hứng thú, chỉ lười biếng ngồi một góc chăm chú xem phim, nếu cô đoán không nhầm thì đây chính là phim cô dâu tám tuổi, bộ phim dài cả thế kỷ, có khóc một tập hay nhìn nhau một lượt cũng mất nửa tập phim.

_ Con mời nội, mời bố, mời mẹ ăn hoa quả.

_Ừ, để đó đi con.

_ Vy, con ăn múi bưởi này đi, bưởi diễn đó ngọt lắm.

_ dạ.

Vũ ngồi bên nhìn bà cứ chăm chăm, lúc nào cũng VY, một câu cái Vy, hai câu cũng Vy, anh khó chịu đứng dậy nói:

_ Con lên phòng trước đây. Vợ lên phòng với anh luôn nhé.

_ Vâng.

_ Vũ, cậu không ăn bưởi à. Bưởi ngọt lắm.

_ Chán không buồn ăn. Giờ tôi chỉ buồn nôn thôi.

Vy cứng miệng, mặt mày đen lại, ả cười gượng đáp.

_ Ủ. Vậy cậu lên phòng đi.

_ Tất nhiên, không lên ngồi đây để tôi nôn ra đây nhà luôn à. Nói đoạn anh quay sang Hạnh âu yếm, dịu dàng nói:

_ Vợ chồng mình lên phòng dọn đồ đi. Vũ đặc biệt nhấn mạnh hai chữ vợ chồng.

Hạnh nhìn chồng cười cười, quen anh bao lâu đến tận bây giờ cô mới biết rằng chồng mình cũng ác mồm, ác miệng gớm. Không nói thì thôi, chứ một khi đã nói là câu nào câu đấy đều khiến người khác cứng họng. Cô thật muốn hét lên thật to " ông xã em number one"

_ vâng.

_ Vũ định đi đâu à bà. Vy tò mò hỏi.

_ Ủ. Vợ chồng nó tính ra ngoài ở riêng.

_ ở riêng ạ. Sao nhà mình rộng rãi thế này mà phải ra ngoài ở hở bà. Có phải tại cháu mà Vũ với Hạnh phải dọn ra ngoài riêng không ạ.

Câu nói của Vy vừa hay lọt vào tai Vũ, anh nói vọng xuống.

_ Cô nghĩ mình quan trọng vậy à. Bớt ảo tưởng đi. Tôi thích thì tôi đi.

_ Kệ nó đi. Vợ chồng nó muốn ra ngoài ở cho thoải mái. Không liên quan đến con đâu, con đừng bận tâm

_ dạ. Vy cười dịu dàng. Có trời mới biết sau nụ cười tươi tắn kia lại là một con người có lòng dạ vô cùng thâm hiểm, độc ác.

Ra ngoài ở riêng. Tốt lắm, Hạnh à. Cô tưởng mình thông minh lắm à. Cô cứ đi đi, tôi sẽ khiến cho cô có đường đi mà không có đường trở về. Vy đắc ý cười thầm.

Những ngày đầu khi vợ chồng Vũ dọn a ngoài, Vy tỏ ra vô cùng biết điều, ả một câu nội, hai câu nội, nói chuyện lúc nào cũng chất nọ, chất kia, câu nào câu nấy đều ngọt như mía lùi khiến nội vô cùng vui vẻ và yêu quý ả hơn. Không chỉ thấy lòng nội, Vy còn tranh thủ cơ hội Hạnh không có ở nhà cứ xềnh ra cái là kiểm díp để trò chuyện lấy lòng mẹ Vũ.

Vy khéo lắm, cô ta không như những người khác, ghét ai là nói xấu người đó bằng được. Cô ta không nói xấu Hạnh ngược lại lúc nào cũng khen Hạnh không ngớt lời, khen cô đảm đang, rộng lượng, cao thượng, giàu tình thương, rồi thỉnh thoảng nói vu vơ tự trách bản thân mình độc ác, là kẻ không ra gì khi làm kẻ thứ ba phá vỡ gia đình nhà người khác. Ban đầu, mẹ Vũ cũng mặc kệ, để cô ta muốn nói gì thì nói nhưng càng về sau càng nghe cô ta nói bà càng cảm thấy giả tạo, ghê tởm. Đỉnh điểm là vào buổi trưa, hôm đó Hà NỘI bị cắt điện, bà Lệ bận rộn nấu nướng trong bếp, chạy tới chạy lui mò hỏi tuôn thành ròng chảy ướt đầm cả áo, Vy đứng bên không giúp gì thì chớ lại cứ luôn miệng nói liên thiên. Bà Lệ tức khí, quát lại luôn.

_ Lúc cháu làm sao cháu không nghĩ. Cháu lớn rồi chứ có phải trẻ con đâu. Bây giờ có nói thì cũng giải quyết được gì đâu. Nếu cảm thấy bản thân thực sự có lỗi, bác nghĩ cháu nên an phận mà sinh ra đứa bé đừng có tư tưởng hão huyền gì cả, nếu được cháu nên tránh xa vợ chồng thằng Vũ ra, hãy để vợ chồng nó yên ổn. Bác nghĩ cháu đừng nên nói nhiều, tốt nhất là dùng hành động mà chứng minh lời mình nói thì sẽ tốt hơn đó.

Vy hoàn toàn sững sờ trước những lời bà Lệ nói. Thời gian qua, thấy bà Lệ quan tâm, chăm sóc mình chu đáo, cô ta cứ nghĩ bà Lệ đã hoàn toàn bị cô ta thu phục, đứng về phía của mình. Nhưng Vy đâu có ngờ, bà Lệ chỉ là quan tâm đứa cháu trong bụng cũng như không muốn làm trái ý mẹ chồng nên mới miễn cưỡng chăm sóc ả. Chứ tận sâu trong thâm tâm bà Lệ, bà vẫn luôn cảm thấy chán ghét Vy cho dù cô có là mẹ của cháu mình đi chăng nữa.

Nếu có ai đó hỏi trên đời này loại người nào khiến bà chán ghét nhất? Nhất định bà sẽ không chút chần chừ mà trả lời đó chính là kẻ thứ bà, kẻ chuyên đi phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác. Dù vô tình hay cố ý kẻ thứ ba đều là người đáng trách, bạn hãy thử tượng tượng mà xem một gia đình đang âm ỉ, hạnh phúc với đầy đủ bố mẹ và những thiên thần nhỏ. Đột nhiên một ngày nào đó, một trong hai người đột ngột nói lời chia tay, dứt khoát xoay người rồi đi theo tiếng gọi của con tim tội lỗi bỏ lại những đứa con thơ, bơ vơ chới vơi giữa cuộc sống, ngày ngày phải sống trong sự soi mói, dèm pha của người đời. Thời gian qua đi, người bố, người mẹ đều lần lượt tìm được hạnh phúc cho riêng mình, người tội nghiệp nhất là ai. Đó chính là những đứa trẻ, những đứa trẻ mang trong mình vết thương của quá khứ, vết thương tổn sâu sắc bởi chính người mà chúng yêu thương nhất.

Những ngày sau đó Vy có vẻ an phận hơn, cô ta không còn chăm chăm bên cạnh lấy lòng mẹ Vũ nữa. Những tưởng những lời bà Lệ nói đã khiến Vy cảm thấy áy náy, hối cải nhưng không vào một buổi tối thứ sáu- khoảng 3 tuần sau khi Hạnh và Vũ chuyển ra ngoài sống, Vy lại bắt đầu thực hiện chiêu trò mới.

Gần 11h đêm, chuông điện thoại reo ỳnh ỏi. Hạnh lười biếng lay lay người chồng.

_ Vũ, điện thoại kia.

_ Kệ đi. Vũ trả lời mà không thèm mở mắt. hơi thở đều đều từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hạnh bất lực nhìn ông chồng lười biếng, vén chăn ngồi dậy. Chuông điện thoại lại reo vang một lần nữa. Hạnh với tay cầm điện thoại, màn hình điện thoại sáng chói trong đêm, dòng chữ " Nội yêu" nổi bật hẳn lên trong đêm tối.

Liếc nhìn đồng hồ gần 11h đêm, đã khuya lắm rồi, tầm này nội còn gọi điện chắc hẳn phải có việc gì quan trọng lắm. Hạnh vội vàng lay lay người Vũ.

_ Anh Vũ dậy đi.

_ Ừm, Tha cho anh đi mà vợ. Mai anh trả bài bù. Hôm nay anh mệt lắm.

Hạnh ngao ngán nhìn chồng, trong đầu anh cô là người vợ tệ thế sao, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến mấy chuyện vợ vẫn đó thôi à.

_ Dậy mau. Nội gọi điện đây này.

Nghe đến chữ nội, Vũ liền bật dậy như lò xo, anh gấp gấp hỏi.

_ Có chuyện gì à.

_ EM không biết. Anh điện lại xem sao. Chắc là có chuyện gì gấp nội mới gọi cho anh vào tầm này.

_ ừ.

Vũ nhận lấy điện thoại từ tay Hạnh, anh ấn số nội. sau vài tiếng tút dài quen thuộc, đầu dây bên kia cũng nhắc máy.

_ Nội ạ.

_ ừ.

_ Nội gọi con có việc gì không ạ.

_ Có chứ. Việc gấp lắm. Con mà không giúp là cả đêm nay nội không ngủ được mất.

_ Nội xảy ra chuyện gì ạ. Vũ lo lắng hỏi.

_ Nội không sao. Chỉ là tự dưng nội thèm ăn dưa muối, cả người bứt dứt không ngủ được. Mà khuya thế này thì làm gì có ai bán, nội nhớ lần trước con cũng mua được dưa muối trong đêm nên gọi điện nhờ con xem sao.

_ Dưa muối bây giờ á nội. Vũ day day trán. Hạnh ngồi bên mở to mắt nhìn Vũ.

_ Ừ. Con đi mua giúp nội được không.

Vũ nhìn đồng hồ, 11h đêm dù không muốn đi ra khỏi nhà chút nào nhưng bà nội đã có nội, phận làm con cháu như anh chẳng lẽ lại không nghe. Thời thì chẳng mấy khi nội có lỗi, nhờ anh mua hộ đồ ăn, anh cứ đồng ý cho nội vui vậy. Phận làm con cháu phải biết hiếu thuận với ông bà, cha mẹ, dù chịu cực, chịu khổ chút mà khiến nội vui anh cũng thấy đáng.

_ Vâng. Nội đợi xíu con mang sang cho.

_ Sao vậy anh.

_ Nội bảo nội thèm ăn dưa muối, bảo anh mua sang.

_ Tầm này á.

_ ừ. Vũ nhún vai tỏ vẻ vô tội, hai mắt nhắm tịt, bờ môi mỏng cong cong chu ra như chú cá dọn bể, trông anh lúc này chẳng khác gì đứa trẻ đang làm nũng, đáng yêu vô cùng.

_ EM ngủ đi. Anh đi tí rồi về. Vũ vén chăn đứng dậy đi lại phía tủ quần áo.

_ Thôi để em đi cùng anh luôn.

_ ừ. Vậy em thay đồ đi.

Loanh quanh một hồi, phải đến gần 12h, hai vợ chồng Vũ mới đến được nhà cũ. Sợ làm phiền bố mẹ, Hạnh xuống xe, tra khóa mở cổng cho xe chạy thẳng vào gara.

_ Nội, dưa muối của nội đây.

_ Sao cô lại ở đây. Vũ lạnh mặt hỏi khi nhìn thấy Vy.

_ Nội khó ngủ nên mình sang nói chuyện cùng.

Vũ không thèm nghe, lướt qua Vy đi đến bên nội.

_ Nội, để con lấy bát cho nội ăn nhé.

_ Ủ.

Hạnh đứng ngoài liền nhanh chân đi xuống bếp lấy bát lên. Vũ đồ đưa ra bát rồi đưa bát với đũa cho nội. Nội gấp một miếng bỏ vào miệng rồi lại gấp một miếng nữa đưa về phía Vy.

_ Vy ăn thử đi con.

_ Dạ thôi. Vy giả bộ ngượng ngừng.

_ Không phải lúc này con kêu thêm sao. Đưa này thằng Vũ nó mua cho con nó mà. Con ăn đi đừng ngại.

Với những người thông minh, lại từng trải đời như vợ chồng Vũ, không quá khó để cả hai nhận ra việc bà nội kêu thêm đưa rồi nhờ anh mua hộ chỉ là cái cớ, thực chất là bà muốn anh đi mua dưa muối cho Vy. Nghĩ đến đây lửa giận trong anh bùng bùng lên, Vũ giận tím mặt đứng phắt dậy, xoay người bỏ ra ngoài đóng sầm cửa lại.

Hạnh buồn bà nhìn bà, ánh mắt nhuốm đầy sự thất vọng, bi thương,, cổ họng cô khô khốc, đôi môi mấp máy định nói gì nhưng lại thôi. Trái ngược với Vũ, cô không tức giận chỉ im lặng đi ra rồi lặng lẽ khép cửa lại.

Bên trong phòng yên tĩnh, nội thờ dài, Vy ngồi bên cạnh dưng dưng nước mắt, nghẹn ngào nói:

_ Nội, con biết nội thương con, thương đứa trẻ trong bụng. Con cũng biết trong cái nhà này người thực sự yêu thương, quan tâm, chăm sóc cho con chỉ có nội mà thôi. Nhưng con không trách ai cả, bởi con biết bản thân con đã sai, ngay từ đầu con đã sai, vì vậy con không có quyền trách móc hay oán thán gì ai cả. Bây giờ con chỉ muốn bản thân sống thật tốt, có thể bình bình an an mà sinh đứa bé ra, sau đó lặng lẽ rời khỏi nơi đây như thế là con hạnh phúc lắm rồi. Nội à, ý tốt của nội con xin nhận nhưng con xin nội, sau này nội đừng làm những việc như vậy nữa trước đây con sống 1 mình con quen rồi đêm hôm có thêm gì con cũng có thể cố gắng nhìn đến sáng được, sau này nội đừng gọi Vũ sang như thế này nữa. Con sợ Hạnh sẽ không vui rồi vợ chồng lại xích mích với nhau. Như vậy con áy náy lắm.

_ Con vì ai mới phải cực khổ thế này chứ, Để nó làm chút việc cho con cũng đáng.

_ Đừng mà nội. Nội hãy hứa với con đi mà.

Nhìn Vy khẩn cầu tha thiết, nội cũng không đành lòng từ chối liền gật đầu.

_ Ủ. Thôi con ăn đi rồi đi ngủ.

_ Nội, hôm nay con ngủ với nội nhé.

Nghe thấy Vy muốn ngủ cùng, nội vui sướng, cười híp cả mắt khiến những nếp nhăn xô hết lại.

_ Vũ, Hạnh hai đứa sang lúc nào thế.

_ Bọn con vừa sang bố ạ. Hạnh lễ phép trả lời, Vũ đứng bên không đáp. Mặt mày cau có, khó chịu, cả người toát ra khí lạnh khiến người làm bố như ông cũng chẳng dám lại gần chứ đừng nói đến việc hỏi thăm.

Ông Đức kéo Hạnh lại một góc hỏi nhỏ.

_ Có chuyện gì vậy con.

Hạnh cũng chẳng giấu giếm gì ông, cô thành thật kể hết mọi chuyện, đang kể dở thì mẹ chồng cô cũng từ trong phòng đi ra. Hai người nghe cô kể xong cũng giận lắm, nhưng phận làm con ông Đức cũng không thể nào nặng lời với mẹ được, hai vợ chồng già đành quay sang an ủi Hạnh.

_ Con đừng buồn. Để mai bố nói chuyện với bà,. Giờ cũng muộn rồi, hai vợ chồng lên phòng cũ nghỉ tạm đi.

_ Không, bọn con về đây. Vũ nhàn nhạt đáp.

_ Về gì tầm này. Khuya lắm rồi. Lên tầng nghỉ đi, mai còn đi làm. Bà Lệ giặt giũ áo rồi nháy mắt đẩy đẩy cô về phía Vũ.

_ Thôi, hôm nay mình ở lại đây đi. Em cũng mệt rồi. Hạnh nói xong liền đi lên tầng.

Vũ thấy Hạnh lên cũng lẻo đẻo theo sau. Lên đến phòng Hạnh đóng sập cửa lại, nằm vật ra giường,, Vũ cũng nằm xuống, vòng tay ôm lấy cô, Hạnh biết nhưng cô cũng mặc kệ chẳng đáp lại. Dù biết anh chẳng có lỗi gì nhưng cô vẫn giận lắm, chẳng muốn nói chuyện với anh một tí nào, lúc này cô chỉ muốn ngồi đây hết thật to, rồi tang cho anh một cho bố tức. Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ cô nào dám, chỉ đành ôm một bụng tức đi ngủ.

Sáng hôm sau, vừa xuống dưới nhà cô đã đụng phải Vy ở ngay góc bếp. Vy đặc ý nhìn cô, khuôn mặt tràn đầy ý cười.

_ cảm ơn cô, đưa muối ngon lắm.

Hạnh không đáp, khinh bỉ lướt qua Vy.

_ Sao cảm giác tự tay đi mua đồ ăn cho nhân tình của chồng vui chứ hả.

Hạnh vẫn lặng thinh, mặc kệ Vy độc thoại. Á lúc này có vẻ cay cú nhưng rất nhanh lại trở về dáng vẻ bình thường, lướt qua người cô, đầu hơi cúi xuống thì thầm.

_ Thực ra tôi cũng phải cảm ơn cô, à không cảm ơn đứa con đã ra đi của cô mới đúng. Có lẽ ông trời thương tôi mới khiến nó chết đi, giúp tôi từng bước đi vào ngôi nhà này. Giờ thì hay rồi, cô thấy đồ nội cũng đâu có cần cô, thứ nội cần chỉ là đứa chất nội này thôi. Cô chẳng qua cũng chỉ là người ngoài không máu mủ, ruột thịt thôi. Khôn hồn thì rút ra khỏi đây đi. Vy chậm rãi nhả từng chữ một.

_ Cô. Hạnh tức giận, cuộn tay thành quyền.

Vy cười đắc thắng, kế hoạch thành công ngoài mong đợi. Cô ta thầm nhủ " Quả nhiên Dũng nói đúng, điểm yếu của cô chính là đứa trẻ, chỉ cần đánh trúng điểm yếu này, tôi không tin là tôi không thắng được cô".

Đang chiếm ưu thế, Vy thừa thắng xông lên, ả cay nghiệt nói.

_ Thứ súc sinh đó, chết cũng đang.

Con tức giận dâng lên đỉnh điểm, ngọn lửa trong cô bùng cháy, Hạnh điên lên giờ tay định tát cho Vy một phát. Nào ngờ khi cánh tay mới giờ lên không trung liền bị giữ lại.

Vy nhếch mép, cười đều.

_ Cô muốn đánh tôi à. Đừng có mơ.

Vy vẫn không buông tay Hạnh, hai bàn tay chơi với giữa không trung, Hạnh dùng sức cổ giấy khỏi tay Vy.

Vy ghé sát tai cô thì thầm.

_ Nó chết cũng đáng. À cười nụ cười đầy sự giễu cợt và châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Con nóng rất từ má truyền đến, cảm giác tê dần dần truyền lên bộ não. Vy đau đớn, loạng choạng ngã xuống sàn, ả cúi mặt khóe miệng hiện ra ý cười, đây mặt trần đầy tia đắc ý, chưa đầy 3s sau, ả lập tức ngược mắt lên yếu ớt nhìn Hạnh với ánh mắt bi thương, thống khổ.

_ Vy, con có sao không.

Bà nội chạy đến đỡ cô về phía sau. Cùng lúc đó, bà Lệ từ phía sau nhẹ nhàng tiến đến vỗ vỗ vai cô, tỏ ý không sao đâu, con đừng lo, có mẹ ở đây rồi.

_ Hạnh, con làm cái trò gì thế hả, con có biết cái Vy nó đang mang thai không.

_ Nội, con..

_ Nội, không phải lỗi của Hạnh đâu, là do con bất cẩn nên ngã thôi. Nội đừng trách em ấy.

_ Con đừng có bao che cho nó, nội ở phía sau thấy hết rồi. Rõ ràng là nó cố ý tát con rồi đẩy con ngã. Con yên tâm, nội nhất định đòi lại công bằng cho con.

_ Hạnh, bà không ngờ con là hạng người như vậy đó. Ngay cả phụ nữ mang thai con cũng không tha, con đẩy thế nhờ may Vy nó xảy ra chuyện gì thì sao. Con thật khiến bà thất vọng. Thật uổng công lúc trước bà luôn thương yêu con.

_ Bà, con chỉ là....

_ Con đừng có nội gì cả, bà với mẹ con ở phía sau thấy hết cả rồi.

_ Nội, tại sao nội không nghe con nói, dù chỉ là một câu thôi nội cũng không thèm nghe mà đã vội vàng định tội con là sao. Chẳng lẽ trong lòng nội con thật sự là người xấu xa đến vậy ư. Nội chỉ chăm chăm vào những gì nội thấy, nhưng nội có bao giờ nghĩ rằng những điều nội thấy chưa chắc đã là sự thật không. Nội có biết cô ta đã nói gì với con không, nội có quan tâm cô ta xúc phạm con ra sao không.

_ Được rồi. Vậy chị nói đi, sự thật thế nào.

Vy vội vàng xen vào.

_ Nội, nội đừng giận mà, chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi. Chẳng qua là Hạnh nghĩ tội qua con xúi nội gọi Vũ sang đây nên em ấy mới tức giận vậy thôi. Điều này cũng dễ hiểu mà, con cũng không trách Hạnh đâu. Nội đừng giận nữa.

Đang sau, Vũ và ông Đức nghe thấy tiếng ồn ào cũng đã thức giấc.

_ Mẹ, có chuyện gì mà mới sáng sớm đã ồn ào vậy.

_ Anh hỏi con dâu ngoan của anh kia kìa, trước mặt mọi người thì tỏ vẻ rộng lượng, cao thượng chấp nhận mẹ con cái Vy sau lưng lại ngấm ngấm giờ trò. Lần trước là cho người đến cơ quan cái Vy phá khiến nó bị đuổi việc, bây giờ lại nhân lúc không có ai thì đánh đập, xô ngã con bé.

_ Bà, vợ con không phải như thế. Bà không có chứng cứ đừng có vu oan vạ con.

_ Anh muốn chứng cứ chứ gì. Vy con nói đi.

_ Bà. Vy ngập ngừng.

_ Con cứ nói đi, không phải sợ, có nội làm chủ cho con. Lần trước nội nể mặt Vy với Dũng với cả lúc đó nội chỉ nghĩ con nhất thời kích động, làm việc theo cảm tính nên không so đo với con nhưng lần này con quá lắm rồi. Nội là nội hết chịu nổi rồi đó.

_ Nội, nội nói gì vậy. Con đâu có làm gì Vy đâu.

_ Đúng đó mẹ. Mẹ đừng nghe người ta nói linh tinh rồi đổ oan cho con bé.

_ Vốn dĩ mẹ cũng không định nói đâu bởi mẹ đã hứa với cái Vy rồi. Nhưng nhìn cái Hạnh càng ngày càng quá đáng mẹ không thể nhịn được nữa.

_ Bà.

_ Yên tâm đi. Không sao đâu.

_ Vũ này, con có biết vì vợ con mà thời gian qua cái Vy nó phải sống khổ sở thế nào không. Vì vợ con mà cái Vy nó phải xin thôi việc ở cơ quan, bụng mang dạ chửa mà cũng không có chỗ ở hẳn hoi, phải sống tạm, sống bợ ở khu nhà trọ tồi tàn cho sinh viên. Cũng may là bà và thằng Dũng vô tình biết được chứ không thì không biết mẹ con nó phải sống khổ sở ra sao nữa.

_ Nội, nội nói gì vậy. Con đâu có làm gì chị Vy đâu.

_ Con không làm gì thì ai làm, chẳng lẽ người ta rảnh rỗi không biết làm gì rồi đến cơ quán cái Vy đánh ghen, lột đồ nó ra rồi giả họa cho con à, nếu không phải con chẳng lẽ lại có người ăn lo dừng mơ, thích lo chuyện bao đồng, đêm hôm khuya khoắt, rình người ta ngủ rồi phun sơn chửi khắp tường nhà con bé, sáng ra thì ném mắm tôm, chuột chết vào khu ở chung rồi chửi bới ồm sòm khắp xóm khiến ông bà chủ tức giận đuổi con bé đi.

_ Nội, những việc này không phải do con làm.

_ Đúng đó nội, vợ con, con hiểu tính của Hạnh hơn ai hết. Một khi không thích cái gì là Hạnh thái độ ra mặt luôn chứ không bao giờ cô ấy làm mấy cái chuyện hạ lưu, bỉ ổi, ném đá giấu tay như vậy, thủ đoạn bỉ ổi này chỉ phù hợp với mấy người lòng dạ độc, ác, ích kỉ hay toan tính thôi. Vũ nói mà cứ nhìn chăm chăm vào Vy, như thể muốn nói” Tôi nói cô đó, tôi nói cô đó, đồ mặt dày, đồ không có liêm sỉ”

_ Không phải vợ con thì là ai. Con nói cho nội nghe, còn ai rảnh rỗi làm mấy chuyện như vậy, chẳng lẽ là cái Vy nó tự bày ra chác.

_ Vâng, đúng rồi đó nội. Vũ thân nhiên đáp.

_ Con, con ăn nói như vậy mà nghe được à. Dù gì cái Vy nó cũng vì con mới phải chịu bao uất ức, con không yêu nó thích nên quan tâm mẹ con nó một chút chứ.

_ Con nói rồi, con không thích. Ai thích thì tự đi mà chăm, mà chắc gì đứa bé đã phải là con của con mà con phải chăm.

_ Vũ, cậu đừng có quá đáng. Cậu sĩ nhục mình sao cũng được nhưng mình không cho phép cậu tổn thương đến đứa bé trong bụng. Đứa trẻ là vô tội.

_ Ở đây đến lượt cô nói chuyện à. Gia đình tôi đang bàn luận, người ngoài miễn ý kiến.

_ Cậu... VY tức ghen hòng.

_ Loạn, loạn thật rồi. Con với cháu, một thằng thì suốt ngày lông bông không thấy ở nhà, một thằng ở nhà thì cứ cãi bà chem chém, chem chém thế này. Thế này mà lúc nào cũng sống thọ, sống thọ, tôi mà sống thọ được tôi cũng thấy lạ. Nội đưa tay đâm đâm vào ngực.

_ Mẹ đừng nóng giận mà hại sức khỏe. Để con đỡ mẹ lên nhà ngồi.

_ Thôi khỏi, tôi tự đi được. Anh cứ quản tốt con trai, con dâu anh đi là tôi khỏe ngay.

_ Bà, để con đỡ bà nha.

_ Ừ.

Nội đi qua, Hạnh vrun tay ra đỡ liền bị nội gạt phắt đi. Hạnh chưng hửng, bối rối đứng bất động nhìn bóng bà khuất dần.

_ Kệ bà đi em

_ Đúng đó con, bà già rồi, lỗ tai cũng yếu, ai nói gì cũng tin là thật con đừng để bụng. Bố và mẹ đều tin tưởng con, bố tin chắc chắn những việc đó không phải con làm

Hạnh ngược mắt lên nhìn ông Đức rồi lướt sang bà Lệ, ánh mắt cô bất giác chạm phải ánh mắt kiên định, đầy tin tưởng của bố mẹ chồng, cảm giác buồn tủi, nổi bất an, trống rỗng trong lòng bỗng chốc biến thành vệt sáng tan biến vào hư không.

_ Bố mẹ tin con thật ạ.

_ Đức bé ngọc này, bố mẹ chẳng tin con thì tin ai. Đường đường là trưởng phòng PR con đâu có ngốc đến nỗi trả thù cũng phải khoa trương, khoa trương đánh trống, reo hò tên mình lên như thế. Chẳng khác nào đi nói với cả thiên hạ rằng, là tôi đây, những việc này chính là do tôi làm

_ Bố, mẹ. Hạnh cảm động ôm chầm lấy hai người.

_ Thôi nào, con mà khóc nữa, người ngoài nhìn vào không biết lại tưởng bố mẹ đang mượn uy quyền mà bắt nạt con thì chết.

_ Dạ. Hạnh bật cười lau nước mắt.

Bữa ăn vẫn bình lặng trôi qua, mọi chuyện sẽ không có gì nếu trong lúc dọn dẹp Vy không cố tình đưa chân ra ngáng khiến Hạnh ngã sấp mặt, tiếng mâm rơi loảng xoảng, tiếng bát đĩa vỡ choang, choang.

Trên sàn những mảnh sứ vỡ nhọn hoắt nằm ngổn ngang, Hạnh nằm soạng soài trên mặt đất, một vệt máu đỏ tươi chảy dài trên cánh tay trắng ngần.

MỌi người hốt hoảng xúm lại.

_ Hạnh, con/em không sao chứ.

Hạnh đau đớn lắc đầu, hai hàm răng cắn chặt lại. Nhìn Hạnh cố gắng kiềm nén cơn đau, Vũ tức giận quát ầm lên..

_ Là cô có tình đứng không. Hạnh bị thương cô hài lòng rồi chứ. Tôi cảnh cáo cô lần cuối, nếu cô còn tiếp tục giờ trò làm thương tổn Hạnh thì đừng trách tôi, dù là phụ nữ tôi cũng đánh.

_ Vũ, con nói gì vậy. Chỉ là vô ý thôi mà. Vy nó cũng đau có muốn.

_ Nội, con nhìn nội như vậy là quá đủ rồi.

Hạnh đag được bà Lệ băng bó thấy anh sừng cò nên như vậy cũng sợ lắm, cô sợ anh trong lúc nóng giận không kiềm chế được sẽ nói ra những điều không hay. Làm rạn nứt mối quan hệ giữa hai bà cháu.

_ Vũ, bình tĩnh đi con. Ông Đức kéo người Vũ xuống lấy tay bịt miệng anh lại. Vũ vẫn vùng vằng giãy ra, miệng hướng về phía nói định nói gì đó. Lời nói đến miệng rồi lại bị ép dồn xuống dưới khiến chiếc bụng sáu múi cường tráng của anh nay lại phập phồng lấp lo dưới chiếc áo phông trắng trông như phụ nữ mang thai.

Mẹ, mau lên đi mẹ.

Chưa để bà Lệ quán xong, Hạnh đã nhanh tay cầm lấy cuộn băng trên tay mẹ, nhanh nhẹn quấn vài vòng tạm bợ rồi chạy về phía Vũ.

_ Vũ, anh đừng vậy mà em không sao.

_ Em không sao nhưng anh thì có anh nhìn mà anh thấy tức. Rõ ràng là cô ta cố ý.

_ Vũ,, bình tĩnh đi con. Con đang mất kiểm soát đó.

_ Con đang rất bình tĩnh, chưa bao giờ con thấy mình bình tĩnh như lúc này cả. Mẹ cứ kệ con để con nói. Hôm nay con nhất định phải nói ra hết.

_ Được, con nói đi. Bà xin rửa tai lắng nghe.

Nhìn thái độ giận dữ, lời nói hùng hồn, mạnh mẽ của anh với nội. Dù biết anh làm như vậy là sai, là không nên nhưng không hiểu sao trong lòng cô lại len lỏi một tia vui sướng.

_ Thôi, chúng ta về đi. Đi mà. Nội anh Vũ vì quá lo cho con nên mất kiểm soát nói năng lung tung nội đừng để ý.

_ chào nội con chào bố, mẹ, vợ chồng con xin phép ra về.

_ Ủ. Hai đứa về cẩn thận nhé.

Như sợ anh không đi, ông Đức mới bà Lệ còn phải lấy tay đẩy đẩy anh ra cửa.

Có vẻ như Vũ còn giận, anh chỉ lạnh nhạt chào bà với bố mẹ rồi ra xe. Bà nội thấy thái độ của Vũ như vậy thì giận lắm.

Kể từ trận cãi vã đó, Hạnh cũng hạn chế lui tới nhà hơn, chỉ khi có việc gì cần thiết vợ chồng cô mới cùng nhau sang. Mà có sang thì hai người cũng chỉ ở có một lát rồi vội vàng đi về. Nhiều lúc nhìn mẹ lui thủi một mình cô cũng thương lắm, muốn bảo anh ở lại thêm chút nữa nhưng lần nào anh cũng không chịu, hết viện cớ nọ, có kia rồi cô ra về. Có lần cô hỏi anh có giận bà không. Anh không đáp chỉ xoay người vào trong, im lặng một hồi lâu anh mới đáp "Anh không giận"

_ Vậy sao anh không chịu sang thăm bà. Lần nào sang cũng toàn lúc bà không có nhà.

_ Anh muốn cho bà thời gian suy xét kĩ mọi việc. Gặp nhau rồi lại cãi nhau thì thà không gặp còn hơn.

Tại quán cafe, Hạnh ngồi chăm chú xem từng bức ảnh mà anh Minh đã chụp được khi theo dõi.

_ Thời gian qua, cô Vy gặp gỡ qua lại với hai người này nhiều nhất.

Hạnh gật đầu. Là Dũng và bà nội. Điều này hoàn toàn dễ hiểu, cô cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Cô xem xét các tấm ảnh một lượt, hầu hể đều là ảnh Vy đi ăn, đi chơi, đi gặp gỡ Dũng và bà nội, tất cả đều không có vấn đề gì. Cô chán nản đặt tấm ảnh trên tay xuống.

_ Anh có phát hiện ra điều gì khả nghi không.

Anh Minh lắc đầu.

Hạnh thở dài, cầm ống hút khuấy khuấy cốc nước trên bàn. Chợt tầm mắt cô dừng lại ở một tấm ảnh. Linh tính mách bảo, Hạnh cầm tấm ảnh lên xem. Trên ảnh Vy mặc một bộ đồ kín, mặt bịt khẩu trang và đeo kính kín mít, cả khuôn mặt đều không lộ ra ngoài, bên cạnh là một người con trai, thân hình hơi gầy, còi trăn, trên người có xăm một hình xăm đại bàng trông vô cùng dữ tợn.

Tấm ảnh trông khá là bình thường, không có gì nổi bật nhưng không hiểu sao cô lại có linh cảm tấm ảnh này sẽ đem lại cho mình một manh mối cực kì quan trọng.

Và quả đúng như cô linh cảm? Nhờ có tấm ảnh này mà tấm màn giả dối đang dần được cô vén lên, con đường đi tới sự thật cũng dần được rút ngắn.

_ Tấm ảnh này, anh có còn file gốc không. Em muốn xem.

_ Còn, đây ở trong máy này hết.

Minh lục túi, rút ra chiếc máy ảnh, anh loay hoay tìm kiếm một hồi cuối cùng cũng tìm được tấm ảnh đó.

_ Đây rồi. Minh reo lên

Anh đưa tay, phóng to tấm ảnh lên

Hạnh chăm chú nhìn vào người con trai trong ảnh. Người này?

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Trời xế chiều, mặt dần xuống núi, lấp ló sau những rặng tre, từng tia nắng yếu ớt ngả mình rũ xuống mặt hồ lấp lánh, trên trời từng đàn chim nối đuôi nhau bay lượn chao đảo, dưới nước từng đàn cá uốn lượn thành vòng.

Trên cầu cô gái với gương mặt trái xoan, lông mày lá liễu, với nụ cười tươi tắn như ánh dương rực rỡ đang vui vẻ trò chuyện với người bên cạnh.

Đột nhiên từ phía xa, một chàng trai mặc áo trắng, đeo khẩu trang kín mít trên cánh tay và cổ để lộ ra hình xăm đại bàng, phía cánh đại bàng nơi cánh tay lộ ra một vết bớt lớn màu đỏ trông rất ấn tượng. Chàng trai chạy nhanh tới, xô mạnh vào cô gái bên cầu. Cú va mạnh mẽ lại bất ngờ khiến ngã nhào xuống đất, lăn tròn từ trên cầu xuống dưới dốc.

Cảnh vật xung quanh chợt tối sầm lại. Hạnh hoang mang, hoảng hốt chạy đi, một luồng sáng chói hắt vào mắt, trước mắt cô là một người phụ nữ mặt mày trắng mềm mại, thuần khiết nằm sõng soài trên nền gạch, phía dưới chân là vết máu đỏ tươi thấm đẫm vào phần gấu váy, càng khiến cho khung cảnh trở nên rợn rở lại mang phần ám ảnh. Miệng cô không ngừng lắp bắp " Cứu, cứu con.. Tôi,... Con"

Hạnh tiến đến muốn giúp đỡ, nhưng cô chỉ mới đi được vài bước đột nhiên không rõ từ đâu Vy đột ngột xuất hiện. Hai mắt ả đỏ au, ả dùng dao đứt khoát mạnh mẽ rạch bụng cô gái kia, đưa tay lôi đứa trẻ trong bụng ra. ả cười ngạo nghễ, ánh mắt hằn lên những tia máu đỏ ánh lên vẻ hoang dại, cả người nhuộm đầy máu, ả nhìn cô gái thoi thóp nằm dưới đất cười man rợ.

_ Muốn đầu với tao sao. Tao cho mày sống không bằng chết. Hạnh à, chị sẽ giúp con em sớm ngày đi đầu thai.

Hạnh đứng đó nhìn cánh tay nhuộm đầy máu đang cầm bào thai từ từ đưa lên cao rồi dần dần hạ xuống. Hạnh hoảng sợ, hét lớn.

_ Không.

_ Hạnh, em không sao chứ.

Hạnh ngồi bật dậy, cả người ướt đẫm mồ hôi, tim đập nhanh liên hồi. Thì ra là mơ.

Cô sợ hãi nép vào ngực Vũ khóc nức nở, giấc mơ đó đáng sợ quá.

_ Đừng sợ. Chỉ là ác mộng thôi, có anh ở đây rồi.

Vũ phải an ủi mãi Hạnh mới bình tĩnh trở lại. Cô nhớ ra rồi, cô nhớ ra hình xăm đại bàng với vết bớt đặc biệt đó rồi, cô nhớ ra người đàn ông đó là ai rồi. Cô lại khóc, lần này cô khóc không phải vì sợ hãi mà cô khóc trong sự vui sướng. Cô như người mê, miệng lầm nhảm.

_ Em nhớ ra rồi. Em nhớ ra rồi. Vũ ơi, em nhớ ra rồi... Huhu...

Vũ không biết cô đã nhớ ra chuyện gì nhưng anh tin chuyện đó chắc hẳn phải vô cùng quan trọng mới khiến cho cô đột nhiên kích động đến vậy. Anh vỗ vỗ lưng cô, nhẹ nhàng an ủi.

_ Nhớ ra là tốt. Nhớ ra là tốt... Không sao rồi.

Phải mất một lúc, Hạnh mới trấn tĩnh trở lại. Tuy nhiên cô vẫn không chịu buông anh ra, trong lòng cô vẫn còn dậy sóng lắm, từ sợ hãi chuyển thành vui sướng nhưng len lỏi đâu đó trong sự vui mừng đó lại là một nỗi lo sợ hãi mơ hồ không tên.

_ Để anh đi lấy cho em cốc nước ấm nhé.

Hạnh lắc đầu.

_ em không sao.

Cô đột nhiên nhào người ôm chầm lấy anh.

_ Sao vậy, có chuyện gì muốn nói với anh à.

_ Không. Chỉ là lúc này em gặp ác mộng thôi. Giờ không sao rồi.

_ Có thật là em không sao không. Anh nghi ngờ hỏi lại.

_ Thật mà. Thôi ngủ đi anh, mai anh còn phải đi làm sớm nữa.

Vũ thấy vợ cố tình đánh trống lảng cũng không hỏi thăm nữa, bởi anh biết nếu vợ đã muốn nói thì dù anh không cần hỏi vợ cũng sẽ tự nhiên nói ra còn nếu như cô đã không muốn nói dù anh có cô hỏi ra sao cũng sẽ không thể nào nhận được câu trả lời thực sự.

_ Ừ. Ngủ đi em.

Vũ đưa tay với lấy tấm mềm kéo lên đắp ngang người cho Hạnh, anh vòng tay ôm trọn cô vào lòng.

Có lẽ do công việc bận rộn cộng thêm vừa phải lao lực khá tốn sức chẳng mấy chốc Vũ liền đi vào giấc ngủ. Hơi thở anh đều đều. Hạnh chăm chú nhìn gương mặt người đàn ông bên cạnh, khuôn mặt anh thật đẹp, nét nào ra nét đấy, ngũ quan cân đối hài hòa, bảo sao gái mê anh như điên đảo.

Cô thờ dài, khẽ xoay người về phía tường. Vũ, xin lỗi?

Không phải Hạnh không muốn nói cho Vũ biết sự thật việc cô sảy thai mà bởi vì cô sợ, sợ khi anh biết chuyện với tính cách của anh sau khi biết đảm bảo anh sẽ khiến cho Vy sống không yên thân.

Mà hiện tại Vy đang rất được lòng nội, bây giờ cô tự nhiên không bằng không chừng nói Vy hại mình sảy thai thì ai tin. E rằng lúc đó bà nội lại cho rằng cô ghen tị với Vy nên mới bịa chuyện để hại ả, khiến Vũ và mọi người ghét ả nhiều hơn.

Hạnh tự nhủ. Phải kiềm chế, phải kiềm chế.

Cô không được manh động, khó khăn lắm cô mới bắt được điểm yếu của Vy, lần này nhất định cô phải tận dụng thật tốt để vạch trần bộ mặt cáo già giả bộ nai tơ của ả.

Con của mẹ, con yên tâm mẹ nhất định sẽ đòi lại công bằng cho con. Mẹ nhất định sẽ không để con ra đi một cách oan uổng.

Nghĩ đến con, tâm trạng cô lại bắt đầu dậy sóng, lòng cô lại quặn thắt, trái tim như bị ai đó xé ra thành từng mảnh. Nước mắt tuôn ra như suối, Hạnh co người đưa tay bịt miệng cố gắng ngăn từng tiếng nấc nghẹn ngào.

Ngày hôm sau, tại quán cafe.

_ Mày nói cái gì. Giao nói lớn. Hạnh vội vàng bịt miệng kéo Giao ngồi xuống.

_ Nhỏ miệng thôi. Mày định cho cả thiên hạ người ta biết à.

_ Con khôn đó, nó quả là quá độc ác mà, ngay cả một đứa bé chưa chào đời cũng không tha. Thế mày nói với anh Vũ chưa. Chúng mày định tính xử nó sao.

_ Tao đã nói với anh Vũ đâu, mày cũng biết tính anh Vũ mà. Anh ý mà biết chắc chắn sẽ xử luôn con Vy mà không cần đến bằng chứng gì cả. Mà tao thì lại không muốn thế, tao muốn đường hoàng xử lý nó, tao muốn chính mắt nhìn nó bị bà nội đuổi đi tao mới cam tâm.

_ Mày vẫn còn giận nội à.

Hạnh cười.

_ Diên. Tao làm gì có cái quyền đấy. Dù sao tao cũng là người ngoài tất nhiên không thể quan trọng bằng chất nội được. Mới cả mày cũng vừa nghe tao kể rồi đấy, nội ghét tao là do cái Vy nó lên giờ trò kẻ xấu sau lưng. Tao cũng thông cảm cho nội mà.

_ Thôi đi mày, trước mặt tao mày không cần phải giả bộ mình có tấm lòng bồ tát nữa. Tao chơi với mày từ nhỏ, nhìn ánh mắt của mày là tao biết mày đang nghĩ gì luôn. Khó chịu thì cứ nói là khó chịu. Lại còn bày đặt tao làm gì có quyền giận. Giao trẻ môi, kéo dài giọng nhại lại lời Hạnh.

_ Tao nói thật mà. Lúc đầu thì tao giận nội ghê gớm lắm vì tao tưởng nội chỉ cần chất mãi sau khi nghe nội nói tao mới biết là con Vy bịa chuyện khiến tao trở thành người xấu xa trong mắt nội. Lúc này tao không giận nữa mà chỉ thấy buồn vì nội không tin tao thôi. Giọng Hạnh buồn buồn.

_ Thôi, không nói chuyện này nữa. Vậy giờ mày tính sao.

_ Tao tính phải bắt được tên này đã, sau đó lôi hắn đến nhà bắt hắn kể lại hết mọi chuyện. Có như vậy bà nội mới tin tao, mọi người cũng đỡ khó xử.

_ Mày đừng bảo với tao là mày chỉ định đuổi nó ra khỏi nhà thôi nhá.

_ Ủ, thì giờ làm gì được dù sao chị ta cũng đang mang thai con anh Vũ mà.

_ Sao mày hiền thế, cô ta hại chết con mày, mày con thương hại ả làm gì. Mà chắc gì đứa bé trong bụng đã phải con anh Vũ. Không phải hôm đó anh Vũ say bí tí sao, chẳng lẽ giống của chồng mày lại tốt thế say mà vẫn còn năng suất. Tao thấy con Vy này không tầm thường đâu, đề xong mày phải bảo anh Vũ lên đem đi xét nghiệm đừng để nó biết tránh nó giờ trò.

_ Ủ. Mấy chuyện đấy để sau tính đi. Giờ quan trọng là phải bắt được tên này đã. Mày nghĩ cách giúp tao đi.

Giao nhìn tấm ảnh trên bàn, trầm ngâm một lúc rồi reo lên.

_ A. Đúng rồi. Sao tao lại ngu thế không biết.

_ Sao thế.

_ Tao nghĩ ra rồi. Tao nghĩ ra một người có thể giúp điều tra.

_ Ai vậy. Mày mau nói đi.

_ Mày không quen đâu. Anh ý là dân xã hội.

_ Dân xã hội sao.

_ Ủ. Nói là dân xã hội thôi nhưng anh ý sống tốt lắm không có như một vài đứa mang danh mình là người tri thức mà sống chó đàu.

_ Ủ. Vậy mày thử nhờ hộ tao xem sao. Hết bao nhiêu tiền tao gửi.

_ Ồ. Đợi tao tí.

Giao rút điện thoại gọi cho anh Sáu.

_ Alo.

_ Anh Sáu à. Em Giao đây..

_ ừ. Giao à, lâu quá không thấy hai vợ chồng sang chơi, con bé Hương nó nhắc hai đứa mãi.

_ Hi hi. Đạo này vợ chồng em bận quá. Để chủ nhật này vợ chồng em thu xếp sang nhà thăm con bé nhân tiện thử tay nghề chị dâu luôn.

_ Ok. Thế nay cô gọi anh có việc gì.

_ Hi. Anh có cần nói toẹt ra thế không. Thực ra em có chút việc nhờ anh.

_ Có gì cô cứ nói luôn đi. Hai nhà chúng ta có xa lạ gì, chuyện của cô cũng là việc của anh, chỉ cần cô nói một tiếng, anh lập tức cử người làm ngay..

_ Em muốn nhờ anh tìm người giúp em

_ Không phải hai vợ chồng cô cãi nhau. Thăng Thành không chịu được phải bỏ nhà ra đi đấy chứ..

_ Sao có thể, lão đấy mà dám bỏ đi, em cho đi luôn không cần phải về. Chả là con bạn thân từ nhỏ của em gặp chút, muốn nhờ anh tìm giúp một người.

_ A. Không phải tìm thăng thê nô kia là tốt rồi. Tìm ai, cô gửi anh sang đây, anh nhờ người đi thăm dò cho.

_ Vâng. Vậy để chốc em qua nhà anh nhận tiện thăm con gái nuôi luôn. Lâu không gặp nhớ con bé quá.

_ Ủ. Không có việc gì nữa anh cúp máy trước nhé.

_ Vâng.

Giao cúp máy, quay sang Hạnh cười tươi đáp.

_ Được rồi, anh ý đã nhận lời, mày cứ yên tâm

_ Mày có chắc anh ý tìm được không, hay là để tao thuê thêm người.

_ Ôi dào, anh ý mà không tìm được thì mày lão thám tử mày thuê cũng không tìm được đâu. Mày đứng trông người ta là dân xã hội mà coi thường, mấy người như anh ý sống trọng nghĩa khí lắm, ai mà giúp họ lúc khó khăn hoạn nạn là họ không quên đâu. Vậy nên gần như các đại ca dân xã hội đều có mối quen biết với nhau, tai mắt của họ nhiều lắm, muốn tìm một người không khó, nhất là cái thằng mày đang tìm trông cũng chẳng phải loại từ tế chắc cũng ba lông bông. Mày cứ yên tâm

_ Ừm. Mà sao mày lại thân thiết với người đó thế. Không phải trước nay mày đều ghét mấy người động tí là đánh đấm sao.

_ Mày sai rồi, tao không ghét chỉ là không thích thôi. Chuyện kể ra thì dài lắm đại loại là có một lần vợ anh ý_ chị Cúc bị ngã may là vợ chồng tao đưa vào viện kịp nên cả mẹ và con mới không sao. Sau dần tiếp xúc nhiều thì thân.

_ Thế sao mày không kể tao biết

_ Thì cũng không có gì, chỉ như kết thêm bạn bè bình thường thôi, kể làm gì.

_ Ủ.

_ Thôi, về nấu cơm cho chồng yêu đi. Tao qua nhà anh Sáu nhờ anh ý tìm người giúp mày. Giao nói rồi tiện tay với luôn tấm ảnh trên bàn bỏ vào túi xách.

Bóng dáng hai người khuất dần sau cánh cửa, người con trai ngồi ngay phía sau lưng cô khẽ nhếch mép cười.

Vào ngày thứ hai sau khi Hạnh nhờ Giao tìm người giúp, trong lúc cô đang lúi húi dưới bếp học theo hướng dẫn trên mạng nấu món phượng hoàng sai cánh, vũ nữ vườn hồng theo hướng dẫn trên mạng. Chuông điện thoại đột nhiên reo lên, Hạnh vội vàng lau tay, đưa tay vào túi lôi điện thoại áp lên tai nghe.

_ Alo.

_ Mau mau đến nhà số 3 ngõ 80, Trần Duy Hưng nhanh lên.

_ Hà. Hạnh vẫn ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì.

_ Mau đến đi. Tao tìm được thằng đó rồi.

_ Tìm được rồi sao. Mà đợi tao một chút. Hạnh run run đáp, dường như sợ đối phương bỏ đi, Hạnh còn cố nói thêm.

_ Đợi tao, tao đến ngay.

Liệu Hạnh có dễ dàng bắt được tên đó không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Dưới sự chỉ dẫn của Giao, chưa đầy 30 phút sau Hạnh đã có mặt tại nơi hẹn. Đó là một căn nhà nhỏ, nằm khuất sâu trong ngõ, bên ngoài ngôi nhà trông khá cũ kỹ, có vẻ được xây từ khá lâu, Hạnh ấn chuông, từ trong nhà một người con trai dáng người dong dỏng, cao khoảng 1m7, cánh tay xăm kín, đeo kính đen, trông khá là hung tợn bước ra.

_ Cô là Hạnh.

_ Vâng. Hạnh rụt rè trả lời.

_ Đi theo tôi.

Hạnh không đáp chỉ gật đầu rồi im lặng đi theo.

_ Anh Sáu, người đến rồi.

_ Ừ.

Tên đàn em lui ra ngoài, trong phòng lúc này chỉ còn mình Hạnh với anh Sáu, cô lúng túng không biết lên mở lời ra sao mới phải, mắt vài giây trấn tĩnh, Hạnh mới cất lời.

_ Anh Sáu. Giọng nói nhỏ nhẹ lại mang phần rụt rè.

Anh Sáu cười ha hả, thân thiện đáp.

_ Em là Hạnh đúng không.

_ Dạ. Cô rụt rè đáp.

Dường như anh Sáu cũng cảm nhận được sự rụt rè, e ngại của cô. Anh vui vẻ nói: “ Anh có ăn thịt em đâu mà trông em có vẻ sợ hãi thế. Cứ tự nhiên đi. Người nhà cả mà”

_ Dạ.

_ Uống trà nhé.

_ Vâng. Em xin. Hạnh nhấp một ngụm trà mới cẩn trọng hỏi.

_ Em nghe Giao nói anh bắt được người đó rồi.

_ Ủ. Nó là Chiến, một tên vô công rồi nghề, chuyên cướp giật, đòi nợ thuê, nhận tiền của người khác để làm việc. Tên tép riu thôi làm sao làm khó được anh. Nó đang ở dưới nhà, em có bình tĩnh uống trà đi, đợi cái Giao nó qua rồi chúng ta xuống một thể.

_ Dạ.

Hai người vừa nhấp được ngụm trà thì Giao cũng đến nơi, gương mặt trắng trẻo thường ngày đỏ bừng lên, mồ hôi nhễ nhại chảy dọc xuống, vài sợi tóc mái ướt đầm rũ xuống khuôn mặt, bám lấy lớp da mịn màng. Giao thở hổn hển nói.

_ Xin lỗi hai người, em đến muộn. Tắc đường quá.

Hạnh khẽ cười, nhẹ nhàng đáp.

_ Không sao.

Giao ngẩn ngơ nhìn Hạnh, bạn cô đây ư. Không phải bình thường mỗi khi cô đến muộn Hạnh sẽ nhảy dựng lên mà la mắng cô một trận không thương tiếc, mắng đến nỗi đêm về trong giấc mơ cô còn mơ thấy bị Hạnh dạy dỗ đến đỉnh tai nhức óc mà giật mình tỉnh dậy.

Thấy Giao ngẩn người ra nhìn mình, Hạnh đưa tay ra trước mắt Giao vẫy vẫy.

_ sao vậy.

Lúc này Giao mới hoàn hồn, cô đáp;

_ Không sao, đi thôi.

_ Ủ. Đi thôi.

Anh Sáu hiện ngang, thong dong bước phía trước, dáng người cao lớn, bước chân sải dài mang phong thái điềm tĩnh, cả người toát lên khí thế của bậc đàn anh, đàn chị. Hạnh lèo đèo theo sau trong đầu không ngừng tưởng tượng ra những cảnh đánh đấm, chém giết trong phim, từ nhỏ đến lớn Hạnh chưa từng tiếp xúc với đàn anh chị, đây là lần đầu tiên cô được gặp và tiếp xúc với họ ở cự ly gần đến vậy, tuy biết người này sẽ không làm hại mình nhưng trong lòng cô vẫn không kìm được cảm giác sợ hãi, Giao thấy cô bạn thường ngày hay nói nay lại thấy im lặng lạ thường, cô cứ tưởng Hạnh lo lắng về tên kia liền lên tiếng trấn an.

_ Không sao đâu. Lát nữa mày chỉ cần im lặng nhìn anh Sáu xử lý là được. Đảm bảo tên kia ngoan ngoãn nghe lời.

_ Ủ

Hai người nhanh nhẹn đảo bước theo chân anh Sáu. Đi chừng 5 phút, hai người dừng chân ở một nhà kho nhỏ phía sau.

_ Anh Sáu. Hai tên đàn em lên tiếng chào hỏi.

_ Mở cửa.

Cửa vừa mở ra, cả Giao và Hạnh đều sững sờ nhìn người con trai đang nằm sõng soài dưới đất, trên lưng và bả vai đầy vết bầm tím, một vài chỗ khác trên cơ thể cũng nổi lên vết đỏ, có vẻ là đã bị đánh khá nhiều, duy chỉ có khuôn mặt đẹp trai, bóng lộn của người của hắn là vẫn nguyên vẹn, không chút xây xát, nếu để hắn mặc quần áo dài, có lẽ sẽ khó mà nhận ra là hắn đang bị thương.

Hạnh hơi rùng mình, Giao ở bên trấn an.

_ Không sao, vào đi.

Anh Sáu đến trước mặt hắn, đá mạnh vào người, tên kia vẫn nằm bất tỉnh. Anh sáu khẽ cau mày.

_ làm cho nó tỉnh đi.

Anh rút từ trong túi ra một điều thuốc rồi châm lửa hút, anh hít một hơi thật sâu rồi nhả khói ra, khói thuốc mờ ảo che khuất đi khuôn mặt đầy sưng đỏ, những vết thương, những chiến tích oanh liệt sau bao năm xông pha, lặn lội trên giang hồ của mình, mùi thuốc nhân nhật lan tỏa khắp không gian.

Hạnh khẽ ho. Giao nhăn mặt, khó chịu nói.

_ Anh đừng hút nữa. Hạnh không ngửi được mùi thuốc.

Anh Sáu không đáp, trực tiếp vứt điều thuốc xuống chân, dùng mũi giày đi di điều thuốc, tàn thuốc vương vãi trên sàn nhà. Anh bước tới chỗ Hạnh.

_ Người đây tùy em xử lý.

_ dạ.

Hạnh bước tới chỗ người nọ, lúc này hắn đã tỉnh, vừa nhìn thấy cô hắn đã rít xin tha.

_ Xin cô, xin cô tha cho tôi. Tôi thật sự không có ý..là cô ta là cô ta ép tôi. Tôi thực sự không có muốn đâu.

Giao ở bên tức giận đập cho hắn một phát khiến hắn ngã ngửa ra sau.

_ Mẹ mày, mày nhận tiền của nó làm việc mà giờ mày lại mở miệng ra nói như kiểu mày là người bị hại thế à. Thằng chó chết này, bà đây phải đánh chết mày. Mày có còn là con người nữa không. Phụ nữ mang thai mày cũng không tha, con nuôi của tao mà mày cũng giết hại, bà phải đánh chết mày.

Bên dưới, tiếng van xin của người kia vẫn không ngừng vang lên. Hạnh kéo tay Giao.

_ Đủ rồi. Mình còn có chuyện muốn nói với hắn.

Mặc dù trong lòng vẫn còn tức giận, tuy nhiên việc chính sự vẫn quan trọng hơn, Giao hậm hực đá cho hắn một phát rồi qua bên chỗ anh Sáu đứng, im lặng nhìn hạnh giải quyết.

_ Anh biết tôi chứ.

_ Tôi biết. Tên kia yếu ớt đáp.

_ Nói đi, tôi có thù oán gì với anh mà anh lại nhẫn tâm giết chết con tôi.

_ Tôi xin lỗi, tôi không cố ý. Là cô Vy thuê tôi xô cô ngã. Tôi chỉ nhận tiền làm việc thôi. Xin cô, xin cô tha cho tôi, tôi còn bố mẹ già phải chăm sóc nữa, chỉ cần cô tha cho tôi cô muốn tôi làm gì cũng được. Hắn khẩn cầu,gọng nói vô cùng tha thiết, van lơn.

_ anh muốn tôi tha cho anh. Vậy ai tha cho con tôi, lúc anh xô tôi ngã xuống cầu anh có từng nghĩ đến chuyện tha cho đứa con bé nhỏ vẫn còn trong bụng tôi không.

_ Tôi biết sai rồi. Tôi biết mình sai rồi.Ngàn vạn lần xin lỗi cô. Tôi dập đầu xin lỗi cô.

_ Anh hãy vào tù mà hối cải đi. Chiến nghe thấy chữ “ tù” liền cảm thấy hoảng sợ, có lẽ đối với bất cứ kẻ phạm tội nào thì những từ nhạy cảm như “ cảnh sát”, “nhà tù” đều khiến chúng cảm thấy sợ hãi. Hắn run run nhìn cô, có dùng hết sức tàn còn lại, lết người đến bên chân Hạnh, cầu xin:

_ Tôi xin cô, đừng cho tôi vào tù. Tôi không muốn vào tù đâu. Xin cô, chỉ cần cô không kiện, cô muốn tôi làm trâu, làm ngựa, làm gì cũng được.

Hạnh nhìn tên Chiến khúm núm, thậm hại dưới chân thậm khinh bỉ, đúng là loại cặn bã của xã hội, chỉ vì vài đồng tiền dơ bẩn mà chuyện xấu nào cũng dám làm. Thật đáng khinh.

Cô lạnh giọng nói.

_ Trâu,ngựa, bò bê nhà tôi nhiều lắm. Nhà tôi có hẳn một trang trại nuôi mấy trăm con cơ. Không cần anh phải khổ cực làm thân trâu ngựa đâu. Mới cả nuôi mấy con vật kia nó còn giúp tôi kiếm tiền chứ nuôi anh chỉ khiến tôi tội mất tiền. Tôi nghĩ anh ở tù sẽ tốt hơn nhiều.

_ Không, tôi không muốn vào tù đâu.

Tôi dập đầu xin cô, tôi lạy cô, tôi van xin cô....

Nhìn hắn van xin, quỳ lạy thậm thiết dưới chân, cô lạnh lùng đá hắn một phát rồi nghiêm giọng đáp:

_ Muốn tôi tha cho anh cũng được. Tuy nhiên tôi có một điều kiện.

Chiến nghe thấy được tha, rít cảm ơn.

_ Chỉ cần không đưa tôi vào tù, cô muốn tôi làm gì cũng được.

_ Được.

Hạnh cười thầm, quả nhiên là một tay gà mờ dễ dụ, ngoài là mảnh hổ mà gan thì như thỏ đế, cô mới dọa có xú mà đã sợ muốn són ra quần luôn rồi.

Rời khỏi nhà kho, để cảm ơn anh Sáu, cô gửi tặng anh một phong bì tiền mời anh em uống nước cũng coi như lời cảm ơn của cô đối với mọi người. Nào ngờ cô vừa đưa tiền ra, anh Sáu đã đổi sắc mặt quát.

_ Tôi giúp cô không phải vì tiền.

_ cắt ngay đi.

Giao ở bên cạnh cũng giật mình, biết tính anh Sáu cô vội vàng dúm lại phong bì vào túi Hạnh. Rồi cười xuề giải tỏa bầu không khí căng thẳng.

_ Cát mau không anh ý giận bây giờ.

Lăn lộn làm ăn bên ngoài bao nhiêu năm, Hạnh cũng không phải là kẻ ngu, nhìn sắc mặt sa sầm của anh Sáu cô cũng ý thức được hành động vừa rồi khiến anh không vui.

_ Anh đừng hiểu lầm. Em chỉ muốn mời các anh uống nước cảm ơn thôi chứ không hề có ý gì cả. Anh xem trưa hè nóng nực thế này các anh cũng vất vả nhiều.

Anh Sáu không đáp, mặt mày cau có.

_ Thôi mà anh, cái Hạnh nó mới chưa hiểu tính anh. Anh thông cảm cho nó đi, anh dọa nó sợ rồi nè. Mới cả nó cũng không có ý gì đâu, nó cũng chỉ là muốn mời mọi người uống nước thôi mà. Hạ hỏa, hạ hỏa. Anh mà còn giận nữa là khói bốc nghi ngút trên đầu luôn bây giờ.

Anh Sáu hừ lạnh rồi xoay người vào trong. Hạnh ngơ ngác nhìn anh bỏ đi. Giao đứng bên huych nhẹ tay cô.

_ Không sao đâu. Đi thôi, dẫn thẳng ôn vật này đi vạch mặt con ôn thần kia. Đàng điểm mà còn tỏ vẻ thanh cao. Hôm nay bà cào rách mặt mày luôn.

_ ừ. Đi thôi.

King... Kong.

Hạnh ấn chuông, từ trong nhà Dững bước ra.

_ Chị dâu.

_ Ủ. Hôm nay chú được nghỉ à.

_ Không. Nay em làm ca hai. Chốc mới đi. Đây là..

_ Bạn chị. Vào nhà đi.

_ Vâng.

Dững mở toang hai cánh cổng, Giao và Hạnh dắt xe đi vào, Chiến lững thững theo sau.

Chẳng biết có trùng hợp hay không mà rui rui thế nào, Hạnh vừa bước vào cửa liền đụng ngay mặt người không muốn gặp.

_ Ô, Hạnh sang chơi à. Vào nhà đi. Vy tươi cười, niềm nở ra đón đứng một người chủ nhà.

_ Nhà Hạnh mà chị. Chị không cần mời hộ bạn đây đâu. Giao tức giận nói móc Vy.

Lời nói của Giao khiến Vy uất nghẹn, ả cầm nín không nói, cười gượng gào. Vừa hay lại thu hút được sự ý của Vy. ả dòi tầm mắt về phía Giao, trong ánh mắt chợt hiện lên tia hoảng hốt.

Vy hoảng hốt, hai chân run run, mắt mở to, trợn trừng nhìn chằm chằm vào người phía sau Hạnh, lắp bắp không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Hạnh nhìn Vy run như cây sậy thì vui lắm, cô nhếch mép, cầm tay Giao kéo vào trong nhà. Khi đi ngang qua Vy, Giao còn không quên huych vai ả một phát rồi mới bình thân đi vào nhà cùng Hạnh. Phía sau Dững và Chiến vẫn an nhiên, điềm tĩnh bước vào trong nhà như thường.

Tuy nhiên, khi đi được vài bước, Dững chợt quay lại, ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Vy. ả không đáp chỉ nhún vai tỏ vẻ không biết. Dững thấy không hỏi được gì cũng đành quay người theo Hạnh vào trong.

Chị dâu yêu dấu, chị lại định giờ trò gì đây?

Vy bản thân đứng nhìn bốn người bước vào. Tên khốn đó, không phải cô đã cho hắn tiền vào Nam rồi sao, sao bây giờ hắn lại xuất hiện ở đây.

Mặc dù cố tỏ ra bình tĩnh, tuy nhiên trong lòng ả không khỏi lo lắng, không biết tên khốn kia liệu có đột nhiên trở mặt không. Lòng ả rối như tơ vò, cô ta cứ đứng đó lững lự không biết có nên vào không.

Tiếng nội tử trong nhà vọng ra, kéo cô ta thoát khỏi dòng suy nghĩ ngồn ngàng. Vy giật mình, cổ trắn tỉnh, hít một hơi thật sâu.

Nước đến đâu ta nhảy đến đấy, giặc đến đâu ta chặn đến đó. Tùy cơ ứng biến vậy.

Không sao, chắc hắn không dám nói đâu. Hắn đã nhận tiền của mình rồi cơ mà. Huống chi bằng chứng hắn phạm tội còn ở trong tay mình. Hắn không dám liều vậy đâu.?

Vy tự nhủ, trấn an bản thân.

Tiếng chuông điện thoại báo tin nhắn đến, VY mở ra xem, tin nhắn vồn vện ba chữ” Đã giải quyết”, cô ta mỉm cười. Đi thôi, vào xem kịch hay thôi nào. Hạnh à, cô còn non và xanh lắm, cô tưởng bắt được người là cô sẽ thắng tôi sao, cô tưởng có thể dễ dàng đuổi tôi ra khỏi cái nhà này sao.

No No.

Con sư tử một khi đã xác định rõ con mồi thì làm gì có chuyện dễ dàng buông tha. Nó nhất định sẽ ngoạm thật chặt cho đến khi con mồi chết mới thôi. Khó khăn lắm tôi mới đưa được chồng cô vào tròng cô nghĩ tôi ngu lắm sao. Để xem, sau hôm nay ai đi, ai ở. Vy cười, một nụ cười ngạo nghễ.

Trong phòng khách, Hạnh, Chiến, Giao đang ngồi nói chuyện vui vẻ với nội và bố mẹ, thấy Vy bước vào Hạnh vẫn niềm nở chào hỏi.

_ Chị VY, lại đây ngồi đi chị.

Ngoài miệng thì tươi cười vậy thôi chứ kể từ khi biết Vy hại chết con mình, trong lòng cô tràn đầy căm phẫn, cô hận không thể dóc da, dóc thịt của ả ném cho chó ăn, hận không thể quăng xác ả xuống biển cho cá rĩa. Nhiều khi nghĩ đến đưa con đoan mệnh bị mất oan, trong lòng cô không kiềm được lại khẽ quặn đau, những lúc như thế, trong đầu cô lại bất giác hiện lên một suy nghĩ độc ác, có những lúc cô còn độc ác muốn ra tay đẩy ngã Vy, phá hủy đứa bé trong bụng cô ta như cô ta đã từng hại con cô. Nhưng cô không làm được, lương tâm của cô không cho phép cô làm cái việc độc ác như vậy, cô tin con cô ở trên trời có linh thiêng cũng không muốn mẹ nó làm việc ác khiến trời đất không thể dung thứ. Vy sống ác rồi sẽ bị quả báo xứng đáng, và quả báo của cô ta đã tới rồi đây. Cô cứ cười đi, hôm nay sẽ là ngày cuối cùng mà cô được ở trong căn nhà này, ác giả ác báo, tôi sẽ chống mắt lên nhìn cô bị nghiệp quật ra sao.

_ Ủ. Vy lại gần, ngồi xuống ngay cạnh nội, tay phải không ngừng xoa xoa cái bụng đang dần nhú lên. Nội nở nụ cười hiền hậu, xoa xoa bụng cô.

_ Hạnh, ai đấy em

_ À.Đây là bạn thân của em Giao, còn người này, chắc chị cũng quen, em chắc không cần phải giới thiệu đâu nhỉ. Hạnh nói ỏn ẻ, trong giọng nó có ý châm chọc, chế nhạo.

Vy hết nhìn Hạnh rồi nhìn Chiến ngạc nhiên hỏi.

_ Chúng ta đã gặp nhau rồi à.

_ Hình như là vậy. Chiến không khẳng định cũng chẳng phủ định. Hạnh khẽ cay mảy, Vy thì cười cười.

Không hiểu sao khi nhìn thấy Vy cười, trong lòng cô lại dâng lên cảm giác bất an. Hạnh nhìn Chiến, trong đầu cảm có điều gì đó không đúng lắm trong thái độ của Chiến nhưng chính xác là điều gì thì cô không biết được. Mãi đến sau này, cô mới nhận ra rằng, điều kì lạ đó chính là thái độ điềm tĩnh, bình tĩnh đến lạ thường của Chiến khi gặp mặt người thuê mình, dường như đối với hắn cuộc gặp mặt này không có gì là bất ngờ, nó hoàn toàn nằm trong dự liệu.

_ Vậy à. Xin giới thiệu tôi là Vy, bạn thân của chồng Hạnh.

Hừ, đồ không biết xấu hổ. Giao thầm mắng. Méo ai mà thân được với loại rắn độc như mày, bạn thân ẻ gì mà lừa lừa lúc bạn say bê luôn cả bạn lên giường, thân thân méo gì mà nhảy vào phá hoại hạnh phúc gia đình người ta rồi lại còn thuê người hại con nuôi của bà đây bị sảy thai. Rồi mày sẽ bị quả báo thôi con. Bà đây chống mắt lên mà xem mày bị nghiệp quật nha con. Đồ dĩ thiện, mất nết. Giao khinh khinh thân nhiên đáp “ Thân thật”.

Phía bên này, Hạnh khẽ nhéo vào eo Chiến một cái thật đau,cô lừ mắt. Chiến có chút sợ hãi, cơ thể khẽ run lên.

_ Kia Hạnh, mời bạn ăn hoa quả đi chứ cháu.

_ Vâng.

_ Giao ăn xoài đi nè em. Xoài bao chua đúng chuẩn khẩu vị của em luôn. Vy cũng không chịu thua, đá xéo lại.

Giao tức tối nhìn Vy, hai mắt như muốn tóe ra tia lửa, nếu ánh mắt có thể giết người, Hạnh cá chắc Vy phải chết hàng trăm lần dưới ánh mắt của cô bạn thân ngổ ngáo này mất. Hạnh ghé sát tai Giao thì thầm

_ Bình tĩnh, đợi anh Vũ đến. Tao xử nó giúp mày.

Nghĩ đến chốc nữa tự tay lột mặt của con cáo già, Giao liền cảm thấy vui sướng, khoan khoái vô cùng. Cả người trở nên phấn chấn lạ thường. Cô nàng vui sướng, lập tức quay sang trả lễ cho VY.

_ Chị Vy nè, em nghe nói chỗ chị ở trước nhiều cây chó đẻ lắm à.

VY không hiểu ý Giao, ả đưa mắt nhìn cô thăm dò, đang không biết trả lời ra sao mới tốt thì bà nội đột nhiên nói xen vào.

_ Đúng rồi đó. CHỖ quê nhà cái VY có nhiều cây đó lắm. Sao cháu biết hay vậy.

Giao cười cười, miệng hơi nhếch lên.

_ À, chuyện là bạn của cháu muốn tìm mua cây này, hôm trước cháu có nói chuyện với Hạnh, anh Vũ đi ngang qua nghe được có mách cháu là nhà chị VY có nhiều lắm nên cháu hỏi thôi.

_ Ủ. Chỗ nhà con chắc vẫn còn Vy nhỉ. Nao có về quê thì mang lên cho cái Giao ít.

_ Vâng, nội.

_ Dạ thôi, con không cần đâu nội. Cô ập ừ muốn nói tiếp nhưng cứ trúc trắc mãi không nói hết câu. Quen biết Giao bao nhiêu năm, vừa nhìn là Hạnh biết Giao định nói gì, chắc có mặt bà nên cô nàng không tiện nói đây mà. Hạnh biết ý, đi đến bên bà tìm cách đánh lạc hướng chú ý, đưa nội ra ngoài.

Tranh thủ lúc nội vắng mặt, Giao mặc kệ bên cạnh còn có Dũng và Chiến, cô thân nhiên đáp. “Bảo sao mà cô mặt dày như vậy. Hóa ra từ nhỏ nơi lên bên cạnh bấy chỗ đại nên bị ảnh hưởng bởi bản tính của chó đây mà” Câu cuối cùng, Giao nhướn người, thì thầm vào tai Vy “Đúng là bản tính của chó cái, thấy giống đực là động dục, gặp ai cũng giao phối được, không hề biết xấu hổ, liêm sỉ là gì”

VY nghe Giao nói giận tím mặt, hàm răng nghiến chặt lại, hai tay cuộn thành quyền, lửa giận bùng bùng trong người, cả người như muốn phát hỏa tưởng chừng như chỉ cần Giao nói một câu nữa thôi, cô ta sẽ bắt chập tất cả mà xông lên tát cho Giao một phát. Cũng may, trong thời điểm cô mất đi lý trí nhất, tiếng gọi của Dũng đã nhanh chóng kéo cô về thực tại.

_ Chị VY, chị vào trong xem bố mẹ nấu xong chưa đi.

_ Ủ. Vy lờm lờm Giao rồi mới đi vào trong

_ Bác gái, có cần con giúp gì không ạ.

_ Không cần đâu. Con cứ ra ngoài đi hai bác làm sắp xong rồi. Mới cả mấy món này hai bác đặc biệt làm cho Hạnh, con cũng không biết khẩu vị của nó nên cũng không làm được đâu.

Lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng sức sát thương khá nặng nề, cho dù là kẻ ngu cũng nghe ra được ẩn ý trong câu nói chứ đừng nói đến một người thông minh như Vy. Cô ta dù tức nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười tươi, thân thiện như hoa hậu đáp.

_ Vâng. Hai bác nấu đi, cháu ra ngoài đây ạ.

Vốn dĩ, việc nấu ăn trong nhà trước nay đều do Hạnh đảm nhiệm. Nhưng kể từ khi cô chuyển ra ngoài, nhà bếp hoàn toàn được bàn giao cho bà Lệ. Công việc nấu ăn đối với bà Lệ cũng không phải là quá khó khăn, nhưng với cương vị là một người đàn ông mẫu mực, không có khái niệm về vấn đề nội trợ là việc của phụ nữ, vì vậy bất kể lúc nào, chỉ cần ông Đức ở nhà, hai vợ chồng già đều vui vẻ nắm tay nhau vào bếp nấu ăn.

Gần 12h trưa, bữa cơm về cơ bản là hoàn tất, Hạnh cùng với mọi người phụ bố mẹ chồng dọn cơm lên bàn. Bày biện bàn ăn xong cũng vừa hay đúng lúc Vũ đi làm về.

_ Hôm nay có vụ gì mà mọi người tụ họp đông đủ thế.

_ Có chuyện trọng đại lắm anh ạ. Giao vừa sắp đũa vừa nói.

_ Ủa, Giao cũng ở đây à. Người này là.

_ Đây là Chiến bạn em. Anh ý hơi ít nói, anh đừng để bụng.

_ Ủ.

Bữa ăn vui vẻ trôi qua, hình như đã lâu lắm rồi gia đình cô mới có được một bữa ăn bình yên. Hạnh nhìn Vy cười nói vui vẻ với nội, cô hừ lạnh, khinh bỉ quay sang Chiến nói nhỏ “Anh biết mình phải làm gì đúng không”

_ Tôi biết rồi.

Kết thúc bữa ăn, cả nhà ngồi quây quần bên chiếc bàn nhà, Hạnh ngồi cạnh Vũ, tay cô đan vào tay anh, cô nhướn người, kề sát miệng vào tai anh thì thầm “Em có bất ngờ dành cho anh?”

_ Bất ngờ gì vậy. Vũ tò mò hỏi. Hạnh chỉ cười không trả lời.

Mãi cho đến khi, mọi người ngồi ổn định hết vào chỗ. Cô mới đứng dậy thưa gửi đoàn hoàng.

_ Cháu thưa nội, con thưa bố, thưa mẹ, con có chuyện muốn nói.

_ Có chuyện gì mà trông con có vẻ nghiêm trọng thế.

_ Thưa bố, con có chuyện muốn thưa, hôm nay tại đây, nhân dịp cả nhà mình có mặt đầy đủ mọi người, con muốn thay con của con đòi lại công bằng, vạch mặt kẻ độc ác đã hại chết đứa bé trong bụng con.

_ Ý con là sao. Chẳng lẽ ý con là việc con sảy thai là có người cố ý chứ không phải sự cố.

_ Vâng. Và người hại con không ai khác chính là..

Hạnh chưa nói hết câu, Vy đã chen vào.

_ Là con.

Lời Vy vừa thốt ra, ai nấy đều giật mình, hoảng hốt nhìn Vy chằm chằm, bà nội lấp bắp nói.

_ Vy, con nói gì vậy.

Dừng nhìn Vy khó hiểu. Ánh mắt cậu nhìn cô như muốn nói “Cô điên à, cô bị điên hay sao mà lại đi nhân tội. Cô có biết mình đang nói gì hay không”

Vy vẫn thản nhiên như không phớt lờ ánh mắt của mọi người, ả nhìn Hạnh chằm chằm. Sau vài giây thất thần vì bất ngờ, đại não của Vũ cũng hoạt động trở lại, anh dần ý thức được toàn bộ lời nói của Vy. Lửa giận trong lòng bùng cháy, cảm giác căm hận sục sôi trong lòng, anh điên tiết, hung hăng dùng sức giáng cho Vy một bạt tai.

_ Đồ độc ác, đồ quỷ dữ.

Cái tát bất ngờ từ Vũ khiến cơ thể Vy loạng choạng, cô ngã khụy xuống đất, cảm giác nóng rát từ mặt truyền đến, cô uất ức, hai mắt rưng rưng nhìn Vũ.

_ Vũ, cháu làm gì vậy. Có gì từ từ nói. Cháu đánh con bé thế mà được sao.

Thấy nội bênh, Vy tỏ vẻ oan ức, ả gào lên

_ Anh đánh em. Trong mắt anh, em là người ác độc vậy sao. Lúc nào anh cũng vậy, mặc kệ có chuyện gì, dù đúng dù sai anh có bao giờ chịu lắng nghe em giải thích dù chỉ là một câu không. Chẳng lẽ anh chán ghét em đến vậy sao.

_ Đúng vậy, tôi chán ghét cô vô cùng.

_ KHÔNG phải cô vừa thừa nhận đó sao.

_ EM không có, em chỉ là thay Hạnh nói ra điều em ý muốn nói thôi

Lần này cả nhà lại được một phen ngạc nhiên, ai đấy đều tròn to mắt nhìn cô ta chằm chằm.

Vy vừa khóc vừa nói.

_ Con biết, con đã sai khi xen vào gia đình của Vũ. Con cũng biết Hạnh hận con là điều đương nhiên nhưng con không thể ngờ chỉ vì hại con mà Hạnh lại có thể ngang nhiên hại những người vô tội khác để đạt được mục đích. Nếu không phải con sống tốt, trong một lần vô tình cứu anh Chiến đi thì chắc hôm nay con sẽ mang tiếng oan cả đời mất.

_ Cô nói nhăng nói cuội gì thế. Giao quát.

_ Tôi nói không đúng sao, không phải hai người sai người bắt anh Chiến rồi ép anh ấy đến đây vô oan giả họa cho tôi hại chết đứa bé trong bụng Hạnh sao.

_ Rõ ràng là cô hại còn gì. Cô đừng có chối.

_ Tôi không có. Tôi không làm thì sao tôi phải nhận.

Nói đoạn, Vy quay sang nội, nghẹn ngào.

_ Nội, nội phải làm chủ cho con. Con thực sự không có làm, nếu nội không tin nội có thể hỏi anh Chiến đây.

_ Anh Chiến, anh mau nói đi. Hạnh đáp, ánh mắt cô chăm chú nhìn Vy.

Nghe nhắc tới tên mình, Chiến đưa mắt nhìn Hạnh, nhìn Vy rồi nhìn quanh mọi người một lượt rồi đột nhiên hắt quỳ sụp xuống.

_ Cô Hạnh, tôi xin lỗi. Tôi không thể làm cái việc bất nhân, bất nghĩa như vậy được. Cô Vy từng cứu tôi một mạng tôi không thể nghe lời cô mà hại cô Vy được.

Trước hành động bất ngờ của Chiến, cô sững người, lắp bắp hỏi.

_ Anh Chiến, anh nói gì vậy. Anh.. Không phải....

_ Tôi xin lỗi, số tiền cô đưa tôi, tôi nhất định sẽ kiếm cách để trả lại cho cô.

_ Anh muốn chết có phải không. Hay anh cảm thấy bị đánh chưa đủ. Giao quát.

_ Trật tự đi Giao. Dững gằn.

_ Chuyện này là sao vậy Hạnh.

_ Con, con không biết.

_ Người do con đưa đến con lại nói không biết là sao.

_ Nội, để con hỏi Chiến vài câu được không ạ.

_ ừ.

_ Anh Chiến này, tại sao anh lại ở đây, có phải anh bị anh Sáu bắt đến đây không.

_ Đúng.

_ Có phải anh Sáu đã đánh anh không.

_ Đúng.

_ Anh có thể cho mọi người xem vết thương chứ.

_ Có thể. Chiến từ từ vạch áo lên, các nốt sưng đỏ lần lượt hiện lên đến chói mắt. Hấn nói.

Hôm trước, khi tôi đang đi từ nhà ra, tự nhiên bị một đám người xông ra bắt cóc, chúng ép tôi phải đứng ra vu oan cho cô Vy, tôi không chịu chúng liền đánh tôi, đánh cho đến khi tôi đồng ý mới thôi. Mặc dù tôi đã đồng ý với bọn chúng nhưng dù gì lần trước cô Vy đã cứu tôi một mạng tôi cũng không thể nào lấy oán báo ân được, vì vậy tôi mới liều mạng lên báo tin cho cô Vy biết. Mọi chuyện là như vậy đó.

Cô cảm phần nhìn Chiến, hai mắt đỏ au, Hạnh kích động xông tới túm lấy cổ áo Chiến mà quát.

_ Anh đang nói dối, anh mau nói ra sự thật mau lên. Tôi bảo anh nói ra sự thật cơ mà. Anh chán sống rồi phải không.

_ Hạnh bỏ anh ta ra đi em. Vũ ôm cô gần lại.

_ Anh ta nói rồi. Em không có, anh phải tin em.

_ Anh tin em mà. Dù thiên hạ có nói gì anh cũng tin em. Dù em có giết người ngay trước mặt anh chỉ cần em nói em không giết anh cũng tin em. Bình tĩnh lại đi Hạnh.

_ Em không có, là cô ta, là cô ta hại chết con em... Huhu..

Trước tình huống bất ngờ, nội và vợ chồng ông Đức đều không biết phải nói sao cho phải. Nội thở dài, xoay người đi vào trong phòng.

_ Thôi, được rồi. Chuyện này đến đây kết thúc đi.

_ Thằng khốn này, mày dám trở mặt, tao nhất định sẽ không cho mày sống yên.

_ Dững tiễn khách đi con. Còn ba đưa vào phòng bố mẹ nói chuyện.

_ Bác, cháu.

_ Đây là việc riêng của gia đình bác. Bác tự biết giải quyết.

Giao dù không chịu nhưng cũng đành hậm hực ra về. Vừa ra khỏi cổng cô lập tức gọi điện cho anh Sáu. Lúc nghe được tin, anh Sáu cũng giận lắm, anh đứng đứng cho người bắt tên Chiến về dân cho hắn một trận thừa sống thiếu chết, cũng may là sau đó Hạnh biết chuyện nên đã đến xin tha cho hắn. Cô thật không hiểu sao trên đời lại có loại người chỉ vì tiền mà bất chấp mạng sống như vậy. Âu cũng là số mạng con người, chuyện cũng đã đành, bây giờ dù cô có ép anh ta về nói lại nội cũng sẽ chẳng tin cô. Thôi thì tha cho hắn một mạng coi như tích đức cho con cô vậy.

Đó là những chuyện của sau này, hiện tại trong phòng bố mẹ Vũ.

_ Hạnh à, bố mẹ thật sự quá thất vọng vì con. Sao con lại có thể làm ra chuyện đó cơ chứ.

Vũ cau mày, tay vẫn đỡ lấy người Hạnh, anh gắt.

_ Bố, bố nói gì vậy. Con tin Hạnh không có nói dối. Là cô ta mua chuộc người kia.

_ Anh đừng có quá đáng nha. Người là do Hạnh dẫn đến chứ em không có ép. Cũng may anh Chiến không bị tiền làm mờ mắt nếu không nỗi oan này em có nhay xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

_ Con không có. Lời con nói đều là sự thật.

_ Con tin vợ con. Giọng anh chắc nịch.

_ Bố, mẹ. Hai người không tin con sao.

Ông Đức thờ dài, bà Lệ buồn bã nhìn Hạnh, ánh mắt có chút thất vọng.

_ Được rồi. Bố mẹ tin con có điều... Haizz. Thôi được rồi. Chuyện này đến đây thôi. Sau này đừng nhắc lại nữa.

Nhìn thái độ thất vọng của bố mẹ chồng, Hạnh buồn lắm, nỗi ám ức trong lòng trào dâng, xưa nay lúc nào bố mẹ chồng cũng tin tưởng cô, lúc nào cũng luôn miệng nói coi cô như con gái trong nhà, nếu đã coi cô như con cái trong nhà tại sao lại không tin tưởng cô chứ.

_ Anh chị về cẩn thận.

_ Ừ.

Hạnh mở cửa xe định bước lên thì Dũng nói.

_ Chị dâu, em tin chị.

_ Cảm ơn. Hạnh mỉm cười.

Vy đứng trên ban công nhìn xe của Vũ rời đi, cô nhấp một ngụm nước cam trong cốc nhắm nháp, vị cam thanh mát, ngọt nhẹ từ từ lan tỏa khắp cơ thể. Vy sáng khoái tận hưởng cảm giác chiến thắng.

Muốn đấu với tôi? Cô còn ngây thơ lắm.

Ting. Chuông báo tin nhắn đến.

"Xuống nhà đi. Tôi muốn gặp cô"

Vy nhú mày, bực bội vút điện thoại sang một bên.

Điện thoại lại đổ chuông, lần này không phải là nhắn tin mà là gọi điện.

12 cuộc gọi nhờ, Vy hoàn toàn không có ý định bắt máy. Đầu dây bên kia có vẻ cũng đoán được, liền soạn một tin nhắn "Cô không xuống thì tôi vào". Tin nhắn chỉ vồn vện 6 chữ ngắn gọn nhưng sức sát thương lại cực kì mạnh.

Quả nhiên, vừa nhận được tin nhắn, Vy đã hoảng hốt nằm bật dậy, vội vàng ra ngoài ban công nhìn ra cổng.

Bóng dáng cao gầy quen thuộc hiện ra dưới giàn hoa giấy xinh tươi. Vy hoảng sợ, cả người căng cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Vy vội vã chạy lại giường, cầm điện thoại bấm vội cuộc gọi. Đầu dây bên kia có vẻ như chỉ đợi có thể liền lập tức bắt máy.

_ Anh muốn gì. Vy cố gắng kiềm chế nói nhỏ.

_ EM yêu. Gì mà căng vậy. Anh nhớ không nhầm thì anh vừa cứu em một mạng đấy, em lỡ lòng nào lại đối xử với anh như thế.

_ Anh điên à mà lại tới đây. Rốt cuộc anh muốn gì.

_ Anh thì muốn gì được ngoài tiền cơ chứ. Em không đến thì để anh đến vậy.

_ Anh ngay lập tức biến cho tôi. Mai tôi sẽ chuyển tiền cho anh. Mau biến ngay.

_ Haha. Em nghĩ tôi ngu như cái thằng bạn thân của em sao. Đồ vô cho thằng khác cũng không biết. Em yêu, em có 5 phút để xuống đây gặp tôi, nếu em không xuống thì.....

_ Anh muốn làm gì.

_ Còn làm gì được, em không xuống thì tôi đành vào trong nhà thăm con và chào hỏi mọi người thôi.

_ Anh... VY tức nghẹn.

_ Đợi đấy, tôi xuống.

_ Nhớ mang theo tiền đó.

Vy tức giận trực tiếp cúp máy rồi ném mạnh máy xuống đệm, ả điên tiết xô toàn bộ đồ trên bàn xuống, ra sức trút giận lên đồ đạc trong phòng.

Khốn kiếp. VY chửi thầm.

Người gọi điện cho Vy là Thành, bạn trai cũ của Vy cũng là tác giả của cái bảo thai trong bụng. Thành sinh ra và lớn lên tại một vùng quê nghèo ngoại thành Hà Nội. Bố mất khi cậu lên 5 tuổi, mẹ cậu từ đó ở vậy tần tảo buôn bán, làm đủ nghề, đủ việc để kiếm tiền nuôi cậu ăn học. Chứng kiến người mẹ già vất vả, lam lũ kiếm tiền cho mình, Thành không những không cảm động, không thương mẹ mà chăm chỉ học tập, ra sức báo đáp công ơn của mẹ thì thôi. Đàng này Thành lại khá ăn chơi, nhà không có tiền cũng bày đặt sang chảnh tỏ vẻ ta đây là đại gia, chơi bời với đám con nhà giàu, nhậu nhẹt, gái gú suốt ngày. Với vẻ ngoài hào hoa, lãng tử, phong trần của mình, Thành khiến không ít cô gái phải điêu đứng.

Tuy nhiên để có tiền chơi bời, Thành cũng phải trả một cái giá khá đắt, cậu chấp nhận cặp với những quý bà nhà giàu, một lúc lái vài ba máy bay bà già, chăm bẵm lấy một cô nhân tình nhỏ để phát tiết khi cần, rồi đến khi đã kiếm được kha khá tiền và xoi chán người tình, Thành liền tìm cách đá văng họ ra.

Vy và Thành quen nhau có lẽ chính là nhân duyên do ông trời sắp đặt. Gái hư gặp trai đều. Từ nhỏ Vy đã óc tư tưởng phải lấy chồng giàu, phụ nữ sống là phải biết hưởng thụ, dùng sắc đẹp để đàn ông cung phụng cho mình. Trong một lần đi bar, VY và Thành vô tình quen biết nhau. Với vẻ ngoài hào hoa, lãng tử, ăn mặc sành điệu toàn đồ hiệu nhìn vẻ ngoài cũng đoán ra được đáng đáp của con nhà giàu, lại thêm cái mào trai thủ đô, nhà mặt phố, bố làm to, ga lăng, hiểu tâm lý phụ nữ Vy chẳng nẩy chốc đồ âm âm trước nẩy lời đường mật của Thành. Khi đó, Vy cứ ngỡ bản thân mình thật có phúc khi vớ phải một hũ vàng, cô nào có ngờ bản thân lại vớ phải một hũ phân, sa chân vào tấm lưới mà Thành đã giăng, cô chỉ là một con mồi nhỏ trong cuộc chơi săn mồi thú vị của hắn.

Rồi chuyện gì đến cũng đến, Vy nhanh chóng trao thứ quý giá nhất của người con gái cho Thành với hy vọng níu giữ trái tim, con người anh lại, muốn từng bước, từng bước, bước chân vào cuộc sống hào môn. Nhưng cô ta nào có thể ngờ được rằng người mà cô coi là con của một đại gia, thương gia nào đó lại thực chất chỉ là một kẻ nghèo hèn mà lại đua đòi ăn chơi, tỏ vẻ giàu sang. Ngày biết được sự thật, Vy như ngã khụy, ả không ngần ngại mà bỏ Thành, thậm chí có ả còn có ý định bỏ luôn đứa bé trong bụng đi tránh phiền phức về sau.

Thật đáng tiếc, khi cô ta chưa kịp đi đến bệnh viện phá bỏ đứa nhỏ thì lại gặp sự cố với Vũ. Nhân cơ hội đó Vy liền kiếm cơ bắt anh đồ vô. Dù sao thì gia đình Vũ cũng thuộc dạng khá giả, anh lại có học thức, có vị trí, địa vị, tiền tài trong xã hội, lấy anh ả cũng không lo bị thiệt, phần đời về sau cũng không phải suốt ngày lo ăn, lo mặc chỉ việc dựa hơi con sống và hưởng thụ.

_ Anh đến đây làm gì.

_ Em yêu, lâu không gặp sao em lạnh nhạt với anh thế. Thành đưa tay lướt nhẹ chạm vào vai Vy, ả nghiêng người né tránh, bực dọc đáp:

_ Có gì nói luôn đi, tôi không rảnh để giỡn với anh. Không nói thì biến.

_ Thằng thần, anh thích ở em chính là tính cách này đó. Tiền đâu. Thành trở mặt rất nhanh.

_ KHÔNG có.

_ Em định chơi tôi à, hay lại muốn tôi vào trong nhà nói chuyện.

_ Hôm nay tôi chưa có tiền, vài ngày nữa tôi sẽ đưa cho anh.

_ KHÔNG có tiền. em định lừa ai. Tôi điều tra rồi nhà thằng đồ vô này của em cũng thuộc dạng khá giả, vài chục triệu đối với họ không thành vấn đề,.

_ Họ không có cho tôi tiền. Họ chấp nhận luôn đưa bé là may rồi. Còn không phải tại anh sao.

_ Hừ. Không phải do em ham giàu lên mới tìm cách trèo lên giường tôi rồi lại tìm cách có thai để trói buộc tôi sao. Cái này không phải do em tự nguyện à? Bây giờ không phải em đang dùng cái thai chết tiệt này để moi tiền nhà đấy sao. Em đừng nói với tôi là em thương con, không muốn bỏ con nên mới phải làm vậy nha. Tôi hiểu em quá mà. Ham tiền tài, vật chất, ham vinh hoa, phú quý. Đó mới là bản chất thật sự của em Vy

lặng lờ à.

_ Anh ngậm ngay cái miệng thối của mình lại.

Không nói nhiều, mau đưa tiền đây.

_ Hiện tại tôi thực sự không có tiền, anh thư thả cho tôi vài hôm đi. Tôi xoay được tiền nhất định sẽ đưa cho anh.

_ Vài hôm của mày lại như lần này ý à. Tao không đến chắc mày định quyết luôn quá. Tao nói cho mày biết nhé, thằng này nghèo nhưng không có ngu nhé. Mày đừng tưởng mày tắt điện thoại không nghe máy là tao không biết ý định của mày. Cốt nhất mày hãy mau thu xếp đủ tiền rồi đưa cho tao nếu không đừng trách tao mang đoạn ghi âm này cho thằng ngu trong nhà kia nghe.

Thành nói đoạn rồi rút điện thoại ra, anh ấn ấn vài cái trên điện thoại, từ trong điện thoại một giọng nữ vọng ra.

_ anh không nói dối chứ, con hạnh thật sự đang thuê người tìm tên Chiến ư.

_ Đúng vậy, hôm nay ở quán cà phê anh vô tình nghe được họ nói chuyện.

_ Khốn khiếp.

_ Có cần em giúp em xử lý tên đó không. Nể tình con chúng ta, anh đảm bảo sẽ không làm em thất vọng.

_ Được...

Anh... đề tiện. Khốn khiếp. Anh dám lên ghi âm cuộc nói chuyện.

_ Tất nhiên, anh không ghi nhớ em trở mặt với anh thì sao. Lăn lộn xã hội nhiều năm chút mảnh khoe này chẳng lẽ em cũng không biết sao. Em nghĩ đi bây giờ tiền quan trọng hơn hay đoạn ghi âm này quan trọng hơn. Anh đang nghĩ xem có lên sao ra độ chục bản, gửi cho mỗi người một bản nghe cho đã không nhỉ.

Thành lấy tay xoa xoa cằm, ánh mắt đặc ý nhìn về phía Vy.

_ Anh dám. Tôi liều mạng với anh.

_ Em không đưa tiền thử xem.

Lúc này, Vy biết bản thân không thể cố chấp được nữa, nhìn điệu bộ có hấn, có vẻ nếu hôm nay cô không cho hấn một câu trả lời thỏa đáng chắc chắn hấn sẽ không để yên mà rồi đi.

_ Cho tôi 3 ngày, ba ngày sau tôi nhất định sẽ đưa tiền cho anh.

_ Có thể chứ. Em cứ thẳng ngay từ đầu có phải tốt không. Có tiền là dễ nói chuyện ngay. Thành vỗ vỗ nhẹ nhẹ vào mặt Vy.

_ Anh đi được rồi chứ.

_ Ô, đuổi anh đi vội vậy sao. Em đúng là phũ phàng mà.

_ Anh mà còn không mau đi. Anh mà để lộ chuyện một xu cũng đừng hòng lấy.

_ Em yên tâm, cứ có tiền là anh mua keo 502 dính chặt miệng lại, đảm bảo không hé răng nửa lời. Anh đi. Bye em yêu.

Khốn khiếp. Thằng đồ tao nhất định không để mày được yên đâu. Vy nghiêng răng, hai tay cuộn lại, cả người lửa giận bùng bùng. Mãi đến khi bóng dáng đáng ghét kia khuất dần, Vy mới yên tâm xoay người đi vào nhà.

Vừa vào trong nhà VY đã chạm ngay mặt Dũng. Hấn nhìn cô, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ.

_ Chúng ta ra vườn nói chuyện được chứ.

Cậu hỏi thế à nào dám nói không. Vy gạt đầu đi theo Dũng ra phía sau nhà.

Dũng dẫn Vy ra phía góc vườn, nơi này khá khuất, ít người lui tới, lại dễ bề quan sát, chỉ cần ai trong nhà đi đến họ đều dễ dàng quan sát được.

_ Chuyện ngày hôm nay là sao. Tại sao chị Hạnh lại biết tên Chiến đó.

_ Chị cũng không biết, cũng may là bạn chị biết chuyện đã giải quyết giúp chị. Em yên tâm, bây giờ chắc sẽ không còn ai tin cô ta nữa đâu.

_ Bạn nào, không phải là thằng bò khôn khiếp của chị đó chứ. Chị đã có ý định làm chị dâu thì tốt nhất chị nên an phận đừng có dây dưa với người đàn ông khác.

Vy sừng sốt nhìn Dũng.

_ CHI không cần ngạc nhiên, lúc này thấy chị vội vã đi ra ngoài, tôi có lén lút đi theo, ai ngờ lại thấy tên khôn đó. Chị làm ăn cũng sơ suất quá đi. Bây giờ chị tính sao với hắn đây.

_ Em yên tâm, chị giải quyết được, Chỉ cần cho hắn thêm chút tiền là ok hết.

_ Cốt nhất là vậy.

Dũng nói xong xoay người định bước vào trong, phía sau Vy cất giọng hỏi:

_ Tại sao cậu giúp tôi. Có phải cậu có mâu thuẫn gì với vợ chồng Vũ không.

Câu hỏi này đã quanh quẩn trong đầu Vy rất lâu rồi, cô nghĩ mãi vẫn không thể nào nghĩ ra lý do gì mà Dũng lại giúp mình phá nát gia đình của anh trai mình. Đã rất nhiều lần cô muốn hỏi nhưng lại không có đủ dũng khí để hỏi. Bây giờ có cơ hội cô nhất định phải hỏi để tìm ra nguyên nhân, cô không phải là kẻ ngu cứ mãi để người khác nắm lấy điểm yếu của mình mà điều khiển trong khi bản thân lại không hề hay biết gì về họ.

Bước chân Dũng khựng lại, cậu không ngoảnh lại nhìn à mà chỉ lạnh giọng đáp:

_ Chị nghĩ nhiều rồi. Nếu chị không muốn tôi có thể thay chị nói ra sự thật.

Dũng cười rồi thản nhiên bước vào trong nhà. Bên ngoài vườn, Vy vẫn đứng sững ra, cả người bàng hoàng, có vẻ như cô ta vẫn chưa hết sốc bởi lời nói nhẹ nhàng, quá đỗi thản nhiên của Dũng trước bí mật tàn khốc, tày trời mà cô ta luôn tìm cách che giấu.

Mãi đến khi trên bầu trời một chú chim sẽ bay qua tặng cho cô à một bãi phân trắng nhỏ xinh trên mái tóc đen bóng bĩnh óng ả, Vy mới giật mình sực tỉnh. À tức tối, hét lên.” A. Con chim khôn khiếp”.

Ba ngày sau đó, Vy cuống cuống, chạy đôn chạy đáo, chạy vay khắp nơi nhằm gom đủ 100 triệu để đưa cho Thành. Thực ra nếu là trước đây, số tiền này đối với cô không phải là số tiền lớn, cô chỉ cần búng tay, vay mỗi người một ít là dễ dàng xoay được tiền ngay tuy nhiên kể từ ngày cô nghỉ việc, tiền lương không có, mối quan hệ với đồng nghiệp và mọi người xung quanh cũng xấu dần đi, mọi chi tiêu đều trông chờ tuy nhiên với số tiền lớn như vậy cô không thể tùy tiện hỏi xin nội được., bây giờ nếu tự nhiên cô mở miệng xin nội một số tiền lớn như vậy chắc chắn nội sẽ nghi ngờ.

Thời gian ba ngày dần hết, chạy vay ngược xuôi Vy vẫn không thể nào gom đủ tiền. Cùng đường, Vy đành bắt đầu đi tìm đến Dũng để hỏi vay.

_ Chẳng lẽ có mấy chục triệu mà chị cũng không xoay được.

_ Chị xoay đủ rồi nhưng tên khôn đó trở mặt, hắn đòi 100tr mới chị ngậm miệng không nói.

_ Hừ, đúng là vật báo hợp theo bầy mà, ngu tầm ngu mã tầm mã, chị và hắn ta quả thật giống nhau. Rất biết cách kiếm tiền, ngay cả đến đứa con chưa kịp chào đời cũng nghĩ cách để kiếm tiền.

Lời Dũng nói khiến Vy cứng họng, à cam nín không biết nói gì đành im lặng cúi mặt xuống nhìn đàn kiến đang bò từng hàng dài trên mặt đất.

_ Bao nhiêu.

_ Há.

Dũng có vẻ không kiên nhẫn, cậu gắt lên.

_ Thiếu bao nhiêu tiền nữa.

_ 40 triệu.

_ Được rồi. Tí tôi chuyển khoản cho chị. Tôi chỉ giúp chị nốt lần này nữa thôi. Chuyện về sau chị nên xử lý cho gọn, tránh để rắc rối về sau. Tôi không muốn gặp thêm phiền phức nào nữa đâu.

_ Chị biết rồi. Cảm ơn cậu đã giúp.

_ Không có gì. Coi như tôi làm phúc cho đứa trẻ.

15 phút sau, điện thoại báo tin nhắn Dũng chuyển tiền đến. Vừa thấy có tiền, Vy vội vàng ra cây rút tiền để đưa cho Thành.

Quen biết với hần bao lâu nay, Vy khá hiểu tính Thành, hần nói được làm được, lần trước cô lừa hần, không chịu đưa tiền cho hần leo cây cả một ngày đã khiến hần tức lắm rồi. Nếu ngày mai, cô mà không gom đủ tiền đưa cho hần, chắc chắn sẽ khiến hần tức giận. Mà một khi Thành đã tức giận, hần hoàn toàn không thể kiểm soát được hành động của mình, việc gì hần cũng có thể làm. Cô thực sự không dám đánh liều, đem bản thân ra cược.

Trời về chiều tối, đường phố ngày càng đông đúc, xe cộ đi lại tấp nập. Vy khoác chiếc áo mỏng, bịt khẩu trang, đội mũ lưỡi trai kéo sụp xuống che kín mặt hòa vào dòng người tấp nập.

Đi đến gần cây ATM của BIDV ở Hồ Tùng Mậu, Vy ngó nghiêng trước sau một lượt sau khi xác định không có ai theo dõi, ả mới đi vào trong cây rút tiền, nhập mã rồi rút tiền. Kiểm tra tiền rút xong xuôi, ả yên tâm rút tiền vào trong túi xách rồi thản nhiên bước ra.

Vốn dĩ, sau khi rút tiền xong, Vy định book grabcar để về cho an toàn. Nhưng vì trời tối, đoạn đường Hồ Tùng Mậu lúc này tắc dài, mãi không thấy có taxi xê nhận, cô nhìn xung quanh cũng không thấy chiếc taxi nào mà chỉ toàn xe ôm truyền thống.

Một bác xe ôm gần đó thấy cô cứ loay hoay điện thoại rồi ngó trước ngó sau mãi, nhìn cũng biết là cô đang tìm xe, bác tốt bụng hỏi.

_ Cô gái, cô đi về đâu. Lên đây tôi chở, tôi lấy giá rẻ cho.

_ Không cần.

Vy khinh khỉnh đáp, bình sinh ả rất ghét những người lái xe ôm. ả thăm nghĩ, trông mình ăn mặc lịch sự, sang trọng như vậy đòi nào lại leo lên chiếc xe máy tàn tạ, xấu xí kia, chưa kể đến gã lái xe trông cứ bần bần, gian gian làm sao, nhìn mà phát gớm. Cô ta khề rùng mình.

Đắn đo một hồi, Vy quyết định đi bộ thêm một đoạn ra gần chỗ bệnh viện 198 để bắt xe. ả thăm nhủ, cho dù cô phải đi bộ cũng phải thật sang chảnh không thể hạ mình ngồi chung xe với lũ xe ôm bần tiện, bần thiú đó được.

Vy lững thững bước từng bước nặng nề trên vỉa hè đông đúc, thỉnh thoảng ả lại kéo kéo chiếc túi xách sát lại người mình. Hành động của cô ta tuy rất tự nhiên nhưng dưới con mắt tinh tường của những kẻ chuyên làm việc xấu thì đó lại là một hành động bất bình thường. Phía sau, hai người đàn ông nhìn nhau, nháy mắt một cái rồi nhanh chóng tản ra đi áp sát lại phía ả.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

cướp đảng này cô lại đang mang thai rồi lúc này còn bị người đàn ông kia giữ lại một lúc câu giờ, đã khó lại càng khó hơn. Vy đuổi theo ra đến đầu đường, nhìn dòng người đông đúc, xe cộ tấp nập, ai đấy đều vội vàng rào bước đi về. Vy nhìn ngang ngó dọc mãi vẫn không thấy ai khả nghi, đầu óc bắt đầu hoạt động. Vy nhanh chóng nhận ra bản thân đã bị dính bẫy của hai tên cướp, cô ta uất ức, mặc kệ giữa chốn đường xá đông đúc, VY đứng đó, một thân quần áo lượt là, nước hoa thơm lừng bật khóc nức nở.

Hu...HU....

MỌi người xung quanh bắt đầu tò mò, đưa ánh mắt nhìn cô, một vài người tốt bụng tiến đến hỏi thăm.

_ Cháu gái, cháu không sao chứ.

VY không trả lời, ả vẫn ngồi đó khóc tu tu. Bên tai, tiếng xì xào, tiếng chỉ chỏ của mọi người bắt đầu vang lên, văng vẳng trong đầu Vy, cảm giác xấu hổ, buồn tủi len lỏi khắp cơ thể. Cô ta ngượng ngùng cúi gập mặt xuống trốn tránh ánh mắt tò mò, hiếu kì của thiên hạ.

Người ta nói phụ nữ mang thai thường hay xúc động quá là không sai.

_ Cháu gái, có chuyện gì về nhà từ từ giải quyết. Ngồi đây khóc không hay đâu.

Xung quanh vài người miệng lưỡi độc địa, ánh mắt khinh miệt, ác ý nói.

_ Nhìn cái bụng kia, chắc chơi bời đàn đúm chưa vượt mặt ra, trai nó bỏ nên ngồi đây ăn vạ ý mà.

Đám đông bên cạnh theo hiệu ứng, bắt đầu a dua theo, xóc xĩa khinh khinh nhìn cô nói.

_ ừ, tôi trông cái ngữ này chắc là thế rồi, chứ ai đòi làm gì có ai đang yên đang lành ra đường khóc làm gì. Hay là lại muốn được làm người nổi tiếng.

_ Công nhận, bọn trẻ giờ ghê thật, mới tí tuổi đâu, chưa cưới hỏi gì mà đã dọn về ở cùng nhau kêu sống thử, sống thiếp gì á. Đấy cuối cùng là ai thiệt, chưa ềnh cái bụng ra thế kia, cuối cùng con gái mình thiệt chứ ai, đàn ông nó có mất cái gì đâu. TRông cũng xinh đẹp, thông minh thế mà ngu nhĩ.

Tiếng xôn xao, xì xào, rì rầm mỗi lúc một nhiều.Động viên có, an ủi có, miệt thị có, khinh bỉ có...nhưng khi lọt vào trong tai của Vy lại toàn là những lời xúc phạm, chửi bới. Đầu óc Vy ong ong, cô ta đau đốn, uất ức đứng bật dậy hét lên.

_ Cái người thì biết cái gì, các người có phải là tôi đâu mà hiểu. Các người lấy quyền gì, lấy tư cách gì mà xúc phạm tôi như thế hả. tôi bị cướp, bị cướp tiền đấy các người biết không. Tiền của tôi. Bao nhiêu uất ức, phần nộ trong người bộc phát hết. Vy lại bật khóc nức nở.

_ Hu Hu...Tiền của tôi....Hu Hu...

Đám người xì xào xúc phạm, chửi bới cô ban nãy ngay lập tức trở mặt, ra vẻ thương hại.

_ Ôi, Khổ thân con bé.

_ Coi như của đi thay người vậy. Cháu gái đừng buồn, chuyện gì rồi cũng sẽ ổn thôi.

_ KHÔNG sao đâu cháu, mất rồi mình lại kiếm về,người không sao là tốt rồi. lên giữ sức khỏe bảo vệ đứa trẻ.

Bên cạnh đó, một vài kẻ sống ảo, bán hàng nhân cơ hội người khác gặp nạn liền lấy điện thoại ra quay livestream câu like, câu view. Với tốc độ lan truyền nhanh chóng của mạng xã hội, chẳng mấy chốc những hình ảnh "đẹp mắt" của VY nhanh chóng truyền tới trước mắt Hạnh và Giao. Lúc này, hai cô nàng đang ngồi uống cà phê với nhau. Giao đang lướt face xem tin tức thì bất ngờ thấy được.

_ A. Hạnh mau lại đây đi.

_ Chuyện gì vậy.

_ Mày xem, đây phải con Vy không.

Hạnh ngó đầu sang, cô cũng sững sốt không kém khi nhìn thấy gương mặt tèm lem, nhoe phần đầy nước mắt của Vy. " Đúng là cô ta rồi.,Sao trông cô ta thảm hại thế". Như không tin vào mắt mình, Hạnh dụi mắt, đưa tay giật phắt lấy chiếc điện thoại trên tay Giao.

_ TRời ơi.

_ Quả báo, đúng là quả báo mà. Ông trời đúng là có mắt. Nó ăn ở mắt dạy thế gặp quả báo cũng phải thôi.

_ Hình như nó mất tiền này ạ. Tao thấy người ta đang nói đây này.

_ Đáng đời con khốn. Sống chó như nó mất tiền là phải. Chắc ông trời thấy nó làm ác nhiều quá nên mới trừng phạt nó đấy. Nói đoạn, Giao gào ầm lên " A.Anh cướp ơi, em yêu anh nhiều lắm"

Hạnh phì cười " Con điên, mày nói nhõ thôi không hàng xóm sang người ta chửi chết bây giờ"

_ hì tao vui quá mà ỉ, hôm trước nhìn thấy mày vì nó mà bị mọi người hiểu lầm, tao nhìn mà tao tức quá trời tức hông à, hôm nay nhìn nó tàn tạ thế này mày bảo tao không vui sao được.

_ Ừ.

Tại nhà bố mẹ Vũ, ông Đức đang lướt điện thoại cũng vô tình xem được đoạn live stream, ông hoảng hốt gọi.: Mẹ ơi, vợ ơi cái Vy...."

Lời ông chưa dứt, nội đã chạy ra.

_ Cái VY nó làm sao.Làm sao.

Mẹ nhìn xem này, ông Đức đưa điện thoại cho mẹ và vợ, hai người xem xong cũng ngạc nhiên không kém.

_ TRời ạ, sao lại ra nông nỗi này. Mau gọi thằng Vũ đến đón con bé Vy về ngay.

_ Để con đi đón cho nhanh mẹ ạ.

_ ừ, vậy anh đi nhanh lên.

Ông Đức dạ vâng rồi cũng nhanh chóng đánh xe ra cổng thẳng tiến về phía ra chỗ Vy ngồi. Vừa xuống xe ông Đức đã nhìn thấy Vy ngồi chồm hổm, lấp

lố trong đám đông.

Ông Đức tiến lại gần, giọng nói trầm ấm, nhẹ nhàng:

_ VY, về thôi cháu. Có gì về nhà kể mọi người từ từ nghe, rồi chúng ta từ từ giải quyết.

VY ngược mắt lên nhìn người đàn ông trước mắt, ả gật đầu, nhỏ nhẹ đáp " Vâng"

Suốt cả dọc đường về nhà,cả hai đều không nói với nhau câu nào, ông Đức không hỏi vì sợ bản thân mình vụng về, không biết an ủi người khác, không khéo càng nói càng khiến cô buồn hơn nên thôi im lặng là thượng sách. Còn về phần VY, cô ta im lặng không phải vì ngại mà là để bản thân bình tâm, bình tĩnh suy nghĩ mọi chuyện, nghĩ ra một lời nói dối hoàn toàn nhằm lấy được lòng thương của nội và vợ chồng ông Đức rồi từ đó nhân cơ hội mọi tiền đưa cho Thành.

Về đến nhà, nội đã vội vàng kéo cô ta ngồi xuống hỏi thăm

_ VY, cháu có sao không.

Cô ả nhìn nội, giả bộ rung rung:

_ Nội, con không sao. Hức...hức..

_ Nội xem video rồi, thế con có mất nhiều không.

_ 40tr nội ạ.

_ 40tr sao,sao tự nhiên con lại rút nhiều tiền dữ vậy. Có việc gì quan trọng lắm sao.

Nghe nội hỏi, Vy càng khóc to hơn, ả nhe răng đáp:

_ Hức...hức...Nội cũng biết đó, trước mẹ con mắc bệnh ung thư, để có tiền điều trị con phải chạy vay, đi vay khắp nơi mới có tiền điều trị. Tuy mẹ con mất được mấy năm rồi nhưng số tiền đi vay quá lớn, con vẫn chưa trả hết. Con đi làm có tích cóp cũng được chút,mỗi tháng trả người ta một ít,nay người ta giục trả gấp quá nên con mới ra cây rút tiền để trả họ. Ai dè....

NHìn ả khóc đến nỗi hai mắt đỏ hoe, phần son tèm lem, ngay cả bà Lệ dù không ưa gì cô cũng cảm thấy thương. Ai mà không thương cho được khi nghe người ta bịa ra một câu chuyện thương tâm về một người con hiếu thảo vì chữa bệnh cho mẹ mà chấp nhận đi vay, nợ nần chồng chất. Nhưng sự thật thì chỉ có mình ả biết, ả đâu có ngu, lúc đó mẹ bị bệnh nặng,ngày ngày chăm sóc người mẹ già liệt giường, đại tiện, tiểu tiện nhiều lúc không tự chủ được còn đi luôn ra giường, ả nhìn mà phát chán, chỉ mong bà có thể đi sớm ngày nào là ả vui ngày đó. Ngay cả đến việc chăm mẹ cũng khiến ả cảm thấy phiền phức, một hôm thì nói gì đến việc bảo ả đi vay tiền chạy chữa cho một người sớm muộn gì cũng chết, chết đi rồi lại khiến ả phải ôm một cục nợ, ả nghĩ cũng không thêm nghĩ đến điều đó.

_ Thôi, nín đi. Nội có tiền, nội sẽ cho con...

Vy ngược ánh mắt ngân ngấn nước mắt lên nhìn bà.

_ Con không nhận đâu bà. Số tiền 40tr này là con vay của em Dững con còn chưa trả được. Giờ mà nhận của nội con xấu hổ lắm. Nội già cả rồi, con không có tiền cho nội thì thôi, ai lại đi lấy tiền dưỡng già của nội để trả nợ ý. Con còn trẻ, con làm được mà.

_ Nội đây là cho chất nội của nội, chứ không phải cho con... Con cứ yên tâm nhận đi.

_ Con không nhận đâu.

Vy giả bộ ớn ợ, chới chới một lát rồi cũng giả bộ miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Vợ chồng ông Đức ngồi bên nấy giờ cũng không nói gì, chỉ im lặng coi như đồng ý. Thực ra nếu nội không giúp đỡ thì vợ chồng ông cũng sẽ giúp, số tiền 40tr tuy lớn nhưng vẫn nằm trong khả năng của hai ông bà, hai người có thể giúp được. Tuy nhiên ông lại không mở lời giúp trước bởi vợ chồng ông Đức hiểu rõ tính mẹ mình hơn ai hết, thời gian này nội rất là quý Vy, có lẽ do tuổi cao, gần đất xa trời con người ta luôn mong muốn được nhìn thấy con cháu quây quần bên cạnh hay do một sợi dây vô hình nào đó liên kết lại thì ông cũng không rõ nhưng ông biết mẹ của mình nhất định sẽ nhận lời giúp Vy, cho dù ông có muốn dùng tiền của mình giúp nội cũng không cho.

Sau màn mè nheo chuột, Vy nghiêng nhiên lừa được của nội 40tr trong tâm trạng phấn khởi vui vẻ. Dững về nhà nghe được chuyện thì bực lắm. Con khôn, ngay cả nội mà cô cũng dám lừa. Cô chán sống rồi đúng không.

Nếu có ai đó hỏi " Trên thế gian này, người quan trọng nhất với Dững là ai". Chắc chắn cậu sẽ không cần suy nghĩ mà trả lời ngay tức lự đó chính là " Nội". Đối với cậu nội không chỉ là một người bà, nội còn là một người mẹ, một người bạn, là luồng ánh sáng đưa cậu ra khỏi cuộc sống tối tăm, dẫn lối cậu khỏi bóng tối của địa ngục. Cậu luôn tự hứa với mình rằng, sau này lớn lên sẽ chăm sóc nội thật tốt, nhất định sẽ không để ai làm tổn thương nội. Hành động lừa dối nội của Vy hôm nay thực sự khiến cậu rất tức giận. Có kìm nén ngọn lửa bùng bùng trong lòng, Dững đi lên tầng gỗ cửa phòng VY.

Cửa vừa mở ra, Dững liền lách vào trong đóng sầm cửa lại, kéo Vy xô ngã cô ta xuống đất.

Á.VY kêu lên đau đớn.

_ Em bị điên à. Có biết đâu lắm không.

_ Ai cho chị lừa tiền của nội. Chị muốn chết phải không.

_ Chị không có. Là nội tự đưa.

_ Chị đừng tưởng tôi không biết. Chị thừa biết nội mềm lòng lại hay thương hại người khác nên chị mới lợi dụng người mẹ đã mất với đứa bé trong bụng để moi tiền nội. Chị và thằng bỏ chị thật giống nhau, ngay cả người mất cò mọc xanh mề cũng không được sống yên với hai người. Tôi cảnh cáo chị, lần này tôi bỏ qua, nếu chị còn dám có lần sau thì đừng có trách. Chị có thể giở trò với bất kì ai nhưng với nội tuyệt đối không thể. Nếu không chị đừng trách tôi ác. Dừng gằn giọng, giọng nói mang theo sự lạnh lẽo thấu xương như ác quỷ từ địa ngục vọng lại. VY hoảng sợ, gật đầu.

_ Chị biết rồi, Nhất định không có lần sau.

_ Chị hãy nhớ những gì hôm nay tôi nói. Không được trách tôi ác. Dừng nói xong đi ra đóng sầm cửa lại. Trong phòng Vy vẫn chưa khôi hoàn hồn, mãi một lúc sau cô ta mới bình tĩnh lại. À thăm mắng Dững". Tốt nhất mày đừng để tao nắm được điểm yếu nào của mình, nếu không mày chết chắc". VY tức tối đứng dậy, cầm con gấu bông to dùng trên giường ném mạnh xuống đất rồi nằm vật ra giường thở hồng hộc.

Sáng hôm sau khi còn khá sớm, điện thoại của Vy đã đổ chuông, Vy mơ màng với lấy điện thoại ấn nút nghe.

_ Alo.

_ Em yêu, ngủ ngon nhì.

VY choàng ngồi dậy, đầu óc tỉnh táo lạ thường.

_ Có việc gì không.

_ EM còn nhớ hẹn chứ.

_ Tôi nhớ rồi. Tiền cũng gom đủ, tí tôi mang qua cho anh.

_ Không cần. Tôi đang ở công nhà em đấy, mau xuống đưa tiền.

_ Cái gì. Anh bị điên à. Vy vội vàng đấm chân trần ra ngoài ban công nhìn xuống. Dưới hàng hoa giấy, VY nhìn thấy bóng dáng Thành thấp thoáng đứng dựa vào bức tường sơn trắng.

_ Lặng nhắng thế nhì. Tao bảo mày mau xuống đưa tiền, nhanh lên để ông còn đi chơi bãi. Đừng để tao cáu. Sáng sớm đã đen thì chó lại gắp con điên như mày. Xuống nhanh. Thành gắt.

VY chẳng kịp chải chuốt gì, cô vội vàng gom tiền vào túi rồi chạy xuống. Đầu tóc rối bù, Vy thở hồng hộc cầm túi tiền đứng trước mặt Thành.

Xuống đến cổng, Vy ngó nghiêng trái phải, sau khi xác định không có ai cô ta mới vội vã kéo tay Thành đi lại một con ngõ nhỏ ít người qua lại.

_ Tiền đâu.

_ Đây.

Thành nhận lấy túi tiền.

_ Đủ không.

_ Đủ. 100tr. Anh có thể đếm.

Thành nhìn Vy rồi lại nhìn túi tiền, anh ta cười đều cang. Khỏi cần, tôi tin em. Bất giác tầm mắt anh ta chạm phải chiếc lắc vàng trên cổ tay của Vy. Ánh mắt Thành sáng lên.

_ Cái vòng kia đẹp phết, chắc cũng bán được kha khá tiền đấy. Tháo ra đi.

_ Không. Vy vòng tay ra sau, giọng nói kiên quyết.

_ Vòng này là của hồi môn của nội, nội tặng cho tôi. Anh không thể lấy.

_ Nội niec cái gì, mày làm như tình cảm lắm ấy. Còn không phải vì tiền sao. Mau đem đây, tí vào bảo mắt là xong.

_ KHÔNG.

Hai người cứ giành qua, giành lại mà không hề biết ở góc đa cổ thụ gần đó có một người đã vô tình nghe hết được toàn bộ câu truyện.

Chương 36

Hai người cứ tranh qua, cãi lại mà không hề hay biết phía sau gốc cây cổ thụ ngay đó đang có một người lặng lẽ đứng nghe, à không nói đúng hơn là người đó đã hoàn toàn chết lặng bởi những gì mà mình nghe được. Nội run run, cả người như bị rút hết sức, dựa vào gốc đa cổ thụ, cố gắng dùng chút sức lực còn sót lại, nội đứng dậy, cầm lấy cành cây nhỏ trên mặt đường chống đỡ bước ra.

_ Anh đi được rồi chứ.

_ Em cứ ngoan thế có phải tốt hơn không.

_ Vy, cháu. Nội uất nghẹn không nói lên lời. Từng lời nói của Vy và Thành cứ văng vẳng trong tai bà “ Dù sao đứa bé cũng là con anh, nếu không có anh thì em đã bị đi tù vì tội cố ý giết người rồi đó, cái bà già ngu ngốc đó, cháu mình không thương lại đi thương người ngoài.”

_ Nội. Vy hoàn toàn sững sốt trước sự xuất hiện bất thành linh của bà.

_ Nội, sao nội lại ở đây. Vy đi tới, muốn đỡ nội nhưng bị nội phủ phàng dứt khoát hất tay ra.

Nội chỉ vào mặt cô tức giận nói: “ Sao cô dám lừa tôi như thế hả. Trời ơi là trời. Hôm nay nếu không phải tôi vô tình nghe được sự thật, cô còn muốn dắt mũi bà lão này đến bao giờ. Vy ơi là Vy, bà thương cháu như vậy, sao cháu lại nhẫn tâm lừa dối bà”

Sáng sớm thời tiết thay đổi, gió thu thổi qua mang theo hơi lạnh. Vì là người già nên mỗi khi trái nắng trở trời, cả người nội đều cảm thấy đau nhức, trần trọc không ngủ được. Chính vì vậy, mới 4h sáng nội đã rời giường xuống đường đi dạo. Có lẽ, ông trời sắp đặt để bà dậy sớm để bà có thể tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thấy sự thật phủ phàng. Phải chăng đây là sự trừng phạt của ông trời đối với bà, sự trừng phạt đối với người bà mù quáng yêu thương đứa cháu nội chẳng phải của mình?

_ Anh nữa, tại sao hai người lại độc ác như vậy.

Thành thấy tình hình có vẻ không ổn, nếu hẳn cứ tiếp tục ở đây e rằng có ai trong nhà tìm đến hẳn khó lòng mà trốn thoát. Nghĩ vậy, hẳn không thêm đáp, lách qua người nội bỏ chạy một mạch.

Đường xá buổi sớm khá vắng, trên đường lớn thỉnh thoảng một vài người tập thể dục đi qua. Trong ngõ nhỏ, Vy đứng lặng thinh đối diện với nội, cả không gian yên tĩnh như ngưng đọng lại. Mãi một lúc sau, Vy mới khẽ khàng lên tiếng “ Nội, con xin lỗi”

_ Vy, tại sao con lại lừa nội cơ chứ. Nội yêu thương, chăm sóc con như con cháu trong nhà, con làm như vậy không cảm thấy có lỗi với nội, không thấy lương tâm cắn dứt hay sao.

_ NỘI, con cùng đường rồi mới phải làm vậy thôi. Nội tha thứ cho con một lần này được không.

_ Cùng đường nên con mới làm kẻ thứ ba chen chân phá hoại hạnh phúc gia đình của bạn thân con sao, cùng đường nên con bất chấp tất cả lừa dối một bà lão sắp chết như ta sao. Cùng đường nên con mới làm cái trò hèn hạ, bắt lương hại chết con của Hạnh hay sao. Tại sao chứ Vy, tại sao con lại trở nên độc ác như vậy. Vy của bà đâu rồi, đứa cháu gái ngây thơ, thánh thiện, ngoan ngoãn, lễ phép, lúc nào cũng vui vẻ, năng động, tràn đầy sức sống đi đâu rồi. Con nói cho bà biết đi, con nói đi.

VY ngã khụy, quỳ xuống ôm lấy chân nội, khóc nức nức.

_ NỘI, con xin lỗi con biết là con có lỗi với nội nhiều lắm. Nội tha thứ cho con nha nội.

Hai mắt nội đỏ hoe, những nếp nhăn trên mặt xô lại, gương mặt bà méo mào đến tội, cả người mềm nhũn đứng không vững.

_ KHÔNG, người con cần xin lỗi không phải là nội. Người con cần cầu xin tha thứ chính là đứa trẻ bị con hại chết, là Hạnh và Vũ.

_ Nội, con xin lỗi. Xin nội đừng nói chuyện này cho Vũ biết. Vũ mà biết cậu ấy sẽ giết chết con mất. Hôm đó nội cũng thấy mà, chỉ nghe thôi chưa biết thực hư thế nào cậu ấy đã vậy rồi, bây giờ mà để cậu ý biết chắc chắn cậu ý sẽ không để con sống yên ổn. Con xin nội, con cầu xin nội mà. Con biết con sai rồi, con xin nội mà. Vy vừa nói vừa cúi xuống dập đầu xuống đất. Trán cô bắt đầu đỏ ửng lên, nhìn VY bụng chứa vượt mặt quỳ sụp xuống cầu xin trong lòng nội lại cảm thấy thương thương, dù gì cũng chăm sóc và ở cạnh cô bao lâu, dành biết bao tình cảm vào đứa bé này, dù không phải là con cháu ruột trong nhà nhưng bà vẫn thương, chỉ tiếc....Nội thở dài, ngẩng mặt nhìn lên trời, bầu trời trong xanh cao vời vợi, từng áng mây trắng trôi bồng bênh, tiếng chim sáo đầu đó hót líu lo vọng tới.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má, Nội nghẹn ngào.

_ Được rồi, con đứng dậy đi. Hãy đi thật xa, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

_ NƠi, con cảm ơn nội.

Vy nói xong, vội vàng đứng dậy đi nhanh về phía nhà, ả thầm nghĩ bây giờ ả trắng tay rồi, cho dù có đi cũng phải tranh thủ cầm theo một số vật có giá trị để duy trì cuộc sống sau này. Nghĩ là làm, VY lên phòng không thèm thu dọn quần áo, ả gấp laptop bỏ vào túi, thu dọn đồ trang sức mà nội mua cho gom hết lại, lúc đi ngang qua phòng khách nhìn thấy chiếc chổi cổ từ thời vua Càn Long (đời nhà Thanh), ả tiện tay thò luôn, bỏ vào giương hành lý. Vừa lúc đó nội đi vào, nhìn thấy vậy liền hét lên” Cháu làm gì vậy, mau bỏ xuống ngay”

_ Cháu...

Nội đi lại phía vali, ngồi xổm xuống, từ từ mở khóa kéo ra rồi nhẹ nhàng, thận trọng từng chút một ôm lấy chiếc chổi.

_ Sao cháu có thể làm như thế được. Cháu có còn là con người nữa không. Bà đã làm gì cổ lỗi với cháu mà cháu đối xử với bà thế, chuyện đã qua bà có thể bỏ qua. Nhưng sao ngay cả đến chiếc chổi này, kỉ vật duy nhất của ông nội thẳng Vũ để lại cho bà cháu cũng muốn lấy. Cháu thừa biết bà yêu chiếc chổi này còn hơn yêu cả sinh mạng của mình còn gì. Cháu muốn bà chết đi cháu mới vừa lòng phải không.

_ Bà, cháu không có...

Trong phòng, vợ chồng ông Đức nghe được tiếng ồn ào cũng lồm cồm bò dậy. Phía trên tầng Dũng vẫn ngủ say không biết chuyện gì.

_ Có chuyện gì mà ồn ào thế nhỉ.

_ Không biết, để em ra xem.

_ Đợi anh nữa, anh cũng ra. Ông Đức vội chiếc áo cộc trên giường mặc vào rồi cùng vợ mở cửa đi ra

Tiếng cạch cửa khiến Vy giật mình, cô ta quay lại thấy vợ chồng ông Đức đi ra thì hoảng sợ, không kịp suy nghĩ nhiều ả cúi người kéo mạnh chiếc vali về phía mình rồi vội vàng đi về phía cửa. Cú giật bất ngờ khiến nội giật mình, lại cộng thêm phần dưới cả chiếc vali đột ngột đập vào chân khiến nội đau điếng, theo phản xạ nội hoảng hốt buông chiếc chổi trên tay ra.

Choang.

Trên sàn nhà, chiếc chổi vỡ tan tành, từng mảnh vỡ ngổn ngang dưới đất. Cả nhà bốn người sững sờ, bất giác không biết phản ứng sao cho phải.

Người đầu tiên kịp thời phản ứng là Vy, ả áp úng” Cháu không biết, cháu không làm rồi vội vàng xách đồ bỏ chạy”.

Ả biết nếu ả còn không chạy thì chắc chắn sẽ bị bắt lại. Chiếc chổi đó đáng giá bao nhiêu cơ chứ, nó là đồ cổ đó, đồ cổ đó, cô ta có làm cả đời cũng không đủ tiền đền. Nhưng Vy không hề biết rằng, đối với nội chiếc bình đó là vô giá, không phải nó có giá trị về mặt tiền bạc mà nó có giá trị rất lớn về mặt tinh thần, nó là kỉ niệm duy nhất mà người chồng quá cố đã để lại cho bà.

Khoảnh khắc chiếc bình rơi xuống, từng mảnh vỡ rải rác trên mặt đất, trái tim nội cũng theo đó vỡ tan tành.

Con đau đơn từ ngực quấn lại,cơ thể dường như mất hết sức lực, nội đau đốn ngã khụy xuống đất, cả người nằm vật ra sàn, tay chân run rẩy.

_ Mẹ..

Vợ chồng ông Đức vội vàng chạy tới.

_ Mẹ, mẹ có sao không.

Đôi môi nội mấp máy nhưng chẳng nói lên lời, ông Đức lớn giọng nói.

_ Mau, mau lên tầng gọi thẳng Dũng dậy.

Bà Lệ nghe chồng nói lật đật chạy lên, bà dùng hết sức bình sinh, chạy vọt lên tầng hai. Bà vừa đập cửa vừa gọi to.

_ Dũng, dậy mau.....Dùng ơi,...dậy mau...không xong rồi....dậy mau

Dùng oằn người, chồm chân kín đầu, lười biếng đáp” ME, cho con ngủ một tí”

_ Dậy mau,...bà nội...bà nội...

Nghe thấy chữ “nội” Dũng tỉnh cả người, anh vội vàng bật dậy phi thẳng ra cửa mà chẳng thèm mặc quần áo, trên người chỉ mặc mỗi chiếc quần lót nhỏ màu đen.

_ Mẹ nội làm sao.

_ _ Không có thời gian đâu, con mau thay quần áo xuống đưa nội đi bệnh viện. Mẹ xuống nhà xếp ít đồ. Nhanh lên.

Dững nghe mẹ nói cũng không hỏi nhiều vội vàng vào mặc quần áo, anh chọn đại một bộ rồi mặc vào. Chưa đầy 3 phút Dững đã xuống dưới nhà., thấy nội nằm yếu ớt, gục trong lòng bố, dưới đất là những mảnh vỡ sắc nhọn do chiếc chổi để lại, Dững nhủ mày không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng anh biết chắc một điều việc nội đổ bệnh có liên quan đến chiếc chổi cổ kia.

_ Mau, mau ra đỡ bà giúp bố.

Dững nhanh chóng đi tới, phụ bố mẹ dìu bà lên xe.

_ Nội, nội phải cố lên. Xe sắp đến nơi rồi.

Dững tăng tốc lao vút xe về hướng bệnh viện 198. Vừa xuống xe, Dững ôm bà chạy một mạch vào trong, vừa vào đến cửa anh đã hô to “Bác sĩ, bác sĩ”

Y tá trực ban thấy bệnh nhân vội vàng đi lại, cô hướng dẫn anh đặt bà xuống giường bệnh. Bên ngoài vợ chồng ông Đức theo y tá làm thủ tục nhập viện cho nội.

Bác sĩ nhanh chóng tới đẩy nội vào phòng cấp cứu. Sau khi khám xét tổng quát xong, bác sĩ cho nội uống một viên thuốc gì đó màu trắng trắng nhằm hạ huyết áp rồi đẩy nội vào phòng bệnh.

_ Bác sĩ, mẹ/bà tôi sao rồi.

_ Huyết áp của bệnh nhân tăng cao. Chúng tôi đã cho bệnh nhân uống thuốc để hạ xuống, tuy nhiên do bà cụ đã già, sức khỏe cũng yếu nên e rằng sẽ để lại biến chứng về sau.

_ Bác sĩ, ý bác sĩ là sao.

_ Huyết áp của bà cụ tăng cao, khiến mạch máu não không chịu nổi áp lực cao mà bị vỡ gây xuất huyết não làm tê liệt nửa người hoặc toàn thân. Tuy nhiên cũng có một số trường hợp đặc biệt sau khi tập vật lý trị liệu xong vẫn có thể đi lại bình thường. Điều quan trọng nhất hiện tại là người nhà lên tránh cho bệnh nhân xúc động hoặc kích động quá độ, tôi e nếu như để bệnh nhân bị một lần nữa sợ rằng bà cụ sẽ không chịu nổi.

_ Tôi biết rồi. Cảm ơn bác sĩ.

Sau khi bác sĩ và y tá đi mất, Vợ chồng ông Đức với Dững liền vội vàng vào thăm, nội sau khi uống thuốc cũng mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Nội nằm đó, đáng người gây gổ trông đáng thương đến tội. Hốc mắt Dững đỏ ửng lên, không dám nán lại thêm chút nào nữa Dững xoay người đi vội ra ngoài.

Bên trong phòng, vợ chồng ông Đức vẫn lặng lẽ đứng một góc ngắm nhìn nội. Mãi một lúc sau y tá vào kiểm tra kêu vợ chồng ông ra ngoài, hai người mới lững thững bước ra.

_ em gọi cho vợ chồng thằng Vũ đi.

_ Vâng.

Lúc bà Lệ gọi cho Vũ cũng là gần trưa, nhận được điện thoại anh lập tức gọi thông báo cho Hạnh, xin sắp nghỉ rồi vội vàng phi xe về nhà đón vợ vào viện thăm bà.

Tại bệnh viện.

_ Bố, mẹ rốt cuộc là có chuyện gì vậy.

Bà Lệ cũng không giấu diếm gì anh thành thật kể lại đầu đuôi mọi chuyện. Dững nghe xong tức giận, đấm mạnh một phát vào tường. Anh hùng hùng hổ hổ, giận dữ xoay người bỏ đi.

_ Dững, con đi đâu vậy.

_ Dững,.....

Cậu không trả lời, đi một mạch ra nhà xe. Lên xe, Dững rút điện thoại ra gọi cho “Sói xám”

_ Alo.

_ Giúp tao bắt một người. Tiền nong không thành vấn đề,.

_ Ok. Gửi ảnh qua. Một chút 10 người cũng được, chỉ cần có tiền việc gì cũng Ok hết.

_ Bớt nói nhảm đi. Mau tìm con khốn này về cho tao, cho phép đánh nhưng không được để nó chết. Để đó tao xử lý.

_ Mày yên tâm. Trước nay bọn tao chỉ nhận tiền làm việc. Tuyệt đối không đi quá phận.

_ Tốt.

DỪNG cúp máy, chuyển cuộc gọi sang gọi cho Vy, không ai bắt máy. Khốn khiếp, DỪNG không kiểm được mà chửi thề.

Tại một căn phòng nhỏ ở gần Đại Học Bách Khoa. Vy nằm dài trên giường nghịch điện thoại. Màn hình điện thoại hiện thị cuộc gọi của DỪNG. Vy cười thầm, mày nghĩ tao còn sợ mày sao. Tầm giờ với chị em chỉ là cái đỉnh thôi nhé. Chị đi là đi luôn, bây giờ nội cũng biết chuyện rồi, chị đây chẳng sợ em nữa đâu.

Vy cười sáng khoái, thầm chửi rủa DỪNG trong lòng. Nằm một lúc, đói bụng Vy ngồi dậy lấy hộp xôi vừa mua được ngoài đường ăn tạm. Ăn xong, Vy nằm vật ra giường, có lẽ do đang mang thai với cả sáng nay phải dậy sớm nên chỉ vài phút sau Vy đã đi vào giấc ngủ say. Nằm ngủ đến gần 6h tối, ả bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Nhìn thấy tên Thành, VY bực tức tắt máy, tắt hai cuộc mà anh ta vẫn kiên trì gọi, linh tính mách bảo có gì đó chẳng lành, Vy ần nghe.

_ Anh gọi tôi có việc gì. Anh làm khổ tôi, khổ con như vậy chưa đủ sao. Vy gào lên.

_ Cô đang ở đâu. Mau trốn kĩ đi. Bọn người của thằng Lương bang Sói xám đang tìm cô đấy.

_ Anh nói cái gì. Tôi đâu có quen ai tên Lương.

_ Tôi cũng không biết rõ cụ thể ra sao, chỉ nghe mấy thằng đệ của nó bảo có người thuê chúng đi bắt cô. Nể tình cô đang mang thai con của tôi nên tôi mới gọi điện báo cho cô biết. CỐ mau trốn cho kĩ vào.

_ Bắt tôi... Bắt..tôi..ư.

_ Đúng rồi, không bắt cô thì bắt tôi chắc. Thế nhá tôi đi đánh bài tiếp đây.

Kết thúc cuộc điện thoại VY vẫn chưa hết bàng hoàng, cô biết những điều Thành nói là thật, hẳn tuy không tài giỏi gì nhưng được cái chơi bởi, quan hệ rộng, thông tin lúc nào cũng chuẩn xác, nhanh hơn người khác. Vy cuống cuống vợ vội đóng quần áo vừa mới bày ra vào trong vali. Cô dùng điện thoại book một vé máy bay vào Đà Nẵng. Với tình hình hiện tại, chỉ có rời khỏi Hà Nội, Vy mới có thể đảm bảo sự an toàn cho bản thân.

Cô ta nhanh chóng chạy ra đầu ngõ, vẫy một chiếc taxi, vé bay của cô là 3h sáng, bây giờ đi lên Nội Bài làm thủ tục vẫn còn kịp. Một chiếc xe taxi nhanh chóng dừng lại. Vy ngồi lên nói “Bác tài, cho cháu lên sân bay Nội bài”

Xe vun vút lao đi, ánh đèn đường sáng trưng. Những ngọn nhà cao tầng sáng đèn chiếu xuống mặt nước trông thật lung linh và huyền ảo. Vy dựa đầu vào cửa kính lặng lẽ ngắm khung cảnh bên ngoài.

Tại bệnh viện.

_ Mình với các con đi ăn đi. Để em ở đây trông mẹ cho.

_ Anh không muốn ăn, em với các con đi ăn trước đi.

_ Không ăn sao được. Anh không ăn đến lúc ốm ra đây ai chăm mẹ đây. Mấy đứa đưa bố ra ngoài ăn đi, tí vào thay cho mẹ.

_ Mẹ để con trông bà cho. Hạnh nói.

_ Thôi không cần. Mấy bố con cứ đi đi. Mẹ ở đây được rồi.

_ Mẹ đi ăn đi. Con muốn ngồi đây đợi nội tỉnh dậy. DỪNG kéo ghế ngồi xuống nắm lấy tay nội.

_ Thôi, được rồi. Mình cũng xuống ăn luôn cùng bố con tôi đi. Mje bệnh còn dài, không phải ngày một ngày hai là khỏi được, chúng ta phải chăm sóc tốt cho bản thân mới có thể chăm sóc tốt cho mẹ được.

_ Vâng.

Cửa phòng bệnh đóng lại, cả gian phòng rộng lớn yên tĩnh đến lạ, DỪNG ngồi bên cạnh chăm chú ngắm nhìn gương mặt hiền từ, phúc hậu của nội. Cậu nắm tay nội thì thầm.

_ Nội à, nội nằm đây đã một ngày rồi. Nội mau tỉnh dậy đi, nội có biết mọi người lo lắng cho nội lắm không. Nội mau mở mắt ra nhìn con đi, con là DỪNG đây, là đứa cháu trai mà nội yêu quý nhất đây. Nội đừng ngủ nữa mà, nội mau dậy mà đánh, mà mắng con đi, nội mà không tỉnh dậy con sẽ nhân cơ hội này mà đi chơi đêm, đi lên bar uống rượu hút thuốc đó. Nội mau tỉnh dậy trách phạt con như ngày thường đi. Nội à, con nhớ nội lắm.

Hốc mắt cậu đỏ hoe, giọt nước nóng hổi từ khóe mắt trào ra rơi xuống gương mặt đang ngủ tựa bình yên của nội. Mi mắt nội khẽ động, nội từ từ mở mắt ra. Nhìn thấy nội tỉnh lại, DỪNG vui mừng ôm chầm lấy bà.

_ NỘI, cuối cùng nội cũng tỉnh rồi. Nội đợi con, để con đi gọi bác sĩ.

Dừng lao vút ra ngoài chạy nhanh đến phòng trực của bác sĩ.

_ Bác sĩ, mau. Nội..tôi tỉnh rồi.

_ Đi thôi. Bác sĩ cầm bệnh án trên bàn đứng dậy đi đến phòng bệnh.

Sau khi khám tổng quát cho nội xong, bác sĩ kết luận nội bị liệt nửa người trên và một chân bên phải. Mọi người trong nhà ai nghe xong cũng thương nội, buồn ứa nước mắt.

Phía bên kia giường, nội có vẻ cũng tự cảm nhận được tình trạng hiện tại của mình, nội khóc, những giọt nước mắt đau đớn, xót xa,xen lẫn tủi hổ lẫn dãi trên gò má. Nội mếu máo nói:

_ Hạnh, nội xin nội. Là nội trách nhầm con.....

Bố mẹ Vũ nghe không hiểu, liền hỏi lại, nội mệt mỏi, miệng chỉ thều thào được vài câu.

_ Đứa bé trong bụng cái Vy không phải con của thằng Vũ, Hạnh bà xin lỗi vì đã không tin con.

Vợ chồng ông Đức nghe xong có chút buồn, xót xa cho đứa cháu nhỏ bị mất oan uổng, cả hai ái ngại nhìn cô. Ông Đức xấu hổ xin lỗi Hạnh.

_ Hạnh, bố mẹ xin lỗi.

_Bố,mẹ hai người đừng nói vậy mà. Chuyện qua rồi thì cho nó qua đi.

Mặc dù buồn vì mất cháu,, rồi lại biết đứa cháu trong bụng Vy không phải con Vũ nhưng trong lòng ông bà Đức lại cảm thấy có chút vui vui, thế là từ nay về sau vợ chồng thằng Vũ lại có thể an ổn mà sống bên nhau.

Bên cạnh, Vũ nghe xong tức lắm, hai tay nắm chặt, tưởng chừng như lúc này nếu Vy xuất hiện trước mặt, anh sẽ không ngần ngại mà cho cô vài bạt tai, thậm chí là vài cú đấm, đánh cho cô ta sảy thai mới thôi. Nếu không phải việc quan trọng nhất lúc này là chữa bệnh cho nội, anh chắc chắn sẽ xông ra tìm bằng được con khốn đó về quỳ trước mặt Hạnh bắt ả xin lỗi cô cho hả giận.

Ngay lúc đó, tại ngã tư cao tốc – Bắc Thăng Long, xe taxi trở Vy đang đi thì bị một đám người mặc đồ đen không rõ từ đâu, phóng xe máy tới chặn ngay đầu chiếc taxi.

Bác tài bị chặn đầu, tức giận thò đầu ra chửi.

_ Mẹ chúng mày, muốn chết tìm chỗ khác mà chết. Biến ra cho ông kiếm sống.

Đám thanh niên xăm trổ trên xe không đáp, dựng xe bước xuống cúi người rút mã tấu, gây gộc từ trong xe đi đến. Bác tài xé lúc này có vẻ sợ lắm rồi, mặt mày tái mét, tay chân run cầm cập, miệng lưỡi líu lại, lắp bắp mãi mới được câu:

_ Các cậu...các cậu..muốn làm gì.

_ Mở cửa.

Một tên áo đen cầm gậy đi đến chỉ thẳng mặt tài xế quát. Bác tài xé lúc này tái lắm rồi, cả người run rẩy đưa tay mở cửa, loay hoay mãi mới mở được cửa xe bước xuống. Một tên áo đen đứng gần đó nhanh tay túm cổ bác lôi ra một góc.

Bác tài sợ quá hoảng loạn, quỳ xuống cầu xin rồi rít.

_ Tôi xin anh, xin anh tha cho tôi. Tôi chót đại, có mắt như mù mới đắc tội với các anh. Các anh rộng lòng tha cho tôi.

_ Muốn sống thì ngậm cái mồm của mày lại, bọn tao không tìm mày. Xong việc bọn tao khác thả mày đi.

_ Con kia ra đây. Tên mặc áo đen quát.

Vy ngồi trong xe sợ hãi, cả người co rúm lại.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mù Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Trên xe, Vy sợ hãi, co rúm người lại. Một tên áo đen, to con, khuôn mặt dữ tợn đi đến giật mạnh cửa xe, hung hăng lôi phát Vy ra ngoài.

Quá bất ngờ, Vy đau đớn ngã ra đất, cô theo bản năng vội vàng ôm lấy bụng. Miệng không ngừng cầu xin.

_ Tôi không quen các anh... các anh nhận nhầm người rồi... Xin các anh tha cho tôi.

Đám người kia vẫn đứng đờ đẫn nhìn cô lên xe. Đứng giữa sự sống và cái chết, sức mạnh tiềm ẩn trong người VY bộc phát, cô ta cố gắng giãy dụa, gào to lên nhằm cầu xin sự trợ giúp của những người đi đường.

Giữa thủ đô Hà Nội xa hoa, tráng lệ, thế giới của những thiết bị hiện đại, con người ta dường như càng trở nên vô cảm hơn trước hoàn cảnh nguy hiểm của người khác. Ai ai cũng tìm cho mình một chốn an toàn, lạnh lẽo đứng lại quan sát mà không hề có ý định can ngăn.

Một vài chiếc xe lao vút qua, người trên xe chỉ lạng lẹ ngoái đầu trở lại nhìn một lát rồi lại ngoảnh mặt thản nhiên lái xe vút đi như không có chuyện gì, đúng kiểu chuyện thiên hạ không cần phải lo, ai chết mặc ai, không phải mình chết là được.

Ánh đèn đường chiếu xuống mặt đất phản chiếu lên hình ảnh đám thanh niên xăm trổ mặc đồ đen đang cố gắng khống chế một cô gái bụng mang dạ chửa ép cô lên xe. Họ vừa lôi, vừa kéo, một vài người dân đứng đó thương tình chạy tới can ngăn.

_ Này các anh, có gì từ từ nói. Phụ nữ mang thai, ai lại động tay động chân thế.

_ Đây là thằng chó nào mà chĩa mõm vào chuyện của tao. Khôn hồn thì biến. Người kia bị đám anh em xã hội quất thì sợ run người, hai chân mềm nhũn ra như con chì chỉ nhưng vẫn cố gắng nói:

_ Tôi không là ai cả, nhưng anh đối xử như vậy với phụ nữ là không nên nhất là với phụ nữ đang mang thai.

_ Đây thích nhiều chuyện không, bọn ông đâm cho vỡ mồm bây giờ. Tên áo đen đứng cạnh xen vào. Hắn giờ nắm chặt lấy cổ tay cô, dưới ánh sáng nhân tạo, hình xăm sồi xám hiện lên hung dữ, chàng trai tốt bụng liền bị dọa sợ. Hai chân mềm nhũn, nơi nào đó không tự chủ được mà phun ra ướm sừng hết quần, từng giọt nước tong tong chảy xuống đường bê tông. Chàng trai xấu hổ, sợ hãi, che mặt ngồi lên xe chạy mất hút.

Chàng trai đi rồi, đám người kia lại tiếp tục tìm cách khống chế kéo cô lên xe. Dưới sức lực của đám đàn ông to cao, vạm vỡ, cơ bắp cuộn cuộn kia thì chẳng mấy chốc Vy đã bị khống chế lên xe.

Xe lao vút đi, chạy đến đoạn soát vé Bắc Thăng Long, tên TRÍ- người cầm lái bỗng nhiên giảm tốc độ, khiến xe chạy chậm lại. Tên ngồi phía sau đang bị miệng cô cau có quát.

_ Mày này, mày chạy như rùa thế à. Phóng nhanh lên.

_ Mù à. Phía trước có công an.

_ Mấy thằng công an đó mày sợ gì, cứ phóng nhanh cho tao.

_ Đ*t mẹ mày, mày éo biết gì thì câm đi. Chỗ này đang có biến công an đứng nhiều lắm kia kìa, phải đến gần 20 chục thằng chứ ít à, này mày đi mày không thấy chắc. Đi từ từ thôi không nó gô cô lại thì chết mịa.

_ Ờ.

Nghe thấy hai chữ “Công an” trong đầu Vy sáng lên, chưa bao giờ cô lại cảm thấy yêu những đồng chí công an như lúc này đây. Đối với cô lúc này công an như một vị thần, như một người anh hùng cứu đời cô, họ chính là những tia sáng cuối cùng giúp cô thoát khỏi mấy tên khốn này. VY thôi giãy dụa cô im lặng quan sát tình hình, giả bộ một mùi gục đầu vào lưng TRÍ, tên phía sau thấy cô ngoan ngoãn cũng lơ là cảnh giác, thôi không bị miệng cô nữa. Nhân cơ hội đó, Vy liền tính kế thoát thân, cô nhẹ nhàng đưa tay vào túi xách, lấy ra một cây bút viết, khi xe vừa chạy đến gần chỗ soát vé, nhân cơ hội tên phía sau không để ý, Vy giờ bút đâm mạnh vào ổ bụng của hắn rồi nhanh chóng dùng khuỷu tay thúc mạnh một phát vào cằm hắn. Bị tấn công bất ngờ, tên ĐĂNG-kẻ ngồi sau đau đớn ngã vật xuống đất, tên TRÍ hét hoảng quay lại phía sau, không để hắn kịp phản ứng Vy nhanh tay dùng ngò bít đâm thật mạnh vào gáy hắn, quá bất ngờ trước sự tấn công của Vy, TRÍ loạng choạng phi xe máy đâm sầm vào bụi cây gần đó.

Thấy có tai nạn công an giao thông gần đó nhanh chóng tiến lại, vừa thấy công an Vy như vỡ được vàng, cô vội vã túm chân một anh cảnh sát cầu cứu:

“Anh ơi, cứu em với....cứu em..”

Anh cảnh sát giao thông nhìn cái bụng bầu nhô to của Vy, lại nhìn gương mặt tái xanh tái mét của Vy, nghĩ cô hoảng quá nên nói nhảm liên trấn an” Không sao rồi. Để tôi đỡ cô dậy”.

TRÍ thấy Vy cầu cứu cảnh sát thì hoảng, hắn lồm cồm bò dậy, kéo Vy lại, tay hắn siết chặt vai cô, hắn cười cười.

“Cảm ơn các đồng chí công an, vợ chồng tôi không sao”

VY đâu có ngu, cô lập tức bật lại “Anh cảnh sát, cứu em...”

_ Em thôi đi, về nhà anh tính sổ với em. TRÍ gắt lên.

_ Không, tôi không quen anh. Anh cảnh sát, em không quen hẳn ta, anh cứu em với. Em chết mất thôi.

Tên Đăng từ phía sau đi tới, giọng hần ồm ồm nói.

_ Mày thôi đi con kia, hay ho lắm ý mà cứ phoi ra cho thiện hạ nó xem. Anh cảnh sát, anh đừng để ý, con này nó là vợ của em trai tôi, nó lảng nhảng bên ngoài để mang thai con đứa khác. Em tôi nó không trách, vẫn muốn vì được con nhỏ mà nín kén, ai ngờ con bé lại định ôm hết tiền của em tôi để bỏ trốn theo trai. Chuyện gia đình thôi mà, để bọn trẻ tự giải quyết.

_ Về nhà, tao gọi bố mẹ mày lên nói chuyện. Thứ đàn bà lẳng loài, hư hỏng, đốn mạt. Lên xe.

_ Trí, anh bảo thôi cơ mà. Về nhà nói sau.

Vy lắc đầu nguầy nguậy, hai mắt rom róm, ánh mắt bi thương tội cùng, miệng không ngừng kêu cứu” Anh cảnh sát, cứu em... em không quen bọn chúng. Cứu em...”

Mấy anh cảnh sát cơ động đứng ở soát vé thấy ồn ào cũng đi ra xem xét. Sở dĩ trạm soát vé Bắc Thăng Long có nhiều cảnh sát giao thông, công an đứng trực ở đó là do thời gian gần đây các tài xế lái xe liên tục tìm cách gây rối trật tự giao thông nhằm phản đối việc trạm thu phí đặt ở đoạn đường cao tốc này, họ tìm cách gây rối, kích động người dân xung quanh khu vực soát vé ra biểu tình đòi trạm ngừng thu phí. Hành động biểu tình bất hợp pháp này đã gây ảnh hưởng nghiêm trọng trong việc lưu thông xe cộ trên tuyến đường đối ngoại huyết mạch nối trung tâm thành phố với Cảnh hàng không quốc tế Nội Bài. Để bảo đảm trật tự giao thông, an toàn tính mạng cho người đi đường, hàng chục chiếc sĩ bao gồm các lực lượng CSCĐ, CSGT, Công an huyện thuộc công an TP Hà Nội được phân công cắm chốt phối hợp với nhau để bảo đảm an toàn giao thông, tránh xảy ra ùn tắc.

_ Có chuyện gì thế.

_ Không có gì đâu anh, việc gia đình thôi. Con này về. Trí lấy tay tóm lấy cổ áo Vy lôi xềnh xệch.

_ Không phải đâu anh, em không quen họ. Bọn họ là kẻ xấu.

Anh cảnh sát giao thông đứng đó nãy giờ chắc thấy cô bụng mang dạ chửa lại khóc lóc dữ dội trông cũng tội liền lên tiếng nói giúp “ Hai anh xem”

_ Hai anh chị là vợ chồng.

_ Vâng/ Không.

Anh công an nhìn cả hai nhủ mày.

_ Tôi không quen họ. Họ là kẻ xấu.

_ Con chó này, mày lại bảo mày không quen đi. Mày lấy tiền của ông nuôi trai mà mày bảo không quen à. TRÍ và vào mặt Vy một phát.

Cú tát đau đớn khiến Vy sẩy sầm mặt mày, đầu óc choáng váng, tai cứ ong ong chẳng nghe rõ gì cả.

Đăng sợ công an để ý vội can “ TRÍ, có gì từ từ về nhà nói. Anh cảnh sát, đây là Vy em dâu tôi. Vợ chồng trẻ cãi nhau tí thôi, anh không cần bận tâm”

_ Cô là VY.

_ Vâng.

_ Cô bảo không quen sao họ biết tên cô. Chuyện vợ chồng về nhà giải quyết đi. Đừng đứng đây gây rối nữa, chúng tôi còn phải làm việc. Còn anh nữa, anh không biết đánh vợ cũng phải đi tù sao, là thằng đàn ông mà lại đi đánh vợ mình, anh không thấy hèn sao. Lần này chúng tôi tha, lần sau anh để chúng tôi bắt được, mời anh lên đồn giải quyết

_ Dạ. Em biết rồi.

_ Không, anh cảnh sát. Anh cứu tôi với.

Hai anh công an này có vẻ cũng không muốn vướng vào rắc rối, kiên quyết quay đi. Trí thấy công an đi thì vui như mở cờ trong bụng, hần quay lại gồm Vy cảnh cáo” Khôn hồn thì im”. Điện thoại Trí đột nhiên reo, Đăng thì đang dắt xe máy đi tới, Vy nhân cơ hội đó, giẫy mạnh, giật khỏi tay Trí. Cô dùng hết sức bình sinh, chạy một mạch đến phía hai anh công an, không kịp để hai anh phản ứng, Vy giơ tay tát mạnh vào mặt một chiến sĩ công an trước sự bất ngờ, ngạc nhiên của mọi người.

Anh công an lúc này có vẻ giận lắm, mặt anh đỏ bừng, nhưng với tư cách là những cán bộ phục vụ cho nhân dân, anh có nén cơn giận dữ vào trong, lớn giọng nói “ Mời cô về đồn làm việc”.

Thôi xong.

Nếu là trước đây có lẽ câu nói này sẽ khiến cô run sợ và lo lắng nhưng bây giờ thì không, chưa bao giờ cô lại cảm thấy yêu thích câu nói này đến vậy. Vy

vui mừng, cầm lấy tay anh công an cảm ơn rồi rít “ em cảm ơn anh, em cảm ơn anh”. Vừa nói cô vừa khóc.

Hai đồng chí công an mặt đỏ ửng, có lẽ từ thuở cha sinh mẹ đẻ, từ ngày hai anh ra trường làm nhiệm vụ tới nay, đây là lần đầu tiên hai anh gặp được một người bị bắt lên đồn mà vẫn vui mừng, hớn hờ, cảm ơn rồi rít như vớ được vàng.

Đồng chí công an đứng cạnh, xoay người lại hỏi “ Hai anh lên đồn với cô này luôn nhé”

TRí và Đăng nghe công an nói vậy thì hãi lắm, làm gì có tên tội phạm nào cảm thấy vui về khi bước chân vào đồn cơ chứ, lại chưa kể đến một khi vào đồn với tội danh của hai người họ chưa chắc đã có thể an toàn mà bước chân ra khỏi cửa. Hai tên này cũng không phải dạng ngu, tên Trí lanh lẹ đáp “vâng. Anh công an đi trước dẫn đường đi ạ”

TRước thái độ hợp tác của TRí, anh công an cũng không có nghi ngờ gì nữa, hoặc cũng có thể anh đã phát hiện ra điều gì đó nhưng vì cay cú trước cái tát bất thành lình của Vy, anh vẫn giải bộ như không biết. Việc trước mắt cứ giải quyết cô nàng trước đã, còn chuyện gì tính sau.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

XE công an chở Vy đi phía trước, phía sau Trí và Đăng đi xe máy chạy theo, xe chạy đến đoạn ngã tư cao tốc Bắc Thăng Long, Đăng hỏi.

_ Mày định chạy theo về đồn thật à.

_ Mày có muốn vào không để tao đưa mày vào.

_ Đ*t mẹ, mày hỏi gì kì vậy. Tao ở tù hai lần rồi đó, mày nghĩ tao muốn vào nữa không.

_ Thế sao mày thò ra câu nào là hỏi ngu câu đấy thế hả. Tao cũng như mày tội trạng đầy người, vào đồn bọn công an nó tính bỏ mẹ ra, hỏi dăm ba câu là mình lộ sơ hở ngay. Lúc đó nó lại trả gô cổ mày lại ý.

_ Thế giờ làm sao.

_ Mày thấy cái đèn đỏ kia không.

_ Có. Mày giỡn tao à. Cái đèn nó to lù lù thế kia lại trả thấy.

_ Nó sẽ giúp mình thoát.

_ Thoát kiểu gì. Tao không hiểu.

_ Mày chậm hiểu thế. NHìn đây rồi khác hiểu.

TRí lái xe, anh đưa mắt nhìn đồng hồ đang đếm ngược từng giây, khi đến gần đoạn đèn đỏ, TRí giảm tốc độ, căn đúng thời gian để xe công an vừa đi qua thì đèn xanh chuyển sang đèn đỏ. Xe công an lao vút về phía trước bỏ lại Trí và Đăng ở phía sau, nhân cơ hội này, hai người quay xe phóng ngược lại, chạy xe về phía Bắc Ninh. Vốn dĩ, Trí và Đăng không cần phải chạy trốn, việc công an yêu cầu các anh về đồn hoàn toàn là tự nguyện, cả hai có thể đồng ý hoặc không, công an cũng không có quyền ép, nhưng có lẽ do hai tên này, có tật nên giật mình vì vậy vừa nghe thấy công an nhắc đến chữ đồn một phát là sợ xanh cả mặt, vội vàng tìm cách bỏ trốn.

Vy rời đồn công an vào lúc 12h đêm, sau khi tra hỏi, làm một vài thủ tục, Vy cũng được tha. Rời khỏi đồn công an, Vy lén lút quan sát kĩ lưỡng, sau khi xác định không thấy tên bắt cóc nào, VY mới rón rén bước qua cổng đi ra đường lớn. Cô kéo cao áo khoác gió lên, kéo khóa kín mít. Ban nãy để phòng trường hợp đụng độ bọn kia, cô đã vào nhà vệ sinh nữ thay quần áo, cải trang thành người khác nhằm trốn tránh sự tìm kiếm của đám người kia.

Bầu trời đêm nay không có ánh sao, mặt đường chỉ có ánh sáng từ đèn điện hắt xuống đường lớn. VY lang thang bước trên đường tìm chỗ ngủ tạm, cô đi men theo con đường nhỏ đi qua trường THPT Kim ANH đi vào khu vực Bến cóc, đi sâu thêm một đoạn là đến nhà thờ Bến Cốc. Nhà thờ được xây dựng khang trang, cao lớn đứng sừng sững, nguy nga, ánh đèn điện từ nhà thờ hắt xuống bên dưới, VY mệt mỏi kiếm tìm một chỗ ngủ tạm. Cô đi đến phía hiên nhà thờ, chọn một góc khuất kín gió, VY mở vali, trải áo ra nằm, gió đêm thổi mang theo hơi mát lành lạnh, Vy co người, vòng tay ôm lấy cơ thể nhằm sưởi ấm.

Trong đêm tối tĩnh mịch, tiếng chó tru, tiếng ếch nhái kêu mang đến cho lòng người chút cảm giác trống vắng. Vy co ro nằm dưới sàn nhà lạnh lẽo, trong tiềm thức từng mảng kí ức vụn vỡ hiện về, cô nhớ về những ngày tháng làm việc vất vả nhưng huy hoàng của mình, nhớ tới gã bạn trai vô dụng giả vờ giàu sang, nhớ tới hội bạn thân luôn tụ tập sau mỗi tuần một mối.Cô cũng từng có một quãng thời gian hạnh phúc như thế, vì sao cô lại ra nông nỗi này cơ chứ, điều gì lại khiến cô trở nên xấu xa, khiến cô mất hết tất cả, đến nỗi nhà không có mà ở, cơm không có mà ăn, tệ hại hơn cả là phải sống chui, sống lủi, ngày ngày thấp thòm lo âu sống trong sự truy sát của người khác.

Đêm đó là một đêm mất ngủ, VY lặng lẽ ngồi dựa vào một góc tường yên lặng ngắm màn đêm. Cô không biết cô đã ngồi đó bao lâu, cô chỉ biết rằng cô đã ngồi đó từ lúc màn đêm vẫn còn đang ngự trị khắp thế gian đến lúc trời sáng tỏ, trên đường thấp thoáng bóng người qua lại.

Vì không phải là người theo đạo, không hiểu được những lễ nghĩa, phong tục của họ, trời vừa sáng, Vy vội thu dọn đồ, đứng dậy đi ra khỏi khu vực Bến Cốc. CỐ đi men theo con đường tối qua, đi đến quốc lộ 2 dừng lại trước một trạm xe bus. Hà Nội rộng lớn như vậy, cô không tin không có nơi nào cho cô dừng chân.

Một chiếc xe bus 58 chạy đến, Vy xách vali leo lên xe, xe chạy đến điểm chợ Phúc yên thì VY xuống. Cô lang thang xung quanh đó tìm nhà trọ, sau mấy tiếng vật lộn ngoài trời cuối cùng Vy cũng tìm được một căn phòng ưng ý, ra khỏi Hà Nội rồi, Vy thầm nghĩ bản thân mình nhất định sẽ an toàn. Có vấp ngã mới có trưởng thành, con người ta khi vấp ngã rồi mới ngoảnh đầu, quay mặt nhìn lại phía sau xem điều gì đã ngăn chân khiến bạn ngã xuống. Cả một đêm suy nghĩ, Vy đã nhận ra bản thân mình từ trước đến giờ đều sống quá vô nghĩa. Khoảnh khắc bị mấy tên đầu gấu bắt lại, cô mới chợt nhận ra rằng, giờ đây đối với cô tiền đã không còn là quan trọng nhất, đối với cô lúc này đứa trẻ trong bụng mới là quan trọng nhất.

NỘI nằm viện 1 tuần thì được xuất viện. Tuy đã được xuất viện nhưng tình trạng sức khỏe của nội cũng không khả quan hơn là mấy. Nửa người trên và một bên chân phải vẫn bị liệt không cử động được, muốn làm gì phải nhờ người giúp, ngay cả việc ăn uống cũng phải có người đút cho mới ăn được. Để tiện cho việc chăm sóc nội, Hạnh và Vũ thống nhất trả phòng, chuyển về nhà cũ ở, để phụ giúp mẹ chăm sóc nội.

Thời gian này Hạnh vẫn chưa đi làm nên khá rảnh rỗi. Gần như cả ngày cô đều túc trực bên nội, trừ những lúc cô đi vệ sinh hoặc tắm giặt thì mới rời đi. Những lúc nhìn cô tận tình chăm sóc mình, cảm giác hối hận, day dứt cứ như những con sóng, ầm ầm ủa về. Những lúc đó, nội thường khóc rất nhiều, Hạnh phải an ủi mà nội mới chịu thôi.

Nhớ có hôm, bà Lệ đi sang phố bên may áo, trong nhà chỉ còn lại mình Hạnh với bà. Hôm đó cô lại đặt một kiện hàng, shipper gọi ra lấy, Hạnh dặn nội vài câu, định bụng ra lấy ngay rồi về, ai dè shipper tắc đường đến muộn 5 phút, cô đứng chờ mãi mới lấy được hàng. Lúc bước vào cửa nhà cô chợt nghe tiếng cốc rơi leng keng trên sàn, cô hốt hoảng chạy vào. Trên sàn nhà, nội đang nằm sõng soài trên đất, cả người lật úp xuống, có lẽ lúc này nội trở người cho đỡ mỏi lên đã dùng chân trái để cử động, chắc mắt đã lên ngả xuống.

Hạnh vội vàng chạy đến đỡ nội dậy, vừa đỡ, cô ân cần hỏi thăm

_ NỘI, nội không sao chứ. Để con đỡ nội dậy.

Phải cố gắng lắm, Hạnh mới có thể đưa nội từ dưới đất lên trên giường. Nếu ai có người nhà bị liệt sẽ hiểu khi bị liệt cơ thể người bệnh khi nâng sẽ dồn toàn bộ trọng lượng vào cơ thể bạn khiến bạn cảm thấy nặng nhọc vô cùng.

Nhìn Hạnh đỏ mặt tía tai gắng sức đỡ mình dậy, nước mắt nội chảy dài. Hạnh biết nội sắp khóc liền vội vàng an ủi.

_ NỘI, nội đừng có khóc nha. Nội khóc con buồn lắm đó.

Hạnh nào biết, lời nói này của cô như nhát dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim yếu ớt của người bệnh, nội khóc nức lên, nước mắt đầm đìa chảy dài ướt đầm khuôn mặt trái đầy sương gió.

Về phần Vy, sau khi trốn lên khu vực Phúc Yên, cô ta không dám chi tiêu hoang phí, an phận thuê một phòng trọ nhỏ cạnh khu vực chợ phúc yên. Để duy trì cuộc sống, cô ta nhập một ít hoa quả đem ra chợ bán. Mấy ngày đầu buôn bán khá là thuận lợi, có lẽ do người ta thấy cô bụng bầu mà vẫn đi bán hàng nên mua ủng hộ.

Vy bán hàng ở chợ đến ngày thứ 4 thì có một chuyện không hay xảy ra. Biến cố này đã đẩy cuộc đời cô sang một trang hoàn toàn mới.

Sáng hôm đó cô ra chợ từ khá sớm, bán hàng đến gần trưa thì có một người mặc đồ đen, trên tay xăm hình, hình gì thì Vy cũng không rõ.

_ CHO 5 cân hoa quả.

_ Anh lấy quả nào ạ.

_ Lấy đại vài quả để đi thăm người ốm ý.

Nghe cách nói chuyện Vy cũng lơ mơ đoán ra người này không biết mua gì, cô nhiệt tình giới thiệu.

_ Vậy lấy cam anh ý. Rất tốt cho sức khỏe. Cả măng cụt nữa nhé....

_ lấy đại đi. Đang bận lắm

_ Vâng. Của anh hết 100k.

_ Đây tiền đây, khỏi thôi. hần đưa cho VY tờ 200k.

Tên TRÍ từ đâu đi đến quát “ Mau lên thằng kia, nhanh không đại ca chửi cho traten bây giờ”

_ Rồi, xong rồi đây.

Từ lúc nghe giọng tên Trí, tim Vy đập thình thịch, cô ta hoảng loạn, vội vàng thu dọn hết hoa quả cất vào trong xe, dắt xe vòng qua ngõ tắt nhanh chóng về phòng trọ dọn đồ.

TRí đi được vài bước, thấy có gì đó lạ là, hần quay đầu lại vừa hay cũng là lúc VY quay đi. Hần chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của Vy. Trí đực mặt, đứng đắn ra, cố nghĩ xem đã gặp ai giống vậy không.

_ Nghĩ gì thế mày. Còn không mau đi. Đại ca chửi bây giờ. À mà cái vụ hôm trước hỏng thật à. Tao thấy đại ca chửi dữ lắm.

Một tia sáng xoẹt qua, bóng đèn 500W bật sáng, TRí vỗ mạnh vào vai Nghĩa reo lên:

_ Tao nhớ ra rồi. tao nhớ ra rồi. TRí vừa mừng ôm chặt lấy Chiến, hôn chụt một phát vào má của cậu. Chiến cau mày, đẩy Trí ra, vài người xung quanh lên đưa ánh mắt tò mò nhìn cả hai.

_ Anh bị điên à. Gớm qua đi.

_ Mày xem, có phải này mày thấy cô gái này không. TRí giờ điện thoại trong ảnh đến trước mặt Nghĩa.

_ Hình như là thế. Mà đúng rồi, là cô gái này đó.

_ Mày đi hỏi thăm.

Hai anh em hỏi thăm mãi, gần hết buổi sáng mới xin được địa chỉ của Vy. Trí lập tức gọi báo cho đại ca: Sói xám”

_ Anh, em tìm được đại chỉ của con ôn thần hôm trước rồi. Em đang trên đường tới nhà bắt nó. Có lẽ sẽ lên muộn một chút. Có chuyện gì anh cứ giao cho bọn thằng Đãng là được.

_ Nhớ là phải mang được người về đây.

_ Vâng.

_ anh tin chú. Sói xám nói xong liền cúp máy.

TRí nghe đại ca động viên, tinh thần sảng khoái hẳn, cả người như được lên dây cót tinh thần, hần vỗ vai Nghĩa, cầm tay hần chạy nhanh trên con đường nhỏ, trông rất giống hình ảnh đôi tình nhân vui vẻ, cười đùa nơi thôn quê.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Tại bến xe, Vy vội vàng lên đại một chiếc xe khách đi về Hà Nam. Xe chạy đến đoạn bến xe Mỹ Đình thì Vy xuống. Phía sau, Trí và Nghĩa vẫn không ngừng hỏi thăm mọi người xung quanh về Vy. Sau khi đến nhà không thấy VY đâu, quần áo và một vài đồ đạc đã được dọn đi. Vừa nhìn là biết Vy đã bỏ trốn.

TRí lần la hỏi thăm mới người hàng xóm, mới đầu họ còn không chịu nói, cứ nói quanh nói co, lúc sau Nghĩa rút trong túi ra tờ 100k nhét vào tay một đứa bé. Trẻ con mà thấy tiền là sướng, lúc này trong đầu nó chỉ nghĩ đến những con búp bê, những que kẹo mút mà đâu còn nhớ gì lời ban này Vy dặn. Nó thật thà kể hết mọi chuyện cho TRí nghe, xui xẻo hơn, phụ xe của xe khách đó lại là bác của đứa trẻ. Dưới sự mua chuộc của đồng tiền, TRí nhanh chóng lấy được số điện thoại của phụ xe, mới đầu phụ xe cũng kêu là không nhớ nợ kia, rồi nào là nhiều khách quá tôi không biết, nhưng sau thấy TRí bảo sẽ trả cho 500k nếu tiết lộ thông tin. Phụ xe liền vui vẻ gật đầu, đồng ý check cam. Vài phút sau, Trí nhận được điện thoại, quả nhiên sức mạnh của đồng tiền có khác, đúng là cái gì không mua được bằng tiền thì sẽ mua được bằng rất nhiều tiền. Thời buổi đồng tiền lên ngôi, cứ có tiền là con người ta bất chấp tất cả, bất chấp luân thường đạo lý chỉ cần có tiền việc gì cũng làm.

_ Tôi kiểm tra rồi, cô gái đó xuống ở bến xe Mỹ Đình, xuống cách đây 1 tiếng rồi.

_ Được rồi. Cảm ơn anh.

_ Đi thôi.

_ Đi đâu.

_ Thằng ngu này TRí đánh vào đầu Nghĩa một phát “ Tất nhiên là về Hà Nội rồi. Tao không tin là tao không bắt được con khốn đó”

_ Đi.

TRÍ và Nghĩa lên xe chạy một mạch về Hà Nội. Chưa đầy 2 tiếng hai người đã có mặt tại bến xe Mỹ Đình. TRÍ gọi một số đàn em đến dặn dò.

_ CHÚNG mày nhìn kĩ con này, thấy nó ở đâu lập tức báo. Bắt được nó có thưởng lớn. Đại ca bảo phía bên kia họ trả hậu hĩnh lắm.

_ Dạ.

Đám người của Trí nhanh chóng tản ra tìm.

Tuy nhiên VY cũng không phải kẻ ngu, bao năm xem phim trinh thám VY cũng rút ra được một số bài học. Xuống xe cô chưa vội đi ngay mà lại khu nhà vệ sinh nữ thay quần áo, mặc áo chống nắng kín mít, đeo khẩu trang, đội mũ che kín mặt. Người ngoài nhìn vào khó lòng mà nhận ra được.

Vy rút điện thoại gọi cho một người. KHÔNG ai có thể ngờ được, người mà cô chọn lựa gọi trong giờ phút khó khăn này lại là Hạnh. Chuông điện thoại reo lên từng hồi..Tút...tút...Mỗi tiếng tút như kéo dài cả thế kỉ, VY hồi hộp, lo lắng, ánh mắt đầy cảnh giác đưa mắt nhìn xung quanh, chân đứng ở tư thế sẵn sàng chạy.

Sau những tiếng tút dài, đầu dây bên kia cuối cùng cũng chịu bắt máy.

_ Alo.

_ Tôi, Vy đây. Chúng ta gặp nhau được chứ.

Kết thúc cuộc điện thoại với cô ta, Hạnh vẫn không hồi bàng hoàng, cô đứng đắn ra, mãi đến khi nội gọi, Hạnh mới sực tỉnh.

_ Ai gọi vậy cháu.

_ À, bạn cháu thôi nội. Bây giờ cháu phải ra ngoài có chút việc. Nội nằm đây có gì tí gọi mẹ cháu vào giúp nhé.

_ Ủ. Con cứ đi đi. Nội không sao.

_ Vâng.

Hạnh xuống nhà, lái xe đến địa điểm hẹn. Nơi Vy hẹn Hạnh là một quán cafe nhỏ nằm trên đường Giải Phóng.

Đến nơi Hạnh rút điện thoại ra nhắn cho Vy" tôi đến nơi rồi".

Chưa đầy 1 phút Vy lập tức gọi lại, cô đi thẳng đến cửa quán, ở đó có một người mặt áo đỏ, đội mũ đen, tay cầm túi xách, cô đến đó nói với họ "Thời tiết hôm nay rất thích hợp để ngắm hoa anh đào". Họ nghe sẽ biết đường dẫn cô lên.

Hạnh tuy hơi nghi ngờ nhưng vẫn làm theo lời Vy. Cô biết việc nghe theo lời Vy như vậy rất ngu ngốc nhưng cô vẫn muốn liều mình đặt cược một phen. Bởi theo những gì Vy nói những việc cô ta làm đều bị người khác xúi giục và người đo đang cho người tìm bắt cô ta. Hạnh không rõ trong lời nói của Vy bao nhiêu phần trăm là thật nhưng Hạnh biết nếu cô không đến gặp Vy thì mãi mãi cô cũng sẽ không thể biết được sự thật.

Cửa phòng mở ra.

_ Tôi đến rồi.

_ Cô ngồi đi

_ Không có ai đi cùng cô chứ.

_ Tất nhiên.

_ Cô thực sự không phải là kẻ muốn bắt tôi.

_ Đúng vậy. Chẳng phải lúc này trong điện thoại tôi đã nói rõ rồi sao. Bây giờ cô có thể kể cho tôi nghe hết mọi chuyện được chứ.

_ Được. Tôi sẽ kể hết cho cô nhưng cô cũng phải bảo đảm an toàn cho mẹ con tôi.

_ Việc này. Tôi không dám chắc nhưng tôi sẽ cố gắng.

_ Cô rất thành thật. Thôi được. Vậy tôi cũng nói thẳng luôn. Cô là người thông minh, chắc cô cũng thừa biết cho dù không gặp cô, tôi vẫn có cách khác để trốn thoát.

_ Tôi biết, đây là lí do tôi ngồi đây.

_ Đã vậy tôi cũng không cần vòng vo nữa. Người đứng sau tất cả mọi chuyện chị là Dũng_ em chồng của cô.

_Không.

_Cô không tin phải không. Nếu là tôi, tôi cũng khó lòng mà tin được. Nhưng cô nghĩ thử xem, lúc này tôi nói dối cô làm gì, tôi được lợi ích gì sao. Tôi thừa nhận, ngay từ khi bắt đầu tôi đã có suy nghĩ xấu nhưng tôi tuyệt đối chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ hại chết con cô. Lúc đầu tôi chỉ định dùng đứa con moi ít tiền của Vũ rồi sau đó sẽ gửi đứa trẻ vào cô nhi viện để cho người khác nuôi. Nhưng tôi không thể ngờ rằng càng ngày tôi lún lại càng sâu, Dũng ngày ngày đầu độc vào trong đầu tôi những lời nói ngon ngọt, vẽ ra cho tôi một tương lai tươi sáng. Chắc cô cũng biết Dũng từng học một khóa tâm lý, cậu ta dễ dàng nhìn ra điểm yếu của tôi, và đánh trúng vào đó khiến tôi vấp ngã. Tôi cứ u mê mãi, u mê đến mức đánh mất hết lý trí đến giờ quay đầu lại thì đã muộn.....

Từng lời, từng lời nói của Vy cứ văng vẳng bên tai. Hạnh đỡ đầu nhìn Vy, ánh mắt ngơ ngác như thể không tin vào những gì tai mình vừa nghe được.

Làm sao lại có chuyện như thế cơ chứ. Cô và Dũng cùng lắm cũng chỉ là người yêu cũ, cho dù hấn có hận cô cũng đâu hận đến mức phải hại chết một đứa trẻ vô tội, trong khi đứa trẻ đó lại là cháu hấn cơ chứ.

_Không. Tôi không tin những gì cô nói. Cô nói dối. Tôi không tin đâu.

_Tôi biết cô không tin. Cô hãy nghe đoạn ghi âm này đi.

Vy đặt điện thoại lên bàn. Tiếng Dũng phát ra từ điện thoại. Cô không nhớ rõ hai người họ đã nói những gì nhưng có một câu cô nghe vô cùng rõ.

"Phải đó, tôi chính là mong chị hại chết đứa trẻ đó. Nhưng làm hay không đó là sự lựa chọn của chị. Tôi có kẻ dao lên cổ bắt ép chị phải làm không. Tất cả những việc này đều do chị muốn làm chứ không phải do tôi ép. Chị lên tỉnh lại đi, tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời tôi không dùng có trách tôi ác"

_Giờ cô tin rồi chứ.

Hạnh đỡ đầu, đầu óc trống rỗng, vô thức đứng dậy bước đi theo bản năng. Sau này mỗi khi nghĩ lại cô cũng không thể nào hình dung ra được lúc đó mình đã đi về kiểu gì. Không biết có suýt gây ra vụ tai nạn nào không.

Sau cuộc nói chuyện với Hạnh, vốn dĩ Vy định lên xe khách đi đến Hải Phòng ở một thời gian. Mọi chuyện lắng xuống thì trở lại, ai ngờ lúc xe bắt đầu khởi hành thì đột nhiên bụng cô lại đau. Từng cơn đau kéo dài, từng chùng như gãy từng đốt xương, mồ hôi túa ra ướt đầm trán, mặt mày trắng bệch. Bác tài sợ cô bị làm sao liền vội vàng dừng xe gọi một chiếc taxi đưa cô đến bệnh viện Việt Đức.

Sau khi khám và làm các xét nghiệm, Vy được bác sĩ chuẩn đoán là bị động thai, cần phải nằm lại bệnh viện để theo dõi.

Về phần Hạnh, sau khi biết chuyện cô sốc lắm, về đến nhà cô chỉ chào hỏi qua loa mọi người rồi nằm vật ra giường. Cô khóc nức nở, nước mắt chảy dài ướt đầm gối. Khóc một hồi, Hạnh mệt mỏi thiếp đi.

Bữa cơm tối hôm đó, vì muốn tránh mặt Dũng, cô cũng kiếm có một mà xin phép không xuống.

Vũ đi làm về nghe mẹ nói vợ mệt, liền vội vàng lên thăm.

_Anh nghe mẹ bảo em mệt. Em mệt nhiều không, có cần đi viện không.

_Em không sao. Giọng cô nghẹn ngào.

Vũ hoảng hốt, anh phi nhào đến chỗ vợ, tay đặt lên vai cô xoay về phía mình.

_Em sao vậy. Đau ở đâu à mà khóc, anh gọi sẽ đưa em đến bệnh viện nha.

Hạnh nghe chồng hỏi càng khóc to.

_Em sao vậy, nói anh nghe đi. Đừng khóc nữa mà, anh thương.

Hức... Hức.

_Chiều nay em vừa gặp Vy.

_Vy sao, em gặp cô ta ở đâu, lúc nào sao không báo anh.

Hạnh lắc đầu, vừa lắc vừa khóc, nước mắt ướt nhoe cả mặt.

_Hôm nay em gặp Vy... Cô ấy nói.... Nói.... Nói..... Hức... Hức...

_Cô ta nói gì, em mau nói đi.

_Cô ấy nói, kẻ xúi giục cô ấy hại chết con mình... Hức... Chính là Dũng.

_ Cái gì. Vũ bàng hoàng, hai tay đang đặt trên vai cô buồn thối xuống.

Anh ngờ ngác, vẻ mặt đầy hoang mang.

_ Không, chuyện này sao có thể chứ. Nói dối, tất cả chỉ là nói dối. Anh không tin.

_ Hu hu. Em cũng không muốn tin, nhưng chị ấy có bằng chứng. Chính tai em đã nghe được đoạn ghi âm lại cuộc trò chuyện của họ.

Hạnh nhớ lại đoạn ghi âm ban chiều.

"Đúng, là tôi có ý đó thì sao. Tôi có bảo chị đi giết người à, tôi có kẻ dao lên cổ bảo chị đi kiếm người xô ngã Hạnh để hại chết đứa bé à. Tôi có nói không.

_ Cậu không nói nhưng những lời cậu nói với tôi chính là ý đó, chính cậu, chính cậu đã kích động tôi, chính cậu đã dẫn dắt tâm lý của tôi, khiến tôi cảm thấy căm ghét đứa trẻ, khiến tôi nổi dậy ham muốn giết hại đứa trẻ.

_ Là tự chị làm, tất cả là do chị thôi. Tôi chỉ là người nói, còn làm hay không là do chị. Chị đã chọn con đường này thì phải chấp nhận, bây giờ chị hối hận sao, đã không còn kịp nữa rồi. Tốt nhất chị nên ngoan ngoãn nghe lời tôi đi. Đừng có ý nghĩa quá phận nào. Nếu không cánh cửa nhà giam lúc nào cũng chào đón chị đó"

_ Khốn khiếp. Vũ nghe Hạnh kể xong tức giận chửi thề. Hai tay nắm lại thành quyền. Vừa hay lúc đó, phòng Dũng có tiếng mở cửa.

Dũng về rồi.

Vũ hùng hổ nhảy phát xuống giường, giật mạnh cánh cửa rồi đóng sầm lại. Hạnh dù đang khóc nhưng thấy chồng kích động vậy, cô cũng chẳng kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng phi ra ngoài.

Vừa ra đến cửa, cô đã nghe tiếng la hét, chửi bới của anh em nhà Vũ Dũng vang lại.

_ Thăng chó, tao đánh chết mày.

_ Anh hai, anh làm gì vậy.

_ Đ* t mẹ, mày cầm mồm tao không có đứa em như mày, thăng chó tao đã làm gì có nổi với mày mà mày hại vợ con tao như thế hả. Thăng chó này, trước đây mày làm khổ Hạnh tao không nói, bây giờ cô ấy là vợ tao, là chị dâu mày, mày cũng không tha là sao.

_ Há... Thăng khốn.. Thăng chó.

Mỗi câu nói, Vũ lại thẳng tay giáng một cú đấm mạnh mẽ xuống thẳng mặt Dũng.

Hạnh sững sờ đứng bên ngoài, miệng há to, hai chân như cứng lại, chôn chặt dưới đất. Cô cứ đứng đó trơ mắt nhìn Vũ giáng từng cú đấm xuống người Dũng.

Phía dưới nhà, vợ chồng ông Đức thấy ồn ào cũng vội vàng chạy lên. Cảnh tượng trước mặt khiến cả hai đứng sững người lại, trong phòng giấy tờ rơi rải rác, đồ đạc vứt lung tung, trên sàn nhà Dũng bị Vũ chèn ngã nằm dưới đất không ngừng bị anh đấm vào người. Mặc Dũng có la hét, kêu anh dừng lại, Vũ vẫn điên cuồng lao vào đánh.

Ông Đức sau vài giây sững sờ cũng nhanh chóng lao vào can ngăn. Hạnh thấy bố chồng vào can, cũng nhanh lẹ chạy vào phụ giúp, ôm chặt lấy Vũ lôi ra.

Vũ bị ôm vẫn cố gắng giãy, nói với lại.

_ Thăng chó, mày nhớ mặt tao đấy. Chuyện này tao không để mày yên đâu.

_ Đánh đủ chưa. Ông Đức quát.

_ Hai đứa chỉnh sửa lại trang phục rồi sang phòng sách nói chuyện.

Mặc dù đang rất hăng máu, nhưng thấy bố cáu. Vũ liền im bặt, cun cút theo chân ông đi sang phòng sách.

_ Hai đứa xem mình là trẻ lên ba à. Bao nhiêu tuổi rồi mà đánh nhau thế hả.

_ Ba hỏi anh ý xem, tự nhiên ở đâu xông ra đánh con túi bụi.

_ Mày cầm miệng lại.

_ Vũ, con nói năng thế à. Rốt cuộc có chuyện gì, hôm nay con không giải thích hẳn hoi là không xong với bố đâu.

_ Bố hỏi con trai cưng của bố xem nó đã làm ra cái chuyện tốt đẹp gì.

_ Con lại gây chuyện gì nữa hả.

_ Con không có.

_ Mày không cần phải chối, Vy nó nói hết cho Hạnh nghe rồi.

Dừng nghe vậy liền sững sốt, trong lòng không khỏi chột dạ.

_ Sao, sợ rồi ă.

_ Anh nói gì. Em không hiểu.

_ Mày đừng có giả bộ, chính mày đã xúi Vy hại chết con của tao. Sao mày lại có thể độc ác vậy hả.

_ Con nói cái gì.

_ Anh, em không có. Anh đừng có nghe con Vy nói bậy. Anh thừa biết là chị ta độc ác, nham hiểm ra sao mà. Ngay cả nội, chị ta còn hại thì có việc gì mà chị ta không dám làm.

_ Mày im đi. Cái Vy nó không phải đứa ngu, nó cũng đoán được mày trở mặt lên đã ghi âm lại hết rồi. Mày đừng hòng chối.

_ Em không làm thì sao em phải nhận. Anh có chắc đây là giọng em không, hay là cô ta cố tình thuê người dàn dựng.

_ Mày,....

_ Thôi được rồi. Chiều nay con ra ngoài là để gặp Vy đúng không

_ Dạ.

_ Con có chắc là mình không nghe nhầm không.

_ Con... Con chắc ă.

_ Bố, bố phải tin con. Con không có làm mà. Con đâu có lý do gì để hại mẹ con chị Hạnh đâu.

_ Mày nói dối, mày vẫn là cay cú chuyện trước đây Hạnh bỏ mày.

Ông Đức, bà Lệ sững sờ trước lời anh nói, Vũ cũng biết mình lỡ lời liền im bặt.

Ông Đức thở dài.

_ Chuyện này là chuyện quan trọng, dù sao cũng không thể nghe từ một phía được, huống hồ người nói lại là cái Vy. Khả năng chính xác cũng không cao. Hai đứa dù gì cũng là anh em, con chưa hỏi rõ đã đánh em như vậy nhờ cái Vy nói dối, không phải sẽ làm sút mẻ tình anh em hay sao. Bố biết con thương đứa bé nhưng làm gì cũng nên suy tính kĩ càng, con lớn rồi chắc không cần bố phải nói nhiều nữa phải không. Chuyện cũ của các con, bố không rõ nhưng bố tin Dũng không phải là loại người đó.

_ Bố...

_ Được rồi. Chuyện này đến đây thôi. Nội con còn đang ốm, bác sĩ bảo tuyệt đối không được kích động. Mấy đứa hiểu ý bố chứ.

_ Nhưng... Con..

_ Chuyện này bố sẽ nhờ người bạn là công an điều tra giúp con. Nếu thật sự là Dũng làm, bố sẽ giao cho con toàn quyền xử lý được chưa.

_ Dạ.

_ Bây giờ xuống nhà ăn cơm được rồi chứ.

_ Dạ.

_ Nhớ lại bố dặn, không được làm gì hồ đồ nhớ chưa. Nội mà có mệnh hệ gì, bố không tha cho mấy đứa đâu.

Vũ bực dọc đưa mắt nhìn Dũng rồi hậm hực đi vào phòng. Hạnh đứng sau cũng không nói năng gì, lặng lẽ đi theo Vũ.

_ Thật là tức quá mà.

Từ phía sau, Hạnh tiến đến vỗ vỗ vào lưng anh.

_ Em xin lỗi.

_ Em thì có lỗi gì chứ.

_ Lời bố nói cũng không phải là vô lý.

Vũ im lặng một lúc rồi khẽ thở dài.

_ Haizz. Trách anh đã quá nóng vội. Thôi xuống nhà ăn cơm đi em.

_ Vâng.

Vào một buổi sáng thứ 2, Hạnh đang ngủ thì nhận được điện thoại của Nam.

_ Alo. Chị nghe đây.

_ Chị ơi, chị có rảnh không. Chị sang phòng đưa Linh đi khám giúp em với.

_ Linh bị sao thế.

_ Em cũng không rõ. Sáng nay Linh vừa gọi cho em báo đau bụng với buồn nôn từ sáng đến giờ, ăn gì là nôn ra hết. Chị sang phòng trọ của Linh đưa cô ấy đi bệnh viện giúp em với. Bây giờ em đang làm tình nguyện ở Sơn La chưa về được.

_ Ủ. Để chị sang.

Chẳng biết là do ông trời sắp đặt hay may mắn mà Hạnh lại đưa Linh vào đúng bệnh viện Vy nằm.

Linh nằm viện điều trị đến chiều thì bác sĩ cho ra viện. Làm thủ tục lằng nhằng đến gần chiều tối thì cũng xong, Hạnh lái xe đưa Linh về nhà. Xe chạy đến đoạn ngã rẽ từ trong ngõ, một người phụ nữ mặc áo trắng đột nhiên bước ra. Hạnh thắng vội phanh xe, do quá đột ngột cả người cô và Linh đều đổ nhào về phía trước, cô gái trên đường hoảng sợ ngã nhào xuống.

Mất vài giây trấn tĩnh, Hạnh với Linh vội vàng tháo dây an toàn phi xuống xe.

_ chị ơi, chị có sao không.

_ Tôi không sao.

_ Vy, sao cô lại ở đây. Hạnh ngạc nhiên hỏi, Vy cũng ngạc nhiên không kém khi thấy Hạnh, cô ta áp ứng nói.

_ À, mấy hôm trước tôi phải nằm viện gần đây. Hôm nay mới xuất viện.

_ Lên xe đi. Tôi đưa cô về nhà.

_ Thôi không cần đâu. Tôi đang đi tìm phòng trọ.

Nhân lúc hai người đang mải mê trò chuyện, Linh tranh thủ lấy điện thoại ra soạn một tin nhắn gửi cho Dũng "Em gặp được Vy rồi. Chị ta đang nói chuyện với chị Hạnh" rồi ấn gửi. Sợ Dũng không đọc được tin nhắn Linh còn cẩn thận gọi điện cho Dũng mãi đến khi cậu nghe máy Linh mới thấy an tâm.

Rất nhanh một tin nhắn được gửi tới. "Đưa cô ta tới nhà em đi. Anh để thuốc ngủ trong phòng"

_ Vâng.

Linh nhanh chóng trả lời rồi vội vàng xóa hết toàn bộ tin nhắn. Cô nàng đơn đã đi về phía Vy.

_ Hay chị lại phòng em ngủ tạm đi. Dù sao em cũng ở một mình.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mù Em Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Trên chiếc giường nhỏ trong phòng trọ, Hạnh và Vy ngồi dựa lưng vào tường trò chuyện. Bên trong, Linh đang đun nước pha trà, nước sôi, Linh lấy từ phía sau tủ đựng bát một gói thuốc màu trắng, cô đưa mắt nhìn ra ngoài, sau khi xác định chắc chắn hai người kia vẫn đang mãi miết nói chuyện, Linh nhanh tay đổ thuốc vào cốc rồi nhanh chóng bỏ trà vào, lấy thìa khuấy đều lên. Thuốc tan, Linh mới thân nhiên đặt lên khay bưng ra ngoài.

Kết thúc câu chuyện, cả Vy và Hạnh đều im lặng. Hạnh im lặng, từ từ suy nghĩ lại những chuyện đã qua.

Tin VY?

Không, cô không hề tin VY, thứ cô tin chính là chứng cứ, là nhân chứng, là một người đáng tin, là một cô gái đáng thương đã bị cô nghi oan.

Vài ngày trước đó, trong một lần đi siêu thị, may mắn làm sao cô lại vô tình gặp được Huyền.

_ Chị Hạnh.

_ Ủ. Em cũng mua đồ ở đây à.

_ Vâng.

_ CHị em mình nói chuyện được chứ.

_ Vâng

.....

_ Chị có thể hỏi một chuyện được không, em chắc sẽ không lừa chị chứ.

_ Vâng. Có chuyện gì chị cứ hỏi. Em đảm bảo sẽ không nói dối. Huyền cười. Vẫn nụ cười tươi tắn, trong sáng như ngày nào, nụ cười mang theo sự thân thiện, cởi mở, ấm áp nhập lòng người.

_ Chuyện tài liệu trước đây. Em chắc không phải do em làm chứ.

_ CHị, chị phải tin em. EM tuyệt đối không có làm. Nếu chị không tin em có thể thử cho chị xem. EM...

_ KHÔNG cần đâu, chị tin em. Thế việc tài liệu đó, DỪNG có biết không.

_ Biết chứ chị, anh ấy còn giúp em đưa ra ý tưởng đề đề xuất lên chị đó.

Trước khi gặp Huyền, trong lòng Hạnh chỉ là những nghi ngờ, những cảm xúc hỗn độn không căn cứ, sau khi gặp Huyền những suy đoán, nghi ngờ trong lòng cô càng hiện lên rõ ràng hơn. KHÔNG còn nghi ngờ gì nữa, kẻ giở trò sau lưng chính là DỪNG. Dù vậy, nhưng có một điều mà Hạnh nghĩ mãi vẫn không ra đó là tại sao DỪNG lại làm những việc độc ác, thiên địa bất dung đến vậy?

Là yêu cô? Hay là hận cô?

Dù là nguyên nhân nào cô đều thấy vô lý. Chẳng lẽ chỉ vì mấy chuyện tình cảm cá nhân bỗng bột thời sinh viên lại có thể khiến con người ta trở nên mù quáng, điên cuồng như vậy sao? Điều này thật khó hiểu? Hay là...

Trong đầu Hạnh chợt lóe lên một suy nghĩ... Hạnh định rút điện thoại từ trong túi ra soạn cho Vũ hỏi thăm chút ít thông tin thì từ trong phòng bếp, Linh bưng tách trà đi ra.

_ Hai chị uống chút trà cho ấm người.

_ Ủ. CHị cảm ơn

Linh cười. TRước nụ cười tươi tắn, rạng rỡ của Linh, Hạnh và VY hoàn toàn không chút phòng bị đưa tay nhận lấy tách trà đưa lên miệng uống.

Nước trà ấm nóng, thanh thanh, mát mát từ từ xâm nhập khắp cơ thể, lan tỏa hòa quyện vào từng mạch máu khiến cả người cũng sáng khoái hơn. Hai mắt Hạnh nhắm lại, Vy ngồi bên cũng buồn ngủ không kém, và cứ thế cả hai cứ từ từ nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ sâu.

_ CHị Hạnh. Chị Hạnh... Chị VY, VY...

Linh vừa lay vừa gọi, không ai trả lời, hơi thở đều đặn, sau khi xác định cả hai đã bất tỉnh, Linh mở cửa gọi DỪNG vào. Chưa đầy 5 phút sau, DỪNG đã có mặt trong phòng bên cạnh còn có 2 người đàn ông to cao lực lưỡng khác.

_ Đem họ lên xe.

_ Rồi.

_ Anh định làm gì vậy.

_ _ Tí em sẽ rõ.

DỪNG xoay người đi ra ngoài, Linh lon ton chạy theo sau.

XE chạy thẳng đến một căn nhà kho bỏ hoang ở ngoại thành Hà Nội.

_ _ Đem họ vào, nhốt vào trong kia.

_ _ DỪNG, anh định làm gì vậy. Anh đừng làm em sợ.

_ _ EM yên tâm. Anh chỉ định chơi đùa với họ chút thôi. Sẽ không sao đâu. Em đừng lo, chẳng phải chuyện này chúng ta đã bàn từ trước rồi sao.

_ _ Anh nói thật chứ.

_ _ ừm. Cũng muộn rồi, để anh đưa em về nhé.

_ _ Dạ.

Sau khi đưa Linh về, DỪNG lập tức lái xe trở lại nhà kho. Vừa vào đến cửa, ánh mắt DỪNG lập tức biến đổi, ánh mắt cậu trở nên hung tợn hơn, khát máu hơn, điên cuồng hơn. DỪNG lạnh giọng ra lệnh.

_ _ TRÔNG chừng kĩ vào. Nhất định không được để cho kẻ nào bén mảng đến đây.

_ _ Rõ.

Dặn dò tên đàn em xong xuôi, DỪNG cầm chìa khóa đi lên tầng. Cửa phòng mở ra, trên giường, Hạnh và Vy vẫn còn ngủ chưa tỉnh.

DỪNG quay lại phía sau nói.

_ _ Làm cho bọn nó tỉnh đi.

_ _ Rõ.

Tên đàn em phía sau tiến tới, lay lay người Hạnh và VY.

_ _ Dậy, dậy đi... dậy...

Hai người vẫn nằm ngủ như chết, không một chút phản ứng. Tên đàn em bắt lực đứng dậy, một tên khác từ phía sau tiến tới.

_ _ Tránh ra.

Dứt lời, hần cảm nguyên chậu nước lạnh buốt đổ ào vào người cả hai. Nước lạnh thấm buốt cơ thể, từng dây thần kinh trong cơ thể đột ngột đông cứng lại, Hạnh và Vy từ từ mở mắt.

Cả hai mơ màng tỉnh dậy. Cảnh tượng trước mắt mờ mờ ảo ảo, mọi thứ xung quanh như quay cuồng, lúc ẩn lúc hiện. Trong đôi mắt to, đen lấp lánh, hình bóng hai người đàn ông mặc đồ đen hiện lên rõ mồn một.

Hạnh yếu ớt ngồi dậy, cô quay sang vỗ vỗ vào mặt Vy “Này, chị không sao chứ”

_ _ KHÔNG sao.

_ _ Đây là đâu.

_ _ Xin chào, chúng ta lại gặp lại rồi. DỪNG nói.

_ _ DỪNG. Là em sao. Chúng ta đang ở đâu đây. Hạnh hoàn toàn không ý thức được tình cảnh nguy hiểm của bản thân vẫn hồn nhiên hỏi.

DỪNG bước từng bước lại gần, nụ cười quỷ quyệt, đưa tay bóp chặt cằm HẠNH.

_ _ Nơi này... DỪNG đưa mắt nhìn quanh rồi nhìn Hạnh và Vy chậm rãi nhả từng chữ " Nơi hai người có thể vào mà không thể ra"

_ _ cái gì.

_ _ Chị không hiểu tiếng việt à. Có cần tôi nhắc lại.

_ _ Em, sao em lại làm như vậy.

_ Tất nhiên là trả thù rồi. Tôi phải thay nội trả thù con ả khốn kiếp này. Thay mẹ tôi trả thù con đàn bà độc ác ra về lương thiện kia.

Dừng nhớ lại cuộc điện thoại lúc chiều cậu vô tình nghe lén được của bà Lệ với một người bạn.

_ Bà xử thế là con nhe đấy. Cái bọn con giáp thứ ba, chúng nó trơ trên lắm có biết gì là nhục nhã, biết gì là liêm sỉ đâu, nói chuyện nhẹ nhàng với chúng làm gì. Bà cứ thuê người thẳng tay đến dần mặt nó luôn. Đánh chó nó một trận bố mẹ không nhận ra, rồi up lên mạng cho bàn dân thiên hạ xem. Như vậy nó mới chữa, bỏ cái thói dĩ hòa vi quý, lãng phí, quyến rũ chồng người khác đi.

Từng câu chữ của bà Lệ như muối xát vào vết thương đang rỉ máu của Dũng, ánh mắt cậu đỏ ngầu, trước mắt cậu như hiện ra hình ảnh người mẹ hiền từ năm nào bị người ta bức trên nằm hấp hối trên sàn nhà.

Dứt lời, Dũng đưa tay tát mạnh vào mặt VY.

_ Đau không.

VY ngã ngửa ra phía sau, má trái nóng bừng, hằn lên vết ngón tay, cô ta đau đớn đưa mắt nhìn Dũng.

_ Tôi xin lỗi.

Dũng hừ lạnh, chán ghét nhìn Vy.

_ Xin lỗi có làm mọi chuyện quay trở lại được không. Nội có thể đứng dậy đi lại được không.

_ Vậy sao cậu bắt tôi. Tôi làm gì có lỗi với cậu sao. Hạnh chen vào.

_ Bắt chị. Dũng nhìn Hạnh cười.

_ Tôi cũng không muốn bắt chị đâu. Có trách thì trách chị yêu ai không yêu, lấy ai không lấy lại lấy ngay con của kẻ giết người. Đây chính là cái giá mà chị phải trả cho sự ngu ngốc của mình.

_ Giết người. Cậu nói điên nói khùng gì vậy. Cậu đang nói dối.

_ Tôi không nói dối. Chính mắt tôi thấy, tận tai tôi nghe. Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm trôi qua tôi cứ tưởng bà ta đã hối cải, nhưng không bà ta không những không hối cải còn cho mình là đúng, cho rằng mẹ tôi chết là đáng. Tôi nhất định phải khiến bà ta hối hận, tôi sẽ khiến bà ta phải mở to mắt nhìn gia đình mình tan nát, khiến bà ta hiểu được cảm giác người mình yêu thương chết ngay trước, tôi phải khiến bà ta ngày ngày sống trong sự đau khổ dẫn vật.

_ Cậu nói gì vậy. Chẳng lẽ cậu không phải là con ruột....

Vậy suy đoán của cô là đúng. Giữa hai người họ chắc chắn phải có uẩn khúc gì mới khiến lòng thù hận trong Dũng lớn như vậy.

_ tất nhiên, bao nhiêu năm nay tôi nhìn nhục chịu đựng, ngày ngày trưng ra bộ mặt vui vẻ, thân thiết, tươi cười với kẻ thù của mình. tất cả đều là chò cho đến ngày hôm nay. Có trách thì hãy trách bản thân lấy nhầm chồng, gã nhầm nhà.

_ Cậu điên rồi. Mau thả chúng tôi ra, tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

_ Thả, Hạnh à, em nghĩ mình thoát được khỏi tay anh sao. Dũng đổi giọng, giọng nói ngọt ngào, mang chút sùng nịnh nhưng lại khiến cho người nghe không khỏi rợn người.

_ Chúng ta ngồi xem kịch tí chứ nh. Lôi cô ta dậy. Dũng chỉ vào người VY.

Hai người đàn ông to lớn đi đến, kéo phất Vy dậy lôi ra giữa nhà.

_ Anh Dũng, anh định làm gì.

_ Lấy ghế trời nó lại.

_ Dạ.

Giữa phòng, Vy bị trói chặt trên ghế, ánh mắt sợ hãi, cả người run rẩy nhìn về phía trước. Dũng tay cầm dao, từng bước từng bước chậm rãi bước về phía Vy, nhìn a run rẩy sợ hãi, trong cậu chợt thấy hưng phấn lạ thường, cảm giác thoải mái, sáng khoái lan tỏa khắp cơ thể. Phía sau Hạnh không ngừng la lớn.

_ Dừng,dừng lại đi.Dừng lại.... Dừng..

_ Sao, sợ rồi à.

Dũng cười cười, mũi dao sắc nhọn lướt nhẹ trên mặt. VY hoảng sợ, các dây thần kinh cứng lại, ánh mắt hoảng loạn nhìn chằm chằm vào từng cử động

của cậu.

_ Khuôn mặt này của cô cũng đẹp lắm đó. SỢt. Một vết máu đỏ chảy dài trên mặt

_ A, VY đau đớn hét lên.

_ SUýt im lặng nào. Dững đưa ngón trỏ lên miệng ra dấu im lặng.

Phía sau, Hạnh hoảng sợ, hai mắt mở to, cả người run rẩy như muốn ngã về phía sau. Cô lắp bắp.

_ Cậu, ...cậu.....

_ sao nào, cảm giác không tồi chứ. Mũi dao nhọn lại một lần nữa đặt trên mặt Vy, nhẹ nhàng di chuyển xuống dưới. Vy nín thở, ánh mắt hoảng loạn nhưng không kém phần chăm chú nhìn theo từng cử động của Dững, dù đau đớn nhưng vẫn cắn chặt răng không dám nhúc nhích tránh kích động Dững.

_ Tốt lắm. Dững lấy dao vổ vổ vào mặt Vy.

_ Cũng may là chị im nặng,nếu không... con doa này chỉ cần soẹt nhẹ một phát thôi.

Hahaha.

_ NHốt họ lại.

Dững xoay người bỏ đi ra ngoài. Bên trong, Hạnh vội vã ôm chầm lấy VY.

_ Chị không sao chứ.

_ KHÔNG sao, không sao.

Cũng may là hấn chỉ cửa nhẹ. Vẫn còn may. Hạnh xem xét vết thương rồi nói.

_ Làm sao đây, chúng ta phải làm sao đây. Không được, chúng ta phải mau chóng nghĩ cách thoát ra khỏi đây. Dững nó điên rồi, nó không phải là người nữa. HU hu, chị chưa muốn chết, chị không muốn.

_ CHị Vy, chị phải bình tĩnh.

_ HU..HU.

Khuyên nhủ mãi mà VY vẫn khóc Hạnh bất lực dùng tay tát mạnh cho Vy một phát.

_ CHị tỉnh lại chưa. KHóc thì giải quyết được gì. CHÚng ta phải mau nghĩ cách ra khỏi đây.

Cũng may là Dững không hề kêu người trói họ lại, Hạnh và Vy tùy tiện bước xuống giường, hai người đi vòng quanh phòng, xem xét tỉ mỉ từng chữ nhưng không thấy một thứ gì có thể truyền tin ra ngoài. Vy bất lực ngồi sụp xuống đất, chợt một thứ gì đó trắng trắng xuất hiện trong tầm mắt. VY vội vàng bò tới.

Là một quyển sổ.

_ Hạnh. VY gọi nhỏ.

Hạnh nhanh chóng bước đến. SỔ ư. Quyển sổ này thì có tác dụng gì.

Bên ngoài vẫn im lặng, VY ghé sát vào tai Hạnh nói nhỏ “ CHÚng ta có thể dùng nó truyền tin ra ngoài cầu cứu”

_ Đúng rồi. Chúng ta có thể gấp máy bay cầu cứu. Nếu may mắn có người nhận được, chúng ta sẽ được cứu.

_ Đúng vậy. Nhưng quan trọng là chúng ta phải tìm được bút viết.

Cả hai lại chìm vào yên lặng, chợt ánh mắt Hạnh dừng lại ở vết máu trên mặt Vy. Trong đầu cô lóe lên một ý tưởng.

_ Em có cách rồi, chúng ta có thể viết bằng máu.

_ Máu, đúng vậy.

Hạnh đưa ngón trỏ lên miệng cắn, một cảm giác đau đớn truyền từ đầu ngón tay từ từ lan tỏa, truyền dần lên các dây thần kinh trên não. Ngón tay cô đỏ ửng lên một mảng, da dẻ không hề có vết sứt mẻ nào cả, một giọt máu cũng không chảy ra.

Sao trong phim trong họ làm dễ lắm mà? Lừa đảo? Hạnh thầm mắng.

Hạnh đi xung quanh dò xét, cuối cùng cô cũng tìm được một mảnh sành nhỏ. Hạnh nhìn Vy, Vy đưa mắt nhìn ra bên ngoài, sau khi xác định mấy người gác trước cửa đang mãi mê chơi bài không có ý định vào, Vy mới yên tâm gật đầu. Hạnh vội vã viết từng chữ SOS lên từng trang giấy. Sau khi viết được khá khá từ, cô mới mệt mỏi gấp quyển sổ lại.

_ EM ra trông đi. Để chị gấp máy bay cho.

_ Dạ.

Hạnh sợ hãi, ánh mắt chăm chú quan sát nhóm người bên ngoài, mỗi lần có ai đó đứng dậy đi về phía này phòng giam là tim cô như ngừng đập, các mạch máu như động cứng lại.

_ Sao rồi.

VY giờ mười ngón tay lên. Ý bảo đã gấp được mười cái. Hạnh gật đầu

Vy đứng dậy nói nhỏ, em phi máy bay nhé, chị trông cho.

_ Dạ.

Hạnh dùng chiếc ghế ban nãy trói Vy kê sát lại cửa sổ làm bệ đứng, cũng may là cô cũng thuộc tuýp người có vóc dáng cao lớn nên có thể thông qua ô cửa kính nhỏ phía trên nhìn ra bên ngoài. Màn đêm thăm thẳm bao trùm khắp không gian, Hạnh xác định không có ai xung quanh, liền run run đưa máy bay giấy lên phóng ra ngoài, mỗi lần phóng máy bay là một lần trái tim nhỏ bé của cô co lại như muốn ngừng đập, trong lòng cô chỉ sợ nhờ may có ai đó trong đám người ngoài kia bắt được chắc cô tiêu mất. Vừa phi, cô vừa không ngừng cầu nguyện.

Cùng lúc đó tại nhà Vũ và mọi người trong gia đình, đứng ngồi không yên, đi ra đi vào liên tục. Anh liên tục gọi điện thoại vào số của cô nhưng không có ai bắt máy. Vũ gọi cho Nam, Nam gọi cho Linh thì nhận được tin báo giả báo Hạnh đã về nhà từ sớm.

Cả đêm đó, mọi người trong nhà đều lo lắng đến mất ngủ, trời vừa mới hừng sáng, Vũ đã vội vàng lên đồn báo công an. Ngay trong sáng ngày hôm đấy, Nam cũng vội vàng bắt xe quay trở về hội ngộ với gia đình Vũ hợp sức tìm Hạnh.

Để tránh nghi ngờ từ mọi người, Dũng cũng giải bộ lo lắng không kém, cậu cố tình gọi điện xin công ty nghỉ làm, ra sức cùng Vũ và Nam đi tìm. Tìm kiếm cả một ngày cũng không có tin tức gì, phía bên cảnh sát cũng vậy, Vũ thần thờ ngồi sụp xuống như người mất hồn, vợ chồng ông Đức lặng lẽ ngồi một góc nhìn về một nơi xa xăm trong khoảng không mịt mù, Dũng nhìn anh vậy thì thở dài, trong lòng không khỏi cười thầm. Cậu đi vào phòng thăm nội.

_ Hạnh vẫn chưa về à.

_ Chưa bà ạ. Chắc mai hay ngày kia chị ý mới về.

Chuyện Hạnh mất tích, vợ chồng ông Đức vẫn giấu không nói cho bà biết, họ sợ khi bà biết chuyện lại lo lắng quá, rồi kích động ảnh hưởng đến sức khỏe, vì vậy nên cả nhà đành thống nhất nhau nói dối bà là Hạnh về quê chăm mẹ ốm. Cũng may là có Nam phối hợp cùng nên màn kịch cũng diễn ra trôi chảy.

Bà nói chuyện với Dũng một lúc thì cũng thiếp đi, Dũng đắp chăn cho bà rồi đi ra ngoài. Dũng mượn có công việc liền đánh xe ra ngoài. Xe vừa ra cổng, Dũng liền nhắm ngay hướng nhà Linh mà phóng tới. Trùng hợp làm sao, lúc này Nam cũng vừa từ nhà Linh bước ra, có thể do Nam mặc áo khoác gió lại đội mũ che kín nên Dũng không nhận ra nhưng Nam lại nhận ra Dũng. Cậu định nên tiếng chào hỏi thì Dũng đã nhanh chân đi khuất vào trong ngõ. Nam thở dài, thôi vậy, để lần sau.

Đi được một đoạn Nam mới chợt nhớ ra, cậu bỏ quên ví ở phòng Linh, cậu vội vàng đi trở lại. Nào ngờ mới đi đến đầu ngõ đã bắt gặp cảnh tượng Linh và Dũng đang ôm hôn nhau đắm thiết. Tim cậu quặn thắt lại, đau đớn như bị cắt ra thành trăm mảnh, cậu ôm ngực ngã khụy xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Kết thúc nụ hôn dài ướt át, Dũng nắm tay Linh ra xe. Trong một góc khuất, Nam đau đớn dựa người vào tường, cố gắng hết sức cậu đứng dậy, vội vàng đuổi theo, dù đã tận mắt chứng kiến Linh phản bội mình, nhưng trái tim phản chủ của cậu vẫn một mực phủ nhận, cậu tự lừa dối bản thân, tự bịa đặt một lý do để hợp thức hóa việc phản bội của Linh. Dẫu biết rằng bản thân lúc đó nên lao ra đâm cho Dũng một trận hay chí ít cậu cũng phải lao ra, đứng trước mặt Linh, ba mặt một lời nói năng rõ ràng, nhưng cậu không làm được, cậu sợ, sợ phải nghe được đáp án mà mình không muốn nghe. Cậu cứ u mê, cố chấp với nhận định của bản thân. Nam lao ra ngoài đuổi theo họ, khi Nam chạy đến đường lớn cũng là lúc xe của Dũng phóng đi, cậu vẫy đại một chiếc taxi gần đó.

_ Bác tài, đi theo chiếc xe kia.

Tài xế là một người đàn ông trung niên, có nhiều năm kinh nghiệm trong nghề, với kỹ năng lái xe tuyệt đỉnh chẳng mấy chốc bác tài đã đuổi kịp xe của Dũng.

_ Cậu có muốn tôi chặn đầu không hay chỉ đi theo thôi.

Dũng nhìn sang bên cạnh, hai bên đường toàn là đồng ruộng và cây cối, thỉnh thoảng có vài nhà dân xuất hiện, nếu bây giờ xe cậu mà vượt lên chặn đường thì hoàn toàn có thể chặn được. cậu đang định bảo bác tài lái lên chặn. Chợt một ý nghĩ xẹt qua trong đầu.

Chặn được thì sao chứ? Giờ đây họ chỉ là đi chung xe thôi mà. Cậu chặn được cũng lắm chỉ nhận được câu trả lời kinh điển như trong phim ảnh hay những cuốn tiểu thuyết ngôn tình như “Chúng em là bạn, em chỉ đi nhờ xe thôi...”

Cậu nói nghe vô lý nhưng lại hoàn toàn hợp lý. Lúc đó, cậu có thể nói gì được. Chỉ bằng bây giờ cứ lẳng lặng theo dõi họ trước, xem họ định đi đâu rồi tính tiếp. Biết địch biết ra trăm trận trăm thắng.

_ Cứ đi sau thôi, cẩn thận đừng để bị phát hiện nhé bác.

Bác tài cười sáng khoái.

_ Cậu yên tâm đảm bảo không bị phát hiện. May cho cậu nhé, tôi lớn lên ở đây từ nhỏ chỗ này tôi rành lắm, chúng ta đi đường tắt bên này, vừa có thể theo dõi họ vừa được cây che chắn không lo bị lộ. Cậu cứ yên tâm.

_ Dạ.

Xe chạy đến nhà kho bỏ hoang thì dừng lại. Xe của Nam vì đi theo đường tắt lên dừng ở con đường phía sau, ngay hướng cửa sổ nhìn ra.

_ Bác tài, chỗ này là đâu vậy.

_ Chỗ này à, chỗ này trước kia là xưởng sản xuất gỗ, sầm uất lắm nhưng bị bỏ hoang lâu rồi. Nghe đâu ông chủ bị vỡ nợ, bỏ trốn ngay trong đêm cơ, ngày đó những người làm công nhân ở đâu đều bị mất trắng tiền mấy tháng nữa, khổ lắm.

- Vâng. Nam nhìn chằm chằm vào nhà kho, ánh mắt sắc bén như chim ưng quét khắp nhà kho. Trong đầu cậu cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng là điều gì thì cậu cũng không rõ.

Kì lạ? Sao anh Dũng với Linh lại tới đâu? Căn nhà kho này có gì chẳng?

Đang trầm ngâm suy nghĩ đột nhiên từ trong nhà kho bỏ hoang vang lên tiếng hét chói tai. Là giọng của một người phụ nữ, giọng nói này hình như cậu đã nghe thấy ở đâu đó thì phải.

Bác tài cũng nghe thấy tiếng hét, linh tính mách bảo có điều gì đó chẳng lành, bác tài vội vàng nói.

_ Chàng trai, cậu xuống hay đi tiếp. Tôi có cuộc mới phải chạy rồi.

Nam nhìn bác tài, thái độ khác hẳn lúc nãy, cũng phải thôi, con người mà làm gì có ai muốn bản thân phải dính vào mớ rắc rối không đầu cơ chứ? Thái độ của bác tài cũng dễ hiểu thôi.

_ Bác đợi cháu một chút.

Nam xuống xe, cậu dùng máy điện thoại bật đèn flash mò mẫm trong đêm, chợt tầm mắt cậu dừng lại trên những chiếc máy bay bằng giấy, nằm rải rác trên mặt cỏ ướt đẫm. Cậu khẽ cúi người, quan sát xung quanh, nơi này vắng vẻ thế này, xung quanh cách đây 3 mét cũng không có nhà dân, vậy chắc chắn quanh đây cũng không thể có trẻ con lui tới, chắc chắn mấy chiếc máy bay này là có người cố ý vứt lại làm dấu. Nam cầm một chiếc máy bay mở ra xem, thực ra lúc cậu xem máy bay Nam cũng không nghĩ là sẽ tìm kiếm được gì, chỉ nghĩ là xem chơi chơi thôi. Ai ngờ lại phát hiện ra một phát hiện bất ngờ, trên trang giấy có dòng chữ đỏ to đùng “SOS”. Có người đang cầu cứu. Nam tự dưng lại cảm thấy bản thân mình thật thông minh, cảm giác bị phản bội tự nhiên biến đâu hết, trong đầu cậu lúc này chỉ còn cảm giác tự hào, cảm giác bản thân như một chàng thám tử thực thụ, cậu tự cảm thấy khâm phục chính bản thân, khâm phục tài suy đoán của mình.

Nam vội vàng cầm vài chiếc máy bay đem về xem xét, một phần vì bên ngoài khá tối, ánh đèn điện thoại soi sáng cậu sợ bản thân không đọc hết kí hiệu trong tờ giấy, một phần cậu cũng sợ đứng lâu ngộ nhỡ có ai đi ra, cậu mà bị phát hiện là cũng tèo luôn.

Nam vội vàng mở cửa rồi trèo lên xe, ánh điện trong xe chiếu sáng mảnh giấy, trên tờ giấy ngoài ba chữ SOS, phía góc nhỏ còn có một chữ Hạnh. Đúng rồi là nét chữ này là của chị Hạnh, chẳng trách cậu lại thấy quen đến vậy. Tự nhiên một cảm giác ớn lạnh, rùng rợn hiện lại trong đầu Nam. Cậu lấy điện thoại rồi rút trong ví ra 3 triệu đưa cho bác tài.

_ Bác tài, bác giúp cháu một việc được không. Việc này quan trọng lắm, liên quan đến mạng người đó bác. Bác nhất định phải giúp cháu.

Nghe tới mạng người bác tài cũng hoảng.

_ Sao tự nhiên lại có mạng người ở đây. Cậu trai trẻ, cậu đừng có dọa tôi.

_ Bác tài, là thật đó. Cháu nghi ngờ trong nhà kho kia có nhốt chị cháu. Bác tài, bây giờ cháu xuống đó xem, bác đánh xe lui về phía xa kia tránh để cho người khác nhìn thấy. 15 phút nữa nếu bác không thấy cháu quay lại thì gọi đến số điện thoại này hộ cháu nhé. Bác biết địa chỉ ở đây đúng không, bác nhớ báo anh ấy gọi theo cả công an tới nữa. Bác tài, trăm sự đều nhờ vào bác cả. Mong bác giúp đỡ

Bác tài tuy không muốn dính líu gì tới mấy việc rắc rối này nhưng sự việc liên quan đến mạng người bác cũng không thể nhắm mắt làm ngơ, người ta chẳng nói, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp là gì.

_ Được rồi, cậu đi đi.

Nam đi được vài bước, bác tài gọi với theo.

_ Này, cậu trai trẻ, cậu cầm điện thoại của tôi mà dùng. Có gì khẩn cấp còn có cái mà liên lạc.

Nam xúc động nhìn bác tài nói.

_ Cảm ơn bác. Cứ 15_20 phút, cháu sẽ nhắn tin cho bác. Nếu quá thời gian không thấy cháu nhắn lại bác hãy gọi điện cho số kia nhé.

_ Ừ.

Nhận được cậu trả lời của bác tài, Nam yên tâm xoay người bước đi. Sau này, có người hỏi cậu” tại sao lúc đó cậu không báo công an”. Nam cười, báo công an làm sao được, cậu có biết chắc chắn suy nghĩ của mình là đúng đâu, nhờ may không phải chị cậu bị bắt nhốt ở đó mà chỉ đơn thuần là hai người kia thích cảm giác mới lạ, tìm nơi hoang vu để tăng thêm hưng phấn thì sao. Đến khi công an đến cậu biết giải thích ra sao, rồi vớ vẩn lại còn bị ăn phạt tiền vì tội báo án giả chứ chà chơi.

Nam men theo con đường nhỏ, vòng lên phía trước kho. Dưới ánh sáng mập mờ, cậu nhìn thấy rõ bên trong nhà kho đang có hai người đàn ông đang ngồi canh gác. Cậu ngồi thụp xuống đất, lấy tạm vài nhánh cây gần đó đưa lên che mặt tập trung quan sát đợi thời cơ.

Giờ phút này, Nam có thể khẳng định, bên trong nhà kho chắc chắn có vấn đề. Tuy nhiên cậu vẫn chưa chắc là có chị mình hay không đành lặng lẽ ngồi một góc quan sát tiếp.

Phía trên phòng, Vy hoảng loạn, sợ hãi, ra sức giãy dụa khỏi sợi dây thừng đang trói chặt. Dừng cười cười.

_ Chị đừng sợ, nốt hôm nay thôi tôi sẽ thả chị về.

_ Thật sao.

_ Tất nhiên nhưng chúng ta phải chơi xong đã.

Phía sau, Hạnh cũng bị giữ chặt, miệng bị nhét giẻ, muốn hét mà không hét được, tiếng hét từ cổ họng qua miệng đều chuyển thành tiếng u ớ.

Dừng bực tức quay lại, rút miếng giẻ trong miệng cô ra quất.

_ IM đi. Mày làm tao phát phiền rồi đó. Mũi dao chìa thẳng vào mặt khiến Hạnh sợ hãi, trong phút chốc cô im bật, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Linh đứng gần đó cũng bị tiếng quát của hắn làm cho giật mình.

_ Thôi đủ rồi anh. Xử lý nhanh còn để còn đưa người cho bên kia. Họ bảo sáng mai sẽ đến đón người đó.

_ Nhanh vậy à.

_ Vâng. Mai họ có một chuyến đưa người sang TQ, phải nhanh không đợt này nghe họ bảo công an làm gắt lắm. Không nhanh là bị phát hiện như chơi.

Hạnh, VY nghe được cuộc nói chuyện của cả hai thì sợ lắm, mặt mày tái mét, VY run rẩy hỏi.

_ Hai người định đưa bọn tôi đi đâu.

Dừng im lặng, hất hàm về phía Linh, ý bảo nói đi.

_ Còn đi đâu được. Tất nhiên là cho hai người đi sang Trung Quốc chơi một chuyến.

_ Trung Quốc. Cả Hạnh và Vy đồng loạt thốt lên.

_ Đúng Trung Quốc.

_ Mấy người định làm gì, tại sao lại muốn đưa chúng tôi sang Trung Quốc.

_ Chị nghĩ xem sang Trung Quốc có thể làm gì hoặc là làm gái, hoặc là bị mỗ bụng bán lấy nội tạng thôi. Còn với người đang mang bầu như chị...để em nghĩ xem nào. À đúng rồi, chính là họ sẽ mỗ bụng lôi con chị ra lấy đưa trẻ chế biến thành thuốc. Một việc ghê tởm như vậy mà Linh lại nói rất thân nhiên dường như việc này đối với cô ta quá đỗi bình thường, không có gì là ghê rợn cả.

_ Cô...đồ độc ác. VY gào lên.

Linh tát mạnh vào mặt VY. NGón tay trở chỉ thẳng mặt, lớn tiếng đáp lại.

_ Chị không có quyền nói ở đây. Nếu muốn con chị sống thêm vài ngày thì tốt nhất im miệng.

_ EM xử lý đi. Anh ra ngoài nói chuyện với mấy anh em bên ngoài.

_ Vâng.

Dừng đi rồi trong phòng lúc này chỉ còn lại ba người. Hành nhìn Linh, yếu ớt hỏi.

_ Linh, chẳng phải em đang yêu Nam sao, tại sao em lại ở cùng Dững.

Linh cười lạnh đáp lại.

_ Yêu ư. Chị nghĩ sao mà bảo tôi yêu em chị. Là tôi có tình tiếp cận cậu ta, lợi dụng cậu ta để bẫy chị vào tròng, ai ngờ tôi chưa kịp hành động thì chị lại cùng với con đàn bà lăng lơ này lại tự chui đầu vào lưới. Đờ khiến tôi phải mất công, tốn sức.

_ Tôi với cô đâu có thù có oán gì đâu. Tại sao cô phải hại chúng tôi.

_ Đúng, chị không thù không oán với tôi. Nhưng chị có thù có oán với anh Dững. Mà anh Dững là ân nhân cứu mạng của tôi, là lý tưởng, là lẽ sống của tôi, kẻ thù của anh ấy cũng là kẻ thù của tôi. Vậy nên có trách thì hãy trách bản thân đừng phải người không nên đừng. Còn chị nữa, không phải trước đây chị từng thuê người đánh anh ý một trận phải nằm viện nửa tháng hay sao, hôm nay tôi sẽ cho chị nếm thử mùi vị bị đánh là như thế nào. Giữ chặt nó cho tôi.

Hai tên đàn ông to cao đứng bên giữ chặt lấy người Hạnh. Cô liên tục lắc đầu, miệng không ngừng van xin.

_ Linh, chị xin em mà...Dừng lại đi Linh, em đừng có sai lại càng thêm sai. Dừng lại đi, thả bọn chị ra, chị sẽ coi như không có gì.

_ Thả này, tha này..Mỗi câu, Linh lại giáng một bạt tai xuống người Hạnh.

_ Đau lắm phải không. Thế này vẫn chưa là gì so với những đau đớn mà anh Dững phải nhận từ chị đâu. CHị yên tâm, tối nay tôi sẽ chăm sóc tốt cho chị.

Linh xoay người đi ra ngoài, lúc sau cô ta trở lại, trên tay cầm một chiếc roi da thật lớn. Linh nhìn qua Vy, rồi quay lại nhìn Hạnh, cô ta hất hàm ra lệnh cho hai tên đang giữ Hạnh.

_ Nhét giẻ vào miệng cô ta.

Nam ngồi bên ngoài, muỗi đốt sưng đỏ hết chân mà hai người kia vẫn chưa rời đi. Nhận thấy nếu cứ ngồi đây chắc chắn sẽ không thu được thêm chút tin tức nào. Nam nhẹ nhàng đứng dậy, bước chậm chạp, cố gắng hết mức không gây ra tiếng động. Cậu vòng ra đằng sau, ánh đèn điện thoại mờ ảo trong màn đêm, Nam lần mò một hồi cuối cùng cũng tìm thấy được một chiếc thang sắt ngoài trời, kéo dài lên mái nhà. Chắc hẳn chiếc thang này lúc trước được người ta sử dụng để leo lên mái kiểm tra và sửa chữa khi có sự cố. Nam mỉm cười, số cậu đúng là may mắn quá đi.

Nam nhanh chóng dứt điện thoại vào túi áo trước ngực, chậm rãi từng bước leo lên thang, thang sắt thẳng tuột lên đến đỉnh mái, Nam càng leo càng cao, có lần vô tình đưa mắt nhìn xuống dưới, Nam không khỏi rung mình khi thấy xung quanh đều là bóng tối bao quanh.

Leo được một lúc, Nam nghe thấy đâu đó có tiếng ồn ào, cổ lắng tai nghe, Nam từ từ leo lên từng bước một, cuối cùng cậu cũng leo lên được gần cửa thông gió phía trên. KHÔNG biết có phải do may mắn hay không mà cái cầu thang sắt bên ngoài lại ngay gần cái cửa thông gió, Nam chỉ cần hơi rướn người một chút là có thể nhìn được vào bên trong. Từ ngoài nhìn vào, Nam thấy Vy đang bị trói chặt trên ghế, bên cạnh một người đàn ông đang ra sức bóp miệng cô ta, một người thì cầm chai nước, không rõ là nước gì, chỉ biết là nước có màu đen đang đổ vào miệng VY.

Cậu đưa mắt nhìn tiếp, ở một góc không xa Hạnh cũng trói chặt trên ghế như VY, miệng thì nhét giẻ. LÚC nhìn thấy chị cả người Nam kích động vô cùng, chỉ muốn đập tường nhảy vào. Cậu nhìn thấy Linh đang hung hăng dùng dây thừng quất vào người Hạnh. Tim cậu đau đớn như hóa đá, người con gái mà cậu yêu thương hết mực lại đang tâm phản bội cậu, nay còn cấu kết với người khác bắt nhốt, tra tấn chị gái thân yêu của cậu.

Nam tức giận, lửa hận trong lòng bùng bùng, cậu nhanh chóng leo xuống, nhảy phịch xuống đất muốn rời đi. Cũng gần 15 phút rồi, sợ bác tài lo lắng, Nam lấy điện thoại định nhấn cho bác tài 1 tin rồi nhanh chóng rời đi. Ai ngờ mới đi được vài bước chưa kịp soạn xong tin nhắn đã bị ai đó phía sau đánh cho bất tỉnh.

Ào..ào..

Nam mở mắt tỉnh dậy. Trước mắt cậu là hình ảnh Dững và Linh đang khoanh tay, khí thế hùng hục nhìn chằm chằm vào cậu.

_ Linh.

_ Sao anh lại ở đây.

_ Anh...

_ Anh biết hết rồi đúng không. Vậy cũng tốt tôi đỡ mắt công phải diễn kịch cho anh xem, vở kịch cũng nên hạ màn rồi nhĩ. Tỉnh sao với cậu em này đây.

_ Linh, em nói gì vậy. Anh không hiểu. Em mau thả anh ra.

_ Thôi không phải giả bộ nữa, lúc này khi anh leo xuống thang sắt đã bị người của tôi phát hiện rồi. Như vậy cũng hay, chị em hai người có thể cùng sang Trung quốc giúp đỡ lẫn nhau.

_ Em nói gì vậy Linh. EM điên rồi phải không.

_ Đủ rồi đó. Dừng quát.

_ Mày bớt lời thôi lại đi không đừng trách tao ác.

_ Anh Dũng, anh sao vậy sao tự dưng anh lại...

_ Trả thù. Tao phải trả thù bà ta, trả thù cho người mẹ đã mất mạng oan uổng của tao.

_ Thế chị Hạnh có lỗi gì mà anh bắt chị ý.

_ Cô ta sao lại không có lỗi, lỗi của cô ta chính là lấy con của kẻ giết người, cô ta đã lấy thì phải chấp nhận thay mẹ chồng mình gánh thôi. Còn mày, lỗi của mày cũng to không kém, khi không mày lại dờ què theo dõi tao làm gì. Tao đã muốn tha cho mày nhưng có lẽ ông trời lại muốn mày chết lên mới dẫn mày đến đây. Không sao, sau khi bán ba người chúng mày cho bọn buôn người tao nhất định sẽ biếu bố mẹ mày ít tiền cho ông bà tận hưởng tuổi già.

_ ANh...khốn khiếp.

_ NHốt nó lại. Chúng ta đi thôi.

Bác tài ở ngoài xe chờ 15, 20 phút rồi vẫn chưa thấy Nam nhắn tin báo bình an, đoán anh đã xảy ra chuyện không may. Bác tài vội vàng lấy điện thoại Nam ra gọi điện cho người mà cậu đã dặn. Đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh, tuy nhiên giọng nói lại có chút mệt mỏi.

_ Alo.

_ Cho hỏi đây có phải là số điện thoại của anh Vũ không ạ.

_ Đúng rồi.

_ Anh là Vũ.

_ Đúng.

Sau khi xác định chắc chắn, người nghe là Vũ, bác tài mới yên tâm thông báo mọi chuyện. Vũ nghe xong vừa mừng lại vừa hoảng sợ. Theo như lời bác tài nói thì người bắt cóc vợ anh là Dũng- em trai anh. Chuyện này sao có thể chứ. Tình thế cấp bách, Vũ không còn thời gian nghỉ ngơi nhiều, anh gọi điện cho bác Trung- bạn của anh đang làm công an kể lại tình hình. Bác Trung sau khi nghe xong liền đáp:

_ Tạm thời con đừng điện báo cho Dũng cũng như bố mẹ con biết. Bác sẽ cử người đến đó ngay.

_ Bác đợi cháu với, cháu cũng muốn đến.

_ Cháu nên ở nhà đợi tin thì hơn.

_ Cháu xin bác mà.

Giọng anh đầy tha thiết lại có sự đau đớn, thống khổ, bác Trung cũng mềm lòng đáp:

_ Được rồi, cháu đến đồn công an nhanh lên.

_ dạ.

Dưới sự chỉ đạo của bác Trung chẳng mấy chốc công an đã có mặt tại khu nhà kho bỏ hoang. Gần đến nơi bác Trung đã điện cho bác tài, vì vậy khi đội công an vừa đến đầu đường đã được xe của bác tài xe dẫn đi. Vì để tránh bị dây động rừng, đội công an cũng đi men theo con đường cũ của bác tài, vòng ra phía sau nhà kho. Xuống xe, bác Trung chia đội thành 2 mũi tấn công, áp sát nhà kho.

Khi chỉ còn thiếu một bữa nữa là có thể thành công tiến vào nhà kho, đột nhiên từ phía ban công có hai người đàn ông ngó ra. Vừa thấy công an, họ vội vàng lui vào trong thông báo. Nghe thấy công an Hạnh, VY vui mừng khôn siết mà nào hay tại họ đang ở ngay gần trước mắt.

_ Làm sao đây anh. Linh hỏi.

_ EM sợ à.

_ KHÔNG. CÙNG lắm thì vào tù ăn cơm nhà nước thôi. Đây cũng đâu phải là đầu em ăn cơm tù. EM chỉ là lo cho anh. Tương lai của anh đang tươi sáng ...

_ KHÔNG sao. Dù có bị bắt anh cũng không sợ. Nhưng trước tiên chúng ta phải hoàn thành nốt một số việc đã nhĩ.

Dừng lạnh lùng kéo tay Linh đi về phía VY. TRước ánh mắt quỷ dữ nhuốm đầy sự chết chóc của Dũng, Vy hoảng loạn hỏi.

_ Anh..định làm gì. Anh...anh...

Á.

KHông để Vy kịp nói hết câu, Vy đã đập mạnh vào bụng khiến Vy ngã ngửa về phía sau. BỤNG dưới cuộn lại, cảm giác đau đớn từ từ lan tỏa khắp các dây thần kinh, truyền nên đến đại não. Phía dưới, một dòng nước ấm áp chảy ra, VY nằm quần quai trên ghế, cả người trời đất, cơn đau đớn từ phía dưới dội lên từng cơn khiến mặt mũi cô ta trắng bệch. Hạnh ở phía sau nhìn Vy thoi thóp như người sắp chết lo lắng gọi.

_ Chị VY...Chị VY....

_ Dừng lại mau. Hai người mau dừng lại..Mau đưa chị ý đến bệnh viện không chị ý chết mất.

Mặc Hạnh gào rít cả họng, Dũng vẫn không phản ứng gì, anh lấy con dao nơi góc tủ cất lấy sợi dây thừng đang treo cô. Dũng kẻ dao vào sát cổ Hạnh ra lệnh.

_ ĐI mau.

TRước tình huống nguy hiểm, Hạnh cũng không dám mang mạng mình ra giỡn, cô ngoan ngoãn đi theo xuống phía dưới. Ba người vừa đi tới cầu thang cũng vừa hay là lúc công an xông lên. 4,5 đồng chí công an cầm súng chĩa thẳng về phía Dũng. Giọng nói đồng dục, trang nghiêm

_ Mau bỏ vũ khí xuống, anh sẽ nhận được sự khoan hồng của pháp luật.

Dừng cười khẩy.

_ Mau tránh ra nếu không tôi giết chết cô ta.

Lưỡi dao sắc nhọn cứa nhẹ trên cổ, một vết máu đỏ tươi xuất hiện trên làn da trắng mịn, mấy anh công an thấy Dũng liều lĩnh như vậy cũng không dám kích thích hấn. Liên từ từ lùi lại phía sau, chăm chú quan sát tìm cơ hội thích hợp giải cứu con tim.

Vũ đi phía sau, vừa trông thấy Hạnh bị Dũng uy hiếp, anh hoảng sợ gọi lớn tên cô.

_ Hạnh.

_ Vũ.

_ Dũng, mau thả Hạnh ra. Có gì chúng ta từ từ nói.

_ Bớt nói nhảm. Mau lùi ra, nếu không thì liệu mà nhặt xác vợ mày đi.

Anh công an phía sau vội kéo Vũ lùi lại. Ba người kia từ từ đi xuống tiến về phía chiếc xe đang đậu của Dũng.

Đang lúc nguy cấp, Vũ lại từ phía dưới xông lên.

_ Dũng, sao em lại làm vậy.

_ Sao ư. Anh về hỏi mẹ anh xem bà ta đã làm ra cái chuyện tốt đẹp gì. Tại sao tôi 6 tuổi đã mồ côi mẹ, tất cả không phải là do mẹ anh mà ra sao.

_ _ Em nói gì vậy. Mà thì có thể làm ra được chuyện gì chứ. Chắc chắn là có hiểu lầm.

_ hiểu lầm. năm đó tận mắt tôi chứng kiến bà ta bức chết mẹ tôi, anh nghĩ đó là hiểu lầm sao. Rồi hôm trước chính miệng bà ta cũng đã thừa nhận. Bà ta chính là kẻ sát nhân, là hung thủ giết người. Các người đều là kẻ xấu, các người đều phải trả giá. Dũng kích động dí sát dao vào cổ Hạnh.

BÁC Trung và mấy đồng chí công an thấy vậy liền vội vàng lôi Vũ ra.

_ Bình tĩnh. Chúng ta có thể nói chuyện. anh hãy bỏ dao xuống.

_ Bỏ dao. Đến nơi an toàn tôi sẽ tự khắc thả cô ta, các người không được đuổi theo. Lên xe đi Linh.

Linh nhanh chóng lên ghế lái, Dũng và Hạnh mở cửa lên ghế phía sau. Xe lao vút đi, bỏ lại khói bụi mờ mịt phía sau.

Công anh cũng nhanh chóng lái xe đuổi theo, con đường về đêm nơi ngoại thành mỗi lúc mỗi vắng, trên đường một chiếc xe audi đang chạy bạt mạng, phía sau là hai ba chiếc xe công an đang đuổi theo.

Chiếc audi lao vút trên đường với tốc độ liều lĩnh, có mấy lần đều suýt chút nữa va vào cây, cũng may là Linh của tay lái kịp mới có thể kịp thời tránh né.

Xe cứ thế chạy vút đi, trên đường đi Linh cố gắng tăng tốc hết sức nhằm cắt đuôi xe công an. Tuy nhiên lần nào cắt đuôi cũng thất bại, phía sau xe cảnh sát không ngừng áp tới. Linh lo lắng hỏi:

_ làm sao bây giờ anh.

_ Cứ chạy đi chạy về phía cầu Thăng Long.

Xe chạy lên cầu với tốc độ kinh hoàng mấy chiếc xe phía trước, phía sau thấy vậy cũng không dám liều mạng đánh chạy dạt sang một bên nhường đường. XE chạy đến gần chân cầu thì đột nhiên giảm tốc.

_ Chết tiệt hết xăng rồi.

_ Dừng, anh chạy trước đi. Để em can họ lại cho.

_ KHÔNG kịp đâu. Có chết thì cùng chết vậy.

Dừng lại Hạnh ra ngoài, ép cô bước qua lan can rào chắn, Linh cũng bước theo sau. Cả ba vừa bước qua rào chắn cũng là lúc xe công an chạy tới nơi. Nam sau khi được giải cứu ở nhà kho cũng đi theo Vũ và công an đuổi theo luôn. Cậu cũng Vũ xông lên phía trước gào thét, khuyên nhủ.

_ Dừng, đừng mà... thả Hạnh ra đi em

_ Hiểu lầm... tất cả chỉ là hiểu lầm thôi.

Hahaa... hiểu lầm.

_ Linh, em mau khuyên bảo anh DỪNG thả chị Hạnh ra đi. EM đã sai rồi đừng sai nữa, hãy quay đầu lại đi, pháp luật khoan hồng rồi em sẽ được làm lại cuộc đời, sống một cuộc sống tốt hơn.

_ Tôi không cần.

_ Linh, xin lỗi em. Là anh hại em

_ em không trách anh.

Giờ phút này đây, Hạnh biết bản thân mình lần này khó lòng mà giữ được. Dũng điên thật rồi, cậu ta như biến thành một người khác, một con người khát máu, điên cuồng. Lần này có lẽ cô thật sự phải hòa mình vào dòng nước lạnh lẽo phía dưới kia thật rồi. Sẽ không còn ai cứu cô, không ai có thể đang tay cứu giúp cô được rồi. Giọt nước mắt long lanh, mặn chát chảy dài trên má. Ánh mắt đăm lẹ, lấp lánh ánh sao, khuôn mặt bi thương, đau đớn, cô nhìn Vũ.

_ Vũ, sau này dù xảy ra bất cứ chuyện gì anh cũng phải cố gắng sống thật tốt. Hãy thay em chăm sóc Nam và bố mẹ em nhé.

_ Hạnh, em nói linh tinh gì vậy. Anh không muốn.

_ CHị...

_ Nói nốt câu cuối tạm biệt đi. Dừng thì thâm vào tai Hạnh.

_ Vũ, đời này em từng làm qua vô số chuyện khiến em hối hận duy chỉ có yêu anh và lấy anh là điều em không bao giờ hối tiếc.

Em yêu anh.

Lời cô vừa dứt, Dũng cười nhếch mép, nháy mắt với Linh, cả hai ngả người ra phía sau, kéo theo Hạnh rơi xuống dòng nước sông đục ngầu.

_ KHÔNG. Vũ và Nam hét lớn.

Hai người xông đến định nhảy xuống theo cũng may là anh công an đứng gần đó can kịp.

Đêm đó, giữa không dòng xe tấp nập, hai người đàn ông trưởng thành ôm nhau khóc nức nở.

Sự việc xảy ra đột ngột khiến ai nấy đều bàng hoàng, bố mẹ Hạnh sau khi nhận được tin con gái mất liền ngất xỉu tại chỗ, tỉnh dậy liền khóc đến thương tâm.

Tại nhà Vũ, bố mẹ Vũ nghe xong sững sờ bàng hoàng, cơ thể đứng không vững, lùi lại ngồi sụp xuống ghế, bà nội sau khi nghe tin do quá kích động huyết áp tăng cao dẫn tới hôn mê phải nhập viện cấp cứu. Cũng may là được cấp cứu kịp thời nên nội không sao chỉ là lần này phát bệnh này quá mạnh khiến toàn thân nội bị liệt, miệng cũng méo xệch, ú ớ chẳng nói lên lời. Khi tỉnh dậy, hành động đầu tiên của nội chính là khóc, những giọt nước mắt cứ thế lăn dài trên khuôn mặt già nua, hằn sâu vết chân chim theo năm tháng.

1 ngày sau.

Sau khi cả ba vừa rơi xuống nước, bác Trung đã gọi điện về đồn nhờ người điều đội tìm kiếm xuống vực. Đội tìm kiếm tìm suốt hai tiếng đồng hồ cuối cùng cũng tìm được Dũng với Linh trôi dạt nằm trên một bãi đất cách nơi họ nhảy xuống khoảng 3 cây. Hai người ngay lập tức được đội cứu hộ sơ cứu rồi đưa đi bệnh viện. Sau hai ngày hôn mê bất tỉnh cuối cùng cả hai cũng tỉnh lại và chịu chế tài của pháp luật.

Còn về phần Hạnh đội cứu hộ tìm kiếm suốt ba ngày cũng không trục vớt được thi thể của cô. Sau một tuần tìm kiếm liên tục hết mọi nơi vẫn không thấy cô đâu. Công an đành kết luận rằng cô đã mất.

Hôm diễn ra tang lễ, bầu trời âm u, mưa như trút nước như khóc thương cho số phận hẩm hiu của người con gái số khổ.

1 năm sau.

_ Giám đốc, anh nhìn gì vậy.

_ Không. Vũ cười quay lại nói với thư ký.

Mới đó mà đã một năm trôi qua, kể từ khi cô mất Vũ điên cuồng lao vào công việc, làm ngày làm đêm chẳng màng gì hết. Thành tích công việc nâng cao, mới đó mà cậu đã được thăng chức lên làm giám đốc nhân sự. Là vị giám đốc trẻ tuổi nhất trong công ty từ trước đến nay.

Xe đi qua bãi đất trống nơi lần đầu tiên họ gặp nhau.

Vũ thờ thần ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Cảnh vật vẫn vậy.

_ Dừng xe.

Vũ mở cửa xe, bước xuống lặng lẽ dạo bước trên con đường quen thuộc.

Con gió se lạnh đầu mùa thổi qua, Vũ khẽ rùng mình, anh đưa tay bẻ cao cổ áo. Từ đâu, một chiếc khăn lụa mềm mại bị gió thổi đến, rơi xuống chân anh.

Vũ cúi người, nhặt chiếc khăn lên.

_ Cảm ơn.

Giọng nói mềm mại, dịu dàng thân thuộc vang lên. Vũ sững sờ, hai mắt mở to như không tin vào những gì mình đang thấy. Khóe mắt anh cay cay, cảm giác xúc động trào dâng anh dang tay, ôm chặt người phía trước vào lòng.

Quá bất ngờ trước hành động của Vũ, cô gái chỉ đành đứng yên, bất động, cả người cứ ngây ra.

Phía dưới, tiểu cô nương với gương mặt trái xoan, nụ cười tươi như ánh ở trời, thân hình mũm mĩm trông vô cùng đáng yêu đang ra sức kéo tay cô gái.

_ Mẹ, mẹ.

The end.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Ngoại truyện về Dũng và Linh

Dung dăng dung dè, dất trề đi chơi. . .

Tiếng trẻ con hát, tiếng cười đùa, náo nhiệt cả một vùng trời. Cạnh đó, một cô bé ăn mặt rách rưới, khuôn mặt lấm lem bùn đất, cô bé dè dặt bước lại gần đám trẻ.

_ Các anh, các chị ơi, cho em chơi với được không.

Đám trẻ lùi lại, nhìn chằm chằm cô bé như vật thể lạ. Một đứa trong số đó hét lớn.

_ Đồ con hủi, cút đi, cút đi.

Đám trẻ mới đầu còn e dè, sau nghe tiếng hét lớn của Tùng thì nhao nhao, nắm tay nhau chỉ trỏ vào người cô bé hét lớn.

_ Đồ con hủi, cút đi đồ con hủi, con hủi, con hủi. . .Lêu lêu con hủi. . .Con hủi. . .

Mới đầu chỉ là những tiếng mắng, tiếng chửi, càng về sau lũ trẻ càng hăng say. Không rõ từ đâu Tú- một cậu trai nhỏ trong đám kiếm được mấy quả bàng rụng, cầm lên ném vào người Linh. Mấy đứa trẻ xung quanh thấy vậy hét ầm lên hô hào cổ vũ, một vài đứa nhanh chóng nhặt vài quả bàng dưới chân nhanh chóng nhập cuộc.

Linh yếu ớt, không ngừng van xin.

_ Đau quá, đừng ném nữa mà. . .Đau quá. . .đau quá. . .huhu. . .huhu. . .

Mặc kệ cô khóc, lũ trẻ vẫn tiếp tục chửi, tiếp tục ném, vừa ném chúng vừa cười ha hả như được mùa. Đường như đối với chúng chà đạp trên nỗi đau của người khác chính là một loại niềm vui.

Cả người bầm tím, đau đớn, Linh tưởng chừng như muốn ngất đi. Từ trong ngõ nhỏ, một cậu bé có vóc dáng cao gầy, gương mặt lấm li chạy ra, đứng chắn trước người cô, ánh mắt tăm tối nhìn lũ trẻ cậ đồng bắt nạt người khác mà quát lớn.

_ Dừng lại ngay.

Đám trẻ bị nạt thì hơi sợ, lùi lại phía sau, một đứa to béo nhất hội liều lĩnh bước lên.

_ Ê, thằng kia. Mày là thằng nào mà dám quát bọn tao thế hả

Đám trẻ phía sau cũng nhao nhao theo.

_ Đúng đó, đúng đó.

_ Tao chẳng là ai cả. Thấy chúng mày bắt nạt kẻ yếu hơn nên tao ngứa mắt thôi. Cả đám chúng mày bắt nạt một đứa bé 5 tuổi mà không thấy xấu hổ à.

_ Mẹ nó là hủi, nó cũng là hủi, cả nhà nó đều là hủi. Đã bị hủi rồi lại còn chạy ra đường đòi chơi với bọn tao. Nhờ may mang bệnh cho bọn tao thì phải làm sao.

Linh bị tên béo nói thì buồn lắm, cô uất ức khóc tu tu.

DỪNG CÚI ĐẦU, NGỒI XỎM XUỐNG, ĐƯA TAY LAU NƯỚC MẮT CHO CÔ BÉ. Giọng nói trầm ấm, dịu dàng, nhẹ nhàng cất lên trên đỉnh đầu.

_ EM không sao chứ.

Linh lắc đầu, đưa tay lau lau mấy giọt nước mắt trên mặt.

_ Để anh đưa em về nhé. Dừng không thêm điểm xia gì đến đám nhóc kia nữa, chỉ nhẹ nhàng hỏi thăm cô bé.

_ Dạ.

_ ê, thằng kia. Mày không sợ bị hủi à. Hay mày cũng bị hủi giống nó nên mới không sợ.

_ Có khi nó cũng bị hủi thật đấy mày, trông nó cứ xấu xấu, bần bần kiểu gì á.

_ Hủi đó, nó là hủi đấy.

.....

Mỗi đứa một câu, càng nói vấn đề càng đi xa. Dừng một hồi nhìn đám trẻ trâu bàn tán, cậu bực mình tiến lên vài bước quyết tâm dọa cho lũ trẻ hống hách kia một trận.

_ Phải đó, tao bị hủi đó. Cậu cởi phăng cái áo đang mặc trên người ra để lộ tấm lưng với đầy những nốt mụn nước to đùng, lấm tấm những vết mực xanh

trông vô cùng ghê rợn.

Đám trẻ nhìn xong sợ xanh mặt, run rẩy đứng không vững, len lén nhìn Dũng. Cậu càng nhìn càng cảm thấy vui, liền tiến thêm vài bước. Mấy đứa trẻ sợ hãi vội vàng chạy ù đi, không dám ngoảnh lại phía sau.

_ Em tên gì.

_ Linh ạ. Cô bé rụt rè trả lời.

Dũng cười, xoa xoa đầu cô bé hỏi tiếp.

_ Em không có bạn à.

Ánh mắt Linh đượm buồn, buồn bã đáp.

_ Dạ vâng.

_ Chúng ta làm bạn nhé. Anh là Dũng.

Dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, bên gốc đa cổ thụ.

Có hai đứa trẻ nhỏ. Nở nụ cười rạng rỡ.

Đưa tay ra móc ngoéo, bắt đầu một tình bạn.

Khởi nguồn một câu chuyện.

Một câu chuyện bi thương.

Mang sắc màu u ám của máu và nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Ngoại truyện 1

_ Mẹ, mẹ.

Thúy giật mình bởi tiếng gọi của con gái. Cô ngượng ngừng đẩy Vũ ra.

_ Xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi.

_ KHÔNG, không thể nào. Hạnh, em không nhận ra anh sao.

_ Xin lỗi anh. Tôi không phải là Hạnh, tôi là Thúy. Nói đoạn cô ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô gái nhỏ.

_ Đi thôi con.

Nghe thấy cô muốn đi, Vũ vội vàng cầm lấy tay Thúy, kích động nói:

_ Hạnh, em muốn đi đâu. EM không thể đi, em bỏ anh một năm như vậy là quá đủ rồi. Anh xin em đừng đối xử với anh như vậy được không.

Nhìn bộ dạng đau khổ của Vũ, cô không hiểu vì sao trái tim mình lại cảm thấy nhói đau.

_ Anh à, có phải tôi rất giống với người yêu anh không. Thúy e dè hỏi.

_ KHÔNG phải giống mà chính là em. EM chính là Hạnh, là vợ của anh. Anh không thể nào nhận nhầm được. Nếu em không tin anh có thể dẫn em đi gặp bố mẹ ruột của em.

Thúy ngần ngại nhìn Vũ, họ mới gặp nhau một lần, bây giờ lại theo anh lên xe đi tới đâu đó có vẻ là hơi liều lĩnh. Vũ hình như cũng đoán được nỗi lòng của cô, anh nắm lấy tay cô, tha thiết nói:

_ EM không muốn đi cũng được. Chúng ta quán nước chỗ kia ngồi. Anh có thể gọi điện báo Nam em trai em đến.

KHông hiểu sao, dù chỉ là lần đầu gặp gỡ nhưng Hạnh lại cảm thấy tin tưởng Vũ đến lạ. Cô cúi xuống khẽ hỏi bé Miu:

_ MẸ con mình ra kia ngồi nhé.

_ Dạ.

Lúc này đây Vũ mới chú ý đến đứa nhỏ, anh nhìn bé Miu e ngại hỏi.

_ Đứa trẻ này.

_ Đây là con gái tôi.

_ Đứa bé là con gái ruột của em à. Anh run run hỏi,, trong lòng không khỏi mong chờ, anh mong cô nói “KHông”. Bởi nếu cô trả lời “ Có”,anh sợ bản thân mình sẽ không chịu nổi mà quay về thời kỳ đen tối trước đây mất.

Cô nhìn anh, ánh mắt có chút ngần ngại. Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, mỗi một giây đối với anh như cả một thế kỉ. Anh căng thẳng đến mức nín cả thở.

Thúy khẽ bật cười trước bộ dạng của Vũ, cô vốn định trêu anh một chút, nhưng nhìn bộ dạng chân thành, lại có sự mong ngóng, tha thiết, hy vọng của anh. Cô thật không ngờ lòng nào mà nói dối. Cô thành thật đáp “ Không, đứa bé chỉ là con nuôi của tôi thôi”

Vũ khẽ thở phào, trong lòng thầm vui sướng. Hạnh, đúng là em rồi. Cuối cùng em cũng chịu trở về.

Vũ mỉm cười, không hề che giấu sự vui sướng trong lòng, anh cúi xuống nắm tay cô gái nhỏ bên dưới vui vẻ trò chuyện.

_ Con gái, chúng ta cùng vào trong nhé.

_ Này, anh nói gì vậy. Cô ngượng ngùng đáp lại.

_ Hi. Vào thôi em.

Trong thời gian đợi Nam tới, Vũ liền tranh thủ trò chuyện với Thúy, hỏi cô về cuộc sống trong một năm qua.

Theo như cô kể, ngày đó sau khi ngã xuống, cô đã được một đôi vợ chồng già tốt bụng cứu sống, khi tỉnh lại cô chẳng nhớ gì cả. Vợ chồng ông lão lại chẳng có con cái, cô thì bơ vơ không biết đi đâu về đâu nên đã được vợ chồng ông lão tốt bụng nhận làm con nuôi. Cuộc sống của hai ông bà tuy không phải là khá giả gì cho cam nhưng họ đối xử với cô khá tốt. Về sau khi cô xin được việc làm chất lượng cuộc sống của cả ba cũng được cải thiện hơn.

Thực ra trong một năm qua, cũng có vài lần Thúy nhờ người đăng tin tìm người thân giúp cô. Nhưng lần nào cũng vậy, cô đều không thu được tin tức gì, về sau do quá chán nản nên cô quyết định bỏ qua mọi chuyện trong quá khứ, phấn động cố gắng sống cho hiện tại.

Hai người vào quán đợi khoảng 30 phút thì Nam đến. Nghe tin báo từ Vũ, cậu xúc động đến độ suýt chút nữa đánh rơi cả điện thoại, khi vừa xuống xe cậu liền hấp tấp chạy vội vàng trong, trên đường có mấy lần cậu suýt vấp ngã do đi quá vội mà không nhìn đường.

Vừa vào đến quán, Nam vội vã nhìn quanh, cậu nhìn thấy Vũ đang vẫy tay với mình. Bên cạnh còn có một cô bé trông rất xinh xắn, tầm mắt cậu dòm xuống cô gái đang ngồi quay lưng với cậu. Nam run rẩy, bước từng bước chậm rãi tới nơi ba người đang ngồi. Khóc mất cậu cay cay, bàn tay phải giờ lên không trung muốn chạm vào vai cô gái, trong giây lát bàn tay cậu dừng lại, cậu ngập ngừng, bàn tay run run không biết có nên đặt xuống hay không.

Thúy hình như cũng cảm giác được có người ở phía sau. Theo bản năng cô liền xoay người lại.

Khuôn mặt này? Đúng là chị rồi.

Nam sững sờ, cả người căng cứng lại. Cậu như không tin vào mắt mình, hốc mắt cậu đỏ dần. Cậu xúc động cúi người ôm chầm lấy Thúy.

_ CHị, chị trở về rồi. Mọi người nhớ chị lắm.

Thúy không phản bác, cô đưa tay vỗ vỗ lưng Nam như an ủi. KHông hiểu sao, dù chỉ lần đầu gặp mặt Nam nhưng cô lại có cảm giác thân quen vô cùng. Chỉ một lời nói, một cái ôm cũng khiến cảm xúc trong cô trở nên hỗn độn.

_ Chị, một năm qua chị sống ở đâu vậy. Tại sao chị không quay về tìm mọi người. Chị sống có tốt không.Chị. ...

_ Thôi được rồi Nam, em hỏi nhiều thế Hạnh biết trả lời thế nào.

_ Hạnh, em nói đi. Ánh mắt anh ôn nhu, dịu dàng nhìn cô.

Thúy nhìn hai người một lượt, rồi lại nhìn bé Miu đang nghịch ngợm ly kem. Cô lấy giấy lau phần kem dính trên miệng bé Miu mới chậm rãi cất lời.

_ TRước đây chúng ta từng quen nhau sao.

_ Chị, chị sao vậy. Chẳng lẽ chị không nhận ra em sao. Chẳng lẽ... Nam có phản kích động. Vũ ngồi bên lặng lẽ nhìn cô, từ lúc gặp nhau đến giờ ánh mắt anh luôn đặt trên người cô như thể chỉ cần anh rời mắt khỏi cô một giây thôi, cô sẽ lập tức biến mất khỏi thế giới của anh vậy.

_ Một năm trước tôi có rơi xuống sông, may mắn được người ta cứu sống nhưng lại bị mất đi ký ức.

_ Chị, Nam nghẹn ngào không thốt lên lời, số chị thật là khổ mà.

Bé Miu bên cạnh đưa tay giật giật gấu áo của Nam, bi bô nói.

_ Chú khóc... xấu xấu....

Nam bật cười, con nhóc này thật biết phá đám người khác mà. Vũ cũng cười, cậu lấy tay xoa xoa đầu bé Miu.

_ Con muốn ăn gì nữa không. Bé Miu gật đầu rồi lại lắc đầu. Vũ phì cười.

_ Vậy là muốn hay không a.

_ KHÔNG ạ. Mẹ bao ăn nhiều kem sẽ đau họng, phải nằm viện bác sĩ trích đau lắm ạ. Bé Miu sợ lắm. Vừa nói bé Miu vừa làm bộ mặt sợ hãi, hai mắt híp lại trông đáng yêu vô cùng.

_ Đúng rồi. Bé Miu ngoan lắm.

_ Em có muốn đến thăm nhà của chúng ta trước đây không.

Thúy hơi ngại khi nghe Vũ nói vậy, cô hắng giọng, khẽ đáp “ Chuyện trước đây tôi không nhớ gì ả. TRước khi tôi nhớ ra mọi chuyện anh có thể đừng xưng hô như vậy được không”

Vũ nhìn Thúy, ánh mắt có chút đau lòng. Anh buồn bã đáp “ Được”

_ Cảm ơn anh.

_ Chúng ta đi thôi.

Sau một hồi trò chuyện ở quán cà phê, Nam liền kết thân ngay với bé Miu, bé rất dễ thương, ngoan ngoãn lại hiểu chuyện. Cô bé cứ quẩn lấy Nam, đòi cậu bé ra xe bằng được.

Nơi đầu tiên mà Vũ và Thúy, Nam đến chính là nhà Vũ. Do đã được Vũ gọi điện thông báo từ trước. Xe đến gần nhà đã thấy bóng dáng vợ chồng ông Đức đứng ở ngoài cổng.

Cửa xe mở ra, Thúy vừa bước chân xuống xe đã bị bà lệ ôm chầm lấy, bà ôm cô khóc nức nức.

_ HU..Hu... Cuối cùng con cũng về. Con có biết mẹ nhớ con lắm không. Ông ơi, ông xem này, là con bé thật đó. Con bé về thật rồi.

Ông Đức đứng bên cũng xúc động không kém, viên mắt ửng đỏ, nghẹn ngào nói:

_ Đúng rồi. Là con bé. Đúng là con bé rồi.

Hai ông bà chẳng biết nói gì cứ đứng đó lắp bắp nói mỗi một câu. Thúy tuy không nhớ gì nhưng nhìn cảnh tượng này cũng không khỏi bùi ngùi. Cũng may trong lúc không khí trầm xuống, bé Miu bên cạnh lại là người khuấy động không khí lên.

_ Mẹ, mẹ,... con đói. Bụng kêu ục ục nè.

Hạnh cười vui vẻ đón lấy bé Miu từ tay Nam. Con cháu ông bà đi.

_ Cháu chào ông, cháu chào bà ạ.

_ Ngoan lắm. Nào ra ông bà bế đi mua kẹo nào. Bé Miu nghe thấy kẹo hai mắt sáng rực lên, cô bé vui vẻ, vurun người về phía ông Đức.

_ Nào để ông bà dẫn cháu ra đầu ngõ mua kẹo nhé.

Vũ dẫn Thúy đi vào trong nhà. Nơi đầu tiên anh dẫn cô đến chính là phòng ngủ của họ. Phòng được bài trí đơn giản, gọn gàng, sạch sẽ. Thúy lặng lẽ quan sát văn phòng, tầm mắt cô dừng nơi ở bức ảnh cưới treo trên tường. Cả người cô lặng đi khi nhìn thấy cô gái trong hình, cô gái có nụ cười tươi tắn, ánh mắt biết cười, gương mặt thanh tú, thoát nhìn đã thấy mến và điều quan trọng hơn là cô gái đó giống cô như hai giọt sương, ngay cả nốt ruồi nơi khóe mắt phải cũng giống cô không sai lệch chút xíu nào.

Trong đầu cơ chợt xuất hiện một số hình ảnh mơ hồ, cả người đứng không vững, Thúy nghiêng ngả tựa như muốn ngã về phía sau cũng may có Vũ kịp thời dang tay ra đỡ.

Cả đầu đau buốt như có búa bổ, Thúy đau đớnng ngồi gục xuống, hai tay ôm chặt lấy đầu, đau đớnng hét lên “A”

_ Hạnh, em không sao chứ.

_ Đau quá, đầu tôi đau quá...Á

Cô hét lớn lên một tiếng rồi ngất xỉu. Vũ vội vã bế sóc Thúy lên, anh gọi lớn:

_ Hạnh, em sao vậy.

_ Hạnh, em mau mở mắt ra nhìn anh đi. Đừng làm anh sợ mà em. Hạnh ơi mở mắt ra nhìn anh đi...

Nam đang ngồi dưới nhà thấy Vũ bế Thúy xuống, hốt hoảng không kém.

_ Anh có chuyện gì vậy.

_ Mau, mau ra mở cửa xe.

XE phóng nhanh đến bệnh viện 198 gần đó. Thúy được bác sĩ đưa vào phòng khám, bên ngoài Vũ và Nam lo lắng đến độ đứng ngồi không yên.

Một lát, cửa phòng khám mở ra. Vũ và Nam xông ra hỏi tới tấp:

_ Bác sĩ, vợ tôi không sao chứ.

_ KHÔNG sao. NGhi ngơi một ngày là có thể xuất viện.

_ Cảm ơn bác sĩ.

Vũ điện thoại về nhà nói qua tình hình của Thúy với bố mẹ rồi nhờ bố mẹ chăm sóc bé Miu luôn. Nam cũng không rảnh rồi, cậu lấy điện thoại gọi về cho bố. Kết thúc cuộc điện thoại bố mẹ Hạnh dường như vẫn chưa thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy, hai ông bà đờ đẫn nhìn màn hình điện thoại tối đen. Mãi một lúc sau, sau khi tiêu hóa được hết thông tin đã nhận, hai ông bà vui mừng ôm chầm lấy nhau khóc nức nở.

Tại bệnh viện, Hạnh mơ màng tỉnh dậy, đập vào mắt cô là khuôn mặt tràn đầy lo lắng của Vũ.

_ Hạnh, em tỉnh rồi. Để anh đi gọi bác sĩ.

Thúy yếu ớt nắm lấy tay anh, giọng nói nhỏ nhẹ, khàn khàn:

_ Vũ, em nhớ ra rồi. Em là Hạnh, là em đây.

Anh sững sờ trong giây lát, xúc động ôm chầm lấy cô.

_ Vợ à, cuối cùng anh cũng đợi được em trở về.

_ Em yêu anh, chồng yêu của em.

Ngoại truyện 2.

Dung dăng dung dè, dắt trẻ đi chơi...

Tiếng trẻ con hát, tiếng cười đùa, náo nhiệt cả một vùng trời. Cạnh đó, một cô bé ăn mặt rách rưới, khuôn mặt lấm lem bùn đất, cô bé dè dặt bước lại gần đám trẻ.

_ Các anh, các chị ơi, cho em chơi với được không.

Đám trẻ lùi lại, nhìn chằm chằm cô bé như vật thể lạ. Một đứa trong số đó hét lớn.

_ Đồ con hủi, cút đi, cút đi.

Đám trẻ mới đầu còn e dè, sau nghe tiếng hét lớn của Tùng thì nhao nhao, nắm tay nhau chỉ trỏ vào người cô bé hét lớn.

_ Đồ con hủi, cút đi đồ con hủi, con hủi, con hủi...Lêu lêu con hủi...Con hủi...

Mới đầu chỉ là những tiếng mắng, tiếng chửi, càng về sau lũ trẻ càng hăng say. Không rõ từ đâu Tú- một cậu trai nhỏ trong đám kiếm được mấy quả bàng rụng, cầm lên ném vào người Linh. Mấy đứa trẻ xung quanh thấy vậy hét ầm lên hô hào cổ vũ, một vài đứa nhanh chóng nhặt vài quả bàng dưới chân nhanh chóng nhập cuộc.

Linh yếu ớt, không ngừng van xin.

_ Đau quá, đừng ném nữa mà...Đau quá...đau quá...huhu...huhu...

Mặc kệ cô khóc, lũ trẻ vẫn tiếp tục chửi, tiếp tục ném, vừa ném chúng vừa cười ha hả như được mùa. Đường như đối với chúng chà đạp trên nỗi đau của người khác chính là một loại niềm vui.

Cả người bầm tím, đau đớn, Linh tưởng chừng như muốn ngất đi. Từ trong ngõ nhỏ, một cậu bé có vóc dáng cao gầy, gương mặt lạnh lùng chạy ra, đứng chắn trước người cô, ánh mắt tăm tối nhìn lũ trẻ cậy đông bắt nạt người khác mà quát lớn.

_ Dừng lại ngay.

Đám trẻ bị quát thì hơi sợ, lùi lại phía sáu, một đứa to béo nhất vội lùi bước lên.

_ Ê, thằng kia. Mày là thằng nào mà dám quát bọn tao thế hả

Đám trẻ phía sau cũng nhao nhao theo.

_ Đúng đó, đúng đó.

_ Tao chẳng là ai cả. Thấy chúng mày bắt nạt kẻ yếu hơn nên tao ngứa mắt thôi. Cả đám chúng mày bắt nạt một đứa bé 5 tuổi mà không thấy xấu hổ à.

_ Mẹ nó là hủi, nó cũng là hủi, cả nhà nó đều là hủi. Đã bị hủi rồi lại còn chạy ra đường đòi chơi với bọn tao. Nhờ may mang bệnh cho bọn tao thì phải làm sao.

Linh bị tên béo nói thì buồn lắm, cô uất ức khóc tu tu.

Dũng cúi đầu, ngồi xổm xuống, đưa tay lau nước mắt cho cô bé. Giọng nói trầm ấm, dịu dàng, nhẹ nhàng cất lên trên đỉnh đầu.

_ EM không sao chứ.

Linh lắc đầu, đưa tay lau lau mấy giọt nước mắt trên mặt.

_ Để anh đưa em về nhé. Dũng không thêm điểm xia gì đến đám nhóc kia nữa, chỉ nhẹ nhàng hỏi thăm cô bé.

_ Dạ.

_ ê, thằng kia. Mày không sợ bị hủi à. Hay mày cũng bị hủi giống nó nên mới không sợ.

_ Có khi nó cũng bị hủi thật đấy mày, trông nó cứ xấu xấu, bẩn bẩn kiểu gì á.

_ Hủi đó, nó là hủi đấy.

.....

Mỗi đứa một câu, càng nói vấn đề càng đi xa. Dũng mệt mỏi nhìn đám trẻ trâu bàn tán, cậu bực mình tiến lên vài bước quyết tâm dọa cho lũ trẻ hồng hách kia một trận.

_ Phải đó, tao bị hủi đó. Cậu cởi phăng cái áo đang mặc trên người ra để lộ tấm lưng với đầy những nốt mụn nước to đùng, lấm tẩm những vết mực xanh trông vô cùng ghê rợn.

Đám trẻ nhìn xong sợ xanh mặt, run rẩy đứng không vững, len lén nhìn Dũng. Cậu càng nhìn càng cảm thấy vui, liền tiến thêm vài bước. Mấy đứa trẻ sợ hãi vội vàng chạy ù đi, không dám ngoảnh lại phía sau.

_ Em tên gì.

_ Linh ạ. Cô bé rụt rè trả lời.

Dũng cười, xoa xoa đầu cô bé hỏi tiếp.

_ Em không có bạn à.

Ánh mắt Linh đượm buồn, buồn bã đáp.

_ Dạ vâng.

_ CHÚNG ta làm bạn nhé. Anh là Dũng.

Dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, bên gốc đa cổ thụ.

Có hai đứa trẻ nhỏ. Nở nụ cười rạng rỡ.

Đưa tay ra móc ngoéo, bắt đầu một tình bạn.

Khởi nguồn một câu chuyện.

Một câu chuyện bi thương.

Mang sắc màu u ám của máu và nước mắt.

Ngoại truyện 3.

Vào một ngày thứ bảy, khoảng 2 tháng sau khi Hạnh nhớ lại mọi chuyện trở về với gia đình. Hôm đó, sau khi cho nội ăn uống xong, Hạnh đi ra ngoài tình cờ lại bắt gặp mẹ chồng đang muốn đi đâu đó. Hạnh tiện miệng hỏi thăm.

_ Mẹ ra ngoài ạ.

_ Ừ. Mẹ đến trại thăm Dũng.

Cô hơi sững người nhưng vẫn mỉm cười đáp.

_ Mẹ đi cẩn thận ạ.

Bà Lệ nhìn Hạnh, ngập ngừng đôi chút, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Mãi đến khi đi ra gần đến cửa bà Lệ mới quay lại gọi với Hạnh.

_ Hạnh này, con đi với mẹ nhé.

Hạnh ngạc nhiên nhìn bà. Cô không hiểu tại sao và Lệ lại muốn cô đi cùng. Thăm Dũng thì một mình bà đến thăm là được, cần cô đi cùng làm gì. Bà đâu phải không biết sau vụ việc ở cầu Thăng Long lần trước, chỉ cần nghe thấy tên Dũng thôi là cô đã cảm thấy chán không muốn nghe rồi.

Cô dùng ánh mắt khó hiểu nhìn bà. Bà Lệ dường như cũng cảm nhận được nỗi thắc mắc trong lòng cô, bà mỉm cười nhìn cô, ánh mắt chất chứa sự tha thiết.

_ Con đi rồi sẽ hiểu.

Câu nói nửa chừng của bà khiến Hạnh tò mò vô cùng. Chẳng thà là bà không nói hoặc nói toẹt ra dù sự thật có tàn khốc cỡ nào cô cũng còn chống đỡ được. Đằng này bà lại nói nửa chừng như vậy khiến cô tò mò không sao ngăn được, đành phải lủi thủi đi theo bà đến trại giam.

Qua lời bà Lệ, Hạnh mới biết được, sau khi cô rơi xuống sông mất tích, Dũng và Linh ngay sau đó cũng bị đưa ra pháp luật trừng trị. Dưới sự trừng phạt nghiêm minh của luật pháp, với tội danh là kẻ chủ mưu mọi chuyện Dũng bị phạt 30 năm tù giam, còn về phía Linh tuy cô chỉ là đồng phạm nhưng lại dính líu đến một đường dây buôn bán người nên cũng bị phạt 27 năm tù giam.

Thời gian đầu khi Dũng vào tù, mọi người trong nhà ai nấy đều đang tức giận, không ai thêm điểm xia quan tâm gì đến Dũng cả, ngay cả nội ngày thường nhất mực yêu thương Dũng cũng không thêm nhắc đến cậu dù chỉ một lời.

Dũng ở tù 2 tháng thì người nhà nhận được tin báo cậu hóa điên, hoa dại trong tù. Không quá 3 lần có ý định tự sát nhưng không thành. Nỗi đau mất Hạnh tuy lớn, nhưng dù gì Dũng cũng là con cái trong nhà, quả thực trong chuyện tình cảm đâu phải nói bỏ là bỏ được. Vợ chồng ông Đức sau 2, 3 lần nhận tin Dũng từ tự trong lòng cũng có chút xót xa. Sau cùng, vì chút tình thương còn sót lại, cả hai quyết định lén lút đến thăm Dũng mà không cho ai biết.

Nhìn con trong trại giam gầy gò, mặt mũi xanh xao hốc hác, râu ria lởm xòe, thần trí không còn được bình thường. Ông bà nhìn mà xót.

Hai người tìm đến bác sĩ đang điều trị cho Dũng nhằm hỏi thăm tình hình sức khỏe hiện tại của cậu. Sau một hồi nói chuyện, phân tích dưới góc độ chuyên môn của bác sĩ, vợ chồng ông Đức cuối cùng cũng biết được nguyên nhân khiến Dũng oán hận bà Lệ sâu sắc như vậy. Mọi chuyện đều xuất phát từ một câu chuyện buồn trong quá khứ.

Bà Lệ kể đến đây chột thờ dài. Xe đỗ trước cổng trại giam. Hạnh vừa xuống xe liền bắt gặp một người đàn ông, vóc dáng cao gầy, mái tóc đen trắng, gương mặt ngoài 50.

_ Đã lâu không gặp. Ông Bách nói.

_ Đã lâu không gặp. Bà Lệ nhàn nhạt đáp lại trong lời nói không tỏ ra chút hào hứng nào.

_ Chúng ta vào thôi.

_ Ừ.

Sau khi thông báo với người quản trại, Hạnh, bà Lệ, ông Bách được dẫn vào một căn phòng trống. Căn phòng được sơn màu trắng, bài trí khá đơn giản, chỉ có một bộ bàn ghế, ngoài ra trong phòng không cần một vật dụng nào khác. Chừng 10 phút sau, Dũng được một đồng chí công an dẫn vào. Vừa trông thấy bà Lệ, Dũng như lên cơn, cậu gào lên định lao vào bà Lệ cầu xin, cũng may là hai tay cậu đã bị khóa, phía sau lại bị anh công an dùng tay giữ lại bắt cậu ngồi im xuống nên mọi người mới không sao. Sau khi xác định tâm trạng Dũng đã bình tĩnh trở lại, Bà Lệ mới mở lời.

_ Con hận mẹ lắm đúng không.

_ Đúng vậy. Ánh mắt Dũng đỏ ngầu, hai tay siết chặt.

_ Mẹ xin lỗi.

Dũng hừ lạnh một tiếng.

Giọng bà Lệ bỗng chốc trở nên nghèn nghẹn.

_ Mẹ xin lỗi. Mẹ không hề biết mọi chuyện lại đi xa đến vậy. Nếu năm đó mẹ biết con đã chứng kiến hết mọi chuyện, mẹ nhất định sẽ không giấu giếm mà đem tất cả mọi chuyện nói hết với con.

Mẹ biết bây giờ mẹ có nói gì con cũng không muốn nghe. Nhưng có một việc mẹ nhất định phải nói với con. Con nhìn xem con có nhận ra ai đây không.

Dũng lúc này mới dời tầm mắt chú ý sang người đàn ông ngồi bên cạnh. Ánh mắt từ mơ hồ chuyển sang ngạc nhiên rồi cuối cùng là chuyển sang trạng thái phẫn nộ. Dũng tức giận, hàm răng nghiến chặt, mắt hằn lên tia máu, đập mạnh tay lên bàn. Tiếng nói âm u, lạnh lẽo rít qua kẽ răng.

_ Ông...Khôn khiếp. Ông còn dám đến gặp tôi.

Dũng bỏ nhào người lên phía trước, hai tay đưa lên như muốn bóp lấy cổ ông Bách, cũng may là hai tay cậu đã bị khóa lại cộng thêm anh công an thân thủ linh hoạt phía sau đã nhanh chóng túm cậu lại, ghì chặt xuống bàn.

Dũng tức giận, giãy mạnh, giãy một lúc vẫn không thấy xi nhê gì, cậu tự biết lượng sức an phận ngồi yên. Ông Bách nhìn Dũng, ánh mắt buồn rầu, nếu anh tinh ý nhìn kỹ sẽ nhận thấy một vầng nước long lanh bao phủ nơi khóe mắt.

Ông Bách lặng lẽ mở chiếc cặp đen đeo bên người lấy ra một bản xét nghiệm huyết thông. Ông ngắm nhìn nó một lượt, rồi từ từ đẩy tờ giấy về phía Dũng.

Theo bản năng, Dũng cầm tờ giấy lên xem. Dòng chữ in đậm màu đen chói lọi đập vào mắt “ Có quan hệ huyết thông cha con”

Dũng như không tin vào mắt mình, cậu lắp bắp nhìn tờ giấy nói “Chuyện này, chuyện này là sao”

Ông Bách thở dài, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại những chuyện trong quá khứ.

Năm đó, ông Bách, ông Đức, bà Lệ, bà Thu-mẹ ruột của Dũng vốn là bạn chơi chung từ nhỏ. Bốn người lớn lên bên nhau đi đâu cũng có nhau, về sau ông Đức yêu bà Lệ, ông Bách và bà Thu cũng thành một cặp. Cuộc sống bốn người cứ thế yên ả trôi qua từng ngày nơi thôn quê, thế rồi vào một ngày đẹp trời ông Bách bỗng nổi hứng muốn đi lên thành phố lập nghiệp. Mặc mọi người ngăn cản, người yêu khóc đến cạn nước mắt, năm lần bảy lượt đe dọa nếu ông đi bà sẽ bỏ đi lấy người khác. Ông Bách vẫn kiên định trước sau như một kiên quyết rời vùng quê yên bình đi ra thành thị xa hoa. Ngày ông quyết định ra đi cũng là ngày chuyện tình yêu của hai người kết thúc, vào một buổi tối trước ngày ông Bách lên đường, hôm đó ông có hẹn uống rượu với một đám bạn, uống say rồi liền đến nhà bà Thu làm ấm lên vì gia đình bà ngăn cấm, vì tình yêu của bà không đủ lớn, vì bà không có lòng kiên nhẫn chờ đợi ông trở về. Đêm hôm khuya khất, nhìn ông Đức làm ấm i trước cửa nhà cũng không phải là cạch hay, bà Thu lúc đấy một phần thì thương một phần thì căm ghét xót xa, lo lắng Bách uống rượu say đêm hôm không về nhà đi ngoài đường thế này dễ bị cầm. Cô liền len lén nhân cơ hội bỏ mẹ không chú ý lên ra ngoài nhà Bách về. Cô nào hay ý tốt của mình lại bị người ta thẳng chân giẫm đạp, đêm đó trăng thanh gió mát, cô bị Bách lôi vào một ngôi nhà chòi ngay gần cánh đồng cường bức.

Sau đêm đó, Bách tỉnh dậy điềm nhiên như không có gì, không chút day dứt, vẫn vương quyết tâm ra đi. Bách đi 2 tháng cũng là lúc bà Thu mang bầu, thời gian mang bầu có lẽ là quãng thời gian khổ sở, đau đớn, tăm tối nhất của bà Thu. Bỏ mẹ từ mặt, đuổi bà ra ngoài, gia đình Bách cũng không nhận cháu, mặc cô tự sinh tự diệt cũng may trong khoảng thời gian tối tăm nhất cuộc đời Thu vẫn luôn có Lệ và Đức sát cạnh bên cạnh. Rồi thời gian qua đi, ánh mắt người đời về việc không chồng mà chửa cũng qua đi, cuộc sống của mẹ con Thu cũng trở nên tốt hơn. Nhưng có ai ngờ, hạnh phúc chẳng bao lâu thì Bách lại trở về, lần này anh trở về là để đón gia đình lên thành phố ở luôn, nghe đâu trên đó anh cũng lấy vợ rồi nhưng vợ anh lại bị vô sinh, chạy chữa 2,3 năm rồi mà vẫn chưa có tin vui. Lần này về quê, một là đón người nhà lên trên ở, hai là anh muốn nhân cơ hội này nhận lại con trai. Trùng hợp làm sao, cũng vào đoạn thời gian này, bà Thu đột nhiên phát hiện ra mình mắc bệnh ung thư, dù là vậy bà cũng không muốn giao con cho người cha tồi tệ, bội bạc như Bách, rồi lại còn người vợ kia của ông nữa, chẳng thế mà người xưa lại có câu “ mấy đời Bách đúng có xương, mấy đời gì ghê mà thương con chồng”. Trong lúc bà loay hoay không biết phải làm sao cho phải thì thật may thay đúng lúc này vợ chồng ông Đức lên thành phố lập nghiệp cũng quay trở về thăm quê. Hết đường, bà Thu liền tìm đến nhờ vả vợ chồng ông Đức.

Hôm đó, bà Thu hẹn bà Lệ đến nhà để nói chuyện, bà cứ tưởng Dũng ngủ trong phòng nên cũng không để ý lắm, hai người thoải mái ở dưới trò chuyện, nói qua lại một hồi, dù thương bà Thu thật nhưng bà Lệ cảm thấy việc gia đình người ta vẫn nên để họ giải quyết thì hơn, chưa kể Dũng với ông Bách là cha con ruột, điều kiện kinh tế của ông cũng khá hơn hai vợ chồng bà rất nhiều, suy đi tính lại vẫn nên là ở với ông Bách là tốt hơn. Mặc bà Thu nói hết lời, bà Lệ vẫn quyết từ chối, nhận thấy khó lòng lay chuyển được, bà Thu liền liều mạng dùng khổ nhục kế quỳ sụp xuống dưới chân bà Lệ vừa khóc vừa kể về bệnh tình. Dù sao cũng là bạn bè bao nhiêu năm, bà Lệ cũng đâu thể nào đang tâm nhìn người bạn ra đi mà không nhắm mắt, bà đành gạt đầu nhận

lời.

Những tưởng mọi chuyện thế là xong, nào ngờ đâu, ông Bách nghe tin bà Thu giao con cho vợ chồng ông Đức thì dùng dằng tức giận mang theo một đám người đến nhà đập phá, dọa giẫm khiến bà Thu tức giận quá độ phát bệnh mà mất. Trùng hợp thay, vừa hay lúc đó Dũng đi chơi về nhìn thấy cảnh người ta đập phá nhà cửa, nhìn mẹ mình ngã xuống, rồi lại nhớ đến người phụ nữ hung dữ, cãi nhau với mẹ hôm qua khiến bà pahir khóc lóc quỳ xuống cầu xin. Trong đầu cậu bé non nớt từ đó bỗng hình thành chấp niệm báo thù không buông.

Kể đến đây hai khóe mắt ông Bách đã ầng ậc nước. Phía bên kia, Dũng như không tin vào tai mình, hai tay nắm chặt tờ giấy xét nghiệm. Cậu hét lên.

_ Không, ông lừa tôi. Lừa tôi...Lừa đảo, các người đều là kẻ lừa đảo.

_ Biến....

Nhìn Dũng như vậy, ba người không hện mà cùng nhìn nhau, gật đầu ra hiệu đi về. Bởi cả ba người đều hiểu, sự thật này quá tàn khốc Dũng cần thời gian để bình tâm suy nghĩ lại mọi chuyện. Chuyện này dù là ai đi nữa cũng khó lòng mà chấp nhận được.

Vài ngày sau đó.

Trong trại giam, dưới ánh mặt trời oi ả, từng đám mây trôi bồng bềnh, Dũng ngẩng mặt lên trời, hai tay chụm lại thành hình chiếc loa hét lớn. “A. Xin lỗi. Tôi xin lỗi”

Tại công viên Yên Sở, tiếng trẻ con nô đùa, tiếng người lớn trò chuyện, mùi thơm của thịt nướng lan tỏa khắp không gian, tiếng nhạc trẻ sôi động vang lên hòa cùng không khí náo nhiệt. Cách đó không xa, bên gốc cây cổ thụ, Hạnh dựa đầu vào vai Vũ hạnh phúc ngắm nhìn mọi người.

Hạnh phúc là gì? Hạnh phúc đến từ chính những điều đơn giản nhất. Hạnh phúc chính là ngày ngày được ở bên cạnh những người mà mình yêu thương, cùng nhau khóc, cùng nhau cười, cùng nhau trải qua những thăng trầm của cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.